

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

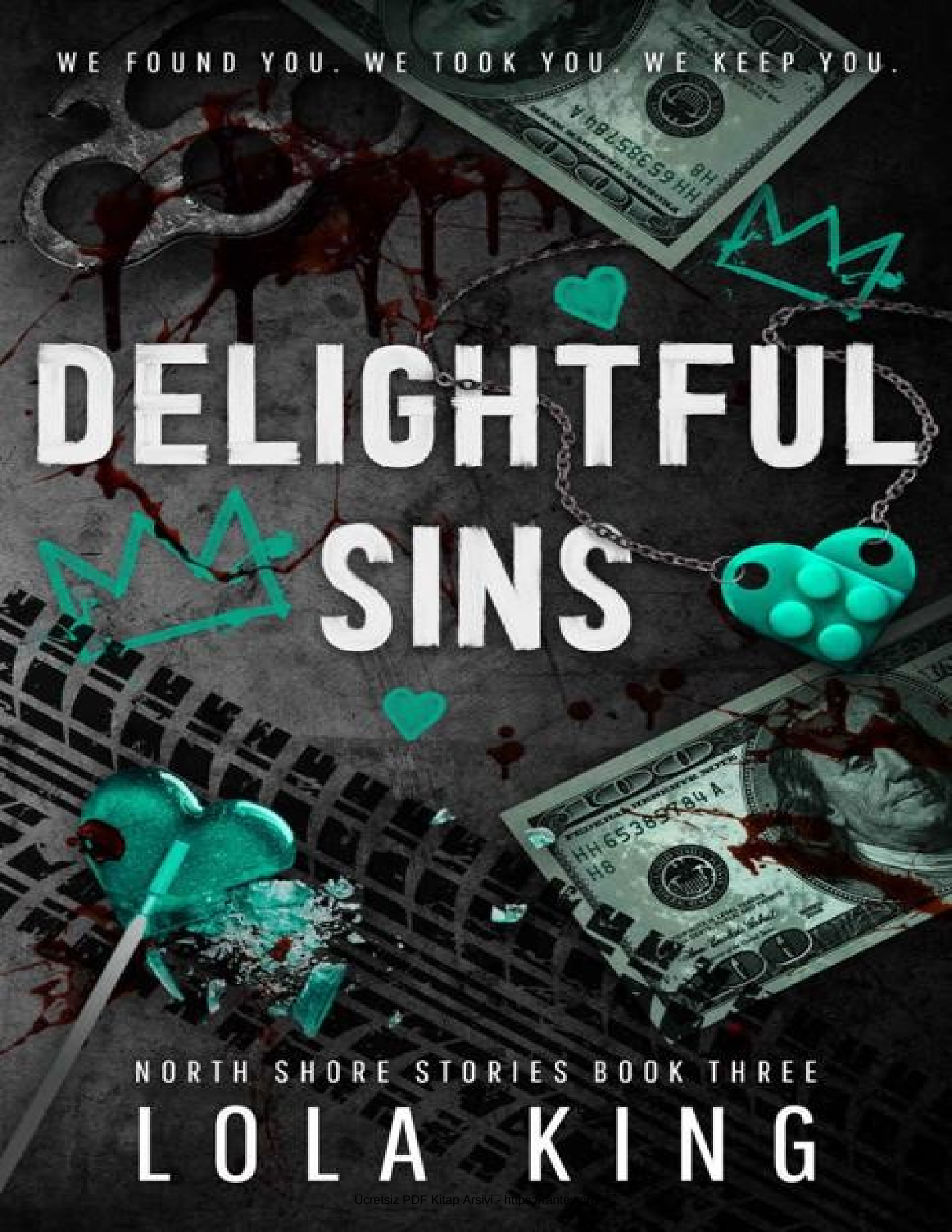
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WE FOUND YOU. WE TOOK YOU. WE KEEP YOU.

DELIGHTFUL SINS

The background is a dark, textured surface. In the top right, a US dollar bill is partially visible. In the bottom right, another US dollar bill is shown, partially covered in red liquid. A crown is drawn in red in the top right. A heart-shaped object with a chain is in the middle right. A broken heart is in the bottom left. A small red heart is in the center. A crown is drawn in red in the middle left.

NORTH SHORE STORIES BOOK THREE

LOLA KING

KEYIFLI GÜNAHLAR

KUZEY KIYISI HİKAYELERİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

LOLA KING

Telif Hakkı © 2023 by Lola King

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap

Bu kitapta bahsedilen hiçbir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbirini kitabı onaylamamıştır.

Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

*Kapak tasarımı Wild Love Designs'a ait
Düzenleme: Mackenzie at Nice Girl Naughty Edits
Alfa okuma: Lauren Pixley
Ratula Roy tarafından Beta Okuma*

İÇİNDEKİLER

OYUN LİSTESİ

İçerik Uyarısı

PROLOGUE

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

EPILOG

KAYLA

Ayrıca yazan Lola King

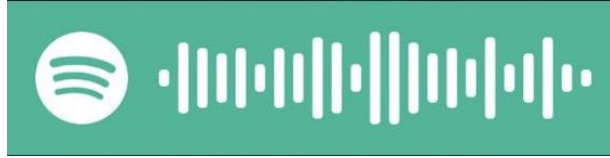
Teşekkür

Mükemmel olmaya çalıştım ama hiçbir şey buna değmedi. Bunun beni gerçek yaptığına inanmıyorum.

Toplam 41

Bu kitap kızgın olan tüm kadınlar için.

OYUN LİSTESİ

Ghost of You - 5 Seconds of Summer
Pac Ave - Diggy Graves
Erase You - Point North
Trouble - Adam Jensen
toxic energy - blackbear, The Used
Welcome To Hell - Sum 41
Bad Bitch Energy - Damien Styles
LIGHTS OUT - Kxllswxtch
İçeride Ölmek - Nessa Barrett Senin
Hakkında Nefret Ettiğim Her Şey -
Huddy
TÜKÜRÜK YİYİN! - Slush Puppy, Royal & The Serpent
MakeDamnSure - Taking Back Sunday
Kırmızı Güller - Jeris
Johnson Aptal ve Hırsız - THE
HARA
CODE MISTAKE - CORPSE, Bring Me The Horizon
deathwish - Stand Atlantic, nothing.nowhere.
CEHENNEM CEVAP VERDİ - Gri
Kırmızı Bayraklar - Gomey
ALL ABOUT ME - Lilyisthatyou
Na Na Na - My Chemical Romance

Reçeteli Çocuk - KID BRUNSWICK
KOŞUYOR! - iamjakehill, Josh A
Genç Tanrı - Halsey
KULT - Steve Aoki, torun, Jasiah
Loser - Sueco
Güzel Zehir - Nessa Barrett
Dürüst - Bazzi
Ghost - Halsey
Gasoline - Halsey
Pieces - Sum 41
With Me - Sum 41
Scumbag - Goody Grace, blink-182
önce beni kırdın - Tate McRae
Garip Aşk - Halsey
DÖVÜŞ MODU - Güzellik Okulunu
Bırakmış Pretty Little Addict - Haiden
hell is a teenage girl - Nessa Barrett
A\$\$\$A\$\$IN - Beauty Shool Dropout
Trick or Cheat - Diggy Graves
MAKYAJ - Chris Grey
Kullan Beni - Emerald Royce
Love Is Madness - Thirty Seconds to Mars, Halsey
Circus Psycho - Diggy Graves
Melekler Ağlamaz - Ellise
I Need You - Chri\$tian Gate\$
Devil In Me - Halsey
I'm Not Okay (I Promise) - My Chemical Romance
Roses - Uyanıyorum
Sevimli Kız - Diggy Graves
PLANLAR YAPTIK VE TANRI GÜLDÜ - Güzellik Okulundan
Ayrılmış Olması Gereken Kişi - Varlık
Sorry - Halsey
All I Want -
Kodaline
HONEY (ARE U COMING?) - Måneskin

İÇERİK UYARISI

Bu kitap sadece 18 yaş üstü okuyucular için karanlık bir aşk romanıdır. Bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek sahneler içermektedir: Dubcon, adam kaçıırma, cinayet, işkence, şantaj, manipölasyon ve kontrol, aşırı ve zehirli kıskançlık,

polis şiddeti, Cİ, Cİ'den bahsetme + reşit olmayan birine karşı Cİ'yi hatırlama, çocukluk istismarından bahsetme, geçmişte zorbalıktan bahsetme, vücut dismorfisi, yeme bozukluğu, ebeveynlerin ölümünden bahsetme ve intihardan bahsetme

Tüm kitaplarımda olduğu gibi, romantik olarak dahil olan karakterler toksiktir, MMC'lerim kurtarılamaz ve manipölatif olmaya yakındır. Gerçek hayatta bunu onaylamıyorum ve aslında bunu kurguda tutmanızı aktif olarak söylüyorum.

Bu kitap aşağıdaki gibi karışıklıkları içerir:
esaret, evcil hayvan oyunu, aşağılama / aşağılama, darbe oyunu, tasma. Kitaplarım BDSM için rehber *değildir*. Bu kitapta gerçek BDSM *yok*.

Bu kitap, fantezilerine güvenli bir şekilde, sayfa üzerinde dalmak isteyenler içindir. Lütfen fantezinin bir sonraki sayfada başladığını ve kendi sorumluluğunuzda girdiğinizi unutmayın - başka bir uyarı ve güvenli kelime olmayacaktır.

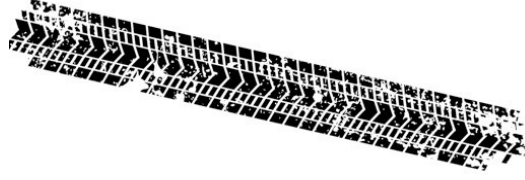
Elinizdeki tek güvenli kelime/hareket kitabı kapatmaktır.

Her zaman güvenli ve rızaya dayalı bir şekilde oynayın.

Sevgilerimle,
Lola

PROLOGUE

JADE

Ghost of You - 5 Seconds of Summer

"Eğer onu on dakika içinde hastaneye yetiştiremezsek, ölecek." "Jade..."

Ne kadar güzel bir ses. Bir dağın içinde kaybolmuş bir yankı gibi. Bana olan ihtiyacıyla kulaklarımda çınlıyor.

"Jade...bebeğim, lütfen gözlerini aç."

Derin bir nefes, y a k a r ı ş ı n ı n son notasını da yutar. Anlamalı hıçkırıklarla parçalanmış, dağınık bir tür.

"Eğer gözlerini açarsan... Yemin ederim... Yemin ederim bunu düzelteceğim."

İçimde bir boşluk var. Birkaç dakika önce o silah bana doğrultulduğunda beni yakalayan bir şey.

Nefes almaya çalıştığımda öksürüyorum. Ağzımda kan tadı var. Kalbimde ölüm tadı var.

Araba bir tümseğe çarptığında göğsüm daralıyor.

"Küçük nefesler..." Bu yeni bir ses. "Bizim için dayan, Mi Cielo. Lütfen, bekleyin. Kay, bir sonraki sağa dön."

"Aşkım..." Elliot'ın sesi bu kez kulaklarımdaki çınlamayı zar zor geçebiliyor.

Bu nefesleri almak gerçekten zorlaşıyor. Öksürüyorum ve ağzımdan fişkıran kan patlamasını hissediyorum.

Şimdi Elliot'ın üzerinden geçmiş olmalı.

Gözlerimi açmaya çalıştığımda ışık çok parlak. Sanki yüzümün önünde bir flaş patlıyor.

Tıkla. İşte hayatta bir kadın olarak son şansın.

Yanağımda bir tokat hissediyorum, zar zor. Yumuşak bir pamukla vurulmuş gibi. Bedenim içimden gelen soğuktan titriyor.

"Ethan." Elliot'ın paniği bir kademe daha arttı. Artık çaresizdi. "O değil..."

Çılgınca değil mi? K e n d i m i hala bilinçli hissediyorum, nefesimin durduğunu çok iyi biliyorum ve bu konuda yapacak bir şey olmadığının farkındayım.

Bu son.

ELLIOT

Üç ay önce.

Pac Ave - Diggy Graves

Alexandra Delacroix, arabamız Xi'nin evinin önüne park ettiği anda fark eder. Nefes nefese kalıyor, gözleri korkuyla doluyor. Üzerinde erkek arkadaşına ait olması gereken büyük bir tişört var.

Acaba Xi ne kadar şanslı bir orospu çocuğu olduğunun farkında mı? Kings ve North Shore Crew, Ethan ve ben katılmadan önce bile savaş halindeydi. Xi eskiden NSC'nin bir parçasıydı, kardeşim ve ben Kings'in bir parçası olduğumuz için düşmanımızdı. Yine de zengin prensesi ile huzur içinde birlikte olabilmek için bir anlaşma yapıp tayfasından ayrılmayı başardı. Evi artık tarafsız bölge... ya da o öyle istiyor.

Silver Falls şehri Silver Snake Nehri tarafından ikiye bölünmüştür. Nehrin güneyi ya da South Bank dediğimiz kısım, ortalama orta sınıf Amerikalıların yaşadığı yerdir. Geniş, sevimli ailelerle dolu, yeni inşa edilmiş güzel bir alışveriş merkezi, restoranlar ve hatta orta sınıf ailelerin hafta sonları piknik yapabileceği Silver Falls'a giden bir patika.

Biz orada yaşamıyoruz. Nehrin kuzeyinde yaşıyoruz, Kuzey Sahili olarak da bilinir. İki çetemiz arasındaki savaşın yok ettiği ve çiçeklerin büyümeye fırsat bulamadan botlarımızın altında ezildiği bir yer. Üç yılı aşkın bir süredir kontrolümüz altında olan ve NSC'yi artıklarımızla yaşamaya zorladığımız bir yer. Patronumuz Amerikan Bratva ile bir anlaşma yaptı ve

Kurtların desteğiyle neredeyse yok edilemez durumdayız. NSC aynı şeyi Cosa Nostra için yapmaya çalışıyor ve bunu denerken ölecekler.

Ama bugün burada olmamızın sebebi bu değil. Xi Benhaim savaşı geride bırakmak istiyor olabilir ama onda bizim istediğimiz bir şey var.

İhtiyacımız olan bir şey.

Torpedo gözünden silahı alıp dolduruyorum. Ethan sakince, "Sabırlı ol kardeşim," diyor.

Üvey kardeşim ve ben her zaman aynı şeyleri yapmayız. Sessiz, sakın, *sabırlı*. Ya da herkes öyle sanıyor.

Ben saatli bir bombayım. Özellikle de ortak eski kız arkadaşımızı aramaya başladığımızdan beri.

İki yıl önce.

Eğer bu sabırlı olmak değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Bir eliyle namluyu tutarak silahı aşağı itiyor. "Geliyor."

Xi üstsüz ve silahını kot pantolonunun içine sokmuş bir halde evinden fırladı. En iyi arkadaşımız Caden'in onu bıçakladığı zamandan kalan üç çirkin yara izini görebiliyorum.

O zamandan beri işler değişti. Caden ve Billie Scott farklı ekiplerden olmalarına rağmen birbirlerine aşık oldular. Eskiden Billie'ye aşık olan Xi, üvey kız kardeşini unuttu ve kendisine, kendisi gibi milyarderlerin yaşadığı Stoneview adlı yakın bir kasabadan bir kız buldu. South Bank ulaşılmaz geliyorsa, Stoneview bizim stratosferimizde bile değil.

Geçen yıllar boyunca yaşanan değişimlerde bir şey hep aynı kaldı: Jade'i bulmak imkânsız.

Ethan ve ben arabadan birlikte indik. İsteddiğimiz şeye sahip olan adamla yüzleşmek için ön tarafa dönüyorum.

Ve sonra yolcumuz da dışarı çıkıyor.

"Konuşmayı ben yapacağım," diyor Caden, Xi kulak misafiri olmadan hemen önce. Ben de ona izin vereceğim. Sabırlı biri değilim ama her zaman bir planı olan bir adamım. Bugünkü planım, Xi'nin Ethan ve benden daha çok gözünün önünden ayrılmasını isteyeceği birini getirmektir. Ve o kişi Caden King.

NSC'nin adamı formalitelerle uğraşmıyor. Aramıza dalmadan hemen önce durdu ve burun delikleri şişmiş ve çenesi sıkılmış bir şekilde bizi teker teker süzdü.

"Emma ve Kayla konuştular," diye alçak sesle homurdanıyor. Emma Scott NSC'nin başı, Kayla King ise patronumuz ve Caden'in kız kardeşi. "Bu ev tarafsız bölgede. Beni pisliklerinizden uzak tutun çünkü hepsini geride bıraktım. Siz piçler notu almadınız mı?"

Karşıt çetelerimizin başındaki iki kadın nadiren bir şey tartışır ama Kay yeni kuraldan bizi haberdar etti. Xi Benhaim dışarıda ve evi tarafsız bölgeye dönüştü. Aşkın yapabilecekleri çılgınca. Acaba Emma, Kay'ın kabul etmesi için ne önerdi? İkisi de acımasız iş kadınları.

Tahmin etmedikleri şey ise Ethan ve benim onların küçük ateşkesini umursamadığımız. Bize ihanet eden kadını bulmak istiyoruz ve Xi istediğimiz bilgiye sahip.

"Aynen," diye kıkırdıyor Cade. "Kanunun sağ tarafında yaşamak çok sıkıcı değil mi? Bir pisliğin karnına tekrar üç kez bıçak saplamak için her şeyimi verirdim."

Xi gözlerini ezeli düşmanına diker.

"Ama Billie izin vermiyor." En iyi arkadaşım dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Ve ne derler bilirsin. Mutlu eş... mutlu Caden King, onun adını haykırmasını sağladığında. Ya da onun gibi bir şey."

Cade'in Xi'yle alay etme girişimi gözünü bile kırpmadı. Adam Alex Delacroix'dan o kadar etkilenmiş ki Billie'nin soyadını hatırladığını sanmıyorum.

Onu tehdit etmeye başlamaya hazırım, belki de kız arkadaşının pencerenin yanında durup bizi izlediğinden ve evin içinde kalması için açık bir emir verdiğinden bahsetmeye hazırım.

Ben bir şey söyleyemeden Ethan ve bana hitap etti.

"Bilmenizi isterim ki, Emma'nın Kay'le yaptığı anlaşmada hayatınızı bağışlamak olmasaydı, Zara'ya yaptıklarınız yüzünden ikiniz de iki ayağınızın altında olacaktınız." Ah, evet. Jade'i ararken onun en yakın çocukluk arkadaşını öldürdüğümüzü söylemeyi unuttum. Bilgiye sahip tek kişi Xi'ydi ve onu ikna etmemiz gerekiyordu. En gurur verici anımız değildi ama şimdiye kadar yaptığımız en kötü şey de değildi.

İkisini de yapmadım.

"Yap şunu," diye alay ediyorum. "Sadece dene."

"Hayır," diyor sertçe. "Bu anlaşmanın bir parçası ve ben sözümün eriyim. Beni bu savaşın dışında tutuyor ve tek istediğim de bu. Benim hayatım sevdiğim kadını korumaktan ibaret, ölümlerin intikamını almaktan değil."

Elini kaldırıp bize tuttuğu yırtık kâğıt parçasını gösteriyor. "Jade'in saklandığı yer burası. Onu size vereceğim ve bir daha asla Lanet suratlarınızı tekrar görelim, anlaşıldı mı? Bana, kadınıma ya da aileme yaklaşırsanız hiç doğmamış olmayı dilersiniz. Anlaştık ya da anlaşmadık." Kağıdı Ethan'ın göğsüne doğru itiyor, kardeşim zar zor eline alıyor ve evine doğru yürüyor.

Tamamen korkusuz, yenilmez bir adam gibi düşmanlarına sırtını döner.
"Aşk bir erkeği gerçekten mahveder," diyorum başımı sallayarak.
"En iyi şekilde, dostum." Caden gülümsüyor. Çok iyi yaptığı o lanet olası ürkütücü gülümseme.
Tekrar pencereye bakıyorum ve Xi'nin bir elini Alexandra'nın ensesine koymasını izliyorum. Biz arabaya geri dönüp gözden kaybolana kadar bizi izliyor.
Ethan ufalanmış kâğıdı bana veriyor ve o köşeyi dönüp bizi Kings'in bölgesine geri götürürken ben de onu açıyorum.

420 Old Montauk Highway, Montauk, NY

"Ne oluyor lan?" Kendi kendime mırıldanıyorum. Ethan sessiz kalıyor, devam etmemi bekliyor. "O Long Island'da."
"Long Island mı?" diye tekrarlıyor.
"Siktir," diye kıkırdıyorum kendi kendime. Gözlerimin kenarlarında yaşlar hissedene kadar bir kahkahaya dönüşüyor.
Sonunda tekrar nefes alabildiğimde, köpeğimin ezildiğini düşündürecek kadar ciddileşiyorum. "Kahrolası kaltak bizden kaçmak için bir şeker baba buldu." Kendi çıkarı için erkeklerin yataklarına nasıl gireceğini her zaman biliyordu.
Ethan'ın çenesinin bir o yana bir bu yana çalışmasını izliyorum. "Huh. Görünüşe göre bir yolculuğa çıkıyoruz."

ELLIOT

Erase You - Point North

"Sen ne?" Kay'in öfkeli gözleri benden Ethan'a ve tekrar bana kayıyor.

Bir yere gitmeden önce evine uğrayıp bunu ona anlattık. Hain olarak damgalanmış birini bu kasabaya geri getireceksek, patronumuzun bunu bilmesi gerekir. Bu şekilde, onun North Shore tarzını deneyebiliriz. Mutfağında volta atıyor, yaptığımız şeye öfkeleniyor.

Ethan yine sakince, "Jade'i bulduk ve onu geri getireceğiz," diye açıklıyor. Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor, sonra helezon piercingiyle oynamaya başlıyor.

"O değil," diye tıslıyor. "Onun nerede olduğunu *nasıl öğrendiğini* kastetmiştim. Xi'nin evine gittin. Size onun dışarıda olduğunu söylemiştim. NSC ile bir anlaşmamız var ve sen arkamdan iş çevirdin."

Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum, güven verici bir şekilde. "Kayla, biz aptal değiliz. Xi'nin artık bu hayatla hiçbir ilgisi olmadığını ve bize adresi vermekten mutluluk duyacağını biliyorduk."

"Bana o manipülatif gülümsemeni takınma Elliot," diyor sesi alçalarak. "Başkalarında işe yarayabilir ama seni birini kandırmaya çalıştığını anlayacak kadar uzun zamandır tanıyorum. Birbirlerinden nefret ettiklerini bildiğin halde Caden'ı yanına aldın."

"Hey." Caden önündeki ekmek dilimine hardal sürmeyi bıraktı. "İyiydim."

"Umurumda değil," der ona. "Bir daha asla arkamdan iş çevirme."

"Bak," diyorum mutfak masasında Caden'ın yanına oturup yüzümü ona dönerken. "Mesele şu ki, Jade'i bulmak istedin ve biz de nerede olduğunu biliyoruz. Oraya varmamız sekiz saatten az sürer. Bu gece yola çıkabilir, sabah onu alıp hemen geri dönebiliriz. Yarın akşama kadar buraya dönmüş oluruz."

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor, bakışlarında güç ve kararlılık ışıltı veriyor, bizi cezalandırmak için bir bahane bulmaya çalışıyor. Ne yazık ki Jade'i de geri istiyor. O sürdüğün yaptıklarının bedelini ödemesini istiyor ve bize hayır demeyecek. Onu tanıyorum, yine de şartları olacaktır. Volta atmayı bırakıp bana baktığı anda, dahi beyninde intikam planları yaptığını görebiliyorum.

"Tamam," diye yumuşadı sonunda, ağır bir nefes verdi. "Gidip onu alacaksın ve hemen bana geri getireceksin."

Sessiz bir kahkaha attım, elim masanın üzerine geldi, parmak uçlarım yüzeye vuruyordu. "Tabii geri dönmeden önce onu öldürmezsek."

"Anladığım kadarıyla ikinizin onunla kişisel bir kan davası var. ama kaltağın bana elli bin dolar borcu var. Geri vermeden önce onu öldüreceğinizi düşünüyorsanız, tekrar düşünün. Beni kızdırmak istemezsiniz çocuklar. İnanın bana."

Caden kendi kendine homurdanıyor, hâlâ sandviç yapıyor. "Bu doğru değil." Kay ona dönüp bir kaşını kaldırıyor. "Sen de ona dokunmayacaksın." "Billie'ye saldırdı. Ona ne istersem yaparım."

"Billie NSC," diye tersliyor kız kardeşi. "Onu öldürüp cesedini bir çukura atabilirdi, umurumda bile değil."

"Nişanlım hakkında konuşurken dikkatli ol, Kay." Caden'ın tehditleriyle odanın sıcaklığı birkaç derece düşer.

Bir psikopatı kızdırmak her zaman tavsiye edilmez.

"Paramı geri aldığında hepiniz istediğinizi yapabilirsiniz. Ne bir saniye önce, ne de bir sent eksik" diye açıklıyor Kay.

"Tamam," diyorum soğukkanlılıkla. "Onu yakalayıp geri getireceğiz ve konuşturacağız. Sawyer'ın NSC'den çaldığı tüm parayı nereye sakladığını biliyor olmalı. Birlikte seviştikleri ve çok mutlu oldukları zamandan beri ona yardım ettiğini biliyoruz." Bu sefer sesimdeki acıyı bastırmak çok zor. "Bize söylediğinde, Ethan ve ben ona istediğimizi yapabiliriz. Daha da iyisi, bize söylemesi için ne istersek yapabiliriz." Gülümsüyorum, Jade'i elime geçirdiğimde ona yapacağım her şey için çok heyecanlıyım. "Anlaştık mı?"

Kayla bir elini yüzünde gezdirerek ofluyor. "Biri," diye durup kardeşine dikkatle bakıyor, "ben sormadan Sawyer'ı öldürmemiş olsaydı paranın nerede olduğunu bilirdik."

Cade omuz silkiyor, sonunda sandviçini ısıyor. "Yargıca göre onu öldürmemiş."

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?" Israr ediyorum, konuşmayı ikimizin de umutsuzca bilmek istediği şeye geri getiriyorum.

"Evet, evet. Anlaştık," diyor Kay tembel bir el hareketiyle. "Git onu al ve bana getir. Dağınıklık yok."

"Dağınıklık yok," söz veriyorum. Onu yalnız yakalayana kadar olmaz.

"Kelepçe mi?" Ethan'ın az önce kamyonetinin arkasına koyduğu çantayı kontrol ederken homurdanıyorum. Kıyafetlerinin bir kısmını daha kenara çekip, getirdiği diğer eşyaları bulduğumda gülümsüyorum. "Ve bant. Kardeşim," diye kıkırdıyorum. "Onunla seks yapacağını mı sanıyorsun?"

Beni kenara itiyor ve mat koyu yeşil kamyonetinin kasasını kapatmadan önce çantasının fermuarını çekiyor. "Bunları onu becermek istediğim için getirmiyorum. İkimiz de kaçmak için elinden geleni yapacağını biliyoruz ve bunu istemiyoruz."

"Oh hayır." Gülümsüyorum. "Bunu istemeyiz, değil mi? Özellikle de o kelepçeleri ona takmak için bu kadar çaresizken."

"Yeter, Elliot," diye homurdanarak sürücü tarafına geçerken ben de yolcu koltuğuna yerleşiyorum.

"Onu ne kadar çok istiyorsun?"

Ethan oflayıp puflar ve motoru çalıştırır. "Bunu son bir kez daha söyleyeceğim. Jade'i sikmek için geri getirmeyeceğim. Artık onunla ilgilenmiyorum. Onu küçük oyuncak bebeğin olarak kullanmak istiyorsan, canını yakabilir ve tüm oyuncaklarına yaptığın gibi onu övebilirsin, buyur. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum." Duraklıyor, bana bakarken başını eğiyor. "Tam da duymak istediğin şey bu, değil mi?"

Beni çok iyi tanıyor.

Kadınlarımı manipüle etmeyi ve bana her şeylerini verdiklerinde onları övmeyi seviyorum. Eğer tamamen benim olurlarsa, onları ödüllendiririm.

"Ona hala aşık mısın?"

Sorum onu korkutmuyor. İradesini sınıdığını biliyor. Kuzey Sahili'nden geçip otoyola çıkarken önüne bakıyor.

Cevabı robotik, ezbere bildiği ve her gece yatmadan önce kendi kendine tekrarladığı bir senaryo gibi.

"Jade için hiçbir şey hissetmiyorum." Gizli öfkesini gaz pedalından çıkarak hızlanıyor.

Kendine yalan söylediğini biliyor ama benim önümde kendi sözlerine inanmaya çalışacak kadar da akıllı.

Yol uzun. Gideceğiniz yere ulaşmak için heyecanlandığınızda her zaman öyledir.

Jade'in ortadan kaybolmadan önceki erkek avcılığının izini sürmemeye çalışıyorum ama beynim buna izin vermiyor. Ethan lisede onun kalbini kırdığında, bana geçti. Bir süre düzenli olarak seviştik. Her zaman etrafta yatıp kalkmakla ünlüydüm ve o da bunu çok iyi biliyordu, bana karşı bir şey hissetmesine izin veremezdi. Onunla oynuyordum. Herkese böyle söyledim. Gerçek açıklanamayacak kadar karmaşıktı ve sadece Ethan bunu biliyordu.

Bana her şeyin bittiğini söylediğinde kalbimin sıkışmasını görmezden geldim. Sawyer'la *resmen* birlikte olduğunu ve artık dalga geçmek istemediğini söyledi. Bu konuda hiçbir şey yapamayacağım gerçeğiyle yaşadım.

Ama herkes onun ve Sawyer'ın ekibe ait parayı çaldığını düşünmeye başladığında, onu geri almak için mükemmel bir bahanem vardı. Artık kimse onu istemeyecekti ve Sawyer ölmüştü.

North Shore'da sadakat her şeydir ve bu onun yanına kalmayacak. Özellikle o paranın bir kısmının benden gelmesi hiç hoşuma gitmedi. Stoneview milyarderleri için düzenlediğim dolandırıcılıktan.

Kayla'nın babası hâlâ hayattayken ve ekibimizin başındayken Sawyer ikinci komutandı. Yapmak istediğimiz hamlelerin çoğu ondan geçmek zorundaydı. Kayla'nın babasının ölümünden önce bu kadar gücü yoktu. Tüm dolandırıcılıklarımı Sawyer'dan geçirirdim. İşin iç yüzünü biliyordu ve parayı o toplayacaktı. Jade de onunla giderdi. Asla bilmediğim şey, o paranın çoğunun NSC'ye geri dönmediği idi. Sawyer çaldığı diğer şeyler gibi onu da bir yere saklamıştı. Sawyer öldüğüne göre Kayla paranın nerede olduğunu bilen tek bir kişi olduğuna inanıyor, o da Jade.

Yedi saat ve çok fazla hız yaptıktan sonra, Ethan Montauk Otoyolu'na çıkarken The Offspring'in "*You're Gonna Go Far, Kid*" şarkısına başını sallıyor. Hedefimize çok yaklaştık, vücudum heyecanla uğulduyor.

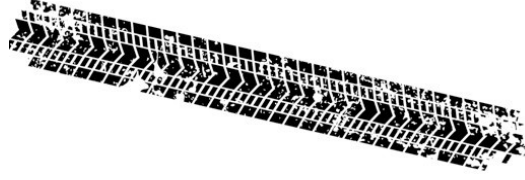
Buradaki evler bizim yaşadığımız yere hiç benzemiyor. Büyük sahil konakları, okyanusa kendi erişimleri olan özel mülkler. Rüzgarlı, ve buna rağmen

Sabah ışığı, güneş bugün bizimle değil. Rüzgâr Şubat yağmurunu ön cama çarpıyor, silecekler kalbimle aynı ritimde çalışıyor.

"Neredeyse vardık," diyor Ethan sessizce, parmakları direksiyona vurarak. GPS'i kontrol ederken ağızımın kenarına küçük bir gülümseme yerleşiyor.

Üç dakika sonra görüşürüz Jade. Seninle eve gelmek için sabırsızlanıyorum.

Biz.

Trouble - Adam Jensen

Ebeveyn banyosundan gelen bir ses beni uyandırdı. Stan tıraş oluyordu. Bıçaklara sıkışmış kıllardan kurtulmaya çalışırken usturanın lavaboya vuruşlarını tanıyorum. Her sabah duş alır, sonra titizlikle tıraş olur. Yatak odasından, güzel karın kaslarını gösteren, beline doladığı bir havludan başka bir şey giymeden çıkıyor ve gömme dolabına yöneliyor. Orada pahalı bir takım elbise seçiyor ve yavaşça giyiniyor. Sonra kol düğmeleri. Sonra kravat. Son olarak ayakkabılar gelir.

Hazırlanmayı bitirdiğinde mutfığa gider ve kendine bir espresso yapar.

Ancak tamamen uyandığında ve hazır olduğunda beni çağırıyor.

Bu onun rutini. Burada olduğu her gün yani. Bazen haftalarca ortadan kayboluyor ve ev bana kalıyor. Ayrılmama izin verilmiyor ama onsuz bulduğum huzuru takdir ediyorum. İş seyahatinde ya da tatilde olabilir. Muhtemelen karısı ve çocuklarıyla ana evinde. Bilmek istemiyorum.

Tekrar uykuya dalmış olmalıyım, çünkü beni uyandıran bir sonraki şey mutfaktan gelen zil sesi oldu. Yataktan kalkmam için bir işaret.

Bu adamdan nefret ediyorum.

Hızlı bir duştan sonra, bugün benim için seçtiği kıyafeti kontrol etmek için dolabına gidiyorum.

"Oh, hadi ama," diye homurdanıyorum. Böyle giyinmemi istemesinden nefret ediyorum. Gerçek kıyafetler değil. Asla değil.

Dün cimri bir kız öğrenci üniformasıydı. Bugün onun en sevdiği ve benim en nefret ettiğim.

Parlak pembe pamuklu külotu ve diz üstü beyaz çorapları giyiyorum. Ardından transparan pembe dantel sütyen geliyor. Son parçadan korkuyorum ama sonunda onu giyeceğimi biliyorum. İster kendim giymeyi seçeyim, ister sert bir şaplaktan sonra zorla giydirsın.

İç çekerek ağzımı açıyorum ve *Babasının Kızı* etiketli emziği dudaklarımın arasından kaydırıyorum. İki kayışı tutarak, ağzımı sıkıca bağlamadan önce başımın etrafına sarıyorum.

Büyük merdivenden inip yemek odasına doğru ilerliyorum. Beyaz mermer masanın ucunda oturuyor, elinde küçük zil ve önünde espresso fincanı. Beni gördüğünde gözleri parlıyor.

"Mm, benim güzel kızım," diyor alçak sesle. "Buraya gel, bebeğim." Sandalyeyi arkaya kaydırıyor ve bacağına açıyor, parmaklarını şıklatıyor ve önündeki zemini işaret ediyor. Haddimi bilerek ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünüyorum. Onunla masanın arasına yerleşiyorum ve yukarı bakıyorum.

"Günaydın, kukla."

Onu onaylamak için başımı sallıyorum ve fark ettiğinden emin olmak için emziği dramatik bir şekilde emiyorum.

"Aferin kızıma." Eli yanağıma geliyor ve tenimi okşuyor. "Bebeğim emmeyi seviyor, değil mi?"

Tekrar başımı sallıyorum, gözlerimle yalvarıyormuş gibi yapıyorum, aletini emmek için çaresizmişim gibi davranıyorum.

İki yılımı bu adamın merhametine sığınarak geçirdim. Tam olarak ne istediğini, ne zaman ve nasıl istediğini biliyorum. Vücudunun benden saklayabileceği hiçbir şey yok. En derin ve en karanlık arzularını biliyorum. Hepsini yaşadım. Ve kalmayı seçtim.

Birincisi, annem içindi. Çünkü ona bakan oydu. Her şeyin parasını ödedi. Onu en iyi doktorlarla en iyi hastanelere yatırdı. Ve bunların hiçbiri işe yaramadığında, kanser onu ele geçirdiğinde... Kaldım çünkü başka hiçbir şeyim yoktu.

Hiçbir şeyim yok. Gidecek hiçbir yerim, arayacak kimsem yok. Geri dönecek bir yerim yok. Stan, annem ölür ölmez stüdyo dairesinin kirasını ödemeyi bıraktı. North Shore'a geri dönebileceğimden değil. Hiç param yok, çünkü sadece bana verdiği kadarını kullanabiliyorum ve o da damlata damlata veriyor.

Ayrılmak zaten bir süre önce düşünmeyi bıraktığım bir şey çünkü Stan'ın istediği bu değil. Stan beni burada istiyor. Fakir kasabasından kurtardığı fahişeyi istiyor ve istediğini de alıyor.

Bir kere kavga etmiştik. Aptalca. O zamanlar hala beni dinleyeceğini sanıyordum. Beni bir randevuya götürmesini istemiştım. Bu ev dışında herhangi bir yere. Hayır dediğinde, kapıyı çarpıp çıktım. Arabalarından birini aldım ve sürdüm.

Güvenlik görevlilerinden biri beni tekme ve çığlıklarla geri getirmeden önce Long Island'dan bile çıkamamıştım. Onunla birlikte yaşamayan ama istediği zaman çağırabileceği güvenlik görevlileri olduğunu o gün öğrendim. Stanislav'ın sadece zengin bir adam olmadığını da o gün öğrendim. O çok zengin bir *Bratva*'lı. Wolves, tam olarak. Kings'in sahibi olan aynı organizasyon. Onunla North Shore'da tanıştığım için bu sürpriz olmadı.

Sana ödeme yapıyorum. Sana sahibim. Nokta. Beni geri getirdiklerinde ve yatağına bağladığında söylediği tek şey buydu. Sonra boğazıma öyle bir dildo soktu ki günlerce konuşamadım.

Şimdi ondan nefret ediyorum ama her şey alışkanlık haline geldi. Stan'ın fahişesi olmak benim için ikinci doğa. Onu memnun etmek için yaşıyorum ve karşılığında o da beni besliyor ve onun mülkü dışında bir şey istemediğim sürece istediğim her şeyi veriyor.

Stan, sinemaya gidebilir miyiz?

Bu evde bir medya odası var. İstediğin filmi alırım. Alışverişe gidebilir miyim?

Sana bir stilist getireceğim.

Seninle restorana gitmeyi çok isterim. Bir randevuya.

Şef sana ne istersen pişirecek.

En azından okyanus var. Sadece onun özel plajında kalmak zorundayım. O kadar uzun zamandır başka biriyle konuşmadım ki; artık nasıl sohbet edileceğini bildiğimi bile sanmıyorum. Stan için çalışan hiç kimsenin benimle konuşmasına izin yok, benim de onlarla konuşmama izin yok.

Telefonunun bip sesi beni gerçeğe döndürüyor. Masanın altına baktı ve iç geçirdi.

"Bu sabah seninle oynayamam Jade. Üzgünüm, sadece zamanım yok."

Başımı salladım. "Kahvaltımı bitireyim ve benimle kapıya kadar sürün. Sonra kıyafetin olmadan havuzun tadını çıkarmakta özgürsün."

Dakikaları sayıyorum, şef ona çok güzel kokan bir kahvaltı getirirken bacaklarının arasında diz çöküyorum, salyalarım akıyor. Çenemden aşağı akıyor ve emziği biraz daha emiyorum. Karnım guruldadığında, üstümden kıkırdadığını duyuyorum. Sonunda kalkana kadar yıllar geçmiş gibi geliyor ve ben de peşinden ön kapıya doğru sürünüyorum.

"Bu sabah uslu bir kız ol. Öğle yemeğinde döneceğim." Tekrar başımı salladım ve gidişini izledim. *Nihayet.*

O gittikten sonra birkaç saniye hareket etmiyorum. Arabada telefonundan bunu izleyeceğini biliyorum, bu yüzden ellerimi kapıya koyup onu özlüyormuş gibi yapıyorum. Sonra yavaşça kalkıyorum ve bu sabah bana giydirdiği her şeyi çıkarıyorum.

Sadece alt kata, iç havuzun olduğu yere doğru ilerlerken üst katta bir şeylerin kırıldığını duyuyorum. Merdivenlerde donup kaldım, üst katlara doğru bakıyordum. Buradan pek bir şey göremediğim için Stan'in hizmetçisini çağırdım.

"Sylvie?" Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Bana cevap vermedi.

Merdivenlerden geri tırmanarak, göz ucuyla onu görene kadar evin içinde dolaşıyorum. Karşımdaki koridorda yürüyor, bana doğru bakmıyor bile. Tamamen çıplak olduğumu ve hiçbir şey giymemem konusunda kesin emir aldığımı fark ederek geri çekiliyorum. Sadece o olduğuna emin olduktan sonra tekrar havuza yöneliyorum.

Yüzmeyi seviyorum ve kışın ortasında ısıtılmış bir havuzun sıcaklığı, gençken yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir lüks. Sadece evde kalan bir eskort olmanın getirdiği çok kötü bir şey.

Ama bunun üzerinde durmuyorum, çünkü bu benim seçtiğim hayat ve Kuzey Kıyısı'nda kendi ekibimin ölmemi istemesinden daha iyi. Bunun yerine Stan'e iyi davranmaya ve geri döndüğünde bana biraz zevk verebilecek bir şey yapmaya karar verdim.

Havuzun kameraya dönük olduğunu bildiğim derin ucuna doğru yüzüyorum. Bir kolumla kenara tutunarak, diğer elimi amıma götürürken tam ona bakıyorum. Suyun altında ama yine de iyi görecektir. Yavaşça klitorisimle oynuyorum, işaret ve orta parmaklarımın altında şiştiğini hissedene kadar acele etmiyorum. Stan'in beni en son yatağa yatırıp *iyi bir kukla gibi oynattığı* zamanı hayal ediyorum. İçime nasıl acımasızca girdiğini düşünüyorum.

Bir parmağımı girişime kaydırıp içeri ittiğimde, sesi başka birininkine dönüşüyor. Hareketleri farklı ve ellerini

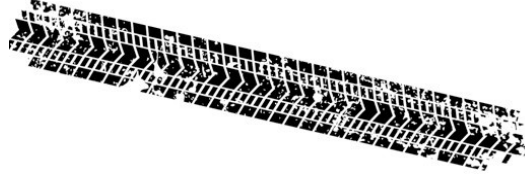
Elliot'ın eskiden yaptığı gibi boğazımın etrafında. İşte o zaman ıslaklığım iki katına çıkıyor. Bir parmağımı daha içime sokarken ağzım açık kalıyor ve gözlerim kapanıyor. Stan kameralardan hiçbir şey duyamasa da yüksek sesle inleyerek kendimi beceriyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda titreyiyor, etrafımdaki her şey kayboluyor. Çok geçmeden nefesim sığılıyor ve parmaklarımın üzerine boşalırken içimden çıkan yumuşak bir iniltiyle inlemelerim kısa kesiliyor.

"Çok güzel bir gösteriydi."

Gözlerimi açıp havuzun kenarına doğru dönerken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. İki çift ayak tam görüş alanımda. Kafamı kaldırdığımda birinin çömelmiş, diğerinin ise kollarını göğsünde kavuşturmuş aşağı baktığını görüyorum.

"Merhaba Jade." Yanımda çömelen Elliot ıslıl ıslıl gülümsüyor. Sikmek üzere olduğu herkese verdiği o korkunç sahte gülümseme.

Beni öldürmek için
burada. Bunu
biliyorum.

toksik enerji - blackbear, The Used

Denklem basit. Üç yıl önce kötü bir şey yaptım. Gerçekten kötü. Elliot Pearson'ın ölmemi istemesine neden olacak bir şey. Bu sırrı mezara götürmeyi planlamıştım.

İki yıl önce biri ona söylemiş.

Ben de kaçtım.

Sade ve basit bir korkaklık. Bu konuda onunla konuşmak için beklemedim. *Düşünmek* için bir saniye bile ayırmadım. Kapımı çaldı ve ben de pencereden dışarı atladım.

North Shore hayatta kalmayı başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde öğretiyor ve ben ölmek istemiyordum.

Şimdi de beni öldürmek için geri döndü.

Islak saçlarımı yakalayan Elliot, beni suyun altına iterken içimden kopan kan dondurucu çılgılığı kısa kesiyor.

Beni geri çektiği an, boğulduğum suyu tükürüyorum.

"Bizi özledin mi?" Ben nefesimi çekerken Elliot alay ediyor. Saçımı bırakıyor ama koltuk altlarımdan tutup beni havuzdan dışarı çıkarmaya zorluyor. Islak fayansın üzerinde yuvarlanıyorum ve o doğrulurken onlardan sürünerek uzaklaşıyorum.

Başka bir şey söylemelerini bile beklemedim. Ayağa fırlayarak bir depar attım ve kaygan zeminde neredeyse düşüyordum. Kapıya doğru koşuyorum, sanki benim için gelen iki ölümcül adam hakkında bir şeyler yapabilecekmiş gibi Sylvie'ye sesleniyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Elliot, "Artık kaçacak yer yok," diye alay ediyor.

Elbette takip ediyorlar. Benim için geldiler, neden gelmesinler ki?

"Sylvie, Stan'i ara!" Ön kapıya doğru koşarken çılgık atıyorum.

Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Bu noktada muhtemelen ölmüştür.

Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Asla kilitlenmez.

"Siktir!" Aşağı bakarken panikledim. Lanet kilidi kırmışlar.

Arkamı dönüp ikisinin bana doğru yaklaşmasını izliyorum. Ellerimi önüme koyarken, "Dur," diye nefes alıyorum. "Stan... bana zarar verirsen seni öldürür." "Ah, hayır." Elliot surat asar gibi yaptı. "Ona küçük bir not bırakalım mı?"

Kaçtın mı?"

"Her yerde kameralar var," diye geveledim. "Beni öldüremezsiniz." "Seni öldürmek mi?" Ethan alçak sesle kıkırdıyor. "Seni öldürmek için burada değiliz." Gözlerim birinden diğerine tekrar tekrar atlarken zaman yavaşlıyor.

Elliot'ın sarı saçları onu son gördüğümde daha uzun, kulağının ortasına kadar uzanıyor. Her zaman olduğu gibi gözlerinin içine düşüyor ve hızlı bir baş hareketiyle saçlarını yana savuruyor. Yüzündeki sırıtış bana ölümden çok daha kötüsünü beklediklerini söylüyor ve bu fikir karşısında bacaklarım titriyor.

Ethan bana doğru küçük bir adım atıyor ve beni ön kapıya yaslanmaya zorluyor. Siyah gözleri evren kadar derin, Elliot'inkiyle aynı uzunluktaki saçları en koyu mürekkep rengine. Saçlarını boyadığı için güneşte mavi bir renk alıyor. Bugün bunu göremiyorum çünkü hava güneşli değil.

Birkaç yıldır hayatımda güneşli bir hava yok.

Ethan üvey kardeşi gibi gülümsemiyordu. İçten içe hep çok üzgündü, herkesin ona dediği gibi çok *tuhaftı*. Ama bana o kadar yaklaşıyor ki, gözlerine bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum, bana ölümcül bir gülümseme ayırıyor.

"Sana acı çektirmek varken neden seni öldürelim ki?"

Başımı sallıyorum, korkuyu yutuyorum, o bana bu kadar yakınken ne kadar çıplak olduğumun farkındayım. O da çok uzun. İkisi de 1.80'in üzerinde, Elliot 1.80 ile en uzun olanı. Bunu biliyorum çünkü herkes ona hep soruyor.

Kahretsin, sen bir devsin. Boyun kaç?

Çok çabuk bıktı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup göğüslerimi saklıyorum.

Ethan karanlık bir şekilde kıkırdar. "Hiçbirimizin görmediği bir şey değil. North Shore'da çıplak dolaşsan bile oradaki erkeklerin çoğunun

manzaraya aşına olacaktır."

Burun deliklerim onun iması karşısında alevlendi.

"Ne istiyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından itiyorum.

Ne istediklerini biliyorum. Beni bir tabutun içinde, yerin iki metre altında. Elliot'ın kafama bir kurşun sıkmadığına şaşırdım.

Bir el Ethan'ı benden hafifçe uzaklaştırıyor ve Elliot da daha yakın duruyor, ikisi de beni köşeye sıkıştırıyor. "Eve geliyorsun bebeğim," diyor, sesi yumuşuyor ama yine de sinir bozucu. "İstediklerimizin listesi paylaşamayacak kadar uzun. Önce Kay ile ilgilenebilirsin. Sonra belki Caden'la."

Bazen hayatta, bir durumu ışık hızında değerlendirmek zorunda kalırsınız. İçgüdüleriniz devreye girer ve ya onu takip edersiniz ya da ölürsünüz.

North Shore'dan ayrılma sebebim yüksek sesle söylemek isteyeceğim bir şey değil. İnsanlar kötü bir şey yaptığımı, yanlış adamı kızdırdığımı düşünüyorlar ama bunun gerçekte ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Caden King ölmemi istediği için kaçtığımı düşünüyorlar.

Elliot'a bakıyorum, bakışlarını, yüz hatlarını, kendini tutuş şeklini inceliyorum. Silahının alnıma dayanmadığı gerçeğine. Hâlâ ayaktayım. Hayattayım.

Ve benim için açık... bilmiyor.

Bilmiyor amına koyayım.

Bir dakika içinde, son iki yılda verdiğim her kararı sorgulamaya başladım. Ondan sakladığım sırrı bildiğini düşündüğüm için kaçtım. İki kardeşten de. Ne olduğunu bilmedikleri ortaya çıktığında, yoksa birkaç dakika önce son nefesimi vermiş olurum.

Sadece ne için buradalar? Beni Caden'a geri götürmek için mi? Kay'e mi? Ölmemi istiyor. Muhtemelen öfkelenmiştir çünkü Krallar öylece *bırakıp gidebileceğin* türden bir ekip değil. Kan girsin, kan çıksın tarzı bir şey.

Yaşadığım şoku kendime saklamaya çalışarak daha ne kadar sessiz kalacağımı merak ediyorum. Hâlâ Elliot Pearson'ın bana kızmasının gerçek nedeni hakkında hiçbir fikri olmadığını sindirmeye çalışıyorum.

"Eğer beni Kuzey Sahili'ne geri götürürsen" -yutkunuyorum- "ben ölürüm."

Bilse de bilmese de bu doğru.

Elliot yüzünü bana dönene kadar eğiliyor, yüz hatlarını yumuşatan bir acıma ifadesi var. "Merak etme," diye mırıldanıyor. "Kimsenin seni öldürmesine izin vermeyeceğiz." Bir elini hâlâ ıslak olan saçlarıma götürüp dağınık buklelerimi arkaya doğru itiyor.

kulak. "Artık bizimle olacaksın. Sana bakacağız ve sana *çok* iyi bakacağız."

Elini silkerken umutsuzca "Dur," diyorum.

Elliot'ı dinlemek tehlikelidir. Büyüleyici, derin sesini, özellikle de güven verici bir şekilde konuştuğunda. Her şeyin onun için bir oyun olduğunu biliyorum. O bir manipülatör ve ben her zaman kendime buna kanmayacağıma söz verdim.

Kardeşine bakmaktan kaçınmaya çalışırken gözlerim Ethan'ın kilerle kesişiyor. "Her zaman istediğin bu değil miydi Jade?" diye hırılıyor. "İkimizin de dikkatini çekmek?"

Hiçbir şeyi inkar etmeye cesaret edemem. Ethan'la çıktım, sonra Elliot'ı becerdim. İkincisi umursamazken, ilki beni asla affetmedi.

İkisi de bir adım geri çekilir ve Ethan pantolonunun arkasından bir silah çıkarır.

"Bekle..." Panikliyorum, ellerimi beni asla koruyamayacak işe yaramaz bir hareketle tekrar önüme koyuyorum.

Ethan duraklamıyor. Nişan alıyor. Ve ateş ediyor.

Çılgılık atıyorum, yana sıçıyorum ve kollarımı yüzümü örtmek için getiriyorum. Bu ikisini de güldürüyor. *Arkadaşlarımla harika vakit geçiriyorum* türünden değil. Bir topun içine kıvrılıp ölmek istememe neden olan ince, aşağılayıcı türden.

Tekrar yukarı baktığımda, kilide ateş ederek kapının açılmasını sağladığını fark ediyorum.

"Hadi," diyor Elliot bana parlak bir şekilde. "Seni arabaya bindirelim. Yolumuz uzun."

Öfkeli kalbimi sakinleştirmeye çalışarak dudaklarımı sıkıyorum. Hayatımda çok korktum. Daha kötü durumlarla da karşılaştım. Ethan ve Elliot her zaman tanıdığım çocuklardı ve onlardan daha önce hiç korkmamıştım. Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve eski gücümün bir kısmını geri kazanıyorum. "En azından üzerime bir şeyler giyebilir miyim?"

"Hadi ama." Elliot gözlerini devirir. "Seni tanımadığımızı mı sanıyorsun?"

Arkadan kaçacaksın ve seni bir daha asla göremeyeceğiz."

"Benimle yatak odasına gel o zaman."

İletişim kurmak için yüksek sesle konuşmaya gerek duymadan bir saniye boyunca birbirlerine bakarlar.

"Bu benim için büyük bir zevk olur, bebeğim." Elliot bir avcıdan daha tehlikeli. Her zaman en tatlı şeyleri söyler.

kavırıyor. İnsanları, onları iki eliyle boğabilecek kadar yaklaştıran kadar cezbeder. "Haydi." Bana parmaklarını şıklatarak sabırsızlığını gösteriyor.

İkisi de beni yatak odasına kadar takip ediyor, ben dolaba ulaşana kadar arkamdan yürüyorlar. Sonra beni yatağa oturtular.

"Senin yerine ben seçeceğim," diyor Elliot gömme dolaba girerken. Ethan duvara yaslanmış, güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şahin gibi beni izliyor.

"Müzik nasıl?" Kendime saygınlık kazandırmak için çarşafı kullanarak soruyorum.

Beni görmezden geliyor, elini önüne götürüyor ve sürdüğü siyah ojenin bir kısmını kaşıyor. Gitar çalmaktan hep yontulur.

"Seni son gördüğümünden beri hiç şarkı besteledin mi?" Ethan'ın bir müzik dehası olduğunu söylemek hafif kalır. Dokunduğu her enstrümanı çalabilir, müziği bir kitap okur gibi okuyabilir. Çalarken çok güzel. Uzun zamandır görmemiştim.

Havadan sudan konuşmamı dayanılmaz bulduğu belli, odanın dolapla ortak duvarına vuruyor. "Orada işin bitti mi?" diye bağırıyor Elliot'a. Sesi ağabeyininki kadar derin değil. Biraz daha yüksek ve törpülenmiş. Bağımlılık yapıyor.

Ethan ve Elliot teknik olarak *üvey kardeşler*, ancak altı yaşından beri birlikte büyüdükleri için kendilerini uzun zaman önce kardeş olarak görmeye başladılar. Elliot, Ethan ve benden sadece bir yaş büyük.

"Şuna bakar mısınız?" diye bağırıyor Elliot odaya geri dönerken. Bir elinde Stan'ın düğmeli tişörtlerinden birini ve bir çift ipek uyku şortunu tutuyor. Diğer elinde ise Stan'ın en sevdiği oyuncaklardan oluşan bir sepet var.

Gözlerim kısılrken burun deliklerim açılıyor. "Kaldır şu pisliği," diye sertçe bağırıyorum. Onların benim için bir zayıflık olduğunu anlayacaktır.

Kıkırdıyor, parlak gözleri benimkilerle buluşuyor. "Emir verecek konumda olduğunu sanmıyorum bebeğim."

"Bana bebek demeyi kes."

"Sana bebek demeyi bırakmamı mı istiyorsun?" Sesi alçalıyor, karanlığın birkaç tonunun iyi bir şeyin habercisi olmadığını biliyorum. Yavaşça bana doğru yürüyor, bilerek bana talebimden pişman olmam için zaman veriyor.

"Bunun yerine sana ne dememi istersin?" Yavaş bir adım daha atarak mavi gözlerini benimkilere dikti. "Hain mi?"

Boğazımın arkasına yapışan sinir yumağını yutmaya çalışıyorum. Piç kurusu tam önüme gelene kadar durmuyor, ben çarşafı vücuduma sararken üzerimde yükseliyor.

"Manipülatif kaltak mı?" diye ısrar ederek benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü belli ediyor.

"Hayır." Bunu yüksek sesle söylemeye çalışıyorum ama görünüşe göre bedenim mesajı almamış ve avcının önünde kendini küçültmeye çalışıyor.

Çarşafı yırtıp atıyor ve ellerim iki yanımdaki yatağın kenarını tutmaya geliyor. "Fahişe mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerim hâlâ duvara yaslanmış olan Ethan'a kayıyor. Bizi izliyor, hiç etkilenmemiş.

Elliot'ın heyecanlı bakışları bacaklarıma yöneliyor, uyluklarım boyunca yavaşça sürükleniyor ve çıplak amımda duruyor. Kalçalarımı birbirine bastırmak hiç yardımcı olmuyor. İzlendiğimi, adeta analiz edildiğimi hissediyorum.

"Mm, Jade," diye mırıldanıyor takdirle. "Bacaklarının arasındakine hayran olan erkeklerden biri *olduğumu* söylemekten utanmıyorum. Eminim... adı ne demiştin? Stan mi? Eminim o da seviyordur."

Sepeti yatağın üzerine koyar ve içinden bir çift siyah külot alır. Kalın pamuklu olan ağ kısmı dışında hepsi dantellidir.

"Bu ne?" diye yüksek sesle soruyor. Yüzünün önüne getirip inceliyor ve parmağını kasıktaki cebin içine kaydırıyor. Kaşları çatılıyor ve tekrar sepetin içine bakarak cebin içindeki klitoral uyarıcıyı ve onu kontrol eden kumandayı alıyor.

"Oh," diye kıkırdıyor. "Bu mükemmel."

"Bu lanet bir oyun değil," diye tısladım. "Seninle geliyorum. Şimdi oyun oynamayı bırak ve giyinmeme izin ver."

Yatağın kenarına bıraktığı düğmeli bluzaya uzanmaya çalışıyorum ama ben dokunamadan kolumu tutuyor. "Jade," diye uyarıyor beni, şakacı gibi görünen ama tehdit içeren bir ses tonuyla. "Giy şunu."

Külotu elime tutuşturdu.

"Bu hiç komik değil. Beni zaten Caden'ın kafamı koparacağını bildiğin Kuzey Sahili'ne geri götürüyorsun. Bu süreçte beni aşağılamana gerek yok."

"İstediğim her şeye ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Ve bunları giymeni istiyorum. Sadece kötü bir kız olursan onları açacağım." Başını yana eğip beni değerlendiriyor. "Benim için uslu durabileceğini düşünüyor musun?"

Sessizce öfkelen dim ve bu iş i bir an önce bitirmek istediğ im için ayakta durdum ve öfkeyle külotu giydim. O beni durduramadan düğmeli bluzu kapıp onu da giyiyorum.

"İşte," diyorum, hayal kırıklığı içinde neredeyse ayağımı yere vurarak.

"Mutlu musun?"

Cevap vermiyor. Onun yerine beni gömleğ imden tutup daha da yaklaşı tırıyor ve elini amıma götürüyor. Silikon nesnenin külotun içine ve cebin içine kaydığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Ondan uzaklaşmaya çalışırken, yerleştiğinden emin olmak için beni ovalamak için zaman ayırıyor. Bana verdiği hafif zevki ve vücudumun sadece onun eline değil, Stan'ın en iyi şekilde kullanmayı sevdiği erotik oyuncağın heyecanına verdiği tepkiyi görmezden geliyorum.

Elliot bana gülümsüyor, eli hâlâ külotumun içinde. Amımın dudakları sıcacık. Eğer onları aralaysaydı, her saniye ne kadar ıslandığımı hissedebilirdi.

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Birinin fahişesi olarak Kuzey Sahili'nden kaçmana şaşırmamalıyım bile." Suçlaması karşısında yüzümün buruştuğ unu hissediyorum. Bunu bilmek hiçbir zaman kolay olmadı. Bunu duymak daha da kötü. "Bunu senin üzerinde ne sıklıkla kullanıyor?"

Yutkunuyorum, onu kızdıracak bir şey söylemektense sessizliği tercih ediyorum.

"Haftalık mı? Günlük mü?" "Önemli değil."

"Cevap ver."

Gözlerinin içine bakıyorum ve uzaklaşıyorum.

"Haftada birkaç kez." "Demek nasıl bir his olduğunu biliyorsun, ha?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Güzel." Kumandayı eline alıyor, bir kez basıyor ve maksimum ayara getiriyor.

Nefesim kesiliyor, yatağ a geri düşüyorum ve ikiye katlanıyorum. Titreşim, doğrudan klitorisime dokunan bir şey için çok yoğun. Bir tıslamayla elimi külotu aşağı itmek için getiriyorum. Ama Elliot benden daha hızlı davranıyor. Elim i tutuyor ve beni tekrar ayakta durur pozisyona çekiyor.

"İyi biri olursan bu kapalı kalır. Kötü bir kız olursan seni arabada bayıltacak kadar boşaltırım. Yedi saat uzun bir yol, bebeğ im. Anlaşıldı mı?"

"Tamam," diye acı ve zevk karışımı bir nefes aldım. "Tamam, anladım.

Sadece çevir

Çekil!"

Bunu hemen yapıyor ve beni havada asılı kalmış gibi hissettiriyor. Daha fazlasını arzuluyorum ama bir daha asla açmamasını umuyorum.

Gülümseyerek kumandayı cebine koyuyor. Hâlâ aynı pozisyonda duran Ethan'a dönüp bakıyorum. İğrenmiş ifadesi yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. Çoğu erkek beni bir seks oyuncağıyla görünce tahrik olurdu. Ethan bana pencereden atlamayı tercih edecekmiş gibi bakıyor.

"Sanırım artık yolumuza devam edebiliriz," diyor Elliot gururla, kumandayı koyduğu cebine dokunarak. Kardeşinin tam tersi olarak, şu anda kot pantolonunu saran ereksiyondan utanmıyor bile.

"Şortlar," diyorum basitçe.

"Evet, sonunda onlara karşı karar verdim. Hadi gel."

Sylvie'nin öldüğüne dair önsezim yağmurda dışarı adım attığımız anda doğrulandı. Cesedi ön bahçedeydi, kafasına bir kurşun yemişti, tam kaşlarının arasından. Hayatımda gördüğüm ilk ceset değil, ama suç hayatıyla yüzleşmeyeli iki yıl oldu ve bu yüzümde lanet bir tokat gibi patladı.

Ona bakmak için durduğumu ancak Ethan'ın ürpertici sesi kulaklarımda çınladığında fark ediyorum. "Bizden bir daha kaçmayı *düşünürsen* sen de olabilirsin."

Soğuk sözlerinin sırtımdan aşağı bir ürpertiyle yayılmasına izin verdim. Ethan tuhaf biriye, onun bu hastalıklı yönünü her zaman sevdiğim için ben neyim acaba? Bu adamda ciddi bir sorun var. Ona aşık olmamın sebebi buydu. O zamanlar ikimiz de ürkütücü eziklerdik.

İki yanımdalar, beni Ethan'ın mat yeşil kamyonetine götürürken Elliot üst kolumu sıkıca tutuyor. Kamyonet ona ait, Elliot'a değil ve ben orada sarışın kardeşimi becerdim. Her zaman kızlara, üne, arkadaşlara sahip olan ateşli, muhteşem kardeşi. Daha uzun ve güçlü olan. Cesaret edemedikleri için kimse tarafından zorbalığa uğramayan. Sırf yüzüne vurmak için onu Ethan'ın kamyonetinde becerdim. Sırf benden ayrıldığı ve kalbimi ezdiği için. İkisi de benden nefret ettiği için lise draması çok saçma geliyor.

Stan'in beni kimin kaçırdığına bakacağı an için sıkıntılı bir yüz ifadesiyle garaj yolunu gösteren kameraya dönüp baktığımdan emin oluyorum.

Ethan ve Elliot'ın onun gazabıyla yüzleşmesi için sabırsızlanıyorum. Stan'in beni hayatta ve yanında tutmak için her şeyi yapacağını bilirken Kralların beni öldürmek istemesi kimin umurunda?

Kardeşler beni Kurtlar'ın bir parçası olan birinin elinden alarak nasıl bir hata yaptıklarının farkında değiller.

Kings'i bir parmak şıklatmasıyla yok edebilecek biri. En iyisi de, bahse girerim Stan'in gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktur.

Arabaya binip otoyola çıkana kadar neler olup bittiğinin farkına varmadım. Yolcu koltuğundaki Elliot bana telefonuma gelen bir mesajı gösterene kadar değil. Sadece bir numaranın ulaşabildiği aynı telefon. Stan'in.

Kukla, işle ilgili bir sorun çıktı. Birkaç hafta dönmeyeceğim. Sylvie seninle kalacak ve sana yemek yapacak. Tüm bu süre boyunca kıyafet yok. Bu bir emirdir. Yurtdışında olacağım ve çok fazla iletişim kuramayacağım. İyi olduğundan emin ol.

Birkaç hafta
mı?

Birkaç *hafta*
mı?

Vahşi ve panik içindeki gözlerim Elliot'a kayarken nefes alışım hızlanıyor.

"Uh oh," diyor neşeyle. "Görünüşe göre işvereninizi gittiğinizi fark etmeden önce biraz zamanımız var."

Hayır. Bu mümkün olamaz.

Stan'in mesajına nasıl cevap vermesi gerektiğini anlamak Elliot için zor değil. Acil bir durum olmadığı sürece onun mesajlarına sadece iki kelimeyle cevap verme iznim var. Bunu ona cevap verdiğim diğer tüm zamanlardan anlayabilir.

Elliot yazarken kendi kendine, "Evet, baba," diye mırıldanıyor. "Gönderildi." Tekrar bana bakıyor. "Eve gideceğin için heyecanlı mısın?"

Eve gitmek için mi?

Ait olmadığım bir yere mi?

Kendi çocukluğumun en iyi arkadaşlarının benden nefret ettiği ve insanların ölmemi istediği bir yere. Kaçtım. Kendimi krallara karşı suçlu gösterdim.

Bu hayatta hiçbir şeyim kalmadı. İki yıldır yaptığım tek şey, gücü eline geçirdiğinden beri hiçbir şeyi reddetmeyen bir adamın kuklası olmaktı. Ama en azından güvendeydim.

Ethan ve Elliot beni köpekbalıklarının istila ettiği sulara geri atıyorlar ve keskin dişleri tarafından parçalanmamı izlemekten çok mutlu olacaklar.

"Elliot." Ethan'ın ses tonu en hafif tabirle sinirliydi. "Onun sesini duymaktan hoşlanmıyorum. Ona soru sormayı bırak."

Elliot bana gülümsüyor. "Onu huysuzlaştırdın."

Huysuz demek hafif kalır. Ethan benden nefret ediyor. Kırdığı benim kalbimken bunu yapabileceğinden o kadar emin ki.

Ethan'ı araba kullanırken gözlemliyorum. Kollarını sıvamış, güçlü kolları gerilmiş, direksiyonu tutuşu sertleştikçe damarları şişiyor.

Ethan eskiden güçlü ve ölümcül derecede yakışıklı değildi. Eskiden saçlarını boyayan ve tırnaklarını siyaha boyayan uzun boylu, sıska bir ezikti. Başkalarının tuhaf bulduğu grupları dinleyen biriydi. Garip görünümlü, kıvrak ve garip bir şekilde sessizdi. İnsanlar onun şeytan çıkarma ayinine ihtiyacı olduğunu söylerdi. Onunla dalga geçerler ve onu döverlerdi ama o karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Lisedeki üç yıl boyunca hayatı buydu. İki yıl dört ay boyunca onunla çıktım ve herkesin onun hakkında söylediği her şeye rağmen aşık oldum. İnsanlar çirkin olduğumu ve o zamanlar bana zaman ayırmaya değmeyeceğimi düşünüyorlardı. Arkadaşlarımın *parlama* dedikleri şeyden önceydi. Herkes beni becermek istemeden önceydi.

Ama ben dışlanmış biri değildim.

Ethan'la çıkmaya başladığımda beni de nefretlerine dahil etmeye başladılar.

Elliot o zamanlar şimdiki kadar umursamıyordu. Küçük kardeşini sadece arada bir, okula geldiğinde koruyordu. Evde başka şeyler oluyordu ve ikisinin de North Shore Lisesi'nde olduğundan daha fazla korunmaya ihtiyacı vardı. Elliot işleri hallediyordu. O zaten Kings'in bir parçasıydı.

Sonra Elliot Ethan'ın katılmasını sağladı. Ethan, Caden King ile tanıştı ve her şey değişti. En iyi arkadaş oldular. Ethan'ın görünüşü egzersiz yapmaya, ağırlık kaldırmaya ve vücudunu geliştirmeye başlayınca değişti. Caden, erkek arkadaşımı vicdanı olmayan bir adama dönüştürmeye başlayan lanet bir psikopattı. Ethan tehlikeli ve ölümcül olarak ün kazandı. Herkesin fiziksel standartlarına göre *seksi* oldu. Tuhaf olmaktan çok *gizemli* oldu. Ve tahmin edin kim geride kaldı?

Yeni ününe uymayan çirkin kız.

Bir daha asla geride kalmak istemiyorsa kendisinin de aynısını yapması gerektiğini fark eden kız. Parlamak, Krallara katılmak, vahşi ve korkusuz olmak. *Gerçek bir kaltağa dönüştüm* çünkü ne istediğimi biliyordum ve bunun için gitmekten korkmuyordum. Ondan sonra bir daha asla göz ardı edilmedim. Tek yapmam gereken yeni ünümle yaşamaktı: ateşli, kalpsiz bir sürtük.

Ben de Ethan gibi yaptım. Sadece farklı etiketlenmişim.

Elliot'la seks yapmak sadece tepedeki kirazdı. Ve eski erkek arkadaşım bundan sonra benden nefret etmeye cüret etti.

"Benden nefret edemezsin, biliyorsun değil mi?" Ethan'a söyledim. "Benden ayrılan sendin."

Gözlerimiz dikiz aynasında kesişiyor ve bana sert bir bakış atıyor.

Çünkü o devam etmeyi reddediyor, ben devam ediyorum. Geçmişte birini bu kadar güçlü sevmiş olmanın bir avantajı var. Düğmelerine basmak çok kolaydır.

O boğucu evden bir saatten daha kısa bir süre için çıkmış olmak bile kendimi daha kendim gibi hissetmemi sağlıyor. Belki de kardeşlerin yanında olmaktır. Bana dayatmak istedikleri hiçbir şeye katlanmak zorunda olmadığımı biliyorum. Stan'den önce yaptığım gibi her zaman karşı koyabilirim.

Kardeşlerin kafasına girmenin tek bir yolu var.

"Benden nefret ediyorsun çünkü sen benden ayrıldıktan sonra seni kıskandırmak için Elliot'ı becerdim. Sonra kendinden nefret ettin çünkü onu tekrar becerdim. Ve sonra tekrar. Ve sonra düzenli olarak. Gerçekten iyi bir şeyi çöpe atmayı kaldıramadın."

"Jade," diye homurdanıyor Elliot. "Kapa şu lanet çeneni, olur mu?"

Onları içeriden yok etmenin ve özgürlüğümü kazanmanın tek bir yolu vardı. "Onunla, senin bana yapmana asla izin vermeyeceğim şeyler yaptım," diye homurdanıyorum. Bu da onları birbirlerine düşürmek.

Ama Ethan bana ürpertici bir gülümseme verdiğinde sanırım ilk girişimim planladığım gibi gitmiyor. "Seninle benim aramdaki fark Jade, benim geçmişe tutunmamam. On yedi yaşındaydık. Sen şimdi yirmi yaşındasın. Neredeyse yirmi bir. Zoruna gittiğini biliyorum ama artık hayatına devam etme zamanı. Neden beni unutmak için Elliot'la tekrar yatmıyorsun? Ucuz fahişelere karşı bir ilgisi var gibi görünüyor."

Gözleri tekrar aynaya ve sonra tekrar yola kayarken burun deliklerimin alevlendiğini hissediyorum. Küçük memnun gülümsemesi, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi hissetmeme neden oluyor.

Onu öldürmek istiyorum. Koltuğunun arkasını tekmeliyorum, bu da onu sadece güldürüyor.

Ethan arabanın ekranındaki play tuşuna basar ve Sum 41'den "*Welcome To Hell*" çalar. Elliot'ın en sevdiği grup. Bugün tişörtlerinden birini giydiğini fark ettim.

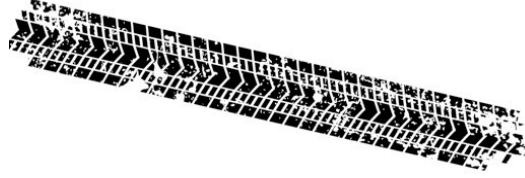
Adam iki yıldır hiç değişmedi. Eski güzel günleri unutamayan yaşlı bir baba gibi hâlâ grup tişörtleri giyiyor. Ancak

ona yaşlı bir babadan çok daha iyi uyuyor. Çok daha iyi. Kardeşlerin tek ortak noktası bu. Punk rock müziğine duydukları sevgi. Geri kalan her şey onları zıt kutuplar yapıyor.

Gözlerim sağa kayıyor, Elliot'ın keskin çenesini izliyor ve bakışlarımı güçlü omuzlarına, bol gömleğinin hapsettiği kaslı kollarına sürüklüyorum. Hâlâ sol elinde telefonumu tutuyor ve hiç umursamadan onunla oynuyor. Bir uca doğru kaydırıyor, baş ve işaret parmaklarını kenara bastırarak durduruyor ve sonra diğer ucunu kalçasına doğru iterek tekrar kaydırıyor. Gözlerim kalın parmaklarına takılıyor, daha önce amıma ne kadar yakın olduklarını hatırlıyorum. Onlarla neler yapabileceğini bilmenin anısı bile beni koltukta kıvrandırıyor.

Boğazımı kaşıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Kalın, nemli bir kıvrımı yakalayıp işaret parmağımın etrafında yuvarlıyorum ve kan akışının durduğunu hissedene kadar sıkıyorum.

Ayakların yere bassın, kızım. Şu anda ihtiyacın olan son şey bulanık bir zihin.

Kötü Kaltak Enerjisi - Damien

Styles

Elliot ve Ethan'ın evine vardığımızda midemin bulandığını hissediyorum. Yol çok uzundu. Bildiğim tek yolla gerçeklikten kaçmaya çalışarak uyudum. Her zaman ağır uyuyan biri olmuşumdur, yaşayanlar diyarında beni bekleyen gerçeği unutmak için kolayca karanlığa dalarım.

Ama bu gece kendim uyandım. Sanki hiçbir şey gerçekliğin beni acı bir şekilde karnımdan vurmasını engelleyemezmiş gibi. Gözlerimi açtığımda, çoktan Kuzey Sahili'nde, onların sokağındaydık ve evlerinden çok uzak olmayan bir yere park etmiştik.

Evlerinin içinde devam eden partiden yükselen bas seslerinin her biri kalbime çarpıyor.

Bum. Buradaki herkes senden nefret ediyor.

Bum. Kendi başınasın.

Bum. Kay kaçtığın için kafanı çiviye geçirecek.

Herkes onlara yanlış yaptığımı düşünüyor. Ne olduğundan bile emin değiller. Sadece söylentileri takip ediyorlar. Yardım için yalvardığımda kimse bana inanmadı ama suçlanan ben olduğum anda beni kazığa bağlayıp yakmaya hazırlar.

Bir cadı avı. Hepsi bunun peşinde.

Elliot bana, "Görünüşe bakılırsa her şey yoluna girecek Jade," diyor.

"Bana hoş geldin partisi mi verdin?" Hırladım.

İki yılımı Stan için uysal bir kadın olarak geçirdim. Bir dakikadan az bir süre için eve döndüm ve pençelerim geri çıktı. Kimsenin seni görmesine izin veremezsin.

Bu kasabadaki zayıflıklar, seni canlı canlı yerler.

"Bu sadece bir Cuma gecesi, bebeğim. Kendini fazla kaptırma." Elliot kapıyı açtı, gece havası beni dondurdu.

Elliot'ın kendi kapısını kapatıp benimkini açması arasında kısa bir an var. Arabada sadece Ethan ve benim olduğumuz birkaç saniye. Bakışlarımızın kesişmesi, gözlerinin ruhumu yakalaması için yeterince uzun bir süre.

İçlerinde nefret yok, sadece özlem var. Daha önce hiç bu kadar derin bir bağ kurduğumuzu sanmıyorum. İsteddiği her şeyi yüksek sesle söyleyebilir, beni ölümle tehdit edebilir ama beni özledi.

Ben de onu özledim.

Kapım açıldığında ikimiz de irkildik. "Hadi," diyor Elliot hastalıklı ve tatlı bir sesle. "Seninle yeni evine kadar yürüyeyim."

Arabada bana yedirdikleri atıştırma kapılarının önüne kusmadığıma şaşıyorum. Şu anda evlerinde o kadar çok Kral parti veriyor ki, tek istediğim olabildiğince hızlı kaçmak. Başka seçeneğim kalmayınca, onlar kapıyı açmadan hemen önce omuzlarımı geriye atıyorum.

Yüzüme bir sıcaklık dalgası çarpıyor. Ot ve alkol kokuyor. Pencereler buğulanmış ve insanlar oturma odasına sıkışmış durumda.

Elliot ve Ethan çevredeki en büyük evlerden birine sahiptir, ancak yatak odaları ve bodrum katı her zaman yasak bölge olmuştur. Herkes küçük oturma odası ve mutfakta kalmak zorunda. Partiler çoğunlukla Sawyer'ın evinde olurdu, ama o ve ben hain olarak görüldüğümüzden ve o öldürüldüğünden beri... kardeşlerin evine taşınmış gibi görünüyorlar.

Kxllswxtch'in "*LIGHTS OUT*" şarkısı kulak zarımı patlatacak kadar yüksek sesle çalıyor ve kalabalığa doğru yürüdüğümüz anda başım dönüyor. İki yanımda Ethan ve Elliot olmasına rağmen, müzik alçalıp kafalar bana doğru döndüğünde titriyorum.

Koyu ten rengime rağmen solgun görünüyormuşum gibi bir his var içimde. Böyle mi öleceğim?

Kuzey Kıyısı'ndaki çeteler acımasız ve şiddet yanlısıdır. Hainler, karşı ekiple aynı muameleyi görürler, hatta daha kötü. Bireysel olarak, hepsi beni korkutmuyor. Muhtemelen bu odada bir ya da iki kaltakla başa çıkabilirim. Hepsi bir arada mı? Bu başka bir sorun.

Kendimi Elliot'a yaklaştırmak için bilinçsiz bir hareket yapıyorum. Muhtemelen odadaki en büyük kişi o olduğu için. Hayatta kalma içgüdüleri falan.

Hareket ettiğimi ancak bir eliyle enseme sardığında fark ediyorum. Ve tüm duyularım alarmda olduğu için, yardım edemem ama fark ediyorum

Ethan'ın elinin onun yanında seğirmesi.

Beni özledi, diye içimden söylüyorum. Gülümsemenin tüm yüzümü kaplamasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa şu anda daha acil kaygılar var.

"Burada görecektir bir şey yok," diyor Elliot nazik bir sesle. "Gecenizin tadını çıkarmaya devam edin."

Kay burada değilse, insanların dinleyeceği kişi odur. Zaten rütbesi yüksekti, ama Kay'ın babası öldüğünde ve o başa geçtiğinde, Elliot'ın sağ kolu olmasını istedi.

Ne tür bir lider, bir meleğin gülümsemesine ve şeytanın entrikacı beynine sahip altı ayak yedi canavarı sağ kolu olarak istemez ki? Elliot'ı müttefikiniz olarak yanınızda isteyeceğinizi bilecek kadar zeki. Ona asla Krallar'dan başka bir yerde daha iyi olacağını düşünme şansı verme.

Müziğin sesi yeniden yükseliyor ve insanlar bana yan gözle bakmalarına rağmen aktivitelerine geri dönüyorlar. Üçümüz kalabalığın arasından geçerken ayrılıyorlar, Ethan ve Elliot burada olduğu için bana hamle yapmaya cesaret edemiyorlar.

Ama hakaretleri duyuyorum.

Fahişe. Hain.

Tehditler.

Sen öldün. Seni yalnız yakalayana kadar bekle.

Bir şeyler düşündüğümde daha da ters geliyor. Caden'ın beni neden öldürmek istediğini anlıyorum. Kız arkadaşını dövdüm. Ona tuzak kurdum. Ama diğer herkes onu umursamamalı bile. O karşı ekipten.

Peki arkamdan söyledikleri şey neydi?

Hepsinin benim bilmediğim bir şeyi bilmesinden duyduğum rahatsızlık tüylerimi diken diken ediyor. Bundan hoşlanmıyorum.

Neredeyse yatak odalarına açılan koridorun kapısına gelmiştik ki bir grup kızın arasından biri çıkıp yolumuzu kesti.

Kay'ın en iyi arkadaşını gördüğüm anda midem bulanıyor, göğsüm sıkışıyor.

Vickie.

"Görecektir bir şey yok, ha?"

Sadece sesini duyduğumda bile uzuvlarım titriyor. Ses tonundaki tavır onu yumruklamak istememe neden oluyor. O ve ben yeterince yumruklaştık.

Sonra başımı belaya *sokan* kavgalar. Çünkü Kay her zaman onun tarafını tutardı. Tabii ki, onlar en iyi arkadaşlar.

Lisedeyken çenemi kapalı tutmam konusunda beni ikna eden kişi Vickie'ydi. İncindiğimde ve ona döndüğümde bana yalancı olduğumu ve Kral'ın dokunulmaz adamları hakkında saçmalıklar yaymamamı söyledi.

*Dikkatleri üzerine çekmek için yalan uydurma
Jade. Bu konuyu bir daha asla açma. Seni
gebertirim.*

Başımı sallıyorum. "Çekil yolumdan," diye tıslıyorum ona.

Kimsenin tepkisini beklemiyorum bile. Bu kasabada tereddüt sizi öldürtebilir. Onu göğsünden iterek bir adım geri atmaya zorladım.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Elliot. "Gerçek Jade geri döndü." Evet. Küçük tatlı bir şey olmak uzun sürmedi.

Vickie'ye katlanamıyorum. Onu görmek beni tamamen çıldırtıyor. İnanılmamanın akıl sağlığını öldüren bir yanı var. Ve size yalancı diyen kişi sadece en kötü düşmanınız değil, sizi yok eden kâbusun bir hatırlatıcısıdır.

Vickie refleks olarak tepki veriyor. Omuzlarımı iterek kolunu geriye doğru kaldırdı ama Elliot başka bir şey yapamadan bileğini yakaladı.

"Bırak beni," diye hırlıyor. "O sürtük başına gelecek her şeyi hak ediyor." Üst dudağı kıvrılıyor ve yüzüne yapışmış tiksintiyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Kalkık burnu ona başka bir küçümseme seviyesi veriyor. Lisedeyken onun gibi *güzel* görünmek isterdim.

"O parayı geri vereceksin Jade. Güven bana."

Duraksadım, kaşlarım çatıldı. "Para mı? Ne parası?"

Yaptığımı düşündükleri şey bu mu? Para çaldığımı mı? Bu kadar aptal olabileceğimi mi? "Kay'ın o yalancı sürtüğü yakalaması için sabırsızlanıyorum."

Kaybettim.

"Kapa çeneni!" Çığlık atarak kendimi ona doğru fırlatıyorum. Ethan beni geri çekmeden önce kaşına, parmak eklemlerimi incitecek kadar kötü bir yumruk indiriyorum.

Kollarını belime doladı ve beni kolayca kaldırdı. Kıçım 1.80. Hayattaki en büyük pişmanlığım, çocukken babam beni yatağa yatırdığında o saatlerce uyumamak. Daha uzun olabilirdim. Ethan'ın beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırması daha zor olabilirdi ve ayaklarım artık yere değmeyecek kadar yüksek olabilirdi.

Ethan onu atlatıp koridorun kapısını iterek beni Elliot'ın yatak odasına götürürken, "Senin işini bitireceğim, Vickie," diye bağıryorum. Elliot da onu takip ediyor, kapıyı arkamızdan kapatıyor ve hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi kıkırdıyor.

"Lanet olsun, hiç değişmemişsin. Hâlâ dünyaya kızgınsın, değil mi? Her şeyini bu ekibe borçlu olan biri için fazla değışkensin."

"Krallara *hiçbir şey* borçlu *değilim*," diye tükürdüm. "Siktirin gidin. Hepinizin canı cehenneme."

Ethan sonunda gitmeme izin verirken Elliot, "Ne zaman istersen bebeğim," diye kıkırıyor.

Duvarı yumruklayıp eklemlerimi kıracak kadar sinirli bir şekilde ondan uzaklaşıyorum. Arkamı döndüğümde, burun deliklerim patlayacak kadar zor nefes alıyorum.

Her zaman her şeye ve herkese kızgın değildim. Sadece dünya bana karşı adaletsiz davranmaya başladığında başladı. İşleri doğru şekilde yapmak için tüm çabalarım rağmen kimse beni duymadığında.

Ama son sınıftan beri insanlar beni sadece bu yönümle tanıyor. Öfkeli bir kadın.

Yumruklarını kendine saklayamayan gerçek bir kaltak.

"Sakinleşene kadar burada kalabilirsin," diyor Elliot, bana doğru birkaç adım atarak. "Zaten dışarıda olmak istemezsin, inan bana."

Yanan bir öfke topuyum ve Elliot bunu daha da kötüleştiriyor. "Her zaman çok çabuk parlıyorsun. Öfke sorunların var Jade." Bunu klinik bir şekilde söylemesi yanan ateşe benzin dökmek gibi.

"Bunu biliyorum amına koyayım!" Ona öyle şiddetli bağıryorum ki ses tellerim yanıyor.

Belki hayatımda hiç dinlendiğimi hissetseydim, bağırma ihtiyacı hissetmezdim.

Ama kimse beni duymadı.

Kimse umursamadı.

Bu yüzden sinirleniyorum, çığlık atıyorum ve bağıryorum. Ve onları sikerim.

Ethan başını sallıyor. "Haydi," diyor kardeşine, bana aldırmadan. "Kay geldiğinde geri geleceğiz."

Ethan gidiyor ama Elliot bana bakıyor, entrikacı bakışları vücudumun üzerinde geziniyor.

"Sana bir teklifim var, ister kabul et ister etme, ama senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan kabul edersin."

"Harika," diye hayıflandım. "Her zaman harika teklifler almanızla ünlüsünüz." Gözlerimi deviriyorum. "Seni tanıyorum, Elliot."

"Fark etmediysen diye söylüyorum." Bana doğru bir adım attı. "Kuzey Sahili'nde tehlikedesin. Bunu bilecek kadar zekisin. Ben güçlüyüm, sen bir hiçsin. Sana koruma sağlayacağım."

Bakışlarımın öldürebileceğini umarak gözlerimi ona dikiyorum. Asla

karşılıksız bir şey teklif etmeyeceğini bildiğinden, "Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

Sırtışı tüylerimi diken diken ediyor ama başımı dik tutmaya devam ediyorum. Kolumdan tutup beni çevirdiğinde ve sırtımı karnına bastırmak için bir kolunu belime doladığında bile.

"Ne istediğimi tahmin edebiliyorsun, değil mi?" Sırtımın alt kısmına doğru sertleştiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Sahip olduğumuz şeyi istiyorum. Bana her şeyini vermeni istiyorum. Nasıl oynadığımı biliyorsun."

Homurdanıyorum, bileğini kavıyorum ve göğüslerime ulaşmaya çalışırken elini geri çekmeye zorluyorum. "Tabii ki istediğin bu. Şimdiye kadar karşılaştığım her erkekten farklı değilsin."

Gerilince diğer eliyle başımın arkasını kavıyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor. Boynum gerilene kadar çekiyor ve onun bana baktığını görebiliyorum.

"Ben diğer erkekler gibi *değilim* Jade." Vücudunu benimkine daha sert bastırıyor. "Seni boşalttım, seni fahişem yaptım, her bir parçanı parçaladım ve onları tam istediğim gibi geri koydum. Ve en kötüsü de? Sen buna bayıldın. Eğer zengin sikicine verdiysen, bana da geri verebilirsin. İşte buradayız. Koruma, tekrar benim küçük fahişem olman için. Pazarlığı senin lehine buluyorum."

Sırtım karnına yaslanıp titrerken küçük bir kahkaha atıyorum. "Madem bu kadar çok istiyorsun, neden almıyorsun?"

Göğsü bir hırıltıyla gümbürdüyor. "Nedenini biliyorsun."

Surat asmış gibi yapıyorum. "*Rıza* istediğin için mi? Kadınların kendilerini ayaklarına atıp onları fahişen yapman için *yalvarmalarını* sevdiğin için mi?"

Sert aletini sırtımın küçük kısmına doğru itiyor. "Ne düşünüyorsun?"

Sadece kendimi eğlendirmek için ona doğru geri itiyorum, kıcıımı vücuduna sürüyorum.

"Bence gidip kendini becermelisin."

Reddedilişimi gülerek geçiriyor ve gitmeme izin veriyor. Hiçbir şeyi değiştirmese de ona kaşlarını çatarak arkamı dönüyorum.

"Tamam." Başını salladı. "Cenazen."

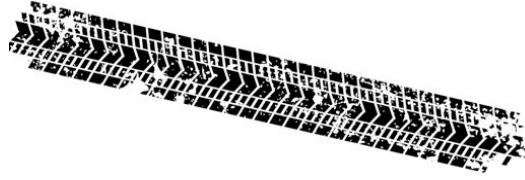
Son bir bakışla kapıyı kapatır. Bu tarif edilemez. Acıma mı, bir uyarı mı, yoksa daha derin bir şey mi bilemiyorum. Onu anlamıyorum, hiç anlamadım. Ethan'ı anlıyordum çünkü aramızda bir bağ vardı. Ama Elliot bedenimin hayranıydı, zihnimin değil.

O gittiđi anda sesler dűşűncelerimin arasında çıđlık atıyor. Burada olmak istemiyorum. Bu evi çok iyi tanıyorum, verebileceđi zulűmleri. Her yerde gizlenen şeytanlar var. Uyanık olduđum her anıma musallat olan hayaletler. Ve geceleri yatađın altından sürűnerek çıplak ayak bileklerimden tutup beni de kendileriyle birlikte cehenneme sürűklűyorlar.

Burada Kralların acımasız lideri Kayla King'i beklemek, arafta olmak gibi bir şey.

Cezam yakında dűşecek.

JADE

İçeride Ölmek - Nessa Barrett

Elliot Pearson hangi lanet dünyada bana verdiği emirleri dinleyeceğimi düşünüyor merak ediyorum.

O gittikten on beş dakika sonra gücüm geri geldi. Sadece kim olduğumu hatırlamak için kardeşlerimin benden uzak durmasına ihtiyacım vardı.

Susadım, açlıktan ölüyorum ve beni dövmek isteyen insanlar umurumda değil.

Kendimi korumak için kullanabileceğim herhangi bir silah aramak için odanın etrafına bakıyorum. Elliot'ın beni bir tür kaçırılma kurbanıymışım gibi yatak odasına koymasına izin *vermeyeceğim*.

Ona ait olan hiçbir şeyi umursamadan, ararken odasının altını üstüne getiriyorum. Gereksiz yere bazı eşyaları raflardan itebilir ve Ethan'la birlikte çekilmiş çerçeveli bir resmi kırabilirim.

Oops.

Bir silah bulamadım, ki bu iyi olurdu, ama boxer şortuyla birlikte bir muşta toz bezi buldum.

"O benim, seni hırsız," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Bunu biliyorum çünkü bunu benim için almıştı ve içinde benim adım kazınmıştı.

Stan'den çaldığı külotu ve gömleği çıkardım. Onun yerine, dizlerimin hemen üstüne kadar uzanan grup tişörtlerinden birini ve bir çift boxer'ını giyiyorum.

Aynaya bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu alışkanlığımı bırakabileceğimi hiç sanmıyorum. Her zaman nasıl göründüğümü bilmeye ihtiyacım var, takıntılı bir şekilde cildimi, makyajımı, kıyafetlerimin nasıl olduğunu kontrol ediyorum.

Lise yıllarımın tamamını herkesten ve benim hakkımda ne düşündüklerinden korkarak geçirdim. Okul koridorlarında yürürken insanların bana çirkin, aptal ve anoreksik dediklerini duyardım. İnsanlar kaşlarımın kalınlığıyla alay eder ve beni NBA oyuncusu Anthony Davis ile kıyaslardı.

Bana pizza suratlı dediler, cildimi tuvalet suyuyla yıkayıp yıkamadığımı sordular ve sivilcelerimle o kadar çok dalga geçtiler ki ağlayarak eve, anneme koştum.

Yanağımdaki sivilce izlerinden bazılarını gördüğümde çenem geriliyor. Makyaj yapmıyorum ve karnım dönüyor.

İnsanlarla muhtemelen kavga edeceğimi bilmek beni dışarı çıkmaktan alıkoymuyor ama görünüşümle dalga geçebilecekleri fikri beni korkutuyor. Uzun zamandır çirkin Jade olmamıştım. Son sınıfta Kings'e katıldığımda ben de kendimi değiştirdim. Sivilce tedavilerine para harcadım, makyaj malzemeleri aldım, ağda yaptırmaya başladım. Düşünce tarzımı değiştirmek ve olduğum kişide güzelliği bulmak yerine, onların kazanmasına izin verdim ve görünüşümü değiştirdim.

Ellerimi saçlarımda, yüzümde gezdiriyorum. Parmak uçlarımı kirpiklerimin altına bastırarak onları kıvırmaya çalışıyorum.

Çirkin görünüyorum ve korkuyorum.

"Çirkin değilsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Kes şunu. Sen iyisin. Her zaman iyiydin. Onlar yaptı, sen değil."

Midem gurulduyor, odada kalmama izin vermiyor. Eskiden kendimi günlerce aç bırakırdım ama artık bunu yapmayı reddediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, parmaklarımı mafsallı silginin etrafında kıvırıyorum ve odadan çıkıyorum.

Parti zirvede. İnsanlar bana bakıyor ama bir şey söylemiyorlar. Sadece kötü kötü bakıyorlar. Sarhoşlar, çoğu muhtemelen kafayı bulmuş. Mutfığa giderken Elliot ya da Ethan'ı görmediğim için şanslıyım.

Mutfak masasında en az on pizza var ve ağzım hemen sulandı. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ben bir dilim sucuk alırken masanın diğer tarafındaki birkaç adam bana bakıyor. Elllerinde bardaklar ve gözlerinde puslu bakışlar var.

"Pantolonunu mu kaybettin, güzel kız?" diye kıkırdar biri.

Adımı bilmiyorlar. Beni hiç duymadıkları için bu ekipte yeterince yeni olmalılar. Şimdi onları incelemek için zaman ayırdığımda, lise çağından daha büyük görünmüyorlar.

Bir ısırik alıyorum ve üçüne de en iyi etkilenmemiş ifademle bakıyorum. Cevap vermeden önce yutkunmak için zaman ayırıyorum.

"Fark etmediysen söyleyeyim, sağ elimde bir muşta var. Yemeğimin tadını çıkarmama izin ver ve siktir git."

İki arkadaşı ona gülüyor. "En iyi flörtün bu değil," diyor içlerinden biri.

"Etrafta yarı çıplak dolaşan o. Eğer vurulmak istemiyorsa

"Belki de üzerine bir şeyler giymeliydi." "Sürtük olmama konusunda hiç iyi değildi." Vickie.

Arkamda, muhtemelen mutfağa giriyor ama arkama bakmak istemiyorum. Tam arkama yerleştiğinde dilimimi yarılamiştım.

"Kusmak için yüzünü mü dolduruyorsun? Eski alışkanlıklar zor ölür."

Isırığı neredeyse boğulacak gibi oluyorum, güçlükle yutuyorum.

Bir anda açlığım geçti. Elimdeki pizzaya bakıyorum, parmaklarım güçs zleştik e midem bulanıyor ve onu şeytanın bir hediyesiymiş gibi masaya bırakıyorum.

"Siktir git, Vickie." Bunu ona karşı sakladığım tüm zehirle söylemeye çalışıyorum ama onun iğnesinin savunmamı zayıflattığını da çok iyi biliyorum.

"Şu anki halini beğeniyorsunuz çocuklar, ama inanın bana, o her zaman böyle değildi. Bu kadar sıska olmak sadece parmaklarını boğazına sokmakla olur."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde titriyorum. "Cidden üç yıl önceki halim yüzünden beni aşağılayacak kadar küçük müsün?"

"Üç yıl önce mi?" diye homurdanıyor. "Hâlâ çirkinsin Jade. O sikten bu sike atlaman seni asla güzelleştirmeyecek." Bir parmağını yanağıma bastırıyor. "Sivilcelerini hâlâ görebiliyorum. Makyajsız gerçekten iğren sin."

Görüşüm daralırken gözlerimi kırpıştırıyorum. Aklımın bir köşesinde okul arkadaşlarımla sözlü tacizlerini duyabiliyorum. Kullandıkları kelimeler ve ağlamak için tuvalete koşuşum. Sonra da kendimi hasta ederdim.

"Alo?" Vickie şarkı söylüyor. Bana bir el sallayarak görüşümü yeniden odaklıyor. "Lanet olsun, bizden kaçmadan önceki halinden daha k t s n."

Elimdeki muşta sıkılaşıyor ve dünyaya duyduğum öfke on katına çıkıyor.

Başka bir şey düşünmeden uçan yumruğumu bilerek kaşına vurdum. Canını çok acıtacak ama şimşeklerini söndürmeyecek bir şey istiyorum. Acı çekmesi için uyanık olması lazım.

Üç adam dövüşmemiz için tezahürat yaparken bir çığlıkla yere yığılıyor. Lanet olası pislikler. Kalçalarına sarıldığımda, insanlar etrafımızda toplanmaya başlamıştı bile. Ona tam olarak aynı yerden vurdum. Yüzünden kan fişkırıyordu ama üçüncü vuruş için hazırdım.

Birinin parmakları beni belimden kavrayıp geri çekerken kolumu geri çekiyorum.

"O başlattı," diye bağıriyorum.

Beni bırak diye bağıriyorum ama iki kol belimi sıkıca sardığında yapabileceğim hiçbir şey yok. Onun *yine* Ethan olduğunu biliyorum, çünkü ön kolundaki parçalanmış oyuncak bebek dövmesini ve elinin arkasındaki kafatası gülümsemesini tanıyorum. Bu gece kavga etmeme izin vermemeye kararlı görünüyor.

Beni sürükleyerek götürürken bana hiçbir şey söylemiyor ama beni yere bıraktıktan sonra Vickie'ye dönüyor.

"Sen. Dışarı."

Yüzüne bir mendil tutarken küçük bir sürtük gibi sızlanarak onun emrine karşı koymaya çalışıyor. "Ama Ethan-"

"Seni kendim kovmadan önce bu evden defol Vickie."

Uzaklaşmak için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Midem ağırlaşıyor, *ağrıyor*, kendimi hasta hissediyorum. Mutfaktan çıkıyorum, toplanan küçük kalabalığın arasından geçip oturma odasına doğru ilerliyorum.

Koridora çıktığım anda tuvalete koşuyorum.

Yapmayın. Lütfen, lütfen, yapma.

Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum, aynada kendimi gördüğümde sızlanıyorum.

Lanet olası çirkin bir canavar. Sen busun işte.

Gözyaşlarımı yüzümden siliyorum, bunu yaparken de elimdeki toz bezini kenara fırlatıyorum.

Dağınık bir nefes alarak ellerimi yıkıyorum. "Yapma," diyorum kendime.

Ama söylediklerimle yaptıklarım arasında bir fark var. Bu durdurulamaz bir güç. İçimden çekiyor. Midemde kurşun var ve ben onu dışarı atana kadar gitmeyecek.

Tuvaletin önünde diz çöktüğümde terlemiş oluyorum. Bu oda birçok nedenden dolayı benim en kötü kabusum.

Beyaz kaseye bakıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Başımı sallayarak parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum, hala ruhumun zehirli kısmını bunu yapmamaya ikna etmeye çalışıyorum.

Bu kendimle bir savaş. Yapmamam *gerektiğini haykıran* bir şey olsa da, parmaklarımı içeri sokmamak için ağzımı kapalı tutuyorum.

Ama Vickie'nin yorumlarını tekrar duyunca vazgeçiyorum. Kapı patlayarak açıldığında dudaklarım aralanıyor.

Ethan yere yatıyor ve hemen iki bileğimi birden kavırıyor. "Yapma.

Yapma. Yapma.

Yapma." Sözleri o kadar hızlı fısıldanıyor ki zar zor yakalıyorum.

Başımı sallarken bir hıçkırık boğazımda düğümleniyor. Küvete yaslanıp beni kendine çekebilmek için bacaklarını açıyor. Sırtımı göğsüne yaslıyorum, bileklerimi sırtımın altından tutuyor ve bir elini alnıma koyup omuzlarına yaslanana kadar çekiyor.

"Bunu yapmana gerek yok Jade."

"Ben çirkinim," diye sızlanıyorum, bu itiraf karşısında gözlerim doluyor. "Sen güzelsin. Her zaman güzeldin."

Burnumu çekerek başımı sallıyorum. "Bırak gideyim."

"Söyle. Bana güzel olduğunu söyle ve gitmene izin vereyim. Kendini hasta etmeye çalışmayacağına ve artık benimle uğraşmak zorunda kalmayacağına söz ver."

Sessiz kaldığımda yanağını yanağıma değdiriyor. "Vickie'nin tek istediği senden bir tepki almak. Bunu ona verme."

"Gitti mi?"

"O gitti. Onu kovdum."

"Neden?"

Birkaç saniye tereddüt ediyor ve bana gerçeğin sadece yarısı olduğunu bildiğim bir cevap veriyor. "Çünkü o kaltağa katlanamıyorum." *Çünkü seni üzdü, diye* eklemedi.

Savunmasız halimle, pişman olacağımı bildiğim bir şey söyledim. Birbirimizi daha yeni bulmuştuk, şimdi geçmişimizden bahsetmenin sırası değildi. "Benden nefret etmediğini söyle Ethan."

Tenin benimkinden ayrıldığını ve başının küvetin kenarına doğru düştüğünü hissediyorum.

"Bana güzel olduğunu söyle," diye karşılık veriyor.

Cevabımı alamayacağımı bildiğim için iç çekiyorum. "Ben güzelim," diye mırıldanıyorum.

"Kendini hasta etmeyeceğine söz ver."

"Kendimi hasta etmeyeceğim." Sesim robotik ama şimdilik yeterli görünüyor.

Bileklerimi çözerek ayağa kalkmama yardım etti.

Yüzüme bakıyor, ıslak yanaklarımı başparmağıyla silerken başını sallıyor. "Elliot'a bundan bahsetme. Ne yapacağından ne de burada seninle birlikte olduğumdan."

"Neden?"

"Sadece sana söyleneni yap."

Tekrar seslendiğimde gitmek üzereydi. "Nereden biliyorsun?"

Ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşiyor. "Seni ezber biliyorum Jade."

Herkese karşı sert bir tavır takınabilirsin. Sadece bana değil."

O gidiyor ve ben onu takip ederken aynadaki yansımamı görmezden geliyorum. Ne kadar çirkin olduğumu göstermek için beni bakmaya çağırıyor.

Ethan koridoru terk etmek üzere, ben de tam banyodan çıkıyordum ki Elliot oturma odasına açılan kapıyı açıyor ve yüksek sesli müziğin içeri girmesine izin veriyor. Olduğumuz yerde donup kaldık.

Elliot'ın dili iç yanağını dürtüyor. Gözleri Ethan'dan bana ve tekrar kardeşine kayıyor. Kapıyı kapatıp bizi partinin dışında bıraktı.

"İkinizin de burada ne işi var?" *İkisi de* diyor ama Ethan'a soruyor, bana değil.

Ona bir kaşını kaldırıp cevap bekliyor.

"Yok bir şey," diye mırıldanıyor Ethan, kardeşinin yanından geçip oturma odasına girerken. Kapı tekrar kapanıyor ve sadece ben ve Elliot kalıyoruz.

Meraklı bakışlarını bana çeviriyor. "Seninle miydi?"

Ethan'ın söylediği şeyi neden yaptığımdan emin olamayarak başımı sallıyorum. "Banyodaydım. Az önce onu odasından çıkarken gördüm."

Bana inandığından emin değilim. Elliot zeki ve kurnazdır. Ona yalan söylemek kolay değil. Ama o devam edemedi elindeki nesneyi fark ediyorum.

"Hayır." Sesim sert. Bunları bana takmayacak.

"Oh, evet. Bu Krallarla iki etkileşim ve bir gecede iki kavga demek. Etrafta serbestçe dolaşma konusunda sana güvenilemeyeceği açık."

Bir adım geri atıyorum. "Sakın buna cüret etme."

"Jade, bebeğim. Beni Ethan'la karıştırma. O senin için zayıf. Ben değilim."

Başımı öyle şiddetli sallıyorum ki başım dönüyor. "Senin lanet

anlaşmanı kabul etmediğim için, değil mi? Sen tam bir pisliksin, Elliot."

"Ah, belki biraz incindim." Omuz silkiyor. "Ya da belki sadece daha fazla ikna edilmeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Üzerime atlıyor, kolumu tutuyor ve beni duvara çarpıyor. Her iki bileğimi tutarken "Siktir git," diye bağıyorum.

"O lanet ağız," diye homurdanıyor. "Bir gün başını ciddi bir belaya sokacak."

Önce sağ bileğime, sonra sol bileğime kelepçe takıyor, ellerim artık arkamda güvenli bir şekilde sabitlenmiş durumda.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum, yanağımı duvara dayayarak. "Yemin ederim seni uykunda öldüreceğim."

"Ellerin arkadan kelepçeliyken mi?" diye alay ediyor benimle. "Hiç sanmıyorum. Hadi bakalım. Oturma odasına geri dön ve bakalım bu anlaşma hakkında fikrini değiştirebilecek miyim? Belki eski ekibinle geçireceğin kısa bir zaman sana benim korumama ne kadar ihtiyacın olduğunu gösterir."

Hareket etmediğimde iç çekiyor. Çocuğunun üzerine gitmek istemeyen ama bunun geleceğini bilen bir ebeveyn gibi. "Oturma odasına geri dön Jade."

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye karşılık veriyorum. Kahretsin, gerçekten de hayatta kalma içgüdülerim yok.

Beni duvardan çekip alıyor, üst kolumdan tutarak partiye doğru sürüklüyor.

"Jade, bebeğim, sanırım bundan sonra sana ne söylersem onu yapacaksın."

ELLIOT

Senin Hakkında Nefret Ettiğim Her Şey -

Huddy

Acaba Jade o adama kendisiyle istediği gibi oynaması için izin verdi mi?

Stan.

Onu elinde tutmak için ne yaptı? Bizden uzak durmasına yardım etmek dışında. Aylık bir ödeme miydi? Yoksa sadece ne isterse onu mu alıyordu? Onu lüks restoranlara mı götürüyordu? Belli ki her şeyi karşılayabilecek zengin bir piç kurusu. Muhtemelen onu götürdüğü hayır baloları için bin dolarlık elbiseler almıştır. Ve oraya giderken arabada onun istediği her şeyi yapardı. Etkinlikte. Dönüşte. Evde.

Konuşurken ellerini göğsüme koymaya devam eden kıza karşı omuzlarım geriliyor. Kanepede hemen yanımda oturuyor ama benim gözlerim önümde yere diz çökmüş Jade'de. Bana dik dik bakan kızdaki gözlerimi alamıyorum.

Henüz kimse bir şey yapmadı, sadece gözlemliyor ve onu oraya koyduğum son beş dakika içinde bir şeyler yapmak için birbirlerine meydan okuyorlar.

Sadece bir kişinin onun ödünü koparmasına ihtiyacım var ve o da bana bu anlaşmayı tekrar teklif etmem için yalvaracak.

"TÜKÜRÜK YİYİN!" Slush Puppy'nin şarkısı, birinin evimize getirdiği hoparlörden bangır bangır yükseliyor. Duvarlar sallanıyor, zemin dengesizleşiyor.

Yanımdaki yeni Kings'li kız, beni boşaltabilirse rütbesi yükselecekmiş gibi boynumu öpmeye başladı.

Yapmayacak.

Beni boşaltamayacak ve bizim saflarımızda yükselmeyecek.

İnsanlar benim Kings'in ekibindeki bir numaralı fuckboy olduğumu düşünüyor - ve Tanrı biliyor ki kızlarımızdan payımı aldım - ama Jade etraftayken kimse dikkatimi çekmiyor. O etraftayken ondan başka kimse sikimi kaldıramaz. Ve mavi gözlü sevimli sarışının -önümde diz çöken kızın tam tersi- hiç şansı yok.

Yine de denediği için ruhu şad olsun.

Jade'i kendime yakın tutmak için çok şey yaptım. Onu benim yapmak için. Çoğuyla gurur duymuyorum ama sanırım şu anki plan ödülün sahibi.

Yaşlı bir adam gibi koltuğunda oturan kardeşime bakıyorum. Odanın köşesine yakın, yıpranmış deri bir şey, pencereden sokağımıza bakıyor. Kimse ona yaklaşıyor. İnsanlar hala gizliden gizliye Ethan'ın tuhaf biri olduğunu düşünüyor; garip davranıyor, dokunulmaktan nefret ediyor, patlayana kadar sessiz kalıyor. Ama kimse ona bunun tuhaf olduğunu söylemiyor. Artık çok korkuyorlar. Acılı bir ölümle ölmek istemiyor gibiler.

Başını şarkıya göre sallıyor, siyah boyalı tırnakları sandalyesinin sol koluna vuruyor, sanki bizimkinden farklı bir gerçeklikte yaşıyormuş gibi durumdan tamamen kopmuş.

Öfkelendim ve kızı kendimden uzaklaştırdım.

"Git Ethan'ın kucağına otur," diye tatlı tatlı emrediyorum.

Mavi gözleri açılıyor ve tereddüt ediyor. O kadar yeni ki, Kings dövmesi hâlâ plastik bir ambalajın içinde. Köprücük kemiğinde bir taç. Hepimizde bir tane var, sadece yıkık kasabamızda önemi olan tehlikeli bir çetenin sonsuza dek bir parçası olmaktan gurur duyuyoruz.

"Ama..."

Ona doğru eğildim. "Ama?"

"Korkunç biri," diye fısıldıyor, müziğin sesinden zar zor duyuluyor. "Ve herkes ona dokunmamamızı söylüyor."

Jade önümde homurdanarak kızla alay ediyor. Ethan'ın yanına yaklaşmasına izin verdiği tek kişinin o olduğunu anlamıyor. Konu kardeşime gelince ayrıcalıklı olduğunu anlamıyor.

"Sessiz ol," diye emrediyorum bakmadan bile.

Sarıışının zayıflığını bir an içinde anlayarak, bunu ona karşı kullanmaya karar verdim. "Eğer Ethan'dan korkuyorsan, tatlı şey, belki de Krallarla birlikte olmamalısın. Dışarıda ondan çok daha korkunçları var."

Boğazının çalışmasını izliyorum. "Hayır, biliyorum. Sadece..." Ona bakıyor. "Depodaki o adamlara ne yaptığını biliyorum."

Dudaklarımı yalayarak ona parlak bir şekilde gülümsüyorum. Depo haftada bir dövüştüğümüz yer. Bir kafes, herkes dövüşebilir, NSC ve Krallar aynı şekilde. Kasabamızdaki her şey gibi, deponun içinde de kanun yok. Ölümler nadirdir, ama insanlar değişmiş olarak ayrılırlar.

Bazen Ethan orada dövüşür. İçindeki ölümcül enerjinin bir çıkışa ihtiyacı olduğunda ve birini öldürmesini yasakladığımda. Dövüştüğü son adam, kardeşimin kaç kez üzerine bastığı için elini kaybetti. Bir öncekinde başparmağını yuvasına bastırınca bir gözünü kaybetmişti.

Ürkütücü bir çocuk. Kimse onu anlamıyor. Benim anladığım gibi değil.

"Siktiği kadınlara zarar vermeyeceğine söz veriyorum." Kendi kendime kıkırdıyorum. "Tamir edilemeyecek kadar değil. Devam et, şimdi." Duyduğum en büyük yalan. Ethan kimseyle yatmaz.

Ama bu sadece sarışını harekete geçirmekle kalmıyor, Jade'in yüzünün düşmesine de neden oluyor.

Eski sevgilisinin başka kızlarla olduğunu duymaktan hoşlanmıyor.

Kanepemde dinlenirken kendi kendime gülümsüyorum.

Çünkü Ethan bir kızla meşgulse, başka birini düşünmekle meşgul olmayacaktır. Eğer kız bütün gece onu rahatsız ederse, Jade'i hiç düşünmeyecektir.

İkinci sarışın onun dikkatini çekmek için yaklaştığında gözleri benimkilere gidiyor. Gözlerini bana dikerek, ne kadar sohbet etmeye çalışsa da onu elinin tersiyle itiyor.

Düz bir elini adamın göğsüne koyuyor ve adam bileğini tutuyor. Müziğin sesinden iniltisini duyuyorum. Sonra onu itiyor, koltuğundan kalkıyor ve koridora doğru yürüyor.

Güzel. Olacaklar için onu etrafta istemiyorum.

Şansını denemeye karar veren ilk adamı izliyorum. Jade'in yanına geliyor.

"Demek hain geri döndü?" diye soruyor bana, onun diz çökmüş haline bakarken.

"Ben lanet olası bir hain değilim," diye ona karşılık veriyor. "Ve eğer bana dokunursan, ölürsün."

"Öyle mi?" diye homurdanıyor. Kadının yanında diz çöküyor, bir sustalığı açıyor ve yanağına bastırıyor.

Ona dilimi şaklatıyorum. "Onarılamayacak kadar incitmek yok."

Bana başını sallıyor, bıçağı çekip onu nereden yaralayacağına bakıyor.

Kocaman gözleri onun bıçağından bana kaydı. "Cidden bunu yapmasına izin verecek misin?"

"Anlaşmamızı yeniden düşünmek ister misin?"

"Siktir git."

Adama başımı salladım ve o da bıçağını indirerek Jade'in çığlık atmasına neden oldu. Bıçağın ucu halının üzerine, bacaklarının arasına düştü.

Gözleri faltaşı gibi açılmış, önündeki yere bakıyor. Adam saçlarından tutup başını geriye çekti. "Yaptığın şey yüzünden acı çekeceksin."

Onu şiddetle serbest bırakıyor ve kız toplayabildiği tüm nefretle bana bakıyor.

Bu eğlenceli olacak.

Bir sonraki adam elini gömleğinin altına sokmaya çalışıyor ama ona başımı sallıyorum. "O elin vücuduna bağlı kalmasını istiyorsan hayır."

Fikrini değiştirerek tüm içkisini kızın üzerine bırakıyor ve buz kafasına düştüğünde kızın nefesini kesiyor.

"Sen bir pisliksin, Elliot," diye feryat ediyor, sanki kırılacaklarmış gibi kelepçelerini çekiyor çünkü kırılmalarını istiyor.

"Daha kötü olabilirim."

Gece ilerledikçe, daha fazlası onun etrafında dolanıyor. Çok sert bir şey denemek istediklerinde onları tek bir bakışımıla vazgeçiriyorum, bu yüzden çoğu ona yiyecek fırlatıyor veya içkilerini üzerine döküyor. Yüzüne birkaç tokat yiyor ve bir şekilde burnu kanıyor. Kimse ona hain demeyi ihmal etmiyor. Yanakları kızarmış, gözleri sulanmış. Yine de gözyaşı dökmüyor.

Kız bunu kaldırabilir.

Aksine, bu lanet plandan nefret eden benim. Ne zaman biri ona kaltak, hain ya da fahişe dese, kafalarını yere vurmaya hazırım. Onu her incittiklerinde, onları öldürmenin binlerce yolunu düşünüyorum.

Birisi onun yanında bir sigara yakar ve yanan ucunu koluna doğrultur.

Bana bakarak başını sallıyor. "Elliot."

"Keşke anlaşmamıza evet deseydin."

"Ona izin verme..."

Kadın uzaklaşmaya çalışır ama adam onu saçlarından tutar.

"Elliot," diye inliyor. Yanan korlar çok yakın, tenini yakmaya ve bir yara izi bırakmaya hazır.

"Benim korumama sahip olmanın nasıl bir his olduğunu tatmak ister misin, bebeğim?"

O başını sallar Çılgınca, bakıyor ve Sigara.
"Siktir... siktir... bir şeyler yap!"
"Dur." Emrim sakın ama yine de durdu. "Ah, dostum. Hadi ama, bu eğlenceli."
"Başka ne eğlenceli biliyor musun?" Ona söyledim. "Kafana bir kurşun sıkamak. Şimdi siktir git."
Jade onu bıraktığında nefes nefese kalmıştır. "Şimdi neden teklifimi iyice düşünmüyorsun?"

Kay ortaya çıktığında parti bitmişti. Bütün gece ayakta kaldım, parti yaptım ve biraz fazla içtim ama esas olarak çaresiz Jade'e göz kulak oldum. Kay bu ayın başında yirmi beş yaşına girdi ve iki küçük ikiz annesi. Kızları Kuzey Sahili'nden uzakta, annesinin yanında kalıyor ama onlar burada olmasa bile parti yapmak artık ona göre değil. Sabahın erken saatlerinde, herkes ya gitmişken ya da yerde sızmışken ortaya çıkmayı tercih ediyor.

Gelişigüzel yürüyor, her adımı hevesini belli etmemek için hesaplanmış. Yanında erkek arkadaşı Ivan var. Kurtlar sayesinde tanışmışlar. Onlar için basit bir asker ama Krallar için önemli biri. Kay'ın sağ kolu olarak onunla çok iş yaptım ve Kurtlar için neden hiçbir değeri olmadığını hemen anladım. Adam işe yaramazın teki ve Kay'ın onunla sadece Bratva ile doğrudan temas kurmak için birlikte olduğunu biliyorum.

Kay'ın simsiyah saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış, iki tutamı yeşil gözlerinin iki yanına düşüyor. Dağınıklığa ve özellikle de yerdeki insanlara bakıyor.

Tüm çalışanlarının önemli e-postalar göndermek yerine TikTok'ta gezindiğini fark eden bir CEO gibi etkilenmemiş bir şekilde ofluyor.

Yazışma yapmak yerine yasadışı işler yapmamız dışında durum aşağı yukarı böyle.

Odanın diğer tarafındaki raflara doğru yürüyor, duvara dayalı tuttuğumuz beyzbol sopasını alıyor ve yanında yerde bulduğu ilk kişiye vuruyor. Bir şey kıracak kadar değil, sadece güzel bir çürük. Sonra metali bir sonraki kişiye vuruyor.

"Saat sabahın altısı," diye bağıyor. "Bu lanet ekipte hiç kimse çalışmıyor mu?"

İnsanlar kendilerini kimin uyandırdığını fark etmeye başladıklarında, aceleyle ayakta dururlar, evden çıkarken *bok* ve *özür dilerim patron diye* mırıldanırlar.

Boşaldıktan sonra bana döndü. "Uyandır şu kaltağı. Ethan'ı getireceğim." Kay ve Ivan arka tarafta kayboldular ve ben Jade'e baktım.

Kanepenin yanında yerde uyuyor, saçları ona atılan şeylerden dolayı ıslak ve yapış yapış, gömleği -daha doğrusu benim gömleğim- nemli ve elleri hala kelepçeli. Yine de bağırarak onu uyandırmaz. Uyumak onun kaçıışı, bunu biliyorum. Herkes onunla ne kadar çok uyuduğu konusunda dalga geçerdi ve ben onun her zaman neyden kaçmaya çalıştığını merak ediyordum.

Yanına çömeliyorum ve gömleğinin içinden küçük göğsünü avuçlamak için uzanıyorum. Avucuma tam oturdu. Jade'in vücuduyla ilgili her şey benimkiyle mükemmel bir uyum içinde. O küçük bir şey, 1.80'e ancak ulaşıyor. Ben iriyim, kocamanım ve onu sarabilir ve vücudunu istediğim gibi yönlendirebilirim. Onu bir ısırıkta yutabilirim.

Elimi çekip omzuna götürerek onu sarsıp uyandırmaya çalışıyorum ama yapacak bir şey yok. Derin uykudayken uyandırılmaz. Nasıl olduğunu sadece Ethan ve ben biliyoruz ve bunu hiç kimseyle paylaşmadık. Avucumu ağzına bastırıyorum ve burnunu sıkıyorum. Bir saniye içinde gözlerini açıyor ve altımda çırpınıyor, ben de onu bırakıyorum.

"Siktir," diye bağıyor. "Göt herif." "Kay seni görmeye geldi," diye açıklıyorum.

"Ne? Siktir." Panikle ayağa kalkmaya çalıştı ama avucumu göğsüne koyarak onu durdurdum.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ama ben önünde dururken onu kanepeye oturmaya zorluyorum. "Şimdi anlaşmamı kabul etme zamanı."

Homurdanıyor. "Bırak beni öldürsün."

Kay, Ivan ve Ethan'la birlikte odaya girdiği anda kararından pişmanlık duymaya başlıyor. Kay'i gördüğünde, yeşil gözleri onu oracıkta yok ediyor, bana dönüyor ve sessizce sözünden dönmesi için yalvarıyor. Patronumuz ona doğru ilerliyor, işini bitirmeye hazır.

Sanırım ona yeni bir teklif yapmadan önce dersini almasına izin vereceğim.

"Tamam..." Jade kendini kanepenin fazla kullanılmış minderlerine yapıştırarak sakince konuşmaya çalışır.

Patronumuzu yatıştırmayı başaramıyor. Kay onu başının arkasından yakalıyor ve Jade'i öne doğru çekerken aynı zamanda dizini yukarı kaldırıp

burnuna çarpıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bunu görmeye hazır değildim.

Kahretsin... Onun incindiğini görmekten nefret ediyorum ama bu bir sabır oyunu. Önce birimiz kırılacak ve bu o olmak zorunda.

Jade'in iniltisi Kay'in ölümcül ses tonuyla zar zor bastırılıyor. "North Shore'a tekrar hoş geldin, sürtük."

Onu bırakır ve Jade tekrar kanepeye düşer. Başını arkaya atıyor, burnu kanıyor.

"Kaldırın onu," diye bağıyor Kay.

Bir an duraksıyorum, gözlerim Jade'in kanlı burnuna takılıyor.

"Elliot," diye tersledi patronum. "Bugün."

Birisi Jade'i incittiğinde vücudumda hep garip bir his olmuştur. Bir keresinde NSC'den Billie Scott ile büyük bir yumruk kavgasına girmişti. Caden'ın nişanlısı Billie bir MMA dövüşçüsü. Biz daha yardıma gelmeden Jade'in kışına tekme basmıştı. Jade yaralıydı, yerde baygın yatıyordu ve kalbimin o kadar düştüğünü hatırlıyorum ki bacaklarımın pes edeceğini sandım. O gün Billie'yi öldürebilirdim. Öldüreceğimi sanmıştım.

Ama bu çılgınlığın bir anlamı var. Bunu hatırlamam gerek.

"Eğer onu dövecekseniz, en azından kelepçelerini çözmeme izin verin. Kıza kendini savunması için bir şans verin."

Umursamıyormuş gibi yapıyorum ama Kay'in cevabını beklemiyorum. Kelepçelerini çözer çözmez ellerini burnuna götürdü. Acı içinde inlerken parmaklarının arasından kan sızıyor.

Jade'i üst kolundan tutup, Kay'le yüzleşmesi için kanepeden sürüklüyorum.

Ivan bir adım geride durarak kız arkadaşının rolünde gelişmesine izin veriyor.

Jade'e "Şöyle olacak," der. "Bu ne kadar uzun sürerse, o kadar çok acıtır. O yüzden doğrudan konuya girelim. Param nerede?"

Bir eli hala burun deliklerini sıkarken ve yüzünden dudaklarına kan damlarken, Jade kafası karışmış bir şekilde bana dönüyor.

"Ne?"

"Benim. Param. Nerede o?" Kay ısrar ediyor. Elli bin doları ele geçirmek için yanıp tutuşan biri için çok sakın kalabiliyor.

"Ne parası?" Jade panikledi.

Kay'in burun delikleri alevlenir, öfkesi artar. Yalancılardan nefret eder. Özellikle de ekibinin bir parçası olanlardan.

"Sen ve Sawyer'ın benden çaldığınız para."

Jade'in dayak yiyebileceğini biliyorum. Biz North Shore'luyuz, hepimiz dayanabiliriz.

Ama onu böyle görünce göğsüm sıkışıyor.

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Kay karnına vurduğunda yere düşer.

Gözlerimi kapatıyorum, damarlarımda öfke kaynıyor, ama karakterimde kalmalıyım.

"Ayağa kalk," diye emrediyor Kay, sabrı tükeniyor.

"Jade," diye araya giriyorum, Kayla'yı dinlememekten iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum. "Ayağa kalk."

Başını sallayarak yüzünü zamanla griye dönen haliya saklıyor. "Ben hiçbir şey çalmadım-"

"Kalk. *Kalk!*" diye bağılıyor patronumuz.

"Hadi gel." Sesim olmasını istediğimden daha yumuşak, bir emirden çok bir güvence. Onu belinden tutup ayağa kalkmaya zorluyorum.

Kollarımda titriyor, yüzü kan içinde ve nefes alış veriş sendeliyor.

"Elliot, anlamadım." "Seni küçük *sürtük.*" Kay şimdi öfkeleniyor.

Jade'i saçından yakalayıp kolunu geriye doğru çeker, ancak tekrar saldıramadan Ethan'ın durgun sesi odada yankılanır.

"Kayla." Jade'in incindiğini görürse kendini kaybedeceğini biliyordum. İsteddiği kadar numara yapsın, geçmişte ona ölümüne aşıktı. Bu kadar güçlü duygular öylece yok olmaz. "Halım," diye ekliyor. "Onu mahvetme."

Bu başkasının kulağına ilgisiz gelebilir ama ben kardeşimi tanıyorum. Onun müdahale etme şeklinin bu olduğunu biliyorum. Sandalyesinden yavaşça kalkıp korkmuş Jade'e doğru yürüdüğü ve ona bir mendil verdiği anda anladım.

Titreyen eliyle tutup burnuna götürüyor. Ethan sonsuz gibi görünen birkaç saniye boyunca onu izledikten sonra yüzüne tiksinti dolu bir ifade yerleştiriyor ve koltuğuna geri dönüyor.

"Kay," Jade burnundan dudaklarına damlayan kanın arasından konuşmaya çalışıyor. "Sana söz veriyorum, senden hiçbir şey çalmadım."

Kuzey Sahili'nde dayak yemeye bu kadar alışmış olmamız çılgınca. Başımıza o kadar sık geliyor ki, bu olduğunda herkes gününe devam ediyor. Güney Yakası'ndan başka biri olsa hastaneye koşacakken Jade'in Kay'in gönlünü almaya çalışmasına şaşırmadım.

"Sawyer bize senin yaptığını *söyledi*. Korkak olabilirdi ama en azından ölmek üzere olduğunu anladığında yalan söylemeyi bıraktı. Neden sen de aynısını yapmayı öğrenmiyorsun? Çünkü yemin ederim Jade, sana zarar vereceğim. *Bu*" -Jade'in yarasını işaret ediyor- "hiçbir şey değil. Sakın beni deneme."

"Sawyer para çalmasına yardım ettiğimi mi söyledi?"

"Bazı işlerde ona yardım ettin, değil mi?" Kay soruyor.

"Evet, ama-"

"Babam öldüğünde kızlarımı korumak için uzaklaştım ve siz ikiniz gerçekten yakınlaştınız, değil mi?"

Kayla ve Caden'ın babası NSC'nin evde çıkardığı yangında öldü. Kayla'nın küçük çocukları da neredeyse ölüyordu. Caden onları zamanında evden çıkarmasaydı öleceklerdi. Bundan sonra, Kings'in ekibini hemen devralması gereken Kayla şehri terk etmek zorunda kaldı. Kızlarını tehlikeden uzak tutmak istedi ve onları annesine götürdü.

Onun yokluğunda Sawyer kralların başında olmanın kendi hakkı olduğunu düşündü. Elbette Jade, zirveye çıkma hevesiyle, Sawyer gücü ele geçirdiği anda onun aletinin üzerine oturdu. Ama o aptaldı, harekete geçmeden önce düşünmedi. Gururu onu NSC'ye karşı savaşta istikrarsız yaptı. Esasen hiçbirimiz onun Krallardan çalarak kendine bir hayat kurduğunu bilmiyorduk.

Jade tereddüt eder. "Yakınlaştık ama-"

"Ve söylediği her şeyi dinledin. Onun emirlerini yerine getirdin, ne zaman istese sikini yaladın, bacaklarını onun için açtın. *Yapmadın. Sen?*"

"Kayla, bilmiyordum-"

"Elliot'ın kart kopyalama işindeki parayı almasına yardım ettin."

"Ettim ama geri getirdik!"

"Oh, gerçekten mi? Kayıp yarısı nerede o zaman? Tam olarak otuz bin dolar."

"Ne?" Jade boğuluyor. Öksürüyor, yere kan tükürüyor. "Onu Sawyer'ın evine geri getirdik."

"Öyle *değil*.

Orada."

"Ama..."

"Peki ya Billie'ye tuzak kurduğun zaman?"

Billie Scott eskiden Caden için iş yapardı. Ona fazla seçenek bırakmazdı. Onun için silah taşır ve parayı bize getirirdi. Jade ve Sawyer bir keresinde arabasından para çalmışlar, Billie'yi de buna inandırmışlar.

soyulduğunu söyledi. Bunu söylemek için Sawyer'ın evine geldiğinde onu dövdüler. Sawyer daha kötüsünü yapmak istedi ama Jade onu durdurdu.

"Billie'ye tuzak kurdum çünkü o NSC!" Jade savunuyor. "Caden bizden biri ve rakip çetemizden biriyle çıkıyordu. Sen de ondan nefret ediyorsun. Ona zarar vermiş olabilirim ama o gece parayı ben almadım."

"Evet, yaptın." Kayla'nın sesi Jade'in dehşet içindeki sesinden çok daha sakin. "Yirmi bin doları aldın ve muhtemelen dolandırıcılık parasını sakladığın yere sakladın. Dilini kesmeden ve kafanın arkasında bir silahla bana sessizce rehberlik etmeni sağlamadan önce bana nerede olduğunu söyleyen iyi edersin."

İşte hepimizin tanıdığı Kayla. Çok lezzetli bir vahşilik.

"Ben..." Büyük bir panik içinde etrafına bakınıyor. "Ben bir şey çalmadım, Sawyer çaldıysa da bana söylemedi."

Duraksayarak Ivan'a, Kay'e ve son olarak bana bakıyor. Alt dudağını ısıyor ve insanların dudağının titrediğini görmesini istemediğinde böyle yaptığını biliyorum. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu bilmemizi istemediğinde. Tanrı korusun, biri onun öfkesinden başka bir duygu zerresi görmesin.

"Neden hiçbiriniz bana inanmıyorsunuz?" diye homurdanıyor. "Elliot... Yemin ederim bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

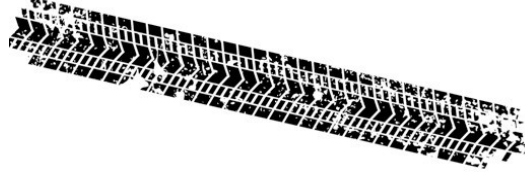
Gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve ileride pişman olacağım bir şey yapıyorum. Ama bu onu burada, korkmuş ve merhametim altında tutacaksa, umurumda değil.

Ona gülümsüyorum, bir sonraki sözlerimin tam olarak onun çöküşü olacağını biliyorum.

"Eğer çalınan paradan haberin yoksa... o zaman neden kaçtın?"

Ve yüzünün düşme şekli bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Başka bir şey saklıyor.

JADE

MakeDamnSure - Taking Back Sunday

Elliot'ın sorusuna cevap vermektense Kay'ın beni öldüresiye dövmesini tercih ederim.

Koştuğum gün, koşmak için bir sebebim olduğunu düşünmüştüm.

İki yıl önce Sawyer'ın onlara sırrımı söylediğine tüm gücümle inanmıştım. Bana şantaj yaptığı sırrı. Şerefsiz herif bana emirlerini yaptırırken iyi vakit geçiriyordu. Sırrımı aylardır biliyordu ama sadece işler onun için zorlaştığında bana karşı kullanmaya başladı. Güce olan açlığı açlığa dönüştüğünde.

O piç beni dinlemem için kandırmakta çok iyiydi.

Billie'ye yaptıklarımızdan dolayı Caden tarafından yakalandığında, onunla birlikte batacağımı biliyordum. Kardeşler evime gelip Sawyer'ın her şeyi anlattığını söylediklerinde kalamadım.

Ama şimdi söylediklerinin tamamen saçmalık olduğunu biliyorum. Para çalmakmış, hadi oradan. Sawyer'ın *gerçek* sırrımı söyleme şansı olmadı ve bu benimle mezara gelecek. Beklediğimden daha erken olsa bile.

"Söyle bize Jade," diye alay ediyor Kay. "Bizden para çaldığın için değilse neden kaçtığını söyle bize."

Yarı doğru söyleseniz bile bu bir yalan sayılmaz, değil mi?

Mendili hâlâ burnuma tutarken, bir elimi kaburgalarımın götürüyorum. Moraracaklar. Şu anda zar zor nefes alabiliyorum.

"Neden kaçtığımı biliyorsun. Billie'ye tuzak kurdum. Ona saldırdım. Daha önce pek çok düşmanımıza yaptığım gibi onun boynuna da bir kral tacı kazıdım.

Caden, yaptığımız şey için Sawyer'ı öldürdü. Listede sırada ben vardım. *Bu* yüzden kaçtım. Para çaldığım için değil. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Hepsi bana bakıyor, hiçbiri mazeretime inanmıyor. Gözlerinde çok açık.

Ön kapı pat diye açıldı ama çok şaşırmadım. Çünkü lanet olası şeytandan bahsederken... Caden King yüzünü gösteriyor.

Caden oturma odasına doğru adım atıyor, delici yeşil gözleri üzerimde, yok etmeye hazır.

"Lanet bir Noel sabahı gibi," diye mırıldanırken bir elini kot pantolonunun arkasına koyuyor.

Bir sustalı çıkarıp şak diye açtığında gözlerim dönüyor. İşte o zaman fikrimi değiştirdim.

Şu ana kadar söylediğim her şey hakkında. Güçlü olmak hakkında.

Ölmek hakkında.

Bu şehirde hayatta kalmak için Elliot'a ihtiyacım varsa.

Siktir et. Yapacağım. Bir adım geri atıp Elliot'ın yanında duruyorum.

Kayla kardeşiyle konuşuyor, ona burada olmaya hakkı olmadığını söylemekle meşgul ve hepsi buna odaklanırken ben Elliot'a dönüyorum.

"Ben alırım."

Bana bir kaşını kaldırıyor, gülümsemesi şimdiden yayılıyor. "O ne bebeğim?"

"Anlaşmanı kabul ediyorum Elliot," diye homurdandım. "Şimdi psikopat en iyi arkadaşın hakkında bir şeyler yap."

"Jade." Caden kız kardeşini görmezden gelerek bana o sadist gülümsemesini gösteriyor. "Kuzey Sahili'ne dönmen ne kadar güzel."

İki adımda önüme geçti, ama bir adımda Elliot yoluna çıktı. Teşekkür ederim. Hay sikeyim.

"Cade," diye uyarıyor. "Bir anlaşma yapmıştık."

Caden bir manyak gibi gülerek başını geriye atıyor. "Hayır. O şehirdeyken onu yalnız bırakacağıma dair bir anlaşma yapmıştık. Sonra kaçtı. Sonra bizden çaldığını öğrendik. Şimdi de bitti. Kenara çekil, Elliot. Kızını kalbinden bıçaklamak için ölmek üzereyim."

"Kimseyi bıçaklamıyorsun," diye homurdanıyor Elliot. "Terbiyeli ol."

"Oh..." Caden kendi kendine başını sallar. "Anlıyorum. Yani Krallara karşı işlediği suçların cezasını çekmesi için onu buluyormuş gibi yapmak sadece hoş bir konuşmaydı.

Sen onu geri alana kadar. Ne oldu? Onu öldüremeyelim diye aletini henüz ıslatmadın mı?"

"Caden," diye uyarıyor Kayla. "Paramız yok. Ben faturalarımı alana kadar kimse onu öldürmeyecek."

"O kadar aptal mısın?" Kız kardeşine dönüyor ve başını yana eğiyor. "Parayla kaçtı, Kay. Muhtemelen şimdiye kadar hepsini harcamıştır. İki yıl oldu, seni aptal."

Başımı sallıyorum, bu yanlış suçlamadan nefret ediyorum. "Çalmadım! Hiç para çalmadım."

Elliot'ın yanından geçmeye çalışıyorum ama bir elin tişörtümün arkasından tutup beni geri çektiğini hissediyorum. Şimdi hem Elliot'ın hem de görünüşe göre Caden'in da beni öldürmesini istemediğini düşünen Ethan'ın arkasında duruyorum.

"Bu çok komik," diye tekrar gülüyor Caden. "Şu halinize bakın. İkinizi de parmağında oynatıyor." Elliot ve Ethan'ı işaret ediyor. "Ve sen" -Kay'i işaret ediyor- "belli ki bir ekibi yönetemeyecek kadar aptalsın."

Ethan kısık bir sesle, "Bizi bu saçmalıklardan kurtar," diyor. "Para umurunda değil, onun kaçması da umurunda değil. Sen bunun bir parçası değilsin, unuttun mu? Hiçbir zaman olmak istemedin. North Shore'u terk ettin, böylece sen ve nişanlın hiçbir sonuçla yüzleşmek zorunda kalmayacaktınız. Bu yüzden nazik ol ve *bizi bağışla*. Artık neredeyse hiç adım atmadığın bir kasabaya gelmek için bilmem kaç saat araba kullanmanın tek nedeni, onun ölmesini istemenin tek nedeni, Billie'yi mahvetmiş olması. Ve bunun için bir anlaşmamız vardı. Bunun için onu cezalandırmamıza izin verdin."

Caden'in gülümsemesi büyüyor. Daha korkutucu. Gülümsediğinde hep kötü haberler gelir. Beyninde her şey tersine işliyor.

Kısa bir nefes veriyor. "Ethan'ımız çok anlayışlı, değil mi?" Yarım adım geri çekilerek elini dağınık siyah saçlarında gezdirdi. "Dediğin gibi... Billie'ye dokundu." Kendi kendine kıkırdıyor. "*Ona dokundu lan!*"

Bir kükremeye arkadaşlarının üzerine atlıyor, beni yakalamaya çalışırken onları kenara itmeye çalışıyor. Yine de kolumu kesmeyi başardı ve acıdan çok şoktan dolayı haykırdım, geri çekildim ama arkamdaki duvar tarafından hızla engellendim.

Onu zapt etmek için sadece Elliot'a ihtiyacı var. Caden'in içindeki öfke güçlü olabilir ama Elliot bir canavar. Ve kimsenin bana dokunmasını istemiyorsa, dokunmazlar.

Onun anlaşmasını kabul etmek verdiğim en iyi karar olabilir. Kapı tekrar açıldı ve Billie Scott nefes nefese içeri koştu.

"Caden!" diye bağıyor. "Dur." Tanrı *aşkına* diye mırıldanıyor kendi kendine, sanki bu çok sık oluyormuş gibi. "Dur, seni manyak."

"Sen öldün, Jade. Seni yalnız yakalayana kadar bekle."

"Caden, yeter" diye emrediyor nişanlısı. Köpeklerini asla kontrol altına alamayan pitbull sahiplerine benziyor.

"Küçük arı," diyor Caden ona usulca, ama ölümcül gözleri benim üzerimde. "Bunu yapmama izin ver, sonra eve gidelim."

"Bana tüm Kuzey Sahili boyunca seni kovalattırdın, seni deli.

Bana *küçük arı muamelesi* yapma."

Billie Caden'ın yanına yerleşir ve Elliot onu bırakır. Artık ona sahip olan kadın burada olduğu için, mantıksız bir şey yapacağından o kadar korkmuyor gibi görünüyor. Ben korkuyorum.

"Jade," diyor Billie sert bir şekilde merhaba der gibi.

Ona başımı sallıyorum, gözlerim otomatik olarak iki yıldan biraz fazla bir süre önce onda bıraktığım yara izine gidiyor. Boynunun yan tarafına oyulmuş kral tacı.

Billie ve ben birbirimizden nefret ediyoruz. Bunu anlatmanın başka yolu yok. O NSC. Ben Kings'im. Ya da en azından öyleydim. Ondan nefret etmek için bir nedene ihtiyacım yoktu. Çetelerimiz savaştaydı. Ama Caden ona kafayı takmaya başlayınca Sawyer'ın Billie'ye olan nefreti mantıksız bir hal aldı. Onun gözünde, Caden hariç hepimiz şehri elimizde tutmak için üzerimize düşeni yapıyorduk.

Ve tahmin edin Sawyer Billie'nin peşinden gitmek için kimi seçti? Ona hayır diyemeyen tek kadın.

Ben.

Ben de Sawyer'ı ve onun kan ihtiyacını yatıştıracağını düşünerek birkaç arkadaşım ile birlikte onu dövmeye çalıştım.

Ama Billie o zamanlar yarı profesyonel bir MMA dövüşçüsüydü. Bizi çok çabuk aşıladı.

NSC'nin düşmanlarında bıraktığı bir iz vardır. Gözyaşları için bir yol. O gün Billie'nin bana yaptığı da buydu. Dayak yedikten sonra beni yere yatırdı, bıçağını aldı ve beni kesti. Bunu hak ettiğimi yüksek sesle itiraf edemem ama biliyorum. Şimdi sol gözümün köşesinden şakağıma ve saç çizgime kadar uzanan bir yara izim var. Ethan ve Elliot o gün beni kurtardılar. Şimdi tekrar yapabilecekleri bir şey değil.

Billie ve ben boyut konusunda birbirimize oldukça benziyoruz. Biz daha küçük taraftayız, kendimizi olduğumuzdan daha büyük sanan, ancak

1.80 boyunda minik kızlarız. O

Her zaman şaşırmış gibi görünen büyük kahverengi gözleriyle masum bir bakışı var. Bense badem gözlerim ve yüksek elmacık kemiklerimle sürekli birilerini yargılıyormuşum gibi görünen sinsi bir görünüme sahibim.

Artık birbirimize verdiğimiz yara izlerini bile paylaşıyoruz. Bugün o kalın yara izini gördüğümde midem bulanıyor. Kuzey Sahili'ni elimizde tutmak için Krallar adına yaptığım her şeyden pişmanım, ama Sawyer'ın bana yaptırdıklarından daha da fazla.

Silver Falls'taki köşemizde bir parça güç için insanlıktan çıkıyoruz. Sanki bunların bir önemi varmış gibi.

Şimdi ben Billie'nin yarasını taşıyorum, o da benimkini taşıyor.

"Caden," diye tersliyor Kay, sesinde güçlü bir öfke var. "Artık bu ekibin bir parçası olmadığının hatırlatılması, geri adım atman için yeterli olmalı."

Çenesi dişlerini gıcırdatarak bir o yana bir bu yana çalışıyor ve ölümcül gözleri hâlâ üzerimde. Tek bir hareket yapmadan beni bütünüyle yutuyor. Kay onu görmezden geliyor ve görüş alanına girerek tekrar nefes almamı sağlıyor.

"Onun için endişelenme." Elliot'ın sesi beni ürküttü. Bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Caden'a çok odaklanmışım. "Nasıl olsa bizimle olacaksın."

Uğursuz ses tonu hiç yardımcı olmuyor. Şu anda beni donduran endişeden kalbim patlayacak. Kemiklerimin üzerindeki baskı beni kırmakla tehdit ediyor.

"Jade." Kay dikkatimi tekrar ona çekti. İki yanımda Elliot ve Ethan olduğu halde duvara yaslanmışım ve o üzerimde yükseliyordu. "Çaldığın paranın her kuruşunu geri alana kadar benimle kalacaksın."

Elini omzuma koyduğunda irkiliyorum ve bu onu gülümsetiyor. Bana zarar vereceğini düşündüm ve ondan korkmam hoşuna gitti.

"Kayla." Kuru dudaklarımı yalıyorum. Tadı kan gibi. "Paran bende değil. Sana söz veriyorum."

"Sorun değil." Gülümsemesi dehşet verici. Caden bu çılgınlığı durup dururken yapmıyor. Bütün aile berbat durumda. Babaları üçünün içinde en kötüsüydü. "Bana borcunu ödeyene kadar benim için çalışacaksın. Bunun nasıl işlediğini hatırlıyorsun, değil mi? Sana yapacak bir şey veririm, sen de iyi bir asker gibi yaparsın, değil mi? Ama şimdi, eğer yapmazsan, bedenini babanın mezarına, başını da annenin mezarına koyacağım. Bu şekilde, ölümünde bile ikisiyle birlikte olabilirsin."

İçimden bir ürperti geçiyor. Hiç acıması yok, hiç kalbi yok. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum çünkü ben de eskiden öyleydim. Krallar beni bu hale getirdi.

Bu kadar uzun süre uzak kalmak beni zayıflattı. Hâlâ kızgın olabilirim ve sert görünebilirim, ancak derimin eskisi kadar kalın olmadığını biliyorum çünkü ailemden bahsedildiğinde kalbim çatlıyor. Bu bana artık gerçekten kimsem olmadığını hatırlatıyor.

Ben lise son sınıftayken babam kendini öldürdü. İçinde bulunduğumuz duruma daha fazla dayanamadı. Borçlar çok yüksek, gelen para çok düşüktü. İşini kaybetti ve bu onun sonu oldu. Yatak odasına gidip kendini asmadan hemen önce artık bizimle ilgilenemediği için özür diledi. Özür dilerken böyle bir şey yapacağını milyon yıl düşünssek aklımıza gelmezdi.

Dokuz dolar doksan yedi sent. Ağırlığını taşıyan tabureyi ittiğinde banka hesabında bu kadar para vardı. Kredi kartı sıfır çizgisinin çok altındaydı ama ana banka hesabındaki on dolarlık çizginin altına inmek dengeyi bozmuştu. Üç sent.

Dokuz dolar doksan yedi sent. Neden? Neden beş değil?

Neden sıfır değil? Sıfıra kadar bekleseydi, bir şeyler olduğunu anlayabilirdim. Ama o her zaman bizimle ilgilenirdi. Yaşayacak bir yerimiz vardı, ne kadar küçük olursa olsun. Masada yemeğimiz vardı. Sırtımda kıyafetlerim vardı. Okul için bana öğle yemeği parası verirdi.

Keşke bana bir şey söyleseydi. Keşke bana açılsaydı ve hiçbir şeyimiz olmadığını söyleseydi. Ben zaten Kings'le birlikteydim. Bunu biliyordu. Borç isterdim, daha çok çalışırdım, her şeyi yapardım.

Kay'den kolayca bin dolar isteyebileceğimi bildiğim için geceleri hâlâ uyuyamıyorum. Biz arkadaştık. O önemliydi ve sadece kirayı ödemek için bile olsa bana verirdi.

"Annenin mezarının nerede olduğunu biliyor musun Jade?"

Bakışlarım düşüyor, boğazım düğümleniyor.

Ailem hakkında konuşmak şu anda kaldırılabileceğimden çok daha fazla.

"Tabii ki bilmiyorsun," diye homurdanıyor. "Cenaze için burada değildin." Kulaklarım çınlamaya başlıyor. Gözlerime ulaşmasına izin vermediğim gözyaşlarımla boğuluyorum. "Oradaydım," diyor bana.

"Parasını ben ödedim çünkü senin geleceğini düşündüm.

yukarı. Bunu faturanıza ekleyeceğim."

Başımı arkaya atıyorum, içimden patlamak üzere olan hıçkırıkları yutuyorum. "Dur."

"Neden şeker baban ödemedi?" diye ısrar ediyor.

Bilmiyorum. Aylar sonrasına kadar bana öldüğünü söylemedi. Onun tıbbi faturalarını ödediği gerçeğini kafamda tutmak istedi. Bir yere gitmediğimden emin olmak için bir yol.

"Lanet olsun," diye alay ediyor Kay benimle. "Hepimiz kalpsiz bir sürük olduğunu biliyorduk ama annenin cenazesine katılmamak bencilliğin yeni bir seviyesi."

Benden uzun olduğu için hafifçe yukarıya, ona bakıyorum. "Bilmiyordum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Ethan'ın yanımda değiştiğini görüyorum. Bana bakıyor, kaşları çatılmış, sanki buna inanamıyormuş gibi ama yine de inanıyor.

"Merak etme," diyor Kay, omzumdaki tutuşunu sıkılaştırarak. "Sana söyleneni yapmazsan yakında ona katılacaksın."

Onu omuz silktim. "Lanet olası işlerinizi yapacağım. Paranı geri alacağım."

Elli bin mi? Şimdi ondan beni öldürmesini isteyebilirim. Bana ödeşmemizi sağlayacak kadar iş vermeden önce yaşlılıktan öleceğim.

"Evet. Yapacaksın," diye onaylıyor özlemine duyduğum bir güvenle.

"Sen benim işlerimi yaparken kardeşler sana göz kulak olabilir. Evsiz olduğun için burada onlarla kalacaksın."

Bir yumruk daha. Dişlerimi gıcırdatarak aldığım bir darbe daha.

"Sana borcunu ödedikten sonra onu öldürebilecek miyim?" Caden kız kardeşinin arkasından alay eder.

Kay kenara çekilir ama öne çıkan Billie olur.

"Hayır." Gözleri üzerimde ve gözlerindeki acıma kusma isteği uyandırıyor.

En büyük düşmanım bile benim için üzülecek kadar dibe vurduğumu düşünüyor.

"Jade," dedi bana. "Yaptığın şey için seni affediyorum. Yaşıyorum ve iyiyim. Sawyer'ın bana tecavüz etmesini engelledin."

Gözlerim açıldı. Hatırlıyor mu?

Ve şu anda gerçekten savunmasız görünüyor olmalıyım çünkü beni açık bir kitap gibi okuyor. "Tabii ki hatırlıyorum."

"Sana tuzak kurdum," diye yüksek sesle itiraf ediyorum, bir rahibe itiraf eder gibi.

"Evet. Lisedeyken sırf farklı çetelerden olduğumuz için sana zorbalık ettim ve seni dövdüm."

"Ölebilirdin," diye ısrar ediyorum.

"Ve tecavüze uğrayabilirdim. Ama sen buna engel oldun."

Evet. Krallardan herhangi biri tarafından cinsel saldırıya uğramayı kimsenin başına getirmek istemem. Açıkçası, en kötü düşmanıma bile.

Caden'a döner. "Sana milyonlarca kez söyledim, artık ona karşı bir şeyim yok. Hayatına devam et Caden. Ben ciddiylim."

Gözlerini bana dikmiş, adeta bir bekçi köpeği gibi hırlıyor.

"Eve gidiyoruz," dedi sonunda.

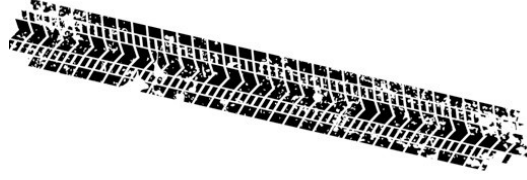
"Öyle miyiz?" Billie ona gerçekten ulaştığına inanamıyor.

"Evet, küçük arı. Bana emir verdiğin için o kışını cezalandırmalıyım, değil mi?"

Konuşmalarının geri kalanını bilmiyoruz. Evden çıkışlarını izlerken kıskançlık içimi parçalıyor. Ona çok aşık. Bakışlarım Ethan'a kayıyor. Eskiden birbirimize aşıktık. Ne oldu bize?

Kay bana bir şey fırlatıyor ve ben onu ağrıyan kaburgalarımın çarpmadan yakalıyorum. "Ben çağırırım, sen gelersin. Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde. Kardeşlerin neye ihtiyacı olursa, sen de bu işin içindesin." Bana gülümseyerek birkaç adım geri çekildi. "North Shore'a tekrar hoş geldin Jade. Seni özledik."

JADE

Kırmızı Güller - Jeris

Johnson

Kay ve Ivan gittiler, bana sadece Elliot ve Ethan kaldı, o kadar sessizlerdi ki burada olduklarını unuttum. Elbette bunu bilerek yaptılar. Her tepkimi gözlemlediklerinden emin olmak için.

Ethan tek kelime etmeden yatak odasına gitti. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Bu evdeki her odanın nerede olduğunu biliyorum. Ethan'ın, Elliot'ın, ailelerinin odasını. Mutfak, garaj, Krallar için insanları kaçırap işkence ettikleri bodrum.

"Ne büyük bir hediye," diyor Elliot en kötüsünü haber veren o korkunç yumuşak sesiyle. Bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Kay'e borcunu ödeyene kadar seni kendimize alacağız."

Boğazımdaki sıkı yumak şişmeye devam ediyor, gerçeklik bana sertçe çarpıyor. Lanet olası suratıma bir tokat.

Ailesi yok. Ev yok. Para yok. Şimdi tüm kralların neden benden nefret ettiğini ve ölmemi istediğini biliyorum. Onlardan 50 bin çaldığımı düşünüyorlar. Asla benim olmayan bir borcum var.

Elimde sadece bu evdeki iki adam var.

Biri benden nefret ediyor.

Beni bir oyuncaktan başka bir şey olarak görmeyen biri.

Titreyen alt dudağımı ısırarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve Elliot'a bakıyorum. "Şanslısın."

Yanımdan geçip evin arka tarafına doğru yürürken, tüm bunlardan etkilenmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Çoğu ev gibi

sokakta, tek katlı çiftlik tarzı bir evleri var. Dışarıda her yere düşen paneller var, ancak içeriği yaşanabilir tutmayı başarmışlar, özellikle de sadece ikisi olduğu için. Evleri buradaki çoğu evden biraz daha büyük. Üç yatak odaları var ve arka bahçeleri diğerlerinden daha geniş.

Ethan'ın yatak odasını geçerek arka tarafa giden koridor boyunca ilerliyorum ve sola dönerek kapısının hemen yanındaki banyoya giriyorum. Kapıyı sakince kapatıp kilitliyorum ve sırtımı kapıya dayıyorum. Yavaşça yere kayıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Sonra gözyaşlarına
boğuluyorum. Hay
sikeyim.

Elliot'ın anlaşmasını kabul ettiğime inanamıyorum. Sadece o beni istediği gibi yönlendirebilir. O böyle biri. Tamamen onun merhametine kalmış, ne derse onu yapacak birini istiyor. Bir kadın onun övebileceği iyi bir kız olduğu sürece, ona ne olacağı umurunda değil.

Bunu yapabileceğim başka bir yer olmadığını bilerek kalbimin banyolarının zemininde kanamasına izin verdim. Burada sıkışıp kaldım ve acının beni parçalamasına izin verdim.

Bana ne olacağını umursamalı mıyım? Ben hasta annesini geride bırakıp kaçan kadını. Bu, onun yattığı yeri bile bilmediğim için benim cezam.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve hıçkırıklara boğuluyorum. O hayattayken ve ben uzaktayken onu özliyordum ama Stan'le birlikte olmanın onu hayatta tuttuğu gerçeğiyle başa çıkabilirdim. Şimdi ne olacaktı? O adamla yaptığım şeyleri bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü? Kızının bedenini hiçbir değeri yokmuş gibi sattığını. Ölmesi daha iyi, çünkü dönüştüğüm şeyin hayal kırıklığını kaldıramazdı.

Ve hepsi ne için? Başa döndüm, ama çok daha kötüsü.

Nefes almaya çalışırken gözlerim yontulmuş banyo lavabosuna kilitleniyor ve nefesim kısa kesiliyor. Nefesimi geri yutuyorum, boğulurcasına öksürüyorum. Göğsüm sıkışıyor, kaslarım geriliyor ve nefesimi kesiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama tekrar açtığımda bakışlarım daha yukarıya, lavabonun üzerindeki makyaj aynasına gidiyor ve başımı arkamdaki kapıya çarparak geri çekiyorum.

Dün bu banyonun anılarının beni ele geçirmesine izin vermeyecek kadar kendi mutsuzluğuma odaklanmıştım, ama bugün beni sıkı sıkıya tutuyorlar.

Gençken bu evde çok zaman geçirdim. Ethan nereye giderse, ben de peşinden giderdim. Onun ilgisi benim için her şey demektir ve kendini iyi hissetmediğinde, çok üzgün olduğunda yanında olmak istedim. Sonunun geldiğini düşündüğünde elini tutmak ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim. Karanlık onu yuttuğunda, ben oradaydım, onu ışığa geri getirdim. Ayrıldıktan sonra, Elliot için buradaydım. Seks vahşiydi, katartıktı ve beni sürekli görmek istiyordu. Bu eve kendi evimmiş gibi girip çıktım.

Ama bu ailenin etrafında olmanın bazı sonuçları vardı.

Genç bir kız ellerini yıkarken onu şaşırtmak çok kolaydır. Kafasını aynaya bastırmak. Onu korkutup susturmak.

Bakışlarım beyaz lavaboya takıldı. Yıllar öncekiyle aynı.

Sadece bir saniyeliğine uzaklaşmak istiyorum. Bu duruma bir ara vermek.

Tek ihtiyacım olan bu. O zaman düzgün düşünebileceğim.

Soğuk fayansların üzerine uzanıyorum, kırık olanlardan kaçınıyorum ve yanan yanağımı onlara bastırıyorum. Burada dinleneceğim. Gerçekliği bir süreliğine terk edeceğim.

Dengemi kaybetme hissi beni uyandırıyor. Elliot'ı sadece kokusundan tanıyorum. Kolonyası burnumu gıdıklıyor, güçlü bir taze narenciye kokusu. Her zaman serin bir bahar öğleden sonrası gibi kokardı, bir portakal ağacının gölgesinde dinlenir, hayatın baharatı ile çevrelenirdi. Şehirden uzak bir yerde, yemyeşil bir tarlada.

Elbette onu bir kez tanıdığınızda, bu alanın masum ruhları doğrudan cehenneme götüren bir yem olduğunu bilirsiniz. Ondan kurtuldum çünkü ben masum değilim.

"Jade," diye iç geçirdi. Beni dikkatlice yatağına yatırıyor. O da onun gibi kokuyor.

Oda Ethan, o ve benim lisede boyadığımız koyu mavi renkte. Boyanın birçok yeri dökülmüş ama başka bir şey göremiyorum. Dışarıdaki masmavi gökyüzüne bakılırsa muhtemelen hâlâ sabahın erken saatleri.

Ne komodini ne de çalar saati var. Sadece bir yatak ve üzerinde hâlâ çocukluğundan kalma Pokémon çıkartmaları olan eski bir şifonyer.

Elliot yanıma kayıyor. Yorganı vücudumuza çektiğinde üzerinde boxer'dan başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Karın kaslarının çıkıntılarını, güçlü göğsünü, üzerindeki yara izlerini yakalamak için bir saniyem var. Beyaz ve kalın.

"Jade," diye tekrarlıyor usulca. Eli yanağıma geliyor. Başparmağını sol gözümün altına sürüyor, sonra köşedeki yara izimi takip ederek saç çizgime kadar sıyrıyor. "Ağladın."

Umurunda değil, kendime hatırlatmak zorundayım. Sadece görmek istiyor.

Ben bir şey söylemeyince elini indiriyor, yanaklarımı kavırıyor ve dudaklarımı büzüyor. Beni yüzüne çeviriyor, mavi gözleri karanlıktaki tek ışık. "Bensiz mi ağladın?"

Bir şeyler söylemek istiyorum ama beni daha sıkı kavırıyor. "Bunu görmek istemeyeceğimi mi düşündün? Bebeğim, seni ağlarken görmeyi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Bunu bana nasıl yaparsın?"

Bedenim uykudan hâlâ ağır, uzuvlarım kontrol edemediğim bir yorgunluktan felç olmuş durumda.

"Elliot," diye homurdanıyorum ama sessiz harfler zar zor duyuluyor.

Elimi tutup, sertleşmiş aletine bastırıyor. İpeksi tenini benimkinden ayıran tek şey boxer'ı.

"Sadece düşüncesi bile," diye fısıldıyor, sesi çakıllı. "Bizim önümüzde asla ağlamayacağını biliyorum. Bunun için fazla güçlü ve inatçısın. Kimsenin seni, olduğun gibi davrandığın kalpsiz sürtükten başka bir şey olarak görmesini istemezsin."

Geri çekilmeye çalışarak dönüyorum ama bir şey beni durduruyor. Bedenim.

Benim arzularım.

Eskiden yaptığımız şeylerin anıları.

Bana hissettirdikleri. Vücudumda dolaşan elektriğin karıncalanma hissi. Giydiğim boxerda hissedebildiğim nemlilik. Onunki.

"Ama benim için... benim için yaparsın, değil mi? Artık benim için her şeyi yaparsın."

Kesik kesik nefes alıyorum.

"Durumunu anlıyor musun Jade? Artık benimsin."

Küçük ama güçlü bir hareketle beni kendisine yaklaştırıyor, dudakları kulağıma değiyor.

"Söyle," diye homurdanıyor.

Karşı koymak isterdim ama çok yorgunum. Her şey yanlış geliyor. Dün geceden beri hala kirli ve yapış yapışım. Sadece uyumak ve unutmak istiyorum.

"Ben seninim."

"Şimdi onu bana ver."

Şaşkınlığımı hissediyor. Anladığını biliyorum çünkü gülümsemesini kulağımda hissediyorum. "Rıza. Seninle istediğim gibi oynamak için. Sen içindeyken bile

karşı koyamadığınız durumlar. Uyumken bile. Anlaşmayı sen istedin ve tüm bunlarla birlikte geliyor. O yüzden söyle."

Aletini tutan elimi yumruk yaparak parmaklarımı kalınlığını kavramaya zorluyorum.

"Siktir," diye iç geçirdim.

Onu kucagımda tutuyor olmam, amıma dokunmuyor olması bile ona ihtiyaç duymama neden oluyor. Eğer yanaklarımı rehin tutmasaydı, muhtemelen çoktan onun için nefes nefese kalmış olurdum. Onun gibi bir şeytanın beni nasıl bir cennete götürebileceğini bilmem, sahip olduğu haksız bir avantaj.

Başımı sallıyorum ya da en azından deniyorum.

"Hayır, hayır," diye fısıldıyor, dudakları şimdi kulak mememin altındaki deriyi okşuyor. Zevkten tüylerim diken diken oluyor. "Cevap vermeden önce düşün," diye devam ediyor, başımı yerinde tutarak *hayır diye bağıramayacağım*dan emin oluyor. "Neyi kabul ettiğini unutma. Az önce seni Cade'den kurtardım."

Elimi tutmaya devam ederek yavaşça yumruğumun içine doğru itiyor.

Bir iniltiyi yutmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Kendini tatmin ediyor, ama doğrudan amıma gidiyor.

"Saldırmadan önce yalnız kalmanızı bekleyen Vickie'yi iyi düşünün," diyor yumuşak bir sesle.

Gözlerimin içine bakmak için hafifçe geri çekiliyor. Oda sadece ayın ışığıyla aydınlanıyor ama nasıl olduğumu kontrol etmek istediğini biliyorum. Çünkü Elliot pek çok şey olabilir; bir playboy, bir manipülatör, bir seks bağımlısı ama bir tecavüzcü değil. Ben bu işin içinde olmasaydım her türlü zevkini kaybedecekti ve onun zevki her şey demek.

Hasta olmadığım için mutlu olduğunda, beni neredeyse tam olarak istediği yere getirdiğini bilerek gururla gülümsüyor.

"Sana zarar vermek isteyen diğer Kralları saymıyorum bile. Hepsini yok edeceğim. Hepsini."

Gerçekten onunla savaşmaya değer mi? Oturma odasında zaten kabul ettiğimi biliyorken? Artık her şey çok gerçekçi geliyor. Bu berbat durumda bana normallik ve mutluluk hissi verecek tek şey bu. Elliot Pearson'ın oynacağı olmaya geri dönmek, hiçbir şey değişmemiş gibi hissettirecek tek şey.

Dudakları dudaklarıma değiyor, dili alt dudaklarımı yalamaya başlıyor. "Mm, bebeğim."

Boxerının içinden kendini becermek için elimi kullanmaya devam ederken ciddi ciddi nefes nefese kalıyorum. Bana da dokunmasını istiyorum. Sadece biraz baskı.

Alt dudağımı ısıırıp daha iyi olması için emerken küçük bir inilti duyuyorum.

"Evet de," diye rasps. "De ki, 'Elliot, tekrar senin iyi küçük sikiş oyunağın olmayı kabul ediyorum. Günün ve gecenin her saatinde, hangi durumda olursam olayım' de."

Dizi çarşafa, kalçama doğru kayıyor ve yavaşça bacaklarımı aralıyor.

"Oh Tanrım," diye inliyorum. Henüz ona ihtiyacım olan yerime dokunmadı. Ona *en çok* ihtiyaç duyduğum yere baskı uygulamadı.

"Devam et," diye alay ediyor benimle, nefesi ıslak alt dudağıma değıyor.

Yanaklarımdaki tutuşunu gevşetiyor, hareket edebilmem için yeterli, ama hiçbir yere gitmiyorum.

"Elliot," diye inliyorum. "Sadece yap şunu."

"Duymak istediğim şey bu değıl," diye homurdanıyor. "Ve ne istediğimi dinlemeyen kötü kızlardan nefret ettiğimi biliyorsun."

Derin bir nefes alıp kendimi topraklıyorum. "Elliot..."

"Evet mi?" Dilinde şimdiden zaferin tadını aldığını hissedebiliyorum ve bunun için ondan nefret ediyorum ama yine de teslim oluyorum.

"Yine senin oyunağın olacağım. Ne zaman istersen." "İşte özlediğim iyi kız bu."

Beni bırakıp arkasını dönüyor ve daha fazlası için beni çaresiz bırakıyor. Tabii ki yapar. Oyunlarını böyle oynar.

Uyuduğunu düşündüğümde, elimi yorganın altına kaydırıyorum. İçimde başlattığı açlığı doyurmaya hazır bir şekilde boxer'ın altına giriyorum.

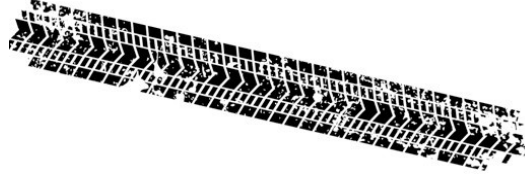
Zonklayan klitorisime bastıramadan bileğimi çarşafın arasından yakaladığında irkiliyorum.

"Bana kendini kelepçeletme," diyor halsiz bir sesle. "Zevk almanın tek yolu benim aracılığım. Şimdi o güzel küçük elini amımdan çek."

Amımın onun olduğunu düşünmesine gözlerimi devirmek istiyorum ama yapıyorum. Elim tutuyor, göğsüne götürürken elimi içinde tutuyor.

Onun sabit kalp atışlarını tenimde hissederek uykuya dalıyorum.

JADE

Aptal ve Hırsız - THE HARA

Sanırım on ikiyi geçtikten sonra bir şey beni uyandırıyor.

Zevk.

İnliyorum, dilinin klitorisime defalarca vurduğunu hissediyorum. Elim yorganın altına kayıyor ve saçlarını tutuyor.

Ne kadar ıslak olduğumu ve onun bunu nasıl emdiğini hissedebiliyorum. "Elliot," diye nefes alıyorum dişleri klitorisimi sıyırdığında.

Yüzüne daha çok bastırıyorum, sınıra çok yakın hissediyorum. Bu anlaşmanın en azından bir iyi yanı olsun. Elliot Pearson ile tekrar seks yapabileceğim.

Ta ki o çekilip yüzünü örtünün altından gösterene kadar. "İyi günler, aşkım."

Başımı arkaya atıyorum, orgazm olma ihtiyacından dolayı gerginim. "Beni böyle bırakma," diye hayıflanıyorum.

"Seni kesinlikle bu şekilde bırakıyorum."

"Elliot," diye sızlanıyorum. "Bu anlaşmanın eğlenceli olması gerekmiyor mu?"

"Benim için. Ve benim eğlencem senin benim için giderek daha çaresiz hale gelmeni izlemek. İşte o zaman oynamak için gerçekten ilginç oluyorsun."

Uyuduğum birkaç saat uzun zamandır uyuduğum en kötü uykuydu. En azından Stan her zaman içimdeki bitmek bilmeyen seks ihtiyacını beslerdi. İkimizi de sonuna kadar doyurmaya çalışırdı. Elliot sırf yapabildiği için bana işkence etmeyi tercih ediyor.

"Gidip duş almalısın," diyor. "Sonra sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

Duş aldıktan sonra Elliot bana grup tişörtlerinden birini daha veriyor. Bu kez My Chemical Romance ve kardeşinin şu anda yatak odasında tekrar tekrar dinlediğı albümden ilham aldığını biliyorum. Temiz bir boxer giyiyorum ve onunla mutfağı doğru yürüyorum.

"Seni benim tişörtlerimle görmek hoşuma gidiyor," diyor kayıtsızca. "Bence bu bir kural haline gelmeli."

"şimdi de kural mı koyuyorsun?" Mutfak kapısını açarken gözlerimi deviriyorum. Ethan aynı anda dışarı çıkıyor, omzuyla bana çarpıyor ve koridora doğru yürümeye devam ederken tek kelime etmiyor. Görünüşe göre yatak odasında değilmiş.

Siyah saçları dağınık, elini defalarca üzerinden geçirmiş gibi, saç telleri gözlerine düşüyor. Ön cebinden arka kemer halkasına zincir sarkan siyah bir kot pantolon giyiyor.

Ve gömlek yok.

Ağzım sulanıyor, sert karın kaslarına ve gövdesine yayılmış sayısız dövme bir göz atıyorum. Daha iri yapılı olan ve vücudu her zaman kalın olan Elliot'ın aksine Ethan daha zayıf. Belli ki kaslarını geliştirmek ve kilo almak için kardeşinden iki kat daha fazla çalışması gerekiyor. Zayıftır, karın kaslarının sert çıkıntıları belirgindir.

Birlikteyken böyle görünmüyordu. Boynunun ortasına kadar uzun saçları olan sıska bir çocuktı. Nasıl görüldüğü umurunda değildi. Benim de umurumda değildi. Ethan'ın zihninde özel bir şey var. O yaratıcı bir dahi. Hayat onun gözünden farklı bir anlam kazanıyor. Çirkin şeyleri güzelleştiriyor. Onun aracılığıyla *beni* güzelleştirdi.

"Müzık yapıyor," diye mırıldanıyorum Elliot'a doğru, bunca yıl sonra bu kadar net görebildiğıme şaşıarak.

Bunu görebiliyorum çünkü elindeki tabak odasında yemek yiyeceğini gösteriyor, ancak basit bir dilim tereyağlı tost aslında pek bir şey yemediğı anlamına geliyor. Ayrıca gömlek giymediğini de biliyorum. Çünkü saçları yağlı ve dağınık. Pazılarında ay şeklinde tırnak izleri var çünkü doğru yapamadığında tırnaklarını derisine bastırıyor. İşlevini yerine getirmek için acıya ihtiyacı var, etrafındaki şeylerin kırılmasına ve iradesine göre bükülmesine ihtiyacı var, yoksa hüsrana uğruyor.

Elliot, "Bundan daha fazlasını yemelisin," diye atıldı.

Elbette bizi görmezden geliyor. Kapısının çarptığını duyuyoruz ve sağır edici müzik devam ediyor.

Bir ipucu daha. O zamanlar, herkesin dinlemesi için bir albüm koyar ve sonra kulaklıklarını alır, amfisine takar ve sihir yaratırdı.

Elliot kendi kendine "Aylardır müzik yapmıyor" diyor ama ben yine de buna tanıklık etmek için buradayım.

Ethan'ın aksine, Elliot ve ben günlerdir açmışız gibi yumurta ve domuz pastırması yiyoruz.

Umarım sonrasında pişmanlık duymam. Bundan dolayı kendimi hasta hissetmem.

Dişlerimi fırçalarken aynada kendime bakmamaya karar veriyorum, arkamı dönüyorum. Gözlerimin yansımaya gidip bende yanlış bir şeyler bulmak için çaresizce çırpınışını görmezden geliyorum.

Bitirdiğimde ön kapı çalınıyor ve Elliot'ın Kay için kapıyı açtığını görmek için evin ana bölümüne doğru yürüyorum.

Kahretsin.

Şimdiden döndü mü? Yirmi dört saat bile olmadı.

İlk söylediği şey "Nerede o?" oldu. Ondan kaçış yok, bu yüzden oturma odasına doğru ilerliyorum.

Sırıtsı yüzüne yumruk atma isteği uyandırıyor bende. "Güzel çürükler." Vurduğu darbeler yüzünden yanağım şişti ve sol gözümün etrafındaki deri hassaslaştı. Gözüm morarırsa hiç şaşımam. Morarmış kaburgalarımı göremediğine seviniyorum.

"Senin için bir işim var."

"Bana telefonda söyleyemedin mi?" Hırladım.

Bana plastik bir poşet fırlatıyor, ben de yakalayıp o konuşurken açıyorum. "Benim için Elliot'ın donuyla çalışmak istemiyorsan, hayır."

İçinde bir kot pantolon, bir şişe elma kokulu şampuan ve bir makyaj çantası var. Açıyorum, göz kalemi, biraz rimel ve kırmızı ruj buluyorum. Bazı cilt bakım ürünleri de var.

Eskiden satın aldığım her bir ürünü hatırladığını fark ettiğimde kaşlarım havaya kalkıyor. Pahalı olan ve *güzel* olmak istediğim için zor kazandığım paramı harcayacağım türden şeyler. Çünkü bir daha kimsenin benimle dalga geçmesini istemedim.

Şaşkınlığımı görmüş olmalı ki, "Elliot bana bir liste gönderdi. Eğer ürünlerinizi ezbere bildiğim için tuhaf biri olduğumu düşünüyorsanız, asıl tuhaf olan o."

Bakışlarım ona kayıyor ama hiç utanmıyor. Yüzünde kocaman, gururlu bir gülümseme var.

"Bu çok garip, Elliot," diyorum ona. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Omuz silkiyor.

"Bana saplantılı diyebilirsin."

Ama bunun doğru olmadığını biliyorum, çünkü bana asla takıntılı olmadı. Sadece vücuduma yapmasına izin verdiğim şeyleri seviyordu.

Kotu giydim ve Kay'e dönüp baktım. "İş nedir?" Kay etrafına bakınıyor. "Ethan nerede?"

Elliot'ın yüzündeki şaşkınlığı kaçırmadım. "Stephen'ı almaya gitmek üzereyiz."

."

"Stephen kim?" Ben araya giriyorum.

"Seni i l g i l e n d i r m e z . " Kay sakın kalır, ama sözleri derinden etkiler

Her neyse. Bu ekipte artık bana güvenilmediğini hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan emin değilim.

"Gidip Ethan'ı getireyim."

Odadan çıkarken gözlerim Elliot'ı takip ediyor çünkü Kayla ile yalnızken ona bakmaya kendimi alamıyorum. Kayla onların kanepesine oturuyor ve ben de Ethan'ın pencerenin yanında duran sandalyesine doğru yürüyorum.

"Neden hep orada oturuyor biliyor musun?" diye soruyor eski patronum.

Gözlerimi pencerenin önündeki yoldan ayırmıyorum ve onun bakışlarından kaçmaya çalışıyorum. Hâlâ yüzümün yan tarafında delikler açtığını hissedebiliyorum.

Cevap vermediğim için devam ediyor. "Caden'e her gün gelip gelmediğini görmek için baktığını söyledi."

"Geri dönmeyeceğimi biliyordu." Keşke ekibinde güvenilmez olan tek kişinin ben olmadığımı bilseydi.

"Sen bizden saklanırken değil," diye açıklıyor. "Lisede senden ayrıldıktan sonraydı. O koltuğu kaptı, pencereye doğru çevirdi ve her gün kardeşini becermek için evine gelip gelmediğini izledi."

Bakışlarımı kısarak ona dönüyorum. "Sanki onu ben sıkışım gibi konuşuyorsun. Ama sanırım kimin kimden ayrıldığını unutuyorsun."

Kay beni aşağı yukarı süzdü, etkilenmemişti. "O zamanlar bir hata yaptı. Sonrasında aylarca bunu yüzüne vurmak zorunda kalmadın."

Sürekli kendimi haklı çıkarmak zorunda kalmak çok yorucu. Hayatımı manipülatif bir yalancı olmadığımı kanıtlamak için harcamak zorunda kaldım. Tıpkı gökyüzünün kendini kanıtlamak zorunda kalması gibi.

Yağmurlu bir günde mavi olması gerekiyordu. Kimsenin bekleyip görecektir sabrı yok. Sadece gözlerinin önünde olana inanırlar. Birinden nefret etmek için bir nedene atlamak varken, bir cephenin arkasında ne olduğu kimin umurunda.

Ethan bizim ölüme mahkum bir ırk olduğumuzu söylerdi. Haklıydı da. Biz insanlar bu gezegende sahip olduğumuz yeri hak etmiyoruz.

"Biliyorsun," diyorum basitçe, gözlerim yola geri dönüyor. Manzara tam olarak sokağın benim geleceğim tarafını, kapı eşiğine kadar gösteriyor. "Hata yaptığını asla söylemediği bir kişi var. Bana. Sadece bana karşı *öfkeli* vardı." Gözlerimi kapatıyorum, şu anda var olmaktan yoruldum. "Sanki bunu hak etmişim gibi."

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda gözlerimi tekrar açıyorum. "Evet." Elliot ellerini çırpıyor. "Bunu çabuk yapabilir misin?"

Gözlerim kardeşinin hemen yanında duran Ethan'a takılıyor. O da kendi tarzında çok güzel. Onunla ilgili her şey kalbimi kül olana kadar tutuşturuyor.

"Bir iş buldum," diyor hâlâ bana bakarken, gözlerini şüphe kaplıyor. "Dördümüz için. Ve eğer doğru yaparsak Jade'in borcu tamamen ödenmiş olacak."

"Ne?" Ağzım açık kaldı. Öylece mi?

Kendimi internetteki videolardan birindeymişim gibi hissediyorum, hani sokakta biri size bin dolar vermek için yanınıza yaklaşır. İnsanlar etraflarına bakıyor, yakalamak için, tuzak için. Ve geleceğini biliyorum.

Ethan koltuğuna oturmak için kör bir adım atıyor, benim oturduğumu görünce kaşları çatılıyor. Bir sonraki nefesimi almak için mücadele ediyorum. İçimdeki her şey kalkıp özür dilemek için çılgınlık atıyor ama bilinçli olarak bunu yapmamaya karar veriyorum. Ethan zayıflık hissederse beni canlı canlı yer.

Yerimi vermediğimden beni görmezden geliyor ve Kay'e dönüyor. Dün banyoda bana yardım ettikten sonra beni nasıl görmezden gelebilir? "Biz mi?" Sesi tanıdığım diğer erkeklerden çok farklı. Hiçbir şey çok derin, törpülü ve normal bir erkekten daha yüksek notalar. Ağzını her açtığında, çarpan kalbim patlamaya yaklaşıyor.

"Evet, dördümüz. Dördümüz."

Nabzım hızlanıyor, alt dudacağımı ısırma ve parmaklarımı sandalyenin kollarına vurmama neden olan bir vuruş. Karnımda bir beklenti ve korku karışımı fokurduyor.

Bu ne olursa olsun, daha hızlı gideceğim ya da daha erken öleceğim anlamına mı geliyor?

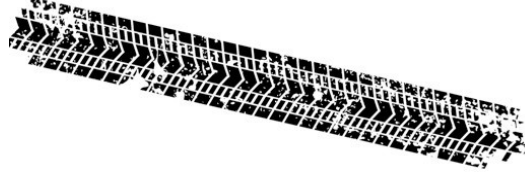
Ethan oturduğum yerle ilgili hiçbir şey yapmazken, Elliot hiç tereddüt etmeden bileğimden tutup beni kalkmaya zorluyor. İki adım geri çekilip oturuyor ve güçlü bir kolunu belime dolamadan önce beni kucağına çekiyor.

"Pekala, bunu bu kadar çabuk yapmak istediğini bilmiyordum. Ama hadi yapalım. Planını odadakilerle paylaş," diyor Kay kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken. Planından haberdar olduğunu anlamam için daha fazla konuşmasına gerek yok. Ciddi anlamda büyük bir şey organize etmeden önce sağ kolundan geçirmiş olmalı.

Kay'in dudaklarının kenarında sıkı bir gülümseme var ve ağzından iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum.

"Bir banka soyacağız."

JADE

CODE MISTAKE - CORPSE, Bring Me The Horizon

"Bunun Ocean's Eleven olduğunu mu düşünüyorsun?" Bütün başlar bana doğru dönüyor ama kimse beni onaylamıyor.

Elliot sanki bu bir şakaymış gibi gülüyor. Nefesi ensemi gıdıklıyor ve bir anlığına saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissediyorum.

Ama Kay'ın yüzünde mizahi bir şey yok.

Ethan'ın yaklaşımı daha ciddi. "Kay, sen Kralların başısın. Böyle tehlikeli işler yapamazsın." Helix piercingiyle oynayarak dikkatimi dağıtıyor.

"Paraya ihtiyacımız var. Ve hızlı bir şekilde ihtiyacımız var. NSC artık Cosa Nostra tarafından desteklendiği ve kendi polis korumasına sahip olduğu için onlara karşı çok az avantajımız var. *Para* onların sahip olmadığı bir şey."

"Kurtlar bize avans veremez mi?" Ethan ısrar ediyor. Döndüğümden beri onu en çok bu kadar konuşurken duymuştum.

Elliot koltuğunda gevşiyor -sanki Kay şimdiye kadarki en çılgınca şeyi açıklamamış gibi- ve beni kendisine yaklaştırıyor, sırtımı göğsüne dayıyor.

"Hayır." Kay'ın gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı. Ona bakmıyor olsaydım bunu fark etmezdim. Kurtlarla sorunları var. Bunu anlayabiliyorum.

Ethan bakışlarını Elliot'a diker ve sessizce ona mevcut durumla ilgili bir şeyler yapmasını söyler.

Elliot omuz silkiyor. "Her şeyi planladık."

"Sizler bu iş için mükemmel takımımsınız. Ağır çantaları taşıyabilecek birine ihtiyacım var." Ethan'a doğru başını sallıyor. "Tatlı bir büyücü," gözleri Elliot'a kayıyor. "Ve harika bir şoför." Benimle bitiriyor.

"Ne?" Şak diye söyledim. Bugün ağzımdan çıkabilecek tek kelime bu gibi görünüyor. "Bu en riskli iş. Parayı aldıktan sonra polislerin gelme olasılığı daha yüksek. Ördek gibi bekliyor olacağım. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir ölüm."

"Evet." Başını sallıyor, benim için üzülüyormuş gibi davranma zahmetine bile girmiyor. "Bu senin için çok talihsiz bir durum. Özellikle de seçme şansы olmayan tek kişi sen olduğun için."

On yedi yaşımdan beri yarışçıyım. Hain olmadan önce, Kings'in ekibinde araba uzmanıydım. 1993 model Mazda RX-7'mi Krallar'dan aldığım ilk ödemeyle almıştım. Bin beş yüz dolarlık saf hurda. O zamanki boktan arabayı almak için gece gündüz çalıştım. Hayatımda çalmadığım tek arabaydı. Bebeğimi ayarlarken çalıntı arabalarla yarıştım ve on sekizimde nihayet kendi arabamla yarıştım. Elbette kazandım. Ben asla kaybetmem. Kay de bunu biliyor.

Elliot, "Bankaya girip, insanlara yere yatmaları için bağırıp, silahları ateşleyerek çıkacağımız türden bir soygundan bahsetmiyoruz," diye açıklıyor. "Daha çok George Clooney her şeyi planladı ve kimse bizim yaptığımızı bilmeyecek."

"Az önce kendini George Clooney ile mi kıyasladın?" Mırıldanıyorum, dudaklarım planlarının çılgınlığı yüzünden uyuşmuş durumda.

"Ne? İkimiz de yakışıklıyız ve ikimiz de banka soymayı planladık." "Kumarhaneler, Elliot." Gözlerimi deviriyorum.

"Oh," diye kendi kendine gülüyor. "Aslında filmi izlemedim-"

"Silahların ateşlenmesi yakalanıp yakalanmayacağımıza bağlı," diye araya giriyor Kayla. "Ama her şey yolunda giderse, kimse bilmemeli."

"Bu aptalca fikri de nereden çıkardın?" Ethan tersliyor. Gözlerim onun karın kaslarında geziniyor. Hâlâ ayakta, gömleksiz ve konuşurken göğüs kafesinin hemen altındaki kral tacı titriyor.

Salyalarımın aktığını fark etmeden önce kendimi başka tarafa ve pencereden dışarı bakmaya zorluyorum.

"Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgiye göre Silver Falls Bankası'nda Mayıs ayında büyük bir tadilat yapılacaktı. Ve tesadüfe bakın ki CCTV on üç Mayıs sabahı yedi buçuktan dokuz buçuğa kadar kesilecek."

"Bank of Silver Falls'un kasasında birkaç milyon dolar var," diye onu destekliyor Elliot, elini karnıma koyarak beni kendisine yakın tutuyor.

"Bu doğru. Eğer oraya girebilirsek, yüz milyon dolara erişimimiz olacak."

"Bunların hepsini asla taşıyamayız." Ethan ona aklında başka bir şey olduğunu biliyormuş gibi konuşuyor ve Ethan da bunu hemen kanıtlıyor.

"Ama biz on milyon taşıyabiliriz."

"Bunu nasıl yapacağımızı bana açıklamanız gerekecek."

"Elbette." Kollarını açıyor ve cebinden beş dolarlık bir banknot çıkarıyor. "Gravür ve Baskı Bürosu'nun her bir dolarlık banknotun bir gram ağırlığında olması şartını koyduğunu biliyor muydunuz?" Banknotu havada sallıyor. "Ve Silver Falls Bankası'nın kasasında sadece yüz dolarlık banknotlar var."

Gözlerim elindeki beş doları takip ediyor. Bu kız matematikte her zaman iyiydi ve entrikada daha da iyiydi.

"Onları tuğlaların içinde tutuyorlar." Bana döndü. "Tuğlanın ne olduğunu biliyorsun. Daha önce de benim için almıştın. Sınıfa anlat."

Cevap verirken ona ters ters bakıyorum. "Yüz dolarlık banknotlar halinde on bin dolar."

"Para söz konusu olduğunda gerçekten farkındasın," diyerek benimle açıkça alay ediyor. "Basitleştirmek gerekirse, bir tuğla yüz gram ağırlığındadır."

"Bu kaç kilo?" Ethan soruyor.

"Bir tuğla için yaklaşık 0,22 pound. Herkes rahatlıkla yüzer tuğla taşıyabilir, bu da 22 pound eder. Ya da sizin dilinizle ifade edecek olursak, herkes bir milyon dolar taşıyabilir."

"Ama sen on milyon istiyorsun. Peki bin tuğlayı kim taşıyacak? Ne kadar sürede? Biri 22 pound taşıyabilir ama 220 pound taşımak biraz daha zor."

"Sen," der basitçe. "Jade arabada olacak ve Elliot'ın yapması gereken kendi görevi var. Ben arka kapıya göz kulak olacağım. Sen de o çok çalıştığın kasalarını kullanarak yüz tuğlayı on tur atacaksın. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Kadın onu gururundan vurdu ve bir erkeğin gururu tehlikeli bir şeydir. Onlara banka soymayı kabul etmek gibi aptalca şeyler yaptırır. Ethan bir daha asla sıska ya da zayıf olarak adlandırılmayı kabul etmeyecektir ve Kay ne yaptığını çok iyi bilmektedir.

"Öyleyim," diyor soğukkanlılıkla. "44 kiloyu rahatlıkla taşıyabilirim. Bunu beş seferde yapabilirim ve oradan çok daha çabuk çıkarız."

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevap veriyor. "Çünkü bu bir spor salonu yarışması değil, bir banka soygunu. Bu yüzden her yolculukta iki çanta taşıyacaksın. Her çantada elli tuğla ya da beş yüz lanet olası dolar olacak. Nasıl istersen öyle koy."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü her şey boka sararsa ve diyelim ki bir çanta düşürmek zorunda kalırsanız, bir milyon yerine beş yüz bin dolar düşürmenizi tercih ederim."

"Evet, ama aynı anda daha fazla para taşırsam, bankadan daha çabuk çıkarız. Ya işin ortasında yakalanırsak? Kasadan daha fazla para çıkmasını tercih etmez miydin?"

"Eğer *yakalanırsak*, hiçbir şey alamayız. Daha hafif çantalar bir avantaj. Eğer minibüsü terk etmek zorunda kalırsak ve hepimiz bir çantayla koşarsak, bu işleri kolaylaştıracaktır. Şahsen ben ağır bir çantayla yavaşlamak, yakalanmak ve her şeyimi kaybetmektense içinde beş yüz bin dolar olan daha hafif bir çantayla koşmayı tercih ederim. Buna özgürlüğüm de dahil."

Hay sikeyim. Gerçekten her şeyi düşünmüş.

"Yani istediğiniz kadar çanta taşıyın, istediğiniz kadar yolculuk yapın, ama her çantada elli tuğla olacak. Anlaşıldı mı?"

Ethan kollarını kavuşturur ve yavaşça başını sallar.

Hepimiz onun söylediklerini düşünürken uzun bir duraklama oldu. Ve lanet olsun, düşünecek çok şey var.

"Eğer on milyonu dörde bölersek, kişi başı 2,5 milyon eder. Bu benim size olan borcumdan çok daha fazla" dedim. Ciddiymişim gibi görünmeye çalışıyorum ama sesimdeki zayıflığı hepsinin duyduğunu biliyorum.

Kay bundan faydalanarak beni bakışlarıyla kıstırdı. "Oh, ne kadar tatlı. Sen... sen hiçbir şey almayacaksın. Borcun silinecek ve bundan sonra ne olacağın umurumda değil, yeter ki bir daha kasabama adımını atma."

"Bu hiç adil değil," diye öfkelen dim. "O parayı senden çalmadım bile."

"Yaptın ve sonra kaçtın. Şimdi cezan o minibüsü sürmek ve çeneni kapamak."

"Ne minibüsü?" Israr ediyorum. Bu damla damla bilgi akışı sinirlerimi bozuyor ama Elliot gerildiğimi hissettiği anda elini daha da sıkıyor. Başparmağını giydiğim gömleğin altından geçirerek karnımın alt kısmını okşuyor.

Kucağında kayıyorum ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"Bizim için ayarlayacağın minibüs. Bizi yakalatacak yavaş bir minibüs istemiyorum. İhtiyacımız olduğunda polisleri atlabilecek kadar hızlı bir minibüs istiyorum."

"Deli gibi araba sürmeye başlarsak dikkatleri üzerimize çekeriz," diye karşılık veriyorum. Neden bunu kabul etmişim gibi konuşuyorum?

Muhtemelen başka seçeneğim olmadığı içindir.

Eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Bu en kötü senaryo türünden bir minibüs. Sonuçta bir banka soyuyoruz."

Başımı arkaya attım. "Sen kafayı yemişsin. Bankanın önünde sıradan bir minibüsün beklemesi çok şüpheli görünecek."

"Bankadan arabayla üç dakika uzağa park edeceksiniz." Daha fazlasını söyleyeceğini bildiğim için kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "O yolu elli dokuz saniyede almanı istiyorum."

"Ne?" Tıslıyorum.

"Sen bir yarışçısın," diyor deadpan. "Evet, lanet bir *sihirbaz* değil."

"Tamam." Kendi kendine kıkırdıyor, birkaç adım geri atıyor ve ben ne yaptığını anlayamadan yüzüme silah doğrultuyor.

"Kay," diye bağılıyor Elliot aynı zamanda beni yana ve kanepenin üzerine doğru itiyor. Kanepenin yanında yere düşüyorum ve silah ona doğrultuluyor. "Şunu kaldırır mısın?"

"Bu son uyarım olacak Jade. Kralların küçük fahişesi olarak yeni durumuna uyum sağla, yoksa kovulursun. Bu sefer temelli."

Ayağa kalkmak için kanepenin koluna tutunuyorum, kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor. "Tamam. Lanet minibüsünü ben kullanırım."

"Evet, göreceksin. Kardeşlerin garajına park ettik. Mart sonuna kadar bana bir şey göstermeni istiyorum. Hızlı bir şey istiyorum."

"Bana ancak bir aydan fazla süre veriyorsun. Bu hayalperestlik."

Bana cevap vermeye tenezzül bile etmiyor, onun yerine iki adamla konuşuyor. "Ethan." Sesi bu kez daha yumuşak. "Gemiye binmene ihtiyacım var. Bu işte güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Tek yapman gereken çantaları taşımak. Elliot sana tam planı anlatabilir."

Ethan'ı açık bir kitap gibi okuyabiliyorum. Biriyle bu kadar çok şey paylaşınca böyle oluyor. Şu anda kardeşine bakışı bana, bundan daha önce haberdar edilmediği için ihanete uğramış hissettiğini söylüyor.

Kay çoktan başka biriyle telefonda konuşuyor ve kapıya doğru ilerliyor. Ethan beni görmezden gelerek odasına doğru yürüyor. Elliot ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor, rahat edemeyeceğim kadar yakın. Yabani buklelerimden bir tutamı kulağımın arkasına koyuyor.

"Önümüzdeki birkaç ay için sana atölyeni göstereyim mi?" Elini saçlarımda tutuyor, göz kamaştırıcı gözleri saçlarımda bir şey arıyor.

yüz.

Umarım öfkeyi okuyabilir. Bu işin boku çıktı ve hepimiz ölmek.

"Garajının nerede olduğunu biliyorum." Onu omuz silktim ve hışım la arkamdaki garajın kapısını çarparak mutfığ a girdim.

Kay'ın söz verdiği gibi, burada bir minibüs var. Beyaz olduğunu tahmin ettiğim ama üzerindeki kir ve tozdan gri görünen bir GMC Vandura.

Bununla çocuk kaçıracaktınız gibi görünüyoruz. Ya da banka soyacağız.

Kaputu açmak için sürücü kapısını açtığımda gıcırıyor. Öne doğru yürüyüp metali kaldırdığımda, gözlerim neredeyse kafamdan fırlayacak gibi oluyor.

Burası boktan bir yer ve benden Mart ayı bitmeden önce ona araba kullanan bir şey vermemi mi istiyor?

Birkaç saatimi her şeyi kontrol ederek, Elliot'ın gömleğini kirleterek ve ne tür bir iş yapmam gerektiğine karar vermeye çalışarak geçirdim.

İşim bittiğinde, Kay'ın bana verdiği telefonu alıp ona mesaj attım.

Bu boktan minibüsü tamir edip ayarlamak için paraya ihtiyacım var. En az on bin dolar.

Senin sorunun.

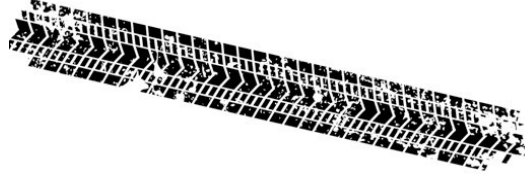
"Siktiğimin kaltağı," diye mırıldandım.

Günün geri kalanını minibüsü ihtiyacı olmayan her şeyden arındırarak geçirdim. Ne kadar hafif olursa o kadar hızlı gideriz. Motorun hiçbir şeye karşı şansı yok, bu yüzden onu da çıkardığımdan emin oluyorum.

Para kazanmanın bildiğim tek bir yolu var.

Yarış.

JADE

Deathwish - Stand Atlantic, hiçbir şey. Hiçbir yer.

Gideceğim yere yürümem neredeyse bir saatimi alıyor. NSC bölgelerine girerek büyük risk alıyorum.

Yıpranmış mavi halısı ve tek sandalyesi olan küçük resepsiyon odasına giriyorum. Pleksiglas pencereli küçük bir tezgah ve insanların ödeme yapması için altta bir delik var. Başka bir pencere, birkaç arabanın park edildiği dükkanın zeminini görüyor. Tamir için altından geçebilmeleri için bir tanesi yükseğe kaldırılmış.

"Sen..." diyor birisi huysuzca. "Senin öldüğünü sanıyordum." Ve bununla, ölmüş olmamı *dilediğini kastediyor*.

Logan ve benim aramız pek iyi değil, en başta da karşıt çeteler olmamızdan kaynaklanıyor. Caden, Elliot, Ethan ve ben onu ve arkadaşlarını kaçırıp onlara kendi mezarlarını kazdırıp patronuyla konuşmak için koz olarak kullandığımızda en düşük seviyedeydi. Sıradan North Shore akşamları işte.

"Köprünün altından çok sular aktı, Logan." Ona kocaman bir gülümseme sunarak aynı olayı düşündüğümüzü bildiğimi söylüyorum.

"O köprünün altından çok sular aktı."

Belli ki o geceyi atlatamamış. Neyse ki, bu garaj ona ait olsa da, onu görmek için burada değilim.

"Racer," diyorum, gerçekten aradığım kişinin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Nerede o?"

Herkesin Racer dediği adam, başını arkaya atmadan hemen önce kabul odasına girer. "Lanet olsun."

"Nerede o?" Arabamı göremiyorum ve kanım kaynamaya başlıyor.

Racer gözlerini devirir. "Merhaba, hoş geldiniz. Nerede olduğunu ve neden geri döndüğünü bilmek güzel." Sinirli görünmeye çalışıyor ama tanıdığım en az tehditkâr varlık.

"Nerede olduğumu biliyorsun." Onu geçip atölyeye açılan kapıdan içeri giriyorum.

"Hayır, bilmiyorum," diye sesleniyor peşimden gelirken. "O kğit parçasını hiç okumadım."

Durdum ve yavaşça arkamı döndüm. "Bana palavra sıkma, Racer. Hain olmanı mazur görebilirim çünkü sana en başından beri hiç gvenmedim ama yüzleştiğinde yalancı olmak tamamen farklı bir şey. Kardeşler beni buldu ve tam olarak nerede olduğumu söyleyen küçük bir nota sahip olan tek kişi sendin. Ethan ve Elliot akıllılar ama büyücü değiller. Sen ağzını amadan beni bulamazlardı."

"Hiç okumadı," diye ekliyor Logan.

"Erkek arkadaşının yalanını destekliyor," diyorum toplayabildiğim tüm sahte tatlılıkla. "Gerçek aşk. Arabam nerede?"

"Bu doğru," diye ısrar ediyor Racer o küçük sesiyle. Adam olabildiğince utangaç ve sonunda tam tersiyle karşılaştı. "Ben okumadım. Bu tür bir bilgi istemedim. Kings'in tüm ekibi senin peşindeydi. Bana nasıl bir işkence yapacaklarını düşünsene." Alay ediyor. "Boş ver onu. Xi'ye verdim."

Kalp atışlarım hızlanıyor, kulaklarım çınlıyor. "Sen verdin..."  adım ve yzndeyim. "Orospu çocuğu," diye tısladım.

Pislik herif adresimi patronuna vermiş. Benden nefret eden, Kings'ten tanıdığım herkesten daha çok nefret eden adam. Caden onu bıakladı ve lme terk etti. Ve tahmin edin o gece orada kim vardı? Bendeniz.

"Hey." Logan'ın beni çekerken elini omzumda hissediyorum. "Sakin ol."

"Bana borlandın!" Logan'a omuz silkip suçlayıcı bir parmakla Racer'ı işaret ediyorum.

Erkek arkadaşından daha küçük, daha sıska. North Shore'da doğmasaydı tatlı bir adam olabilirdi.

"Bana karşı o yarışı kaybettin. Arabanı, geçim kaynağını alabilirdim. ldrlmene izin verebilirdim ama yapmadım."

Yarış benim kanımda var. Yasadışı yarışlar en sevdiğim oyun alanıdır. Racer'in da kanında var, lakabı da buradan geliyor. Arabalarımız üzerine bahse girdik ve o gece adil bir şekilde kazandım. Ekiplerimizden kimse yoktu. Kuzey Sahili'nden bu kadar uzaktaki bir yarışta karşılaşmamız tesadüftü.

Bu bir müşterinin arabası, dedi, gözlerinde panik ateşi gibi dans ediyordu. Tamirhaneden aldım. Beni öldürecek. Onu kaybedemem.

Çok savunmasızdı.

Her şeyi yaparım Jade. Lütfen.

Ben bitiş çizgisini geçmeden önceki özgüveniyle karşılaştırıldığında umutsuzluğu çok belirgindi.

Sana borçlanacağım.

Bu da ilgimi çekti çünkü NSC'den birinin Kings'ten birine borçlu olması her zaman bir avantajdır. Bu iyiliği bu kadar çabuk kullanacağımı düşünmemiştim.

O gece arabasıyla gitmesine izin verdim, ihtiyacım olduğunda onu arayacağımı biliyordum.

Bir hafta sonra panik içinde onun ve Logan'ın tamirhanesine gittim.

Ben gidiyorum. Arabamı almak zorundasın.

Neler olduğunu zaten biliyordu. *Gitmek mi? Gitmiyorsun lan. Kaçıyorsun! Bunu senin için saklayamam. Krallar görürse burayı yakarlar.*

Ama sıkışmıştı çünkü North Shore'da birine borçlu olmak her şey demekti. İyilik iyiliktir. Kim, nerede, ne zaman olduğu önemli değil.

Bana borçlusun, Racer. Kışını kurtardım. Benim için sakla. Sakla. İşte yeni adresim. Küçük kâğıt parçasını katladığımı ve o almadan koparıp attığımı hatırlıyorum. Bunu kimseye verme. Ortalık sakinleşince bana getir. Kimsenin seni görmesine izin verme.

Sonra almasına izin verdim. Önümde açmadı. Anahtarları eline tutuşturduğumda olduğu yerde kaldı.

Sen bir hainsin. Mürettebatına ihanet ettin. Yaşadığı şok başka bir şey söylemesini engelledi.

Bu beni durdurmadı. *Mürettebatıma ihanet etmedim, diye tısladım. Asla yapmam.*

Bana inanmadı. Umurumda değildi. Yakalanmaktan çok endişeliydim ve Stan beni almaya gelecekti. Ona bıraktım çünkü başka kimsem yoktu ve daha iyi bir çözüm bulacak zamanım da yoktu. Ona adresi verdim çünkü arabayı bana getirmesi gerekiyordu.

"Onu bana getirmek yerine, adresimi Xi'ye verdin."

"Kimsenin beni görmesine izin vermememi söylemiştin," diye zayıfça karşılık veriyor. "Gerçekten pembe bir Mazda RX-7'yi Kuzey Sahili boyunca sürebileceğimi düşünüyor musun? Şehrin öbür ucundan duyabileceğimiz bir egzozu olan bir araba. Arabayı gizli tuttum. Ben üzerime düşeni yaptım."

"Onu Xi'ye vererek beni Krallara sattın. Ölüm fermanımı imzaladın."

"Xi, adresinizi kardeşlere verecek son kişi olurdu. Neden seni bulmalarını istesin ki? Elliot ve Ethan ne istiyorsa Xi tam tersini istiyor. Onlara karşı bir kozu vardı ve ben de senin konumunun ağırlığından kurtulmuştum."

Kanım kaynıyor, sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak tekrar yüzüne konuşuyorum. "Ama yine de buradayız işte. Beni buldular. Neden onlara söylesin ki?"

"Çünkü aşık oldu ve bu açıkça beynini mahvetti." Logan bunu söylerken beni tekrar yakaladı. Bu sefer biraz daha az hassas davranarak beni erkek arkadaşından uzaklaştırıyor. "Şimdi sana NSC bölgesinde olduğunu ve sana karşı nazik olmak gibi bir zorunluluğumuz olmadığını hatırlatmama izin ver. Beni kızdırma ve sakinleşmek için birkaç saniyeni ayır."

Tökezleyerek geri dönerken öfkeden nefes nefese kalmıştım. Onun tavsiyesine uyarak lastik kulelerine doğru yürüyorum ve başparmağımın tırnağını aşınma çubuklarına bastırarak çıkıntılarla oynuyorum. Kalp atışlarımın durulduğunu hissettiğimde arkamı dönüyorum. İkisi de bana dönük, yan yanalar.

"Tamam." Başımı salladım. "Nerede o? Onu bana geri ver ve işimiz bitsin." Racer dükkânın arka tarafına giderken gözleri hâlâ suçlu suçlu bakıyor,

Ama Logan sanki yavru köpeğini ezmişim gibi bana hançer gibi bakıyor. Belki bir gün beni böyle koruyan biri olur.

Kimi kandırıyorum ben? Bana koruma teklif eden tek kişi karşılığında bedenimi alıyor.

Racer elinde bir Mercedes anahtarıyla geri dönüyor ve ben tam kendimi kaybetmek üzereyken elini kaldırıyor. "Seninkinin ana anahtarını çıkardım ve üzerine bu Mercedes plastik kapağını taktım. Kimsenin Mazda anahtarım olduğunu görmesini istemedim."

Logan şu anda buraya park edilmiş çok sayıdaki arabadan birini geri geri sürmektedir. Bej bir örtüyle korunan bir araba ortaya çıkıyor. Bebeğimin şeklini nerede görsem tanırım.

"Sikeyim evet." Gülümsüyorum.

"Başka bir şey daha var..." Racer tereddüt ediyor.

Siyah bir Mazda RX-7'yi ortaya çıkardığı anda gözlerim ona ve Logan'a kayıyor.

"Racer!" Hayal kırıklığıyla bağıyorum.

"*Pembe bir arabayı saklamanın* kolay olduğunu mu sanıyorsun?" "Üzerinde bir kılıf vardı! Neden siyaha boyadın?"

"Risk yok," diye tekrarlıyor. "Bu kararı lanet olası garajı yok ettiklerinin ertesi günü verdim. Seni bulmak için ne tür şeyler yaptıklarını biliyor musun?"

Her şey gitmiş. Pembeler, çıkartmalar. "Kanadımı çıkarmışsın," diye soluk soluğa kaldım.

"Dikkat çekmesin diye. Geri koyacağım." İç çekiyor. "Bebeğinle ilgilendim Jade. Aküsünü değiştirdiğimden emin oldum. Onu boyadıktan sonra, arada bir arabayla gezintiye çıktım."

"Bu durumda, onu bana geri getirebilirdin."

Başını sallıyor. "Nerede yaşadığını bilmek istemedim. Beni kurtlara geri atacaksan kıcıımı kurtarmanın ne anlamı var?"

Logan, bugün benimle işinin bittiğini söyleyen bir şiddetle, "Al ve bizi bu işin dışında bırak," diyor.

Alt dudağımı ısıırıyorum, ikisine de bakıyorum ve kabul ediyorum. "Kanadı yerine koyarsan bir daha benden haber alamazsın."

Başlarını sallayarak ikisi de işe koyuluyor ama spoiler verdikleri anda onları durduruyorum.

"O benim değil. Kanadımı istiyorum."

"Lanet olsun, sen tam bir baş belasısın, kadın," diye tersliyor Logan.

"Neden? Ne istediğimi bildiğim için mi? Benim olmayan bir kanadı arabama taktığın için mi? GT2 yüksek karbon kanadım vardı. Senin lanet olası BA Trunk montaj kanadınla ne yapacağım ben?"

"Gerçekten iyi bir parça," diye mırıldanıyor Racer kendi kendine.

"Bu iyi," diye kabul ediyorum. "Ama benim kanadım değil. Benimki bir Japon arabası için Japon kalitesi. Benimki bana bu kadar denge ve tutuş sağlayan şey ve virajlarda bu kadar hızlı gitmemin nedeni. O yarış kazanmamın ve sizin bana borçlu kalmanızın nedeni, diğer pek çok nedenin yanı sıra, benim kanadım." Onlara gözlerimi kısıyorum. "O yüzden onu yerine koyun ve yorumlarınızı kendinize saklayın."

Birbirlerine bakıyorlar ve Logan omuz silkiyor, sonra Racer dükkânın arkasına doğru yürüyor. Yarım saat sonra yine arabamla çıkıyorum. Siyah ve gürültülü egzozumu da çıkardığı için, iki yıl önce buraya getirdiğim güzelliğe kıyasla göze batmıyor, ama en azından ona sahibim.

Ön otoparktan çıkarken başka bir araba geliyor. Bir müşteri için çok erken ve muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyük, ufak tefek bir kadınla bakışlarımız kesişiyor. Gözlerinin açılması kim olduğumu bildiğinin ve beni burada görmeyi beklemediğinin iyi bir göstergesi, özellikle de bakışlarımız kesişir kesişmez gözlerini kaçırdığında. Arabayla uzaklaşırken dikiz aynasından onu izliyorum.

Hızla hayatımı değiştirebileceğini bildiğim bir yol ayrımına geliyorum ama yine de tereddüt etmiyorum. Sola dönersem, Kuzey Sahili'nden otoyolla ayrılabilir ve doğrudan Stan'e geri dönebilirim. Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum, GPS'im de yok ama New York'a ve oradan da Hamptons'a giden tabelaları takip edebilirim.

Ama onun yerine sağa dönüyorum. Bunun pek çok nedeni var. Ben intikamcı bir insanım; şiddetle iç içe büyüdüm, ta ki kendim de şiddete batana kadar. İnatçıyım. Korkunç kararlar veririm.

Ama esas olarak? Xi'den nefret ediyorum ve beni sattığı için ondan öç almak istiyorum.

Ben de evinin olduğunu bildiğim yere doğru sürüyorum, bebeğimin motoru ayağımın altında usulca mırıldanıyor.

NSC bölgeleri eskiden olduğundan çok daha küçük. Ben lisedeyken, kasabamızın sahibi onlardı ve biz, Krallar, çizmelerinin altında ezebilecekleri küçük böceklerdik.

O zamanlar Cosa Nostra, daha doğrusu Bianco ailesi tarafından destekleniyorlardı. Bu onları yenilmez yapıyordu. Ama sonra Bianco düştü. Gücü yok oldu ve kasabamızın kaderini belirlediğimiz Ölüm Kafesi'ndeki bir savaştan sonra Krallar gücü geri aldı. Kayla ve babası Bratva Kurtlarından destek aldı ve biz -Kuzey Kıyısının Kralları- dünyanın Kralları olduk. En azından *bizim* dünya versiyonumuzda.

Kuzey Sahili Mürettebatını, tüm kasabayı ele geçirdik. Onların bölgeleri bizim bölgemizdi, bu yüzden ekip üyeleri ölmeye ya da bize katılmaya başladı. Onların olmadığı yerde bizim tedarikçilerimiz vardı. En iyi satış noktalarını, müşterilerini, *her şeylerini* çaldık. Patronları Emma Scott'ı ve ailesini öldürmemize gerek yoktu; her şeylerini yavaş yavaş ellerinden alabilirdik. Ve öyle de yaptık.

Elbette karşı koymaya devam ettiler. NSC'ye sadık kalanlar, geldikleri kadar sadıktı. Ve hiç kimse NSC'ye Xi Benhaim kadar bağlı değildi. Uyuşturucu operasyonlarını o yönetiyordu. Tam bir iş adamına dönüşen küçük bir kasaba satıcısı. South Bank'in zengin çocuklarını besleyen ve haftalık kokainlerini Stoneview'den alan CEO.

Hiç kimse Xi'nin işini elinden alamaz. Para North Shore'daki herkes için çok önemli olmakla kalmıyor, aynı zamanda sevdiklerini korumak onun kim olduğunun özünü oluşturuyor. NSC her zaman onun içinde bir infazcı versiyonuna sahip olmuştur, ona para ödedikleri için değil, içten içe böyle olduğu için. Herkesin hayatının sorumluluğunu almak onu yeri dolduramaz kılıyor.

Eve bakıyorum ve önümde duran şeye göz kırparak duraklıyorum. Eskiden yıkık dökük bir ev olan bu yer -kazıyın bunu. Eskiden resmi bir çöplük gibi görünen bu ev, genellikle Güney Yakası'nda görebileceğiniz türden bir eve dönüşmüş. Daha küçük bir versiyonu.

Temiz bir beyaza boyanmış, arduvazlar onarılmış ve tekrar bir araya getirilmiş. Ön çimenler yeşil, yeni biçilmiş, arazisinin kenarları pembe şakayıklarla kaplı ve kapısı bile parlak bir pembeye boyanmış.

"Bu da ne böyle," diye mırıldandım kendi kendime.

Adam ölümcül bir çete üyesi. O iyi mi?

Orta konsola uzanıp yolcu koltuğunun altında tuttuğum levveyi alıyorum.

"Siktiğimin şakayıkları," diyorum rüzgâra, yanlarından geçerken. Sırf beni kızdırdığı için, çiçek saksılarıyla çevrili küçük patikadan yukarı çıkmadan önce kenarın büyük bir kısmını yok ediyorum. Bu yol doğrudan onun pembe kapısına çıkıyor. Yerde *eve hoş geldin* yazan bir paspas var ve tüm bedenim ürperiyor.

Belki taşınmıştır? Taşınmazdı ama. Herkes bu evin babasının öldüğü yer olduğunu biliyor ve ona o kadar yakındı ki, burayı kiralamaktan asla vazgeçmezdi.

Ön kapının yanında küçük bir pencere var ve ben gözlerimi deviriyorum. Adam North Shore'da yaşadığını unutmuş.

Levveyi kullanarak dikdörtgen pencereyi kırıyorum, kırıkları çerçeveden temizliyorum ve kilidi açmak için elimi içeri kaydırıyorum.

İçeriye hiç girmemiştım ama milyon yıl geçse de hayal edebileceğim bir yer değildi. Güzel kokuyor, tanımadığım çiçekli bir koku ve tatlı kokunun tadını isteksizce çıkarırken pelüş halıda ilerliyorum. Duvarlar güzel bir pastel yeşile boyanmış, halı ise temiz bir krem rengi. Oturma odasının ortasında duruyorum, olduğum yerde dönüyorum ve bir Pinterest panosuna girmişim gibi etrafa bakıyorum.

"Burada ne oldu böyle?" Uzak duvara yerleştirilmiş beyaz raflara doğru yürüyorum ve orada duran resimlere bakıyorum.

Olanların, Xi'nin hayatına gerçek bir Barbie'nin girdiğini fark ettiğimde her şey netleşiyor.

"Hayatta olmaz." North Shore playboy'u gerçekten sakinleşti. Şelalenin yakınında çekilmiş fotoğrafları, bir diğeri de bu evin ön bahçesinde... ellerinde iki tavşanla.

İki. Evcil hayvan. Tavşanlar.

Parlak bir şekilde gülümsüyorlar, kız tavşanlara bakıyor ve Xi yarı kapalı sevgi dolu gözlerle ona bakıyor. Xi oldukça devasa ve kız onun göğsüne zar zor ulaşıyor gibi görünüyor. Ben bile onun göğsüne ulaşamadığımı biliyorum, bu yüzden levye bugün çok işe yarayabilir. Ama burada olmasa daha da iyi olur.

Başka bir koku çarpıyor yüzüme ve kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakıyorum. Boya kokuyor ve şimdi düşünüyorum da, her şey çok parlak görünüyor.

Evi daha yeni yenilemişler. Elimi yeşil duvara bastırıyorum ve ıslak olmamasına rağmen boyanın ne kadar taze olduğunu hissedebiliyorum.

Oh. Ne kadar şanslısın. Adam özgürlüğümle oynamak mı istiyor? Neden ben de onun yeni parlak eviyle uğraşmıyorum.

Arkamı dönüp levveyi raflara vurdum, dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

Siktiğimin puştı sanki hakkı varmış gibi beni satıyor.

Ben bir kasırgayım. Duvarlar, çerçeveler, astıkları sanat eserleri. Sonra kanepeyi parçaladım ve odaya köpükler saçtım.

"Pislik!" Sebep olduğum karmaşanın içinde çılgılık atıyorum. Sırada mutfak kapısı var, yeni boyanmış ahşabı mahvediyor.

Tam tekrar vuracaktım ki bir nefes sesi beni durdurdu. Levveyi geriye doğru tutup vurmaya hazır bir şekilde arkamı döndüm ama şok olmuş bir yüzdeki geniş ela gözlerle karşılaştım.

Denesek daha zıt olamazdık. Soluk tenli, orta boylu, kirli sarı saçlı, yuvarlak gözlü, kıvrımlı.

Ben mi? Kahverengi ten, koyu kahverengi saçlar, küçük bir çerçeve ve muhtemelen bir bakışla onu öldürebileceğim kadar keskin gözler. Verdiğim izlenimin genellikle insanların kaçması için yeterli olduğunu bildiğinden bakışlarımı ona doğru daraltıyorum.

Ağzını açıp bir nefes alıyor ve ben başımı sallıyorum. "Tsk, tsk," diyorum ona. "Yüze inen levyeler acı verir, Barbie. Çılgılık atma."

Tüm vücudu donuyor, elleri iki yanında titriyor. "Xi ve ben küçük bir yanlış anlaşılma yaşadık ama seni incitmeden gidebilirim."

Ona ulaştığımdan oldukça eminim, bu yüzden gitmeye hazır bir şekilde yana doğru bir adım atıyorum. "Ona kardeşlerin Jade'i bulduğunu ve ben

hayatta olduğum sürece

onun hayatını da benimki kadar boktan hale getireceğim."

"Sen Jade misin?" diye mırıldanıyor, belli ki yarı boyundaki birinden korkuyor. İnsanlar üzerinde böyle bir etki bırakma eğilimindeyim. Onları korkutan zihnimdeki çılgınlıktır, fizikselliğim değil.

Levyeyi elimde yuvarlıyorum. "Sana ne söylemiş olabileceğini merak ediyorum."

Gözleri bileğimin iç kısmına, Kral'ın mürettebatının dövmesini taşıdığım yere gidiyor. Elbette bir taç.

"Kralların bir parçası olduğumu," diyorum onun yerine.

Bakışları yukarı kayıyor, şakağımdaki yara izine bakıyor. "Ve Billie ile olan geçmişime," diye ekliyorum.

Xi eskiden üvey kız kardeşine aşıktı. Başka biriyle devam etmeyi başardığını görmek beni şaşırttı.

Yutkunuyor. "Xi artık NSC'nin bir parçası değil," diyor nefes nefese. "Emma ve Kay ile bir anlaşması var."

Şoktan dilsiz olma sırası bende. Oh.

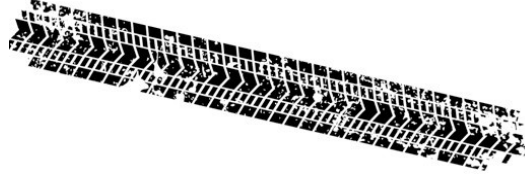
Bu hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil. Eğer şu anda ezeli düşmanlar Kay ve Emma arasındaki barış anlaşmasını çiğniyor olsaydım, Kayla kıcıma tekme basardı. Sanki kafamı kesmek için yeterince sebebi yokmuş gibi.

"O artık NSC'nin bir parçası değil." Bu, *çetenin bir parçası olmadığım şeklindeki* sevimli küçük yaşam tarzını açıklıyor. "O artık NSC'nin bir parçası değil," diye tekrarlıyorum yavaşça, bilgiyi işlemeye çalışıyorum.

"Ama yine de evini yıktığı için bir kaltağı öldürebilir." Kalbim duruyor, yavaşça mideme iniyor.

Bu Barbie değildi. Derin bir erkek sesiydi. Derin, son *derece sinirli bir* erkek sesi tam arkamdan geliyordu.

JADE

CEHENNEM CEVAP VERDİ - Gri

Yavaşça arkamı dönüyorum, başımı arkaya eğip ölümcül bakışlarıyla karşılaşana kadar gözlerimi onun sert vücudunda gezdiriyorum.

"Özellikle de Kralların artık ona sahip çıkmadığını bilerek."

Yumruğu bana doğru gelirken parmak eklemlerindeki pembe lekeyi fark edecek zamanım bile olmuyor.

Neyse ki, etrafımdaki en güçlü kız olmasam da, hızım büyük bir avantaj. Eğilip ondan kaçıyorum ve bir tane daha fırlattığında yanından geçiyorum.

"Xi!" Barbie sesleniyor. "Ona zarar verme."

Durdu, yumruğunu havaya kaldırdı ve ben geri adım atarak duvara çarptım. Bu duvar hâlâ ıslaktı ve yapışkanlığını hemen hissedebiliyordum. Levveyi kaldırdım, ona vurmaya hazırdım ama levveyi kaptı, çevirdi ve koridordan aşağı fırlattı.

"Cupcake," diyor alçak sesle. "Çok iyisin." Eli hemen boğazıma sarılıyor. "Başın belada gibi görünüyor Jade," diye hırlıyor. "Ve sen de bu belayı benim evime getirmek istiyor gibisin. Bu büyük bir hata."

Ön koluna vuruyorum ve vücuduma dayattığı yüksekliğe uymaya çalışmak için parmak uçlarımin üzerine çıkıyorum. "Onlara adresimi vermişsin," diye mırıldanıyorum, solunum yollarımın daraldığını hissederek.

Kahverengi gözleri kararıyor ve bunun yanlış bir kelime seçimi olduğunu düşünüyorum.

Sikeyim. Ateşim var, başım dönüyor ve bu iş şu anda benim lehime gitmiyor.

"Size sadakatim yok. Siz Kings'in tayfasısınız. Siz bir hainsiniz. Benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyorsun."

"Onları bana sen getirdin. En azından evinin içine edeceğim." Öksürerek karşılık verdim, havanın tehlikeli bir düzeye indiğini hissediyordum.

"Seni hayatta tutmam için bana yalvarmayacak mısın? Bu kadar inatçı mısın?" "Ölmemi isteseydin, ölmüş olurum."

Yüzüne bir sırtma yayılıyor, çok yavaş ve şeytani. Dışarıda lastik sesleri duyuyorum, o da duyuyor çünkü beni bırakıyor.

Öksürüyorum ve gözlerimdeki acı dolu yaşları siliyorum, kambur duruyorum ve lanet olası halıyla konuşuyorum. "Orospu çocuğu," diye nefes alıyorum. Doğrudum ve ona doğru baktım. "Onları hızlı aramaya aldın mı? İsimlerinin yanında kalpler de var mı?"

Elini Barbie'nin ensesine koyuyor. Çevremden iki gölgenin eve girdiğini fark ettiğimde sıkılmış bir bakışla beni izliyor.

Dramatik bir of çekiyorum ve ruhumu bedenimden söküp almaya gelen iki ölüm meleği gibi içeri giren Ethan ve Elliot'a dönüyorum. Söz konusu beden dünden sonra Elliot'ın yakınında bulunmaktan zaten zonkluyor. Şerefsiz.

"Xi," diye sesleniyor Elliot neşeyle. "Görüyorum ki başıboşumuzu bulmuşsunuz. Bize haber verdiğin için teşekkürler."

"Çıkarın onu buradan," diye hırlıyor karşılığında. "En kötü ekip sizde."

"O artık bizden biri değil," diyor Ethan, sanki ben bir lanetmişim gibi. Ona gözlerimi deviriyorum. "Çok dramatiksin."

Ethan derin ve güzel siyah gözlerini bana dikerek tepeden tırnağa ve tekrar yukarıya bakıyor.

"Jade." Elliot bana parmaklarını şıklatıyor, sanki lanet bir köpekmişim gibi ve onu bir köpek gibi ısırmaya hazırım. "Gidelim bebeğim."

Yıkılmış oturma odasına bakıyorum ve Barbie'nin gözlerindeki acımayı yakaladığımda içimden öfke akıyor.

"Bunu düzeltmesi için birini göndereceğiz." Bakışları odanın içinde gezinirken Ethan'ın sesi zar zor duyuluyor. Tam bir katliam ama Xi başını sallıyor.

"Bu lanet hayat boyunca olmaz, hayır. Evimde sonsuza kadar bu kadar kral yeter."

"Daha bu sabah bitirdik," diye hüznle iç geçiriyor Barbie. Sesi yüksek ve hafif, etrafı şeytanlarla çevrili gerçek bir melek gibi. Bense onun yanında şeytani bir zebani gibi çıkıyorum, zorlukla oluşturduğum hecelerimle.

"Merak etme, tatlım. Her şeyi düzeltereğim."

Başını sallıyor ve erkek arkadaşına daha sıkı sarılıyor. Şuna bakar mısınız, bir başka neşeli çift daha mutluluklarını dokundukları her şeye bulaştırıyor.

Evden ilk çıkan ben oluyorum, kardeşlerim hemen arkamda, kaçmak istersem beni yakalayacak kadar yakınlar.

Kaçabilirdim. Bir saatten az bir süre önce bir arabam ve sola dönmem gereken bir yol vardı. Ama bunun için çok aptalım.

Arabama doğru ilerleyerek kilidini açıyorum, tam içeride saklanmaya hazırken biri kolumu tutuyor. Elliot tembelce anahtarları elimden alıyor ve beni kenara, kardeşinin kollarına doğru itiyor. Ethan bana aynı şekilde sarılmıyor. Kol mesafesinde, yakınında tutmak istediği bir şeyden çok bir çöp torbası gibi.

Elliot koltuğuma oturup avuçlarını direksiyona dayarken, "Arabaya tek başına bindiğini sanıyorsan bir daha düşün," diyor. "Bu güzel kızı eve ben getireceğim." Başını kaldırıp bana gülümsüyor. "Hep senin arabayı kullanmak istemişimdir."

"Arabamı benden başka kimse kullanamaz. Yolcu koltuğuna oturabilirsin, ben de evine kadar sürerim, ama en çılgın rüyalarında bile onu kullanamazsın."

Elliot'ın homurtusu Ethan'ın alçak sesle kıkırdamasından daha yüksek, ama ikisi de benimle eşit derecede alay ediyor.

"Jade, aşkım," diyor Elliot. Güzel, alçak sesi içimde derin bir yankı uyandırıyor. "Kararları senin verdiği zamanlar geride kaldı. Bağımsızlığı ve bir şey talep etmeyi unut. Artık kıçının sahibi biziz. O yüzden ağlayana kadar şaplak yemek istemiyorsan, şu anda gösterdiğimiz merhameti kabul etmeni ve seni eve götürmemize izin vermeni öneririm. Şimdi Ethan'ın kamyonetine git ve çeneni kapalı tut. Çünkü iyi özür dileyen kızlar böyle yapar."

Sadece sözlerine değil, bundan duyduğum tepkiye de sinirleniyorum. Her şeyi bu kadar müstehcen hale getirmek zorunda mı?

Yapabileceğim tek isyan hareketiyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Ethan'ı omuz silkerek kamyonetine kadar takip ediyorum.

"Bir çizik," diye mırıldandım. "Bir çizik ve onu diri diri gömeceğim."

Ethan arabasıyla uzaklaşırken beni görmezden geliyor, ama benimle konuşmamasının ve dün açıkça önemsedığı halde benden nefret ediyormuş gibi davranmasının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim.

"Benimle ilgilendiğin ve o zamandan beri benimle konuşmadığın gerçeğini görmezden mi geleceğiz?"

Ethan olabildiğince antisosyal biri. Tüm davranışları onu yalnız bırakmamızı haykırıyor ama aptalca bir hata yapmak üzereyken beni tuvalete kadar takip edip yardım etmeye karar veren de oydu.

Avucunun içiyle saçlarımı okşayan, güzel olduğumu mırıldanan oydu.

Dokunulmaktan nefret eden aynı kişi bedenimi onunkine doğru çekti.

"Ethan," diye çıkıştım. "Beni görmezden gelmeye devam edemezsin. O bankayı soyana kadar burada olacağım. Tam olarak on üç Mayıs'a kadar. O zamana kadar ben yokmuşum gibi mi davranacaksın? Benimle ilgilenen sendin. Ben bir şey istemedim."

Sadece önüne bakıp tepki vermediğinde burun deliklerim alevleniyor.

"Beni delirtiyorsun. Herkese benden nefret ettiğini söylemeye bayılıyorsun çünkü sen benden ayrıldıktan *sonra* kardeşinle yattım. Çünkü bekarken başkalarıyla yatmaya cüret ettim. Ama sonra hiçbir şey istemediğim halde herkesin arkasından bana geldin." Öfkelendim. "Seninle geçireceğim üç ay tam bir kabus olacak."

"Elliot'ın sana söylediklerini aynen yapmaya devam et, iyi olacaksın."

Tüm yolculuk boyunca söylediği tek şey bu. Öfke dolu basit bir cümle.

Keşke Ethan benden yüksek sesle nefret etseydi. Benim gibi. Keşke bağırıp çağırsa ve bana savaşmak için bir sebep verse.

Sessizlik çok acı verici.

Ethan ön kapıyı geçtiğimiz anda arkamızdan çarptı. Arabamı evlerinin önüne park ettiğimi gördüğümde beri Elliot zaten burada. Kardeşi koridora doğru adım atıyor ve My Chemical Romance'den bir şarkı duvarlarının içinde yankılanmaya başlamadan önce yatak odasının kapısının çarpıldığını duyuyorum.

"Ne yaptın sen?" Elliot'ın sesi mutfaktan geliyor. Kapının önünde beliriyor ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"O bir drama kraliçesi. Ve ikiyüzlü." Elliot'a bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Siyah kotu ve Blink-182 tişörtüyle çok sade giyinmiş. Bu şeylerin ona bu kadar yakışması garip. "Arabamın anahtarlarını istiyorum."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Git duş al." İsteğimi görmezden gelmesi, onu dinlemekten başka bir şey yapmak istememe neden oluyor.

"Anahtarlarım," diye ısrar ediyorum, mutfak kapısına kadar yürürken elimi ona uzatıyorum.

"Bizden kaçmana yardımcı olacak bir şeyin anahtarlarını mı istiyorsun? Gülünç taleplerde bulunmadan önce düşünün."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim," diye karşılık veriyorum. "Bunu bu sabah yapabilirdim ama yapmadım. Kay için çalışacağım, ne istersen yapacağım ama karşılığında arabamı istiyorum. Minibüs için paraya ihtiyacım var ve yarışacağım."

"Hiçbir koşulda kesinlikle yarışmayacaksın." "Ne? Bana yarışmayı yasaklayamazsın!"

"Şuna bakar mısın? Az önce baktım. Seni daha önce Kuzey Sahili'nde dolaşırken gören Kralları fark etmemiş olabilirsin ama benim fark ettiğime eminim. Bil bakalım neden hâlâ hayattasın? Hadi tahmin et. Çılgınca bir tahminde bulun."

Çenem sıkıştı. Yüzüne tükürürsem kızar mı? Çünkü şu an gerçekten baştan çıktım.

"Hiçbir şey mi?" diye alay ediyor. "Bırak yardım edeyim. Çünkü hepsine sana dokunurlarsa benimle uğraşmak zorunda kalacaklarını söyledim. Ve kimse benimle uğraşmak istemiyor. Buna anlaşmanın bana düşen kısmını tutmak denir. Şimdi, neden iyi bir kız olup sana söyleneni yapmıyorsun? Araba anahtarı yok. Yarışmak yok. Benim açık iznim olmadan evden çıkmak yok. Ve benimle konuşurken ağzından çıkana dikkat et."

Kontrol edilemez bir öfkeyle patlamamak için her şeyimi ortaya koymam gerekiyor. Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor, dişlerim onları sıkıktan neredeyse çatlayacak.

Bir dakika kadar bekliyor, sessizce karşı koymam için bana meydan okuyor. Ve sonra gülümsüyor. Kendisiyle gurur duyuyor. "Git duş al Jade. Cezan seni bekliyor."

Yara izlerinin olduğunu bildiğim göğsünü itiyorum. Benimkileri yaratan aynı adam tarafından oraya konmuşlardı. Ama onunki dışarıda olduğu için insanlar ona inandı. Benimkiler gizliydi, bu yüzden konuştuğumda yalancı olarak etiketlendim.

"Pislik herif," diye karşılık veriyorum banyoya doğru ilerlerken.

Üzerimde bir havluyla içeri girdiğimde yatak odasıındaydı. Nerede kalacağımı bilmiyorum, bu yüzden dün beni buraya getirdiği için yatak odasının üssüm olacağını varsaydım.

"İstediğin zaman iyi bir kız olabileceğini biliyorum aşkım," diyor usulca, yatağının ucuna oturup ellerinin üzerine yaslanarak.

Elliot için her zaman zor olan da budur. Ona kızan herkes delirmiş gibi görünür, çünkü sakın bir ses tonu ve melek yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sizi kızdırır. Manipülatif piç.

Onu görmezden gelerek çekmecelerine doğru yürüyorum ve temiz bir çift boxer ve bir tişört alıyorum.

"Onları giymeye zahmet etme."

Yavaşça arkamı dönüyorum, şimdiden karnımın alt kısmına kadar bir elektrik çarpması hissediyorum. "Affedersiniz?"

"Senin cezan, bebeğim. Bundan kurtulamayacaksın." "Ben kaçmadım."

Sarışın saç tellerini alnından uzaklaştırıyor. Yüzündeki çocuksu masumiyet neredeyse beni onun tehlikeli bir suçlu olmadığına inandıracaktı.

"Evden gizlice çıktın. Eski bir NSC üyesine gittin ve Kay'in Emma ile yaptığı bir anlaşmayı riske atarak evini yıktın."

Bana parlak bir gülümseme vererek, "Bunun ne tür bir cezayı hak ettiğine Kay'in karar vermesine izin verebiliriz" diye ekledi. Dudaklarımın karşılık vermek için ayrıldığını gördüğü anda sözümü kesiyor. "Ya da sadece benimle anlaşabilirsin. Xi, gidip Emma'ya şikâyet edecek biri değil. Biz söylemedikçe Kay'in haberi olmaz. Bu sadece bizim küçük sırrımız olabilir."

Vücut ısıımı kontrol etmeye çalışarak dudaklarımı yalıyorum. Yükselmeye devam ediyor. Ben bir şey söylemeyince yatakta doğruldu ve öne doğru eğildi.

"Havluyu bırak, bebeğim."

Kalbim şimdiden çok hızlı atıyor. Dokunulma ihtiyacıyla uykuya daldım, sonra biraz daha dalga geçilerek uyandım ve o her şeyi yeniden hayata döndürdü.

Lanet olası tehlikeli anılar. İşte bu. Elliot'ın bana verebileceği tüm zevkleri bilmek.

Havluyu bırakırken bir parça gururumu korumaya çalışarak çenemi kaldırıyorum.

Burnundan yavaşça bir nefes alıyor. "Siktir," diye nefes verir. "Koltuğa otur."

Arkasında birkaç giysi olan bir koltuk var ve titreyen bacaklarım pes etmeden önce üzerine oturuyorum.

Elliot bana zarar vermez. Onun cezası fiziksel acıdan daha kötü olacak, bunu biliyorum.

Ayağa kalkıyor ve yanıma geliyor, her iki koluna birer elini koyarak beni engelliyor ve aşağıya bakıyor.

"Neden bu kadar uysalsın Jade?" diye mırıldanıyor. "Cezalandırılmaktan hoşlanacağını mı sanıyorsun? Eskiden olduğu gibi?" Dilini tıkırdatıyor. "Bu işler böyle yürümez."

Elimden geldiğince sandalyeye çekilip kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Parmakları çenemi kavırıyor ve beni o şekilde tutuyor, görüş alanımda ondan başka bir şey olmadığından emin oluyor.

"Bacaklarını aç."

Yapmadığım zaman dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor. "Beni kızdırma Jade."

Bakışlarımı ona dikip yavaşça bacaklarımı açıyorum. "Bana o kadar bağımlısın ki bu çok saçma," diye törpülüyorum.

"Bebeğim," diye kıkırdıyor. "Bu bir şey değil, inan bana."

Tekrar yatağın ucuna oturana kadar geriye doğru yürür. "Ayaklarını sandalyenin kenarına koy. Bacaklarını açık tut."

Bundan hoşlanmadığım hiçbir şey olmadığını bilerek yapıyorum.

Uzun süre neyin peşinde olduğunu merak etmeme gerek kalmıyor. Gömleğini çıkarıyor, sonra yavaşça kot pantolonunu indiriyor ve boxer'ını indiriyor. Aleti çoktan sertleşmişti. Kalın, damarlı ve onunla yaşadığımız anılar gözümün önüne geldiğinde gözlerimi kapatıyorum. Onun yatağında geçen bütün geceler, terleyen bedenler, tenin tene değdiği yakıcı sıcaklık.

Gözlerim faltaşı gibi açılıyor ve yüzündeki ifadeden düşüncelerimi ondan saklayamayacağımı anlıyorum. Eli sikinin etrafını sarıyor ve dudaklarımı yalıyor. Bu onu gülümsetiyor tabii ki.

"Senin basit varlığın izleyebileceğim tüm pornolardan daha iyi bebeğim." "İğrençsin," diye hırlıyorum, karnımın alt kısmı geriliyor.

"Keşke bunu bu kadar çok sevmeseydin."

Kendine dokunmaya, sikini yumruğuyla boğmaya ve aşağı yukarı sürtünmeye başladığında donup kalıyorum. İşkenceci gülümsemesinin yayılması bir dakikadan az sürdü. "Görebiliyorum aşkım. Islaklığını."

Başka tarafa bakıyorum, ama o beni geri çağırıyor. "Gözlerini benden ayırma Jade."

Ayağa kalkıp kot pantolonunu kenara attığında nefes nefese kalıyorum. Sırtarak yaklaşıyor ve tam önümde duruyor. Aletinin kıvrımını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Her seferinde en iyi noktaya vurduğu anlamına gelen o sihirli kavis.

Elliot'ın asla kızların peşinden koşmasına gerek yoktur; hepsi onun sağlayabileceklerinin tadına baktıktan sonra ona geri koşarlar. Bu eğriyle, bir kadını sikerken onun G noktasına vurmaması neredeyse imkansızdır. Sanki Tanrı onu bir orgazm makinesi olması amacıyla yaratmaya karar vermiş gibi.

Eğilip elini sandalyenin arkasına koyuyor ve yüzü tam benimkinin üzerinde duruyor. Nefesini hissedebiliyor, sırtışını yakından görebiliyorum.

Ama ben

O bileğimi tutana kadar elimin amıma doğru gittiğini fark ettiğimi sanıyorum.

Başını hafifçe sallayarak bana baktı. "Sanırım cezayı anlamaya başlıyorsun."

Elimi itip tekrar aletine dokunmaya başladığında inliyorum. Bana çok yakın, ipeksi ucu ıslak girişime yakın.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırlıyor musun?"

Nefes nefese bir inilti kaçıyor içimden. Gözlerimi onun güzel aletinden ayıramıyorum.

"Orgazmları hatırlıyor musun bebeğim? İyi bir kız olduğunda, sana ne istersen veririm."

Keskin bir nefes alıyorum. Bu hiç yardımcı olmuyor. Lanet olsun.

"Tek ihtiyacım olan yalvarman ve ben de burada dizlerimin üzerine çökeceğim. Kendimi amına gömeceğim. Seni tadacağım, seni kızdıracığım ve bu sandalyede ağlayan bir pislikten başka bir şey olmayana kadar seni yalayacağım."

"Siktir," diye nefes veriyorum. "Yapma... bunu

bana yapma." "Neyi? Seni cezalandırmak mı?"

"Elliot..."

"Yalvar."

Başımı sallıyorum, ona istediğini vermeyi reddediyorum, ama bu işkence. Ona içimde ihtiyacım var. Tüm vücudunun benimkine karşı titrediğini hissetmeye ihtiyacım var.

"Yalvar Jade, ben de sana dünyayı vereyim."

Gözlerinin içine bakarken nefes nefese kalıyorum. Dudaklarımı yalıyorum, teslim olmaya hazırım. "Siktir git," diye homurdanıyorum.

Bu adama hiçbir şey için yalvarmayacağım.

Doğruluyor ve hareketi hızlanıyor. Bir homurtuyla gözlerini benimkilere kilitliyor ve karnımda kalınlığın fışkırdığını hissediyorum.

"Elliot!" Öfkelendim. "Siktir git!" Tam ayağa kalkacakken omuzlarıma bastırıp beni geri itiyor.

"Yerde kal. Ayaklarını sandalyenin kenarına koy."

Bakışlarım güçlü hissettiriyor ama ona hiçbir şey yapmadığını biliyorum.

"Şu anda çok ıslaksın, aşkım. Sana yastıktaki lekeni yalatmadığım için şanslısın."

Yutkunmam yüksek sesle. Bunu duyabiliyor ve bu onu daha da gülümsetiyor. Yatağa oturduğumda siki sadece biraz yumuşuyor. Sikim hâlâ sert ve onu aldığım anı görüyor.

"Hayır." Başımı

sallıyorum. "Evet."

Eli tekrar sikinin üzerinde, tamamen sertleşene kadar okşuyor.

Bunu yapamam. Kırılırım. Beni becermesi için yalvaracağım ve bu beni zayıf gösterecek.

Ama pek seçeneğim yok gibi, değil mi?

Canavar gibi iki kez daha yapıyor. Üzerime boşalırken kıvranıyorum ve inliyorum, kalın döllerı göğüslerimden aşağı ve göbeğime akıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdım.

Dudaklarını yanağıma götürüyor ve tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Döllerimle kaplı nefis görünüyorsun, aşkım."

"Git kendini becer."

"Ben de öyle yaptım," diye gülüyor. "Böyle güzel bir tuval olduğun için teşekkür ederim."

Benden uzaklaşıp mendil aldı, ellerini ve sikini sildikten sonra kıyafetlerini tekrar giydi. "Yapmam gereken bazı işler var. Cezan bittiğinde minibüs üzerinde çalışmaya geri dönebilirsin."

"Ne demek *bitti*?"

"Spermim kuruduktan sonra bu sandalyeden kalkabilirsin." Eğildi ve her şeye rağmen dudaklarımı şiddetli bir öpücükle yakaladı.

Elliot öpüşmeyi sevmez.

Elliot becerir, cezalandırır ve ödüllendirir. Ama *öpişmez*.

İçimden nefessiz bir inilti dökülüyor, tüm bedenim yeniden aydınlanıyor. Alt dudağımı ısıyor, dişlerinin arasında şiştiğini hissedene kadar emiyor. Bırakması için inliyorum, bu uzun zamandır yaşadığım en iyi his olsa da. Kay'ın yumruklarının açtığı yarayı emerken canım acıyor ve tekrar yarıldığını hissettiğimde inliyorum.

"Elliot," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Beni bıraktığında, alt dudağım iki katı büyüklüğünde hissediyorum. Lezzetli bir şekilde yanıyor, tıpkı kış günündeki sıcak bir duş gibi. Elliot böyle hissettiriyor. Katlanılamayacak kadar sıcak ama yine de beni diri diri yakmasından başka bir şey istemiyorum.

Yatak odasından çıktığı anda içimde bir savaş başlıyor. Bir an için, hiçbir şekilde hareketsiz kalamayacağıma emin oluyorum. Kendimi iğrenç, kullanılmış hissediyorum. Bunu bilerek yaptı, bana kendimi değersiz hissettirmek için.

daha iyi olduğunu düşünüyorum. İçimde, savaşlarımı seçmeye karar verene kadar kontrol edebileceğimden emin olmadığım bir öfke başlatıyor.

Yalvarmamı istedi ama yalvarmadım. Güçlü durdum. Onun lanet cezasını çekeceğim ve ona beni kırmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını göstereceğim.

Kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyor mu?

ELLIOT

Kırmızı Bayraklar - Gomey,

Xuitcasecity

Steven'ın baygın bedenini merdivenlerden bodruma taşıırken, "Ne kadar ağır bir orospu çocuğu," diye homurdandım.

"Gücünü sakla ve çeneni kapa." Ethan ayak bileklerini sıkıca kavırıyor ve ofluyor.

Bodruma iner inmez onu yere atıyoruz. Ayak bileğine metal bir kelepçe takmak ve bağlı olduğu zincirin zemine düzgün bir şekilde vidalanıp vidalanmadığını kontrol etmek bir dakikadan az zamanımı alıyor.

"Pekâlâ," diye hayıflanıyorum, doğrulurken saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Akşam yemeği?"

"Ben aç değilim. Uyanmasını bekleyeceğim ve ona ne için burada olduğunu söyleyeceğim."

Bunun nedeni, Emma Scott'ın ekibiyle Luciano ailesi arasında bağlantı olarak kullandığı adam olmasıydı. Emma sonunda NSC için Cosa Nostra ile bir anlaşma yaptı ve onlar da bizim Bratva Kurtlarından aldığımız kadar güç elde etmek üzereler. Bu bizim için iyi değil ve bunu kökünden kesmeliyiz.

Emma'yı öldüremeyiz yoksa kıyamet kopar. Ama Luciano'larla iletişim kurmak için kullandığı kişiyi öldürebiliriz. Ondan olabildiğince çok bilgi almadan olmaz.

"Adam ne için burada olduğunu biliyor Ethan ve senin yemek yemen gerekiyor." "Aç değilim," diye tekrarlıyor.

"O kasları canlı tutmak için biraz ete ihtiyacın var kardeşim. Protein, egzersiz, ağırlık." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Seks mi?"

Keşke seks yapsaydı. Böylece üst kattaki kadına kafayı takmayı bırakırdı.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Birkaç öğün atladım diye zorbalardan korumak zorunda olduğun o zayıf, sıska herif haline geri dönmeyeceğim. Merak etme."

"Ben öyle bir şey demedim. O zayıf, sıska herife kafayı takmış olan sensin."

"Kendimi konuşkan hissetmiyorum, Elliot. Kes şunu."

Tabii ki bilmiyorum. Kardeşimi tanırım. Her şeyi konuşarak halletmesi önemlidir.

Şişelediğinde insanlar ölüyor.

"Sana bankadan bahsetmedim diye açlık grevi mi yapacaksın? Büyü artık, olur mu? Krallar söz konusu olduğunda ben senden daha yüksek rütbeliyim. Her şeyi babanmışım gibi akşam yemeğinde paylaşamayacağımı anlamalısın."

"Sınırlar, Elliot," diye ısrar ediyor bakışlarını Bilinçsiz Stephen'dan bana çevirirken. "Onları zorlama."

"Yoksa onun yüzünden mi kızgınsın? Sana söylediklerim yüzünden mi?" "Kes şunu," diye ısırdı.

Kardeşim bana karşı çok iyi. Çok iyi. Bu yüzden onu hep canlı canlı yedim ve o da bunu kabul etti. Alır ve alır... ve lanet olası alır.

Umarım gülümsemem hissettiğim kadar kibirlidir. "Sadece sözünü tut ve aramız iyi olsun Ethan." Omuz silkiyorum, tembelce merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "Gidip Jade'i kontrol edeceğim. Bilirsin... çünkü yapabilirim."

Yüzüne vurduğum gerçekleri görmezden gelerek bana sırtını dönüyor.

Bu kızın bir çeşit ölüm arzusu var. Yatak odasında ya da garajda değildi. Mutfığa yeni adım atmıştım, her yerde onu arıyordum ki ön kapı çarptı ve siyah saçlı minik bir kasırga eve girdi. Onunla oturma odasında buluştum, gösterinin ne hakkında olduğunu duymak için bekliyordum.

"Dışarı mı çıktın?" Onu azarladım. "Kıçını kızartmam için can mı atıyorsun?"

"Bunu sen mi yazdın?" diye tıslıyor ve bir kâğıt parçasını göğsüme doğru itiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, sakın bir şekilde ufalanmış notu alıyorum ama açmıyorum.

o.

"Neden dışarıdaydın Jade?" Elinde arabasının anahtarları vardı. Muhtemelen yatak odamda bulundu ve sanırım bu gece ona bir ders vermek için sikimde boğulmasını sağlayacağım.

"Kaputumun altında ne olduğuna bakıyordum. Hiçbir yere gitmedim, tamam mı? Minibüs içindi."

Elleri yağ içinde, kirli elleriyle biraz ter silmiş gibi alnında bir iz var. Hiçbir yere gitmedi.

"Sorunuzu cevapladım. Şimdi benimkini cevapla."

Kulağa adil geliyor. Okumak için notu açtım.

Yov sLovld ^are stayed anay. Yovx day' axe nv exeb.

Tic Toc.

Boğazımda bir kakhaha köpürüyor, kaşlarının çatılmasına ve gözlerinin öfkeyle kısılmasına neden oluyor. Orospu çok iyi.

"Kendine ölüm tehditleri mi gönderiyorsun bebeğim? Sence de bu biraz fazla değil mi?"

"Bu hiç komik değil, Elliot! O benim arabamdaydı ve onu kullanan son kişi sensin." Bana yaklaşıyor, göğsü neredeyse karnıma değiyor. Kahretsin, çok gülünç derecede küçük. "Benimle taşak geçme."

"Sürekli bağırmayı ve sinirlenmeyi bırak, Jade." "Neden? Çok kızgıyım."

Eğer gözleri kediye benzemeseydi, muhtemelen öfkelenme şekliyle havlayan bir Chihuahua'yı andırırdı ama yine de üzerimde hiçbir etkisi olmuyor.

Biri hariç.

"Çünkü sen böyle öfkeliyken seni becerebilirim. Bana bir şeyler yapıyor, yemin ederim."

"Seni mahvedebilirim."

"Neden kendin için daha fazla sorun yaratıyorsun?"

"Ben mi?" Neredeyse ayak parmaklarının ucunda, her zamanki gibi elma kokuyor ve Kay'in ona getirmesini istediğim şampundan geldiğini tahmin ediyorum. Ya da çiğnediği sakızdan. Evde sakladığım paketlerden birini bulmuş olmalı. Eskiden onun için hep yanımda bulundururdum ve sürekli almak alışkanlık haline geldi.

Meyveyi yemeden ölmezdi, ama sahte yeşil elma tadı olan her şekere her zaman bağımlı olmuştur.

İki yıl sonra ona en çok benzeyen şeyin kokusu olması garip. Fiziksel olarak pek değişmemiş ama iç dünyasında her şey farklı. Daha zayıf ama daha öfkeli. Hâlâ kızgın. Her zaman kızgındı.

İnatçılığının bir kısmını kaybetti ve bütün gün boyunca dinlememiz gereken şarkılar hakkında konuşurdu.

O, Ethan ve ben aynı tür müzik dinliyoruz. Çocukken zaten arkadaşları ama gece geç saatlerde en sevdikleri punk rock grupları hakkında mesajlaşmaya başladıklarında birbirlerine gerçekten bağlandılar. O zamanlar onda ne bulduğunu bilmiyordum. Hâlâ da emin değilim.

O grupları ben de
severim. Ben de onu
önemsiyordum.
Ve onun aksine, kadınlar beni
istiyordu. Peki neden o? Neden ben
değil?

Sanırım en çok değişen şey yakın olmamızdı ama artık değiliz. Fiziksel mi yoksa daha fazlası mı olduğu önemli değil. Elma kokusu gittiğim her yerde beni takip etti. İki yıl sonra bunu yüzüme vurmak garip hissettiriyor. İyi türden değil. Tehlikeli bir güç.

Aklını kaybedecek kadar tehlikeli.

"Bu notu arabama sen mi koydun, koymadın mı, Elliot?" Gözlerimin içine bakmak için boynunu germek zorunda kaldığında beni bakışlarıyla kıştırma çabası gücünü kaybediyor.

"Ben yapmadım, Jade." Esneyebilirim. Oyunları eskimeye başladı.

"Ne?" Tekrar ayaklarının üzerine düşer. "O zaman... kim yaptı?"

"Bunu yazanın sen olduğuna eminim. Oyunlarınız o kadar da eğlenceli değil. Kimse sana karşı acıma hissetmiyor. En azından umursamamıza neden olacak türden. Daha çok birileri bu köpeği yere sermeli türünden bir acıma."

Yumruğumu görmezden geliyor, yüzü soluyor. "Biri ölmemi istiyor."

Beni sinirlendiriyor ve sinirlendiğimde azıyorum. Ya da mutlu olduğumda, yorgun olduğumda. Jade etraftayken azıyorum, nokta. Bu çok yorucu.

"Birçok insan senin ölmeni istiyor bebeğim. Ama arabana not bırakacak kimse yok, bu yüzden rol yapmayı bırak."

Yüzü düşer ve bir adım geri çekilirken havasız kalır. "Bana inanmıyorsun."

"Senin gibi bir yalancıya inanmak için aptal olmam gerekir." Ona sırtıtıyorum, bıçağı çeviriyorum. Bu çok eğlenceli. "Bir hain."

Vücudunun yaptığı her hareketi fark ediyorum. Burun delikleri açılıyor, gözleri kısılıyor, hançerler keskinleşiyor. Jade'in *varoluşunu* izlemek her zaman benim için bir hayranlık olmuştur. Çenesi geriliyor ve bir o yana bir bu yana dönüyor. Eli benden aldığı kapüşonun cebine gidiyor. Çok büyüktü, dizlerinin hemen üstüne düşüyordu.

Yanımdan geçerken omzuyla beni itti. Gidecek bir yeri olmaması dışında. Bu onun sorunu, değil mi? Yatak odama doğru yürüyüp kapımı çarptığında hemen peşinden gittim.

Yüzü uzak duvara dönük, elleri saçlarında, köklerini tutuyor.

"Tavrından vazgeç," diye alçak sesle tehdit ediyorum.

Etrafında dönüyor, öfkeli. Bu kadın ne zaman öfkeli değil ki? O böyle doğmuş. "Siktir git!"

Benim için iki adım. Ondan bir adım geri.

"Bana inanmıyorsun," diye tekrarlıyor, sesini umutsuzca kısarak. "Tabii ki inanmıyorsun."

"Size inanılması gerektiğini ne zaman kanıtladınız?"

"Neden *her zaman bir* şeyleri kanıtlamak zorundayım? Neden yardım istediğimde haksızlığa uğradığımı göstermesi gereken kişi ben oluyorum?"

"Ne lanet bir drama kraliçesi," diye homurdanıyorum. "Sen herkesle oynayan yalancı küçük bir kaltaksın. Zirveye çıktığın sürece kime ihanet ettiğin umurunda değil. İşte *bu* yüzden."

"Kapa çeneni!" diye bağırıyor. "Ben yalancı değilim!"

Bir adım daha atıyorum. "Birinin sana deli bir şey gibi bağırmanın ve hakaretler savurmanın nasıl davranman gerektiğini göstermesi gerekiyor."

"Sakın yanıma yaklaşma. Yemin ederim Elliot, seni *sikerim. Seni. Yukarı.*"

Onu yakalamama, çevirmeme ve duvara çarpmama neden olan kelimeler bile değil. Bana her şeyi yaptırabileceğine dair gözlerindeki kesinlik.

Yanağı duvara çarptığında homurdanıyor. Sol yanağı, zaten Kay'in morluklarını taşıdığı yer. Bileklerini tuttum ve

bir eliyle sırtının alt kısmını
tuttu. "Uslu dur."

Sesim ona başka seçenek bırakmıyor ama yine de bana doğru itiyor. Bir elimi çenesine dolayarak yanaklarını kavriyorum ve başını kendime doğru çekerken suratını asmasına neden oluyorum. Bu açı onun için rahatsız edici ve parmaklarım morarmış yanağına bastırıldığında yüzünü buruşturuyor.

"*Terbiyeli ol*, Jade."

Tamamen pes etmeden önce sadece birkaç saniye daha mücadele ediyor. "Bırak gideyim," demeye çalışıyor buruşuk dudaklarının arasından. Bu kederli bir fısıltı.

Kalçalarımı sırtına bastırıyorum ve onun titremesini izliyorum. "Bebeğim, sonunda isteğime boyun eğdiğinde beni tahrik ettiğini biliyorsun."

"İki ayaklı her şey seni tahrik eder, Elliot," diye tıslıyor.

"Bilemiyorum. Sen dört ayak üzerindeyken oldukça sertleşiyorum."

Hayal kırıklığı içinde ofluyor ve elim ön tarafına doğru kayarken burnumu boynuna sokuyorum, kotunun içinden amını avuçluyorum.

"Siktir." Elimin altında titriyor ve kulağına doğru kıkırdıyorum.

Kotunu çıkarıp sert bir hareketle aşağı itiyorum. Kıcının hemen altında bırakarak kalçalarını geriye doğru çekiyorum.

"Görünüşe göre sadece bir konuda anlaşabiliyoruz. Sen bile aynı fikirde değilsin."

Dudaklarını yalamadan önce gerçeği inkar ederek başını sallıyor. Daha sert bastırıyorum ve gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"Şimdi neden yalancı olduğumu bildiğimi anlıyor musun?"

"Dur," diye fısıldıyor. Durma diye bağırın türden. Ethan'ın bir şey hakkında konuşmak için can *attığı* ve *bırak* dediği zamanki ses tonuyla aynı.

"Sanırım parmaklarımı ıslaklığına sokmam için bana yalvarmak istedin. Sanırım benden bu güzel amcığını sikmemi ve sana adımı haykırmamı istedin."

İki parmağımı içine sokmaya başladığımda "Elliot," diye pantolonunu indiriyor. "Seni boşaltmamı ister misin?"

Duvara karşı yumuşak bir şekilde inliyor ve parmaklarımı onun içine daha derine sokarken sert aletim kotuma baskı yapıyor.

"Kahretsin... Elliot..."

Jade tanıdığım en seksi kadın. Ondan dışarı sızıyor. O sönmez bir şehvet ateşi. Son iki yılını bütün gün, her gün sikilerek geçirdi ve geri döndüğünden beri orgazm olmasına izin vermedim.

Ne kadar çaresiz olduğunu biliyorum.

"Gelmene izin vereceğim," diye kulağını tırmalıyorum. Patlamak için duyduğum ihtiyaç gerçekliğin ötesinde. "Sadece yalvar."

Dudaklarını dudaklarımla sıyırıyorum, ama onu öpmek yerine alt dudağını dişlerimin arasına alıp emiyorum. Kahretsin, dudağının ağzımda şişmesi hissini, bıraktığımda kızarmasını görmeyi seviyorum.

"Söyle bebeğim. *Lütfen de Elliot, beni boşaltman için sana yalvarıyorum.*" Dudakları ayrılıyor, bana istediğimi vermeye hazır.

"Pl-"

Kapımın patlayarak açılması ikimizi de ürküttü. Ethan kapı aralığında dimdik duruyor, gözleri üzerimizde.

"Ethan," diye soluk soluğa bağılıyor Jade onu gördüğünde. Onu tekrar bırakmam için mücadele ediyor ve bu sefer bırakıyorum.

Yanakları kızarmış ve yüzünde suçluluk ifadesi belirmiş bir halde hemen kot pantolonunu yukarı çeker.

Sanki ona bir şey borçluymuş gibi.

Kısa bir duraklama oluyor ve bu sırada kardeşimin kendini kaybedip her zaman istediği gibi eski sevgilisini geri isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.

Çenesi geriliyor, gözleri kararıyor ve tekrar gevşemeden önce ellerinin yumruk haline geldiğini fark ediyorum.

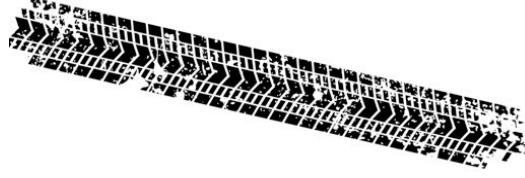
"Stephen uyandı. Hadi işe koyulalım."

Parmaklarımı sarı saçlarımin arasından geçirip hepsini geriye doğru çekiyorum. Jade ona doğru bir adım atıyor. "Ethan-"

Jade'e "Sen burada kal," diyorum. Sırtını duvara dayamış, gözlerini Ethan'dan ayırmıyor.

Döndüğümde bu odada olsa iyi olur. Çok yaklaştım.

JADE

HAKKIMDA HER ŞEY -

Lilyisthatyou

Bu yerde delireceğim. Zaten yeterince deli değilmişim gibi, Elliot beynimi yok etmekte ısrar ediyor. Yatak odasının penceresinden dışarı bakmak için yana doğru bir adım atıyorum ve alnımın pencereye düşmesine izin veriyorum. Onlar korku dolu bodrumlarında birine işkence ederken burada kalamam.

Aşağıda kim var merak ediyorum. Muhtemelen Emma Scott'a Kings için ihanet etmeyi reddeden zavallı bir NSC elemanıdır. Kasabayı ele geçirdiğimizde bir ihanet dalgası vardı. Elliot ve Ethan diğerlerini korkutup taraf değiştirmelerini sağlayacak kadar insana işkence ederdi.

Ve size sadakatin her şey olduğunu söylerler.

Elliot'ı dinlemenin yapmak istediğim son şey olduğuna karar vererek garajdan birkaç alet aldım. Arabam üzerinde biraz çalışacağım ve test sürüşüne çıkacağım.

O istese de istemese de yarışacağım.

Aküyü, yağı, lastikleri ve frenleri kontrol etmem uzun sürmüyor. Kasabamızda yüksek hızda giderken bir duvara çarpmayacağımdan emin olmak için ihtiyacım olan minimum şey bu.

Motor altımda mırıldanıyor ve içime memnuniyet akımları gönderiyor. Her ne kadar Racer'dan adresimi Xi'ye verdiği ve arabamı bana getirmediği için nefret etsem de, yalan söylemedi; ben yokken ona çok iyi baktı. Muhtemelen sürmesi harika olduğu içindir.

Sokaktan yavaşça çıkıyorum. Yeterince uzaklaştığım an, onu gönderiyorum. Sıfırdan altmışa nasıl çıktığını görmek için düz bir çizgide hızlanarak başlıyorum.

yapıyor. Ve kendimi boş bir anayolda bulduğumda, 100'e kadar itiyorum.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diyorum heyecanla.

Bu arabayı çok seviyorum. Onu bir araya getirmek için o kadar çok zaman ve para harcadım ki onu geride bırakmak beni neredeyse öldürüyordu. Vücudumdaki kayışları sıkılaştırmak için kenara çekiyorum, virajları almaya başladığım anda camdan içeri girmeyeceğimden emin olmak için sağa sola kayıyorum.

Sonra da eğleniyorum.

Kasabada ilerliyorum, kavşaklarda lastik gıcırdatıyorum, caddelerde insanları sollarken arkamdan duman gönderiyorum. Trafik ışıklarında sert fren yapıyorum, nefes nefese kaldığımı fark ediyorum, ama en önemlisi...

Gülümsüyorum.

Heyecan göğsümden karnıma doğru iniyor ve kalçalarımı sıkıyorum. Elektriksel mutluluk başımı döndürüyor ve ağızmdan yumuşak bir kıkırdama dökülüyor.

"Oh kahretsin. Bunu kaçırmışım."

Şehirde çılgınca araba kullanmaktan daha fazla özgürlük hissi veren bir şey yok. Yakalanmadığım sürece.

Harekete geçmeye karar vermeden önce çılgın fikirlerin kafamda dolaşmasına izin vermek için bir dakika ayırıyorum. Bu gece yarış olup olmadığını kontrol etmekte yanlış bir şey yok. Arabamın eskisi kadar özel olduğu açık, muhtemelen Racer sayesinde. Koruma için bir takla kafesi bile eklemiş, bu da bana onunla yarışmayı planladığını düşündürüyor. Şerefsiz.

Kuzey Kıyısı'nı Güney Kıyısı'na bağlayan köprüden geçiyorum. Aradaki fark çok keskin. Yıkık dökük sokaklarımız şehrin orta sınıf kesimiyle kıyaslanamaz ve yarıştığımız terk edilmiş binaya giden uzun yolda onların ayrıcalıklarını gözlemliyorum.

Eskiden her ay bana bunlardan bahsedilirdi. İnsanlar, üzerinde çok çalıştığım güzelliği nihayet kazanma umuduyla yarışlarda boy göstermemi beklerdi.

Şehrin onların tarafındaki ucuna ulaştığımda ve hevesli sürücüler, destekçiler ve yarım düzine ayarlanmış araçtan oluşan bir kalabalık bulduğumda kalp atışlarım hızlanıyor.

Cennetteyim amına koyayım.

Bir alışveriş merkezi, konutlar ve yeni bir okul olması planlanan devasa gelişme hiçbir zaman tamamlanamadı. Otoyolun yakınında, North Shore ve South Bank'in neredeyse birbirine değdiği noktada. Şehrin her iki yakasını birbirine bağlayan bir şey açmak istediler, ancak finansmanlarını kaybettiler

yarısına kadar. Kuzey soylulaştırılmak istemedi ve Güney de bizimle karışmayı reddetti. Onlar okulun kalitesinin düşeceğini, biz de dükkanların bizim için çok pahalı olacağını düşündük. Her iki taraftan da o kadar çok itiraz geldi ki yatırımcılar çekildi ve geriye boş, yarım kalmış binalar kaldı.

Bir hayalet kasaba. Durum bu. Bizim için şaşırtıcı olan şey, yolun tamamlanmış olması ve etrafımızı köşe olarak kullanabileceğimiz kadar bina iskeletinin sarması.

Kalabalığın dağılması ve geçmeme izin vermesi için motorumu çalıştırıyorum. Buradaki insan sayısına inanamıyorum. Yarışmaya başladığımızda on kişiden azdık. Yıllar geçtikçe, bazı yarışçılar sosyal medyada paylaşım yapmaya başladıktan sonra, diğer sürücüler de katıldı ve yanlarında bir izleyici kitlesi getirdiler.

Bu Silver Falls ve çevresindeki tek yasadışı yarıştır. Her zaman farklı bir tarihte yaptığımız için hiç yakalanmadık. Polis bölgeyi sürekli gözetim altında tutamaz. Birçok kez yakalandık ama ben her seferinde polislerden zamanında kaçmayı başardım.

Kafalar arabama dönüyor ama kimse beni tanımıyor. Eskiden kimsenin bir başkasıyla karıştıramayacağı parlak pembe bir arabam vardı. Şimdi ise siyah, sıkıcı bir dış görünüşüm var. Neyse ki kaputun altındaki hala şehrin en iyisi.

Soğumaması için motoru çalışır durumda bırakıyorum ve arabadan iniyorum. "Eee." Kalabalığın üzerine sessizlik çökerken gülümsüyorum. "Giriş ücreti ne kadar?" "Hayır. Olmaz. *Geri döndü!*" diye bağırıyor sağımdan biri.

Uzun boylu, kıvrak bir kadın bazı insanların arkasından beliriyor ve bana gülümsüyor. "Kemerlerinizi bağlayın ve evinize gidin çocuklar. Şansınız değişti."

"Faith." O hala burada. Hala bahisleri yönetiyor ve yarışları yönetiyor. Ona koşuyorum, o da beni kollarıyla sarıyor.

Uzun boyuna bakınca, çenesine kadar kesilmiş parlak mavi saçlarının hâlâ aynı olduğunu görüyor. Gözleriyle uyumlu.

"Seni çok özledim," diyorum nefes nefese. İçime bir duygu dalgası çöküyor.

Faith, Krallar dışında sahip olduğum tek arkadaşım. En iyi arkadaş değiliz ve birbirimizi sadece onun koştuğu yarışlarda gördük ama onu tekrar görmek güzel.

"Hangi cehennemdeydin?" Suratını asmış gibi yapıyor ama gerçek acı gözlerinden okunuyor. "İki yıl, ufaklık. Haber vermemek için biraz uzun bir süre."

"Uzakta," diye itiraf ediyorum. "Bu uzun bir hikâye."

"İyi misin?" diye ciddi ciddi soruyor.

Gözyaşlarına boğulmadığımdan emin olmak bir saniyemi alıyor. Yutkunuyorum ve ona dudak bükerek gülümsüyorum. "Elbette. Ee, yarışıyor muyuz, yarışmıyor muyuz?"

Devam etmeden önce bana gerçekten önemsedğini gösteren o fazladan birkaç saniye bakıyor. "Öncekiyle aynı," diye hatırlatıyor. "İki bin dolar ya da araban." Ağzı buruşuyor çünkü cevabımı zaten biliyor.

"Araba o," diye başımı salladım. "O hâlâ en iyisi, merak etme."

Gülümseyerek başparmağıyla arkasındaki bir arabayı işaret ediyor. "Bu adam yeni ve bence biraz alçakgönüllülük hoşuna gider."

Ona bakarken gülüyorum. Yepyeni bir araba, belli ki modifiye edilerek alınmış. Son model. İçindeki adamın yüzünde bir sırıtma var ve bana göz kırpmıyor.

"South Bank'ten zengin bir çocuk mu?" Parmaklarım direksiyonu tutma ihtiyacından karıncalanmaya başlamışken öneriyorum.

"Onları fark etmek kolay, değil mi?" diye homurdanıyor. "Artı, parasına bahse girdi, yani bundan sonra güzel bir bin sekiz yüzlük ile ayrılıyorsun." Tabii ki, organizatör olarak kendi payını almak zorunda.

Başımı sallıyorum, beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. Onu canlı canlı yiyeceğim. "Rekabete geri dönmek için mükemmel bir yol," diye kabul ediyorum.

"O tamamen senin." Islık çalar ve elini havada sallar. "Rocco, sen yoksun. Jade yarışıyor."

"Ah, dostum." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Sana kolay bir galibiyet vereceğim."

Tekrar hoş geldiniz." Rocco da benim gibi bu yarışın bir diğer emektarı.

İki arkadaşı kalabalığı yararak arabasını döndürmesine ve tekrar kenara yerleşmesine izin veriyor. Bir parça kıskançlık kalbimi sıkıştırıyor. Eskiden Ethan, Elliot ve Caden yarışlarda beni desteklerlerdi. Onlara amigo kızlarım derdim ama aslında onlar benim korumalarımı.

Ethan benden ne kadar nefret ettiğini hatırlatmayı sevse bile, her zaman gelirdi. Ve onlara iyi olduğuma dair işaretimi verdiğimde başını salladı; başparmağımın ucu işaret parmağımın ucuyla evrensel yüzük işareti gibi buluşurdu. Sonra bir elimle kalbin yarısını şekillendirdim.

Ben iyiyim. Sizi seviyorum çocuklar.

Kahretsin, şu anda üçünün de burada olup beni desteklemesini dilediğim için kendimi çok aptal hissediyorum. Kay yüzünden hâlâ morarmış durumdayım, Caden'dan korkuyorum, Elliot'ın benimle oynamasına izin verdiğim için utanıyorum ve Ethan... Şu anda Ethan'ı düşünmek bile istemiyorum.

My Chemical Romance'den "Na, Na, Na "yı açıyorum, Faith'e başımı sallıyorum ve ona hazır olduğumu göstermek için motorumu çalıştırıyorum. Yandaki diğer sürücüye bakıyorum ve o da alay ediyor.

"Gerçekten mi? Kaç yaşındasın sen? Pedallara bile ulaşabiliyor musun?"

Acele etmeden ağzıma iki parça elma sakızı atıyorum. Kardeşlerin evinde buldum. Her yerde paketler var. Elliot onları benim için alır ve etrafta saklardı ve bunu hala yaptığını görmek beni çok farklı hissettiriyor.

Rakibime surat asıyormuş gibi yapıyorum ve başımı sallıyorum. Kendini beğenmiş erkeklerle oynamaktan daha komik bir şey olamaz. "Lütfen, nazik ol. Hâlâ vites değiştirmekte zorlanıyorum."

"Bahse ekleyelim. Ben bir binlik daha atacağım. Sen arabayı ver, benimkine bin ve sikimi boğazına sokayım."

"Fazladan bir binlik mi? Sence oral seksimin değeri bu kadar mı? Hadi ama, bana bundan daha fazla kredi ver." Dilimi üst dudağımda müstehcen bir şekilde gezdiriyorum ve ona göz kırpiyorum.

Bu çok eğlenceli. Parayı alıp gittiğimde daha da komik olacak. "Tamam, toplam beş bin dolar," diye kabul etti.

"ÜÇ," diye bağırmaya başladı Faith, sağ eliyle bana bir eşarp göstererek. İki arabamızın önünde, tam aramızda duruyor. Ona başımı sallıyorum.

Ona hastalıklı ve tatlı bir sesle, "Aferin koca oğlan," diyorum.

"İKİ," diye devam ediyor Faith, sol eliyle yanımdaki adama bir eşarp daha gösteriyor. Adam ona başını sallıyor.

"Arabayı buradan götürmek için sabırsızlanıyorum." Sırıttıyor.

"BİR..." Eşarplarını başının üzerine kaldırıp kollarını gökyüzüne doğru uzatıyor ve ben de aynı anda gaz pedalına basıp debriyajdaki basıncı yavaşça bırakıyorum. Hızla uzaklaşmaya hazır bir şekilde motorumu çalıştırıyorum.

"Oh, tatlım," diye kıkırdıyorum. "Benim arabamla ne yapacağını bilemezsin." "Yarış!" Faith atkılarını indirdiği anda debriyajımı bırakıyorum.

ve ikimiz de bir anda yok olduk.

Onun arabası yepyeni, bu yüzden benimkinden daha çabuk hızlanıyor. Son iki yılda yapılan her şeye ayak uydurmak istiyorsam motoru elden geçirmem gerekiyor. Ama onunki hazır. Pahalı bir fiyata düşük kalite. İlk virajda içeriden girip onu geçiyorum. O kadar iyi tutmuyor ve tekrar hızlandığımda çok fazla hız kaybediyor.

Bir sonraki virajda korkuyor ve çok erken fren yaparak önüme geçme şansını tepiyor. Son saniyede fren yapıyorum, bir binanın etrafında sürükleniyorum ve arkamdan dumanlar çıkıyor.

Son düzlükteyiz, burnu kıcımda ama endişelenmiyorum. Aramıza daha fazla mesafe koymak için yarışa yeterince zaman kaldı.

Bir yarışın son birkaç saniyesi gibisi yoktur. Kalabalığın yaklaştığını, bitiş çizgisinin hemen uzağında olduğunu gördüğümde, beynim beni endişelendiren her şeyi bırakıp kazanmaktan başka bir şeye odaklanmıyor. İşte o zaman kalbim heyecana hazırlanmak için atmayı bırakıyor.

Özgürlük parmaklarımın ucunda.

Hayali çizgiyi ona en az iki saniye fark atarak geçtim. Hiç şansı yoktu.

Adrenalin sarhoşu bir halde arabadan tökezleyerek indiğimde gülüyorum, My Chemical Romance hala çığlık atıyor. Başım hafif ve vücudumu hissedemiyorum. Kalabalık bana doğru yönelirken ve Faith beni kollarına alırken kelebekler midemi sarıyor.

Döndüğüm ilk gece, iki yıl sonra ilk galibiyetim.

Ve yine de hiçbir şey aynı hissettirmiyor. Elliot beni kollarına almak için burada değil. Caden'dan etkilenmiş bir bakış ya da Ethan'dan her şeyi ifade eden mırıltılı bir *aferin alamıyorum*.

Somurtkan zengin çocuktan beş bin doları alarak omzuna bir tokat attım. "İyi denemeydi." Bir sonraki sözlerimi beklerken bir balon patlatıyorum. "Ama sen çok parası olan boktan bir şoförsün."

Faith kollarını omuzlarıma doluyor ve beni arabasının bagajına doğru sürüklüyor. Elinde bira şişeleri var ve arabanın hemen yanında benimkinden çok daha yüksek sesle bir rock şarkısı çalıyor.

Payını verirken "Tekrar hoş geldin," diye gülüyor. "Beklentileri karşıladığına sevindim."

"Kas hafızası, haksız mıyım?"

Birasından bir yudum alarak başını sallıyor. "Bu doğru." Saati kontrol ediyor ve bir yudum daha alıyor. "Sıradakiler için hazırlanmam gerekiyor. İstedğin kadar kalabilirsin, istediğin her şeyi alabilirsin. Seni sonra yakalarım."

O gider gitmez Kay'ın bana verdiği kullan at telefonu kontrol ediyorum. Elliot'tan gelen üç cevapsız arama ve bir mesaj var.

ETHAN

Reçeteli Çocuk - KIND BRUNSWICK

"Bir, iki, üç, dört, beş," diye şarkı söylüyorum. "Buradan canlı çıkamayacaksın."

Bıçak omzuna saplanıyor, kan fışkırıyor. Acı çığlıkları içimde bir açlığı besliyor. Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum.

"Altı, yedi, sekiz, dokuz, on, artık damarlarında kan dolaşmayacak." Bıçağı omzundan bileğine kadar sürüklüyorum. "Bu gerçekten kafiyeli değil, değil mi?"

"Lütfen," diye inliyor. "Lütfen, lütfen..."

Başımı sallayarak kendi kendime ıslık çalmaya devam ediyorum. "Bir, iki, üç. Yalvarmaya gerek yok."

Bu sefer bıçağı göğsüne sapladım. "Dört, beş, altı. Kanının damlamasına bayılıyorum."

Bileğimi tutmaya çalışıyor ve çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Sakince "Dokunma bana." dedim.

Ama sonra kendimi kaybediyorum. Çünkü neden bana dokunsun ki?

Onu boğazından bıçakladım. "Yapma." *Tekrar.* "Lanet olsun." *Tekrar.*

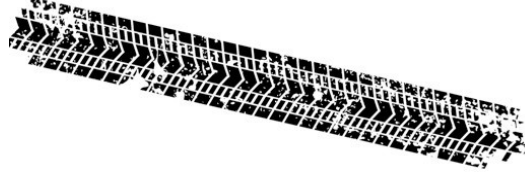
"Dokun."

Ve tekrar. "Ben."

Çabucak kan kaybından ölür. Çok çabuk.

"Oyunu mahvettin," diye iç geçirdim, önümdeki cesetten etkilenmemiştim. "Eğlenceli bile değilsin."

JADE

KOŞ! - iamjakehill, Josh A

Elliot: Seni bulacağım ve tasmanı takacağım bebeğim. Bunu hak ediyorsun.

Dudağım kızgınlıkla kıvrılıyor. Bir kız huzur içinde kazanmanın tadını çıkaramaz mı? Arabama doğru ilerlerken parlak pembe ve sarı saçlardan oluşan bir dalga tarafından durduruluyorum. "Jade!" Bu tatlı ses ne kadar sinir bozucu. "İnanılmazdın dışarıda."

Xi'nin kız arkadaşına kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. Etrafıma bakıyorum, her an üzerime atlayacağından eminim.

Dudaklarına dengeli bir gülümseme yerleşiyor. "O burada değil. Bir arkadaşım ile birlikteyim." "Erkek arkadaşın yasadışı bir yarışa gelmeni onayladı mı?"

"Tanrım hayır," diye homurdanıyor. "Burada olduğumu öğrenirse başım ciddi belaya girer." Elini uzatıyor. "Bu arada benim adım Alex. Tanıştığımızda kendimi tanıtamadım."

Başımı sallayarak elini görmezden geliyorum. "Evine git, Barbie."

Yanından geçip gidiyorum ama o da benimle yürüyor. "Sadece... Evimizde olanlardan sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Duruyorum ve yavaşça ona dönüyorum. "Öyle misin? Kimse evime girip beni tehdit etmedi."

Ağzı üzgün bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hayır, ama Xi bana her şeyi anlattı. Kuzey Sahili'nden kaçmışsın ve şimdi seni geri getirmişler. Bu iyi bir şey olamaz."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden umursuyorsun ki? Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Çünkü o kadar saf ki," diyor başka bir ses.

Bu kızı tanıyorum. Onu daha önce bir yerlerde görmüştüm, bundan eminim. Deli gibi uzun boylu, gece gökyüzü rengine gözleri, uzun mürekkep siyahı saçları var. Benimle aynı tür gözleri var, badem şeklinde, yüzünüze tıslamak üzere olan bir kediye benziyor.

Gri kapüşonlu bir tişörtün üzerine deri bir ceket ve siyah dar bir kot pantolon giyiyor. Barbie'nin pembe, çiçekli elbisesinin tam tersi.

Arkadaş olacak gibi görünmüyorlar.

Diğer kız Barbie'nin önüne geçer, onu saklayacak kadar uzundur.

"Tatlı bir kız nasıl olduğunu soruyor. Bu konuda hıyarlık yapmanın bir sebebi var mı Jade?"

"Rose," diye homurdanıyor Barbie, görüş alanımda yeniden belirlemek için yana kayıyor. "Savunmaya geçmene gerek yok."

"Hiçbirinizin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken hepinizin adımı bilmesi ve beni umursaması ne kadar komik." Dudaklarımın kenarı eğlenerek kalktı. "Hayranlar, belki?"

Rose kıkırdıyor. "Evet, Kings sonunda senden kurtulduğunda ön sırada olmak istiyoruz." Gerçekten istediği bir şeyden ziyade durumumla ilgili alaycı bir ifade gibi geliyor.

"Hayır," diye karşılık veriyor Barbie. "Sadece iyi olup olmadığını bilmek ve harika bir yarışçı olduğunu söylemek istedim."

"Ve şunu belirtmek isterim ki iyi olup olmaman umurunda değil ama sen gerçekten de harika bir yarışçısın."

Omuz silkiyorum. "Teşekkürler." Barbie'nin ela gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Çok iyisin." Parlak bir şekilde gülümsediğinde, "Ürkütücü bir şekilde." diye ekliyorum.

"Oh." Gülümsemesi düştü.

"Seni nereden tanıyorum?" Rose'a sordum. "Lik. Ben onun kız arkadaşım."

"Doğru. Erkek arkadaşlarınız kardeş." Başımı sallıyorum, söylemek üzere olduğum şeye inanmakta güçlük çekiyorum. "Siz ikiniz temelde NSC'siniz ve bu hafta bana karşı en nazik insanlar oldunuz."

"Xi NSC'den ayrıldı," diye hatırlatıyor Barbie bana çabucak. Sanki bu gece söyleyebileceği en gurur verici şey buymuş gibi.

Başımı salladım. "Pembe kapı."

"Çok tatlı, değil mi?" diye kıkırdıyor.

Rose ve ben birbirimize bakıyoruz. "Evet, Alex böyle sevimli. Değil mi, yavrum?" Rose, Alex'in saçını karıştırarak söylüyor.

"Oh, kapa çeneni," diye gülüyor.

Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. Bu ikisi anlaşılmayacak kadar farklılar ve garip bir şekilde, bu bana onlarla da anlaşabileceğimi hissettiriyor.

Telefonum çalıyor ve Elliot'ın adı tekrar ekranda beliriyor. "Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum. "Elliot'la kavga etmem lazım."

Alex başını sallar. "Hey, numaramı al." "Senin numaran mı?"

Bundan sonra ne söyleyeceğini iki kez düşündüğünü görebiliyorum. Takılmamız gerektiğini söylemek yerine, ki bunun beni uzaklaştıracağını anlıyor gibi görünüyor, sadece "Evet, böylece bir sonraki yarışında bize haber verebilirsin. Artık senin en büyük hayranıyım."

Artık arkadaş edinmiyorum. Sizin iyiliğinizi düşündüklerini söyleyip yardım istediğinizde sizi yüzüstü bırakan insanlara güvenmiyorum. Onlara sırrınızı, korkunuzu, gerçekten başınıza gelenleri anlattığınızda, bunun için size yalancı diyorlar.

Ama ben onun sadece bir sonraki yarışında yanımda olmak istediğine inanmak istiyorum. "Al," diyorum, telefonunu alıp numaramı yazıyorum.

Rose'a bakıyorum, sessizce bana telefon numarasını da verip vermeyeceğini soruyorum.

"Bunu ikimiz için de garip hale getirme," diye kıkırdıyor.

"Anlaştık," diye cevap veriyorum uzaklaşırken.

Tekrar arabamın yanına geldiğimde Alex'in Rose'a "Bir grup sohbeti oluşturacağım," dediğini duyuyorum.

Tam kapıyı açmak üzereydim ki, biri elini kapıya vurarak kapatmaya zorladı. Yüzlerine yumruk atmaya hazır bir şekilde döndüm.

Onun yerine ağzım açık kalıyor.

Siyah gözleri gecenin içinde hep aydınlık baktı. Karanlığa ait bir yaratık gibi. Ve öyle olduğunu biliyorum.

Ethan beni engelliyor, bir eli arabanın camında, omzumun hemen üzerinde, diğeri ise belimi sıkıca kavıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesimdeki titremeyi zar zor kontrol edebiliyorum. Bu korku ya da şehvet değil. Sadece eski erkek arkadaşımın üzerimde bıraktığı genel etki.

Odasında saatlerce konuşup eğlenebilirdim ama gözlerini gözlerime diktiği anda tüm soğukkanlılığımı kaybederdim.

Ethan'la bir kapanış olmadı.

Neden artık onun için yeterince iyi olmadığımı dair bir açıklama almadım.

Kings'e katıldığında bana olan ilgisi öldü. Sevgisi basitçe yok oldu.

"Yarışmak için evden çıktım. Başka bir yere gitmiyordum. Kay minibüs için parayı kendim bulmam gerektiğini söyledi. Yeni bir motora ihtiyacı var, daha iyi... daha iyi..."

Eli belimde sıkılaşıp başparmağı kalçamı okşadığında sesim boğazımda düğümleniyor. Kapüşonlu giyiyorum. Bu o kadar iyi hissettirmemeli. Ben onunkini bile hissedemezken tüylerim diken diken olmamalı.

Yüz hatları sertleşiyor, sanki düşünceleriyle savaşıyormuş gibi.

"Ethan..." Çoktan pes ediyorum, kalbimi kıran adamın önünde savunmam kolayca düşüyor. "Ne istiyorsun?"

Yanağında bir şey fark ediyorum ve elimi yanağına götürüyorum. Soğuk parmaklarıma kıyasla teni sıcacık. Titriyorlar çünkü kimse Ethan'ın kendisine dokunulduğunda nasıl tepki vereceğini bilemez. Bunun hiçbir zaman bir açıklaması olmadı; bu sadece onun kim olduğu. Ona ilk kez dokunmama izin verdiğinde de bana böyle söylemişti.

Bazı şeyler doğuştan gelir. Başıma bir şey geldiği için değil. Etrafımdaki her şeyin bana hissettirdikleri yüzünden. Sesler, malzemeler, insanlar. Beni tuhaf hissettiriyorlar.

Tüm dünya beni rahatsız ediyor, Jade. Sen hariç tüm dünya.

Bir an için beni omuz silkeceğini düşünüyorum ama sessizce ona dokunmama izin veriyor, başparmağımla kanı silmeme izin veriyor.

"Ne yaptın sen?" Törpüledim.

Şiddet eğilimleri erken başlamıştı. Kendini savunamadan bok gibi muamele görmek, kanlı bir hayal gücü döngüsünü başlattı. Ona zorbalık yapan ve bize zarar veren insanlara yapmak istediği şeyleri bana tarif etti.

Ama bunu hiç eyleme dökmedi. Bildiğim kadarıyla hayır.

Bakışlarımız kilitleniyor ve gerçeğe dönmesi sadece birkaç saniye sürüyor. Beni tekrar yakalamadan önce kolumu tokatlayarak uzaklaştırıyor.

Belimi bu sefer daha sıkı kavırıyor, beni sıkıştırıyor. Yer değiştiriyorum ama hiçbir yere gidemiyorum. İstedimden emin değilim. İyi hissettirmiyor ama onun eli vücudumda ve ben bunu istiyorum.

Tenime daha sert bastırıldığında irkiliyorum ve gözleri parlıyor. Gözleri olan kara deliklerde yıldızlar aniden parlıyor. Diğer elini omzuma götürüyor ve aşağı doğru bastırıyor. Dizlerim bükülüyor ama direniyorum.

Gözlerini bana dikerek başını sallıyor ve sessizce karşı koymamamı söylüyor.

"Ethan-" Daha sert çimdikliyor ve acıdan homurdanmama neden oluyor. Omzumdaki eli, ben onun önünde dizlerimin üzerine çökene kadar devam ediyor.

Bacakları ve arabanın arasında sıkışıp kaldım, birden klostrofobik hissettim. Sonra eli çenemde, parmaklarının ucu kulağımın yanında, başparmağı dudaklarımı sıyrıyor. Ağzımın dış hatlarını çiziyor. Göğsü yavaşça inip kalkıyor, her yeni nefes alışında nefesleri daha da derinleşiyor.

Sanki kendini topraklamak için buna ihtiyacı varmış gibi.

Başparmağını dudaklarıma bastırıldığında kendini kontrol etme çabaları başarısız oluyor.

Dişlerimi sıkarak içeri girmesini reddediyorum. "Dur," diye bağıriyorum. Başımı yana çevirmeye çalıştığımda çenemdeki tutuşunu sıkılaştırıyor, şimdi de yüzümü ona dönük tutmak için çenemi kavriyor.

Sabrını kaybetmiyor. Ben pes etmeden önce başparmağını iki kez daha ağzıma sokmaya çalışıyor.

Neden yaptığımı bilmek istemiyorum.

Karanlıkta korkmuş bir kadın olduğuma inandır beni. Tehlikeli olduğunu bildiğim bir adamla arabam arasında dizlerinin üzerine çökmüş.

Kendimi gece olduğuna ve bu şehre geri döndüğümden beri savunmasız olduğuma inandırayım.

Bu adamın benden istediği her şeyi alabileceği gerçeğiyle yüzleşmemek için her şeyi yaparım.

Başparmağı dilime doğru kayıyor, çekip çıkarmadan önce dilime bastırıyor ve tükürüğümle dudaklarımı çiziyor.

Tekrar içeri iterken göğsünden alçak bir hırıltı geliyor. Dudaklarımı parmağına dolamak yerine dişlerimi sıkıp onu hafifçe ısıriyorum.

Gülümsemesi şehvetliydi. Hiç böyle görmemiştim. Çok karanlık ve şehvetli. Onu alamayacağıma dair bir söz. Onun oyunlarını kazanamam, her ne olursa olsun.

Çekmek yerine başparmağını daha da içeri itiyor, teni dişlerime değiyor, o kadar bastırıyor ki öğürüyorum ve gevşemek zorunda kalıyorum.

Gözlerim yaşıyor ama diğer eliyle kemerini çözüp siyah kot pantolonunu açmasını hâlâ kaçırmıyorum.

Başımı sallıyorum.

Sikeyim.

Bunu gerçekten yapıyor.

Kalbim pek çok nedenden dolayı çılgınca atıyor. Ethan'ın bana zarar vereceğinden korkuyorum. Yıllar sonra onu tekrar içimde hissedeceğim için heyecanlıyım.

Ama en kötüsü? Muhtemelen aşkımızın kalıntılarını içimde hissedebiliyorum.

Eski sevgilimin tek kelime bile etmeden beni istediği gibi kullanmasına izin vermemeliyim.

Aletini çıkardığında ağzım açık kaldı. Eskiden piercingi yoktu... orada. Ucunda yukarıdan aşağıya doğru dikey olarak delinmiş gümüş bir parça var ve her iki yanında iki küçük top var.

Kalbim pes edecek. Muhteşem görünüyor. Benim için çok sert. Beni onun için dizlerimin üzerinde görmek bile onun döllerini akıtıyor. Dudaklarımı yaladığımda alaycı bir şekilde kıkırdıyor ve başımı kaldırıyorum.

Bir şey söyle, Ethan.

Konuş benimle, bunu ve beni istediğini söyle. Beni özlediğini söyle.

Gözlerimdeki yalvarmayı görmezden gelerek beni başımın tepesindeki saçlarımdan tutuyor.

İçeri iterken piercing dişlerime çarpıyor ve ağzımı sonuna kadar açmaya zorlamak için saçlarımı çekiyor.

Ben yaparım. Açıyorum ve döllerini yalıyorum. Dilimle delicisinin metalinin tadını alıyorum ve boğazımın arkasına gelene kadar daha derine itmesine izin veriyorum. Sonra çekiliyor, bir uyarı olarak ucuyla dudaklarıma dokunuyor ve tekrar içeri itiyor.

Boğazımı gevşetmek için elimden geleni yapıyorum, ama piercingi hissettiğimde tekrar kasılıyorum. Yabancı, kendimi güvensiz hissettiriyor.

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve kullandığı güç yüzünden inlememe neden oluyor. Geri çıkıyor, dudaklarıma dokunuyor ve tekrar içeri itiyor.

"Bekle-" Gargara yaparak yalvarışımı görmezden geldiğinde uzun boyunda boğuluyorum.

Bu sefer daha uzağa gidiyor. Boğazım sıkılıyor, ama o itiyor, içimdeki gerginliği hissettiğinde zevkle inliyor. Tükürük dudaklarımin kenarında birikiyor ve tekrar çektiğinde çenemden aşağı dökülüyor.

Dudaklarıma tekrar dokunduğunda havayı içime çekiyorum. Tekrar içeri itmek üzere olduğuna dair bir uyarı. Bu sefer daha sert, daha az sabırlı. O kadar sert bastırıyor ki başım arabaya çarpıyor, kasıklarıyla sürücü kapısı arasında sıkışıyor.

Burnum nihayet kasıklarına değdiğinde uzunluğunda boğuluyordum.

Orada birkaç saniye k1p1r d a m a d a n duruyor, eli saçlarımda, aleti

boğazımdan aşağı.

Panikliyorum ve şu ana kadar onu durdurmaya çalışmadığımı ancak şimdi fark ediyorum. Ellerim yanlarımdaydı, parmak uçlarım buz gibi zemini sıyrıyordu.

Ellerimi kalçalarına götürüp onu itmeye çalışıyorum ama o kıpırdamıyor. İçimden umutsuz bir inilti dökülüyor ve sonunda hafifçe çekiliyor, tekrar içeri itmeden önce nefes almam için bana sadece bir milisaniye veriyor. Hareketleri hızlanıyor, daha şiddetli hale geliyor. Birkaç saniye içinde boğazımı acımasızca sıkmeye başlıyor, başımın arkası arabaya çarpıyor.

Ellerinden birinin hareket ettiğini, başımın arkasına doğru kaydığını hissediyorum. Beni tutmuyor, sadece arabaya doğru düz tutuyor. Nedenini anladığımda gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Kafamı sert bir şekilde metale çarpmamam için uğraşıyor. Beni bir fahişe gibi kullanırken kendime zarar vermemem için.

Boğazımdan aşağı tükürük damlıyor ve ellerim kalçalarını işe yaramaz bir şekilde itiyor.

En nefret ettiğim şey bacaklarımın arasındaki baskı. Elimi onun kalçaları yerine klitorisime götürmek istemem. Beni kullanmasına izin vermek istememden ve sonra aynı şekilde ıslak amıma girmesi için yalvarmamdan nefret ediyorum.

Aniden duruyor, çekiliyor ve patlarken aletinin sadece ucunu ağzımda bırakıyor. Kalçaları esniyor, uylukları geriliyor. Döl kalın bir şekilde dilimin üzerine düşüyor ve tamamen çekilir çekilmez tükürmeye hazırım.

Ama buna vaktim yok. Bir eliyle kapalı ağzımı kapatıyor, diğer eliyle de burnumu sıkıyor. Beni arabaya doğru bastırırken, karanlık gözleri bana bakarken ve yüzünde şeytani bir sırıtma varken, onun elinde çırpınıyorum.

Senden nefret ediyorum Ethan Torres, diye haykırıyor bakışlarım beni dölünü yutmaya zorlarken.

Boğazımın çalıştığını görür görmez beni bırakıyor ve bir adım geri çekilerek kotunu ve kemerini yeniden düzeltiyor. Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum, düz bir elimle kapıma vurarak kendime yardım ediyorum.

Nefes nefeseyim, iç çamaşırlarım sırlıklam ve damarlarımda öfke dolaşıyor.

"Siktir git," diye törpüledim. Kahretsin. Konuşmak acıtıyor. Bir arı yutmuş gibi hissediyorum. Bana sakince bakıyor, mükemmel bir şekilde sakın ve hakaretimi görmezden geliyor. Sadece uzaklaşmak için dönüyor.

Ama bunu yapıp beni öylece bırakamaz.

Burada.

"Onlara hiç söylemedin, değil mi Ethan?" Arkasından sesleniyorum. Arkasını döndüğünde kaşları soruyla çatıldı.

"Hainin kaçmasına yardım edenin sen olduğunu."

Çenesi geriliyor ama yine de ondan bir şey öğrenemiyorum. Beni kayıtsızca görmezden geliyor ve yoluna devam ediyor.

Kapımı açtığımda ellerim titriyordu. Yolcu koltuğuma bırakılmış notu ancak arabamın içine girdiğimde fark ediyorum. Açmak için acele ediyorum ve üzerime bir öfke dalgası daha çöküyor.

Ne kadar zamanın kaldığını düşünüyorsun? Tik tak, ölü kız.

Arabamdan atladım ve etrafıma bakındım. Ethan gitmişti. Lanet olası pislik. Bu o.

Beni tehdit ediyor. Çünkü benden nefret ediyor, çünkü geri dönmenden nefret ediyor.

Çünkü onun sırrını biliyorum.

Zihnim ancak kardeşlerin evinin karşısına park ettiğimde berraklaşmaya başlıyor. Orada başka bir savaş olacak, ama geri döndüğüm gerçeği kaçmayı planlamadığımı gösterecek. Yolcu koltuğundaki para rulosunu ve notu alıyorum.

Ölü kız, tekrar okudum.

Çenem geriliyor. Ethan ölmemi istiyorsa, benimle iki kelimedenden fazla konuşmayan sessiz bir pislik olmak yerine gelip bunu yüzüme söyleyebilir. Sıraya gir lan. Ethan'ın peşimde olduğunu bildiğim için yarışın coşkusu çoktan gitmişti.

Bir not küçük bir oyun olabilirdi. Beni bir yarışa kadar takip edip diğerini bırakmak tesadüf değil.

Ve o olduğunu biliyorum. Başka biri olamaz.

Krallar sözde ihanetimden dolayı ölmemi istedikleri konusunda çok açıklar.

Beni küçük notlarla korkutmalarına gerek yok.

Artık NSC için tehdit oluşturacak kadar önemli değilim. Ayrıca, sadece saldırırlar. Belirsiz tehditler gerçekten onlara göre değil.

Caden benden nefret ediyor ama beni herkesin önünde hiç pişmanlık duymadan bıçaklayabilir. Kız arkadaşı da onun tasmaını tutuyor.

Tabii Billie beni gerçekten affetmediyse. Onu suçlayamam; lisede bana yaptığı şeyler için onu hiç affetmedim.

Ama Billie'nin artık endişelenecek daha büyük, daha iyi şeyleri var. Bu yüzden o olduğunu biliyorum.

Eski erkek arkadaşım beni öldürmeyi planlıyor ve önce benimle oynamak istiyor.

Arabamdan çıkıyorum ve düzgünce kilitlendiğinden emin oluyorum. Yolun diğer tarafına park ettiğim için kilitlediğim sırada kaldırımda değilim.

Sokaktan gelen bir motor sesi duyuyorum ama farları göremediğim için uzakta olduğunu varsayıyorum.

Ama karşıya geçmeye başlarken dönüp yukarı baktığımda artık çok geç. Farlar aniden yanıyor, geceyi delip geçiyor. Beni kör ediyor, olduğum yerde donup kalırken bir şey görmemi engelliyor.

Çekil, seni aptal!

Tek kaydettiğim bana çarpan aracın şiddeti.

ELLIOT

Genç Tanrı - Halsey

"Sana söyledim," diye mırıldanıyor gözleri faltaşı gibi açılırken. "Sana söyledim ve sen bana inanmadın."

"Kapa çeneni," diye bağırdım, bedenini kendime yakın tutarak onu evin içine taşıdım.

Çılgılığı duydum ve dışarı koştum.

Tek gördüğüm arabadan nasıl yuvarlandığı ve betona nasıl düştüğüydü. Arabayı görmedim bile, onun yerdeki cansız bedenine odaklanmışım.

Hâlâ bilincinin y e r i n d e olduğunu ve şu anda ölümüne çılgılık atmadığına inanamıyorum.

İncindiğini gösteremeyecek kadar inatçı. Bana söylemeyi tercih ederdi. *Sana söylemiştim.*

Ön kapı pat diye açıldığında evin içindeyim ve Ethan koşarak içeri giriyor, alnından aşağı terler süzülüyor.

"Bu da neydi böyle?" Sözcüklerinin telaşını durdurmayı başaramıyor.

Bana doğru adım atıyor, Jade'e ulaşır ulaşmaz elleri onun üzerinde. Avucunu onun yanağına bastırıyor.

"Vur kaç. Arabayı tam olarak göremedim."

"Sana söyledim," diye tekrarlıyor, konuşurken hissettiği acı yüzünden tüm yüzü buruşuyor.

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim."

Derin bir nefes almaya çalışıyor, tıslayınca kısa kesiyor.

"Haklıydım."

"Acı çekiyorsun. Konuşmayı kes," diye homurdanıyor Ethan.

Bu hiç iyi değil. Onun için endişeleniyorum. İçimi kemiriyor, damarlarımda yoğun bir his var. Kardeşime bir bakışım, onun da aynı şekilde hissettiğini anlamam için yeterli.

"Şerefsizler," diye sığ bir nefes veriyor.

"Çok inatçısın." Kollarımın onu sıkıca sararak başını göğsüme yaslamasını kontrol edemiyorum.

"Onu benim
yatağıma koy."

"Neden seninki?"

Şak diye söyledim.

Bir duraklama oluyor. Gözleri benimkilerle kesiştiğinde kısa bir vuruş. Oh. Bu hiç de iyi değil.

"Çünkü sen sadece onu becermeye çalışmakta, ama becerememekte iyisin. Onunla ben ilgileneneğim."

"Çünkü onu becermeye hevesli değilsin," diye alay ediyorum. "Tabii ki."

Saçlarını geriye doğru tararken çenesi bir o yana bir bu yana çalışıyor. Kalın siyah teller dikkatimi çekiyor. Nemli görünüyorlar ve yanakları kırmızı. Sanki soğukta kalmış gibi.

"Nerelerdeydin?" Ciddi bir şekilde sordum.

Bu gece Stephen'a bilgi almak için işkence ederken ortadan kayboldu ama dışarı çıktığını fark etmedim. Odasında kilitli olduğunu sanıyordum. İçeride hâlâ müzik çalıyor, Magnolia Park ve Taylor Acorn'dan *"Misfits"*. Belli ki evde olduğunu düşünmemi istemiş.

Sorumu duymazdan gelerek gömleğini çıkarıyor, altın sarısı teninde birçok dövmesi sergileniyor ve kaşından akan kanı temizlemek için kullanıyor.

"Elliot," diye ısrar ediyor. "Onu yatağıma koy."

İri yarı, kaslı, işkence görmüş bir sanatçı. Şu anda Jade'in yürüyen ıslak rüyası. Jade onu hep kırık ruhu için sevdi, benim manipülatif, keskin zekamla tam bir tezat oluşturuyor. Kardeşim ve ben birbirimizin tamamen zıttıyız. Onu ezber biliyorum. Eğer onunla ilgilenmeye başlarsa... işimiz biter. Tekrar onun pençesine düşer ve ben bunu hiç istemiyorum.

"Hayır."

Onu atlatıp yatak odama doğru yürümeye başlamadan önce söylediğim tek şey bu. "Elliot," diye bağırarak peşimden geliyor ve kolumu tutmaya çalışıyor.

Onu kolayca omuz silkiyorum. "Onu tutarken senin sıksa kıcını tekmeleyebilirim," diye tıslıyorum. "Sakın beni deneme."

Sözlerim karşısında şoka girerek bir adım geri çekildi. O sıksa değil. Artık değil. Beni yumruklayabilecek kadar sert bir adam. Ama her şey birinin beynini ve onu neyin harekete geçirdiğini bilmekle ilgili. Onları *zayıf kılan şeyleri*.

Ethan'ın fiziksel yeteneklerine güveni yok. Bu yüzden kavgalara girip insanların kemiklerini kırma ihtiyacı hissediyor. Bu yüzden insanları öldürüyor. Böylece artık lisedeki zavallı zorba çocuk olmadığını kendine kanıtlayabiliyor. Bu güveni kolayca yıkabilirim.

Odama doğru tekrar yürüdüğümde beni yalnız bırakıyor ama bu sefer beni durduran Jade'in sesi oluyor.

"Ethan."

"Yanlış kardeş, aşkım."

"Ethan'dı."

Kendine geldiğinde inliyor.

"Kahretsin," diye soluk soluğa yatakta yer değiştirmeye çalışıyor.

Henüz beni fark etmedi. Yatak odamın kapısından onu izliyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmuş çerçeveye yaslanıyorum.

Başı iki yastığa dayalı ama pek bir şeyin farkında değil. Oturmaya çalıştığında yüzünü buruşturuyor ve ona yardım etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Önce halletmemiz gereken bir şey var.

Tam o anda boğazındaki deri bandı hissettiğini fark ediyorum. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, acı içinde tıslaması anlamına gelse bile elleri ona dokunmaya gidiyor. Sonunda iki elini boğazına götürmeyi başardığında gözleri açılıyor ve boynundaki tasmayı hissediyor.

"Ne..." diye mırıldanıyor.

Acıdan inleyerek oturur pozisyona geçiyor. İlerlemeye çalıştığı anda geri getiriliyor.

"Ne oluyor lan?" Arkasını dönüp duvara cıvatalanmış zincire baktığında yüzüne öfkeli bir panik yerleşiyor... ve tam boynuna doğru uzanıyor. "Elliot!" diye bağırıyor ve hemen ardından yüzünü buruşturuyor. "Bu da ne böyle?"

"Bir zincir," diye gelişigüzel cevap veriyorum.

Karanlıkta onu izlediğimi fark edince irkiliyor. "Bunun lanet bir zincir olduğunu görebiliyorum," diye tıslıyor.

"Yakana bağlı." Omuz silktim ve sonunda odama girdim.

"Benimle bağlantılı-Çıkar şu boku hemen!"

Kollarını yukarı kaldırıyor, nefesi kesilmeden önce deriyi boynundan çözenin bir yolunu arıyor. Ya acıdan ya da bulmuş olması gereken asma kilitten... Bu da tasmayı çözmesini imkânsız kılıyor.

"Kahretsin," diye bağıyor. "Kaburgalarım..."

"Çok şanslıydın. O vuruş bir uyarıydı. Seni öldürmek istemediler. Sanırım sağ yüzen kaburgalarından biri kırılmış olabilir," diye açıklıyorum. "Buz koydum ama ani hareketler yapmamalısın."

"Belki de lanet olası bir duvara zincirlenmemiş olmak yardımcı olur," diye ısıırıyor. "Sanırım sana evden çıktığın için tasma takılacağını söylemiştim. sormadan."

"Minibüs için paraya ihtiyacım vardı. Bir yarışa gittim... Kazandım."

Açıklaması benim için bir şey ifade etmiyor. Biri ona zarar vermeye çalıştığına göre. *Başardı.* "Ezildin," diye öfkeyle tısladım. "Nefret ettiğim bir şey varsa Jade, o da eşyalarımın zarar görmesidir. Seni biz geri getirdik.

Seninle ilgili kararları biz v e r i r i z . Sen değil. Kay değil. *Biz.*"

Tehditkâr bir adım atıyorum

ona doğru, kan kaynıyor.

Birisi onun hayatıyla oynuyor.

Onu benden uzaklaştırmaya çalışıyor. "Beni burada kalmaya *zorlayamazsın.*"

"Peki, duvara zincirlendiğine göre neden gitmeyi denemiyorsun? Nasıl gittiğini bana bildirin."

"Sen bir pisliksin, Elliot."

"Sen de hayata karşı her geçen gün daha da öfkelenen sinir bozucu bir veletsin. Sana söylenen her şeyi yapmaktan acizsin ve benim sonum olacaksın."

"Ne düşünüyordun? İçten içe iyi bir kız olduğumu mu? Sadece doğru adamın beni yola getirmesini beklediğimi mi? Tekrar düşün."

Duraksıyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Stan'e de böyle yapmamış mıydın? Param olmayabilir ama *seni yola getirmek* için başka araçlarım var."

"İstediğin bu mu Elliot?" diye ısrar ediyor, beni tamamen kızdırdığından emin olarak. "İyi bir kız mı?"

Gülümsemem onu ürpertiyor. Muhtemelen hastalıklı ve çarpık olduğu içindir.

"Hayır. Ben iyi bir kız istemiyorum. Cezalarla iyiye dönüştüreceğim kötü bir kız istiyorum."

Birkaç saniyeliğine nefes almayı bıraktığından eminim, bu yüzden ne demek istediğimi anlatmak için bir adım ne ıkıyorum.

"Ben izin vermediğim sürece evden çıkmayacağını kaç kere söylemem gerekiyor ki bu senin şımarık beynine yapışıp kalsın? Sana söyleneni yap, çünkü kararları ben veririm." Bir adım daha atıyor ve parmağımla boğazını işaret ediyorum. "Tasmamı takarsın, çünkü seni cezalandırabilirim." Yatağın yanında durup çenesinden tutuyorum ve eğilip kulağına konuşurken onu yukarı çekiyorum. "Ben. *Lanet*. Sahibim. Sen."

Bir dizimi yatağa koyup kalçalarını tutuyorum. Onu çevirdiğimde çığlık atıyor ve acı çekiyor olması gerektiğini biliyorum. Muhtemelen dayanılmaz bir acı.

Ama bir noktaya değinmek istiyorum.

Dinlemeyi öğrenmesi gerek, çünkü tekrar incinmesini göze alamam.

Ona daha önce giydirdiğim boxer'ı kapıp bacaklarını bana doğru tekmelerken aşağı kaydırıyorum.

"Siktir git!" diye bağılıyor ama bir daha nefes almaya çalıştığında inliyor.

Bu dünyada Jade'i acı içinde görmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yok. Birinin ona zarar vermesinden nefret ediyorum, hatta bu ben olduğumda daha da nefret ediyorum.

Ama her zaman üzerimde nasıl bir güce sahip olduğunu bilmesine bir saniye bile izin veremem. Gözümün üzerinde olmadığı zamanlarda ne kadar *endişelendiğimi*.

Ona sert bir tokat atıyorum çünkü ya bu olacak ya da tüm gerçeği itiraf edecek.

Ethan'ı ona sahip olduğu için her zaman kıskandığımı.

"Bana ukalalık yapmaya kalkma," diye tıslıyorum.

Bir tokat daha çünkü bu ya da uzun zaman önce kardeşinin kız arkadaşına aşık olan berbat biri olduğumu ifşa etmek; Jade'e aşık *olmadığım* zaman hayatımın nasıl olduğunu bile hatırlayamıyorum.

Herkesin önünde maske taktım. O zamanlar arkadaşlarıma sadece onunla oynadığımı söyledim.

Gerçeği sadece Ethan biliyordu ve Jade'in de bilmesine izin veremem.

Onu yukarı çekiyorum, kıç yanaklarını ayırıyorum ve amına tükürüyorum. "Jade," diye homurdandım. "Yine kötülük yaptın."

Bu seferki tokadım amının dudaklarına iniyor çünkü bu ya da kendime boyun eğmek, Jade Alva'ya tamamen takıntılıyım ve birinin ona zarar vermeye çalıştığını bilmek düşüncesi beni delirtiyor. Çığlıkları inlemeye dönüşüyor ve ben tekrar yapıyorum.

"Siktir..." diye pantolonunu indiriyor.

"Yalvar. Seni boşaltmam için bana yalvar çünkü kendimi tutmayı bıraktığımda sana neler yapacağımı kim bilebilir?" Dudaklarını aralamak ve parmaklarımı daracık amına sokmak için can atıyorum. Ama onun da bunun için can attığını söylemesini istiyorum, buna ihtiyacım var.

İşaretleri görebiliyorum; ıslaklığı, nefes nefese kalışı, ama daha fazlasını istiyorum. Bunu itiraf etmesini istiyorum. Tek istediğim *beni* istediğini söylemesiydi. Ethan'ı değil, lanet Sawyer'ı değil... *beni*.

"Acını dindireceğim, aşkım. Seni tekrar uyutacağım. Sana ihtiyacın olan orgazmı yaşatacağım. Ve bir daha kimse sana zarar vermeyecek."

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Hepsini istiyorum, lütfen." İlk itirafı ıslak dudaklarını itmeme, girişiyle alay etmeme neden oluyor.

"Bu da ne?"

"Verebileceğin her şeyi. Herhangi-ah!" Orta parmağım biraz daha bastırıyor. "Siktir, Elliot. Ne istersen. Sadece beni iyi hissettir."

"Benim küçük fahişem mi olmak istiyorsun?" "Evet..."

İçeri itiyorum. Yavaşça, parmağımı saran sıkılığını ve ıslaklığını hissederek daha da ileri gidiyorum.

"İstediğim zaman kullanabileceğim fahişem mi?" "Evet... Lütfen... *Sana yalvarıyorum.*"

"Sonunda," diye homurdanıyorum üzerine uzanırken, elimi yatağa dayayıp sırtını destekliyorum. "*Sonunda,*" diye tekrarlıyorum kulağına.

İki parmağımı içine sokarak sıkılığını zorluyorum. "Çok iyi bir kız olacaksın. En iyi kız."

Onunla oynuyorum, o kadar yavaş girip çıkıyorum ki kıvrandığını ve daha fazlası için peşinden koştuğunu hissediyorum. Tasmaını bağlayan zinciri tutup, iniltisini duyana kadar çekiyorum.

"Kıpırdama bebeğim. Şimdi seninle ben ilgileneceğim."

Onu kızdırmak için zaman ayırıyorum. G noktasını kaç kez ovduğumun sayısını unutuyorum, sadece çekip tekrar içeri itiyorum. Klitorisine bir kez bile dokunmuyorum, ben karar vermedikçe orgazmının ne kadar ulaşılmaz olduğunu ona gösteriyorum.

Çarşafı yumrukluyor, başını yastığa gömüyor ve haykırıyor, "Elliot...*siktir*. Bırak geleyim."

Kıkırdarken başımı sallayarak onu tersliyorum. "Sabır senin gibi iyi kızların sahip olması gereken bir erdemdir. Bana sabrını göster, aşkım."

"Yapamam... Sadece gelmek istiyorum. Sadece izin ver..."

Kıçına attığım tokat o kadar gürültülü ki tüm odada yankılanıyor.

"Eğer kötü olursan, hiçbir şey alamazsın. Bu yüzden uslu durmayı öğrenmeni öneririm." Hareket etmeyi tamamen bıraktığımda başını salladı. "Tamam. Özür dilerim."

Kıpırdamadan duruyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. Jade Alva'nın vücuduyla istediğim gibi oynayabilir ve ona işkence edebilirdim.

"Aferin kızıma."

Onu daha ne kadar böyle tutacağımı bilmiyorum. Orgazm vaadiyle onun küçük tatlı amına işkence ediyorum ama o kadar sertim ki patlayabilirim.

"Söyle bana," diye mırıldanıyorum. "Boşalmayı ne kadar çok istediğini söyle." "Lütfen..." diye inliyor. "İhtiyacım var. Gelmemi sağla."

"Benim adım ne?" Ve sorarken hızlanıyorum, başparmağımı klitorisine bastırırken aynı zamanda ona ihtiyacı olanı veriyorum.

"Elliot," diye inliyor.

"Daha yüksek sesle."

"Elliot. Siktir... *Elliot!*" diye bağılıyor üzerimde patlarken. Islaklığı kalçalarına ve çarşaflara sızıyor, çılgınca bana sürtünüyor, zevke biniyor.

"Bu doğru. Seni şimdi boşaltan adam bu, bebeğim."

Bıraktım, kotumu çıkardım ve kalçalarımın üzerine oturdum. Kalçalarını daha sert bir şekilde kendime doğru çekiyorum, ta ki boynu ile duvar arasındaki zincir gergin bir şekilde dört ayak üzerine düşene kadar.

Sikimi onun girişiyle hizaladıktan sonra durumu kavramak için bir saniyemi ayırıyorum. O benim. Sonunda *hepsi. Benim.*

Bu evden çıkmasına izin yok. Benim yanımda dışında hiçbir yerde güvende değil. Jade hayatta kalmak için bana ihtiyacı olduğunu, benden başka kimsesi olmadığını fark ettiğinde, ne kadar tamamen benim olduğunu anlayacak.

Şiddetli bir hamleyle onu içine iterken kendi kendime gülümsüyorum. İniltisi neredeyse bir çığlığa dönüşüyor, amı sıırılsıklam ve şişmiş.

Onu boşaltmak için zaman harcadım ama şu anda kendim için o sabra sahip değilim. Kendini bana tekrar vermesi için beni bu kadar beklettiği için onu cezalandırmak istiyorum.

"İki yıl, ha?" Homurdanıyorum, ellerim tutuşumun gücüyle kalçalarını işaretliyor. Acımasızca içine girip çıkıyorum. "İki yıl boyunca benden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Lanet olası. Yıllarca." Sözlerimi, kolları pes edip yatağa düşene kadar sert, güçlü itişlerle noktalıyorum.

"Kay soygundan sonra gitmene izin verebilir." Pantolonu çaresiz, çıkardığı küçük sesler tamamen bağımlılık yapıyor. "Ama sen asla

tekrar benden uzakta, Jade. Yeni dünyana hoş geldin. *Bana* ait olduğun dünyaya." Bir kükremeye içine patladığımda nefes nefese kalıyorum, doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını ya da uzaktayken kimi becerdiğini umursamıyorum. Onu hissetmeye ihtiyacım var, tekrar boşalmasını hissetmeye, ben içine boşalırken aynı anda aletimin etrafında kasılmaya ihtiyacım var.

Onu bıraktığımda yatağa yığılıyor, sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalıyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve elimi saçlarına götürüp başparmağımla terli alnına yapışan telleri itiyorum.

Beni tanıyanlar bağımlı olduğumu söyler. Uyuşturucu ve alkol değil. Bu hiçbir zaman benim olayım olmadı.

Hayır, güç, seks, para, insanları kontrol etmek. Ama bunların hepsi yüzeysel.

Tüm zamanların en iyi uyuşturucusunu değiştirmek için kullandığım dopamin türü.

Hiçbir şey Jade kadar bağımlılık yapamaz.

Dölümün ondan akıp gitmesini izlerken bir sonraki yüksekliğime olan ihtiyacımı şimdiden hissedebiliyorum. İki parmağımı girişine bastırıyorum, tekrar içeri iterken iniltisini dinliyorum. Beni onun içinde görmek çok tatmin edici. Benim için hepsini aldığını bilmek.

"Nasıl hissediyorsun?" Elimini çekerek usulca soruyorum.

Nefes alış verişini sakınlaşıyor ve sonunda ne yaptığının farkına varmış gibi uzun bir iç çekiyor.

"Beni korumalısın," diye mırıldanıyor. "Ölmek istemiyorum."

Sırt üstü yatmasına yardım ediyorum ve daha önce ona giydirdiğim The Offspring tişörtümü kaldırıyorum. Karnı ve kaburgaları morarmış. Koyu mor, neredeyse siyah. Şu anda hissettiği acıyı hayal bile edemiyorum.

Midemde bir şeyler düğümleniyor. Buna bakamam. O acı çekerken ona bakamam.

"Beni koruyacağına söz ver." Gözleri bir kapanıp bir açılıyor, belli ki uyanık kalmak için mücadele ediyor.

"Söz veriyorum," diye mırıldandım. "Bir anlaşmamız var." "Ethan'dan da."

Kaşları çatıldı. Ethan olduğunu söylediğinde kafasının karıştığını düşünmüştüm. Bu hiç mantıklı değil. Neden onu öldürmeye çalışsın ki? Dudaklarımı tekrar tenine değdirme ihtiyacı hissederek alnından öpüyorum.

"Ethan değildi, aşkım."

"Bunu bilemezsin."

"Sizi incitmeyeceğini söyleyecek kadar onu iyi tanıdığımıza söz verebilirim."

Ama yine de böyle hissediyorsa bir sebebi vardır. Kardeşimle konuşmam gerek.

ETHAN

Kaybeden -

Sueco

Elliot kapımı çalıp ben daha içeri girip girmemesine izin vermeden kapıyı açtığı anda huzur anımın bittiğini biliyorum.

Eğer normal bir insan olsaydı ve aşırı manipölatör olmasaydı, öfkesini dışa vurur, kapıları kırar ve yüzüme yumruk atardı. Kralların yaptığı gibi birbirimizi döver ve konuyu kapatırdık.

Yine de dört yıl ve sayma meselemizin öylece bir kenara bırakılabileceğini sanmıyorum.

Müziğim kapalı ve ona yalan söylememe gerek yok. Kulak misafiri olduğum için olduğunu biliyor.

Bu yüzden ona adını haykırttı.

Masamdaki sandalyede oturmaya devam ediyorum. Bazılarına yeni başladığım, bazıları ufalanmış, bazıları parçalara ayrılmış müzik sayfalarıyla dolu. Amfim sandalyemin hemen yanında, gitarım ve kulaklıklarım ona takılı. Masamda mini bir klavye var, müziğimi düzenlemek için kullandığım boktan dizüstü bilgisayarımın hemen yanında.

Elliot etrafına bakıyor, sakince gözlemliyor, sanki benim hakkımda bir şeyler öğrenecekmiş gibi. Oda darmadağın ama buraya hiç gelmediği için unutuyor. Kıyafetlerim yere saçılmış, yatağım yapılmamış. Mutfığa geri götürmem gereken bardakları saymayı bıraktım. Kapıyı arkasından kapatıyor ve benimle konuşurken o neşeli sesini kullanıyor. Golden Retriever taklidi yapan bir pitbull gibi.

"Cidden odanı toplaman gerekiyor kardeşim. Belki o zaman kızları buraya getirirken daha rahat hissedersin."

Eski müzik setime uğradı. Kings'e katıldığında babası bana hediye etmişti. Ne kadar mutlu hissettiğimi hatırlıyorum. Bütün paramı patlatabileceğim CD'lere harcamıştım.

Hayatımda ilk defa kafamın içindeki sesler susmaya karar verdi. Her zaman net değiller, sadece beni kötü şeyler yapmaya çağırıyorlar. Müzik etrafımda çığlık attığında, kafamın içindeki çığlığı kesiyor.

Hediyenin benim için olduğunu sanmıştım. Ama değilmiş. Gerçek şu ki, içimdeki çığlıkları susturmak için değildi. Babası bodrumda Elliot'ın ağzını burnunu kırarken attığı çığlıkları duymayayım diyeymiş.

Ne yapacağı kestirilemeyen ebeveynlerin yanında yaşamak zorunda kalan pek çok çocuk, davranışları manipüle etmeyi öğrenir. Ve Elliot'ın babasının ne kadar öngörülemez olduğunu Tanrı bilir. Adamın başkalarının ruhuna acıymasına şaşmamalı. Hayal kırıklığına uğrama riskini almaktansa, etrafında istediği kişilikleri yaratmak onun için daha güvenli. Ya da daha kötüsü, bir tehlike.

Elliot Pearson sadece etrafındaki her şeyi kontrol edebildiği zaman kendini güvende hisseder. Benim gitar çalmaktan hoşlandığım gibi o da insanların zihinleriyle oynamaktan hoşlanıyor. Hesapçı davranışları sevdikleri için de durmuyor. İnsan bir tutkuyu öylece bırakamaz; her seferinde bağımlılığın içine daha fazla düşmeye devam eder.

Her ne kadar öyle olmasını istesem de, ben de bir istisna değilim.

Elliot beni kontrol altında tuttuğu sürece kendini güvende hissedecek. Artık kendini güvende hissetmediğinde kimse yanında olmak istemez.

İşaret parmağının ucuyla ON düğmesine basıyor. Hoparlörlerden müzik patlamadan önce plastik garip bir ses çıkarıyor. Grandson'dan "*KULT*" odayı dolduruyor, duvara çarpıyor ve masamı titretiyor.

Yine de, bana masumca gülümseyerek sesi yükseltiyor.

Çenemin gerginliği neredeyse başımı ağrıtabilecek. En azından odaklanabiliyorum. Saatlerdir sessiz bir odada oturmuş Jade'in uyanmasını bekliyor, ağabeyimin eski kız arkadaşımın zihnine onun tekrar oyuncağı olduğunu kazımasını dinliyordum. Onun adını inlemesini dinliyordum.

Kafamın içindeki çığlığın benim için tek bir kelimesi vardı: *Öldürmek. Öldürmek. Öldürmek.* Tekrar ediyordu, şeytanın duası gibi.

Yapmadım, çünkü onun düşündüğünün aksine, kendim üzerinde ondan daha fazla kontrole sahibim.

Elliot kalçasını masamın kenarına dayamış, bana istediğimden daha yakın duruyor. Bunu biliyor. Kişisel alanıma giren insanlardan nefret ettiğimi biliyor ama yine de sırf beni sinirlendirmek için bunu yapıyor.

Sandalyemi geri çekiyorum ve ona bakmak için başımı yukarı kaldırıyorum. Ayağa kalkmama gerek yok, korktuğumu düşünmesine izin vermemeliyim ve kendimi onunla aynı seviyede tutmalıyım. Sıksa olduğum zamanlarda bile uzun boyluydum, sırık gibiydim ama kimse Ethan kadar uzun değil. Ayağa kalkmak sadece bunu vurgular.

Kardeşim bana gülümsüyor ve masaya vurduğum siyah keçeli kaleme bakıyor. Hemen duruyorum, sinirlerimi bozan şeyin bu olduğunu biliyorum.

Artık çok geç. Bakışları bu kez benimkiyle kesiştiğinde gülümsemesi daha da genişliyor.

"Neden Jade'i yarışına kadar takip ettin?" diye soruyor, akşam yemeği için ne istediğimi sorduğunu düşünmemi sağlayacak bir hafiflikle.

"Ona arabamla çarpmadım, Elliot. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum."

Duvarlar ince. Onu öldürmeye teşebbüs eden kişi olmakla beni suçladığını duydum. Bunu iki kez söyledi, kendinden çok emindi. Jade ve benim geçmişte farklılıklarımız oldu, ama onu asla incitmezdim. Bu şekilde değil.

"Bunu biliyorum," diye rahatlıkla yanıtlıyor.

"Eminim ev ödevinizi yapmışsınızdır."

"Senin lanet bir Ford Ranger'ın var. Bundan kurtulamazdı. Kamyonetinde herhangi bir darbe izi yok, kontrol ettim. Ayrıca, ne yapardın? Ona çarpıp yolun aşağısına park edip eve mi kaçacaktın? Mantıklı olmaya çalışalım, olur mu?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama parmağını havaya kaldırıyor. "Ama tabii ki asıl noktayı unutmayalım. Sen Jade'i asla incitmezsin." Omuz silkiyor. "Onu öldürmeye çalışıp çalışmadığını sormadım Ethan. Bunun yapmana izin verilmeyen bir şey olduğunu bildiğin halde neden onu Güney Yakası'na kadar takip ettiğini sordum."

Çenem geriliyor. Bana ne yapıp ne yapamayacağımı her söylediğinde dişlerimi kırabilirim. Yapacağı her hareketi hesaplayan bir adamla yaşamak çok yorucu.

Elliot her zaman beş adım öndedir, onunla büyüdükten sonra deli olmama şaşmamalı.

"Ona neden göz kulak olduğumdan ziyade, kız arkadaşını kimin öldürmeye çalıştığını merak etmen gerekmez mi?"

Duraksıyor, gözlerini kaçırıyor ve aptal gibi gülümsüyor. "Kız arkadaşım." D u d a k l a r ı n ı yalamadan önce kelimeler üzerinde

deneyler yapıyor, görünüşe göre

tadını sevdim. "Bunu sevdim. Bunu söylediğinde böyle mi hissettin? Sıcak ve bulanık."

Çekmecedeki silahı alıp onu öldürebilir, cesedini parçalara ayırabilir, yakıp kül edebilir ve bir çöplüğe atabilirim... Yine de şu anda ondan ne kadar nefret ettiğimi anlamama yardımcı olmaz.

"Yapma." Soğukkanlı bir şekilde söylemeye çalışıyorum, onun kitabından bir sayfa almaya çalışıyorum ve rahat bir cepheye gidiyorum. Bu bende hiç işe yaramıyor. "Onunla olan geçmişimden bahsetme. Sadece ödülünün tadını çıkar ve beni yalnız bırak."

"Evet, deniyorum." Sesinde bir şeyler değişiyor. Sahtekârca rahatlamış ama şimdi yüzeyinin altında canavarlar saklanan durgun bir göl izlenimi veriyor. "Deniyorum ama görünüşe göre kardeşim kız *arkadaşımın* artık ondan olmadığını unutup duruyor. Onu kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ediyor."

Masamın üzerindeki kağıda bakıyorum. Siyah kalemle yazılmış müzik notaları. Dağınık, mürekkep bazı yerlerde o kadar derin ki kâğıdı yırtmış. Kardeşim onu boşalttığına Jade'in yaptığı müzik bu.

Yann Tiersen'in *"Comptine D'un Autre Été 'si* gibi çaresiz. Sürekli daha fazlasını istiyordu. İnemelerini duyabiliyordum, tam olarak istediğini elde etmek üzereydi ve ona ihtiyacı olan her şeyi vermesi için yalvarıyordu. Ve o da verdi.

Güzel bir melodi. Ona kendim söyletmeliydim.

Kalemin kapağını açıp biraz daha yazıyorum. "Demek istediğini anladım, Elliot. Gidebilirsin." Kederli görünmemeye çalışıyorum ama her zaman benim olan kadın artık sadece uzak bir hayalken başka nasıl hissedebilirim ki?

Bir el çarşafımın üzerine sertçe iniyor. "Soruma cevap vermeni istiyorum.

Yarıştı ne yapıyordun?"

Yavaşça, içimdeki şiddetin dışarı dökülmek istediğini hissederek başımı eğip yukarı bakıyorum.

"Erkeklerin Jade'e ne tür şeyler söylediğini biliyor musun?" O zengin çocuğu ve ona yaptığı teklifi düşündükçe üst dudağımın kıvrıldığını hissediyorum. "Ona nasıl baktıklarını biliyor musun?"

"Evet Ethan," diyor tembelce. "İnsanlar gözlerini açıp onun ne kadar güzel olduğunu fark etmeye başladıklarında onu beceren bendim. Erkeklerin onu ne kadar arzuladığını biliyorum."

"O zaman neden bu konuda bir şey yapmıyorsun?" diye çıktım. Kalem sayfayı yırtıyor, masamın üzerinde kayıyor ve neredeyse kâğıdı yırtıyor.

Yarım.

Gözleri elime, az önce masama çizdiğim çizgiye ve kalemin etrafındaki beyaz parmak eklemlerime odaklanıyor.

"Madem onu bu kadar çok istiyorsun, neden kimsenin onunla yarıştaki adamın konuştuğu gibi konuşmadığından ya da ona bakmadığından emin olmuyorsun?" Sözlerim gıcırdayan dişlerimin arasından zorlukla geçebildi.

Doğruluyor ve bu gece South Bank'te ne yaptığımı yavaş yavaş anlamasını izliyorum. Başını geriye attı. "Ah, siktir," diye bağıyor.

"Ona söylediği şeyler..."

"Ceset nerede?"

"Arabası üzerine bahse girdi ve adam da buna bir de oral seks ekledi, ha? Onu arabasına bindirmek için daha fazla para."

"Ceset nerede Ethan?" diye ısrar ediyor, yüz hatlarında öfke açıkça görülüyor.

Kardeşimin yüzüne yansıyacak sadece birkaç şey vardır. Şehrin her yerinde ceset bıraktığım için bana duyduğu öfke bunlardan biri. Diğerleri Jade'in başka erkeklerle yatması ya da babasından bahsetmesi.

Elliot'la asla babası hakkında

konuşma. "Ethan," diye tersledi.

"Nerede?"

"Terk edilmiş alışveriş merkezinde. Yarıştıkları yerde."

"Hepsi bu mu? Yoksa kafasını bir oyuncakçıda, gövdesini de yemek katında mı bulacağım?"

Çarşafıma tekrar bakıyorum. Jade'in inlemeleri çok güzel. Kendi başlarına bir senfoni olabilirler. Onun çarşafını kenara itip altındakine bakıyorum. Ona "*Kaçak Katil*" adını vermiştim. Sadece okumak bile kulaklarımı acıtıyor. Tıpkı o adamın çığlıklarının kulak zarımı deldiği gibi.

"Tüm vücut." Ona bakmadan önce kendi kendime başımı salladım. "Yeraltı otoparkında."

"Sen lanet bir aptalsın." Sinirlenmiş ama sesini yükseltmiyor. "Kan arzusunu kontrol edemediği için polisleri evimize getirecek olan bok kafalı bir seri katil."

"Onunla konuşma şekli yüzünden," diye gerekçelendirdim, sesim artık tamamen eşitti. "North Shore, Ethan. Şehrin *bizim* tarafında kalacağına söz vermiştin. Bunu yapabilirim.

Kuzey Sahili'ndeki cesetleri saklayamam. South Bank'te zengin çocukların cesetlerini saklayamam, seni lanet olası..." Derin bir nefes alıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Onları tekrar açtığında bana gülümsüyor, deliliği tekrar kontrol altına alınmış. Şiddetini altın çocuk yüzü gizliyor. "Ben halledeceğim, tamam mı? Sadece benim için bir şeyi hatırlamanı istiyorum."

"Ne?" Mırıldanıyorum, kağıdına yarı titrek bir şekil çiziyorum.

"Kralların bir parçası olmanızın nedeni," diyor, sesi alçak ve anlamlı. "Ve neden *henüz* ne yaptığını bilmediklerini." Tehdit o kadar açık ki, beyaz üzerine siyah yazıp yüzüme vurmuş bile olabilir.

"Bana hatırladığını söyle kardeşim, ben de gidip senin pisliğini temizleyeyim." Ağzımda kan tadı aldığım noktaya kadar dilimi ısııyorum.

"Hatırlıyorum." Ses tonum düz, bedenim gergin ama ona ihtiyacı olanı verdim.

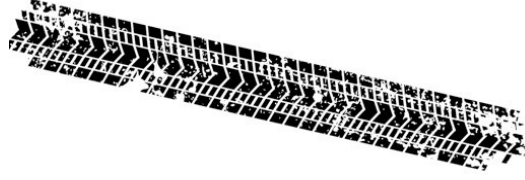
"Güzel. Ondan uzak dur o zaman."

Odamdan nasıl girdiyse öyle çıkıyor. Tüm halka dişlerinin arasından yalan söylemek üzere olan bir politikacı kadar sakın.

Bir süreliğine gitmiş olacak. South Bank'e kadar gidip, cesedi bulup, ondan kurtulana kadar. Kendime ayıracak birkaç saatim var.

Her zaman bana uzak durmamı söylediği kadınla oynamak istiyorum.

JADE

Güzel Zehir - Nessa Barett

İrkildim. Uyumama ve bir süreliğine unutmama izin veremez miydi? O aptal tekniği de kullanıyor, uyanmam için nefes almamı engelliyor.

"Elliot," diye inliyorum eline karşı. "St-"

Parmaklarını daha önce bana taktığı yakanın altına sokuyor ve ben yataktan hafifçe kalkmak zorunda kalana kadar çekiyor, sonra bırakıyor. Başım geriye düşüyor ve gerçeklik yüzüme çarpıyor.

Acıyı kaydederken gözlerimi kapalı tutuyorum. Lanet olsun, acıyor.

Boğazımda homurdanarak kendime geliyorum, hissettiğim ilk şey kaburgalarımdeki ağrı oluyor.

Her şey o kadar kolay geri geliyor ki. Keşke beynim bana cahil mutluluğuyla daha fazla zaman verseydi.

Ezildim. Ethan tarafından. Eski erkek arkadaşım kamyonuyla bana çarptı. Kalçamda bir el hissettim. Elliot.

Elliot beni lanet yatağına zincirledi ve...ben ne yaptım?

Şu an bir karar vermem gereken an. Kendime yalan mı söyleyeceğim yoksa Elliot'a rızamı geri vermenin bu şehre döndüğümden beri verdiğim en iyi karar olduğunu mu kabul edeceğim?

Hiçbir şey onun verdiği zevkten daha iyi hissettiremez. O kadar doğal ki, sanki bana dokunduğunda her şey yerli yerine oturuyor. Anılardan mı yoksa tamamen yeni bir duygu mu bilmiyorum ama onun bana yakın olması, hissetmek

Beni memnun etmek... Sanki hayatım boyunca bu şekilde tamamlanmayı bekledim.

Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu tamamen onun olmak demek. Artık bedenimle ne isterse yapabileceği anlamına geliyor. Ve Elliot bu ifadeyi ciddiye alıyor. Ona kendini bir kez verdin mi, geri dönüşü yoktur.

Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve ben geriliyorum. Parmak uçları nasırlı.

Sertler, sanki..

Gözlerimi açtığımda nefes nefese kaldım. Ethan'ın dokunuşunu daha önce fark etmediğime şaşırdım. Onun parmak uçlarını ezberliyorum. Bütün gün gitar çalan bir adamın parmak uçlarıydı bunlar. Zanaatını geliştirmek için saatler harcayan birinin.

"Ne yapıyorsun!"

Doğruduğumda hırıltılı nefes alıyorum, bir elimi kaburgalarımın altına koyuyorum, bir elimi de düşmemek için yatağın üzerine koyuyorum. Ani acıdan başım dönüyor ama az önceki orgazm beni bayılttı ve şimdi dinlenmiş ve tamamen uyanığım.

Kalçalarımı ölümcül bir şekilde kavrayıp aralarını açarken tamamen sessiz kalıyor.

"Ethan." Bacaklarımı geri çekip onu itmeye çalışıyorum ama o sadece bana bakıyor.

Gözleri insanoğlunun bildiği tüm korkulardan daha karanlık. Şu anda, ne aldığı ya da kimi incittiği umurunda değil.

Hiçbir şey onun ne *istediği* kadar önemli değildir.

Parmakları tenime daha sert bastırıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Dikkatli ol," diye tıslıyorum. Alabildiğim kadar derin nefesler alıyorum, ama fazla değil. "Ethan, yapma." Sesimi sabit tutarak, onun tehlikeli olduğunu bildiğim adamı tetiklememek için elimden geleni yapıyorum. Bana lanet bir kamyonla çarpanla aynı kişi.

Nasıl? Beni önemsemekten beni öldürmek istemeye nasıl geçebildi?

"Bana zarar vermek zorunda değilsin," diye ısrar ediyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. "Kaçmama yardım ettiğini kimseye söylemeyeceğim." Bu yatakta sıkışıp kaldım, tasmalıyım ve lanet olası duvara zincirliyim. Ve beni öldürmeye çalışan bir adam bacaklarımı açık tutuyor.

Onu yatıştırmaktan başka ne yapabilirim ki?

Gözleri yumuşuyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Paçuli, sedir ve bergamot.

O kadar derinden ki, kalbim bir kez daha tekliyor.

Aslında bu üç şeyin nasıl koktuğunu bilmiyorum ama lisedeyken Google'da onun parfümünü arayıp öğrendiğimi hatırlıyorum. Beni ona yaklaştıracak herhangi bir şey.

Beni kendi kalbimi kırmaya götüren şeylerden sadece biri. Çok ilgili, çok takıntılıydım.

Tasmayı hafifçe oynatarak altındaki tenimi gösteriyor. Bu şeyin beni tahrik ettiği kadar kızdırması da beni çıldırtıyor. Beynim böyle çelişkilere uygun değil. Ben ne istediğini bilen bir kadınam, ne hissettiği konusunda kafası karışık olan değil.

Dudakları yakanın altında ortaya çıkardığı teni okşuyor ve dişleri ensemdaki tüyleri diken diken ediyor.

Isırıyor, emiyor. Bir kan hücumu hissediyorum ve midem bulanıyor. Rahat olduğundan daha uzun süre kalıyor, şüphesiz o noktaya bir iz bırakıyor.

Bıraktığında inliyorum, sanki başından beri tutuyormuşum gibi. "Seni asla incitmem Jade," diye fısıldıyor kulağıma.

Bir sözün törpülenmesi.

İnanmamam gereken bir yalan.

Ama kalbim... bana hakaretler savurmadığı zamanlarda onun sesini daha fazla duymak için ağrıyor.

Bedenim... o konuşurken yankılanan notalarla titreşiyor.

Benim güzel Ethan'ım. Hayat onu hiç sevmeydi, bu yüzden o da karşılığında *hiçbir şeyi* sevmiyor. Nasırlı parmakları kalçamda geziniyor, başparmağı kalçamın üzerine geliyor.

yarık.

Ben daha ne tepki vermem gerektiğini anlamadan, o arkasına yaslandı. başparmağını yerinde tutuyor. Diğer eliyle giysilerimin üstünden memelerimi okşuyor ve dudaklarımın dış hatlarını çizene kadar yukarı çıkmaya devam ediyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Dudaklarındaki o kelime her şey demek. Çünkü herkesten önce o söyledi. Dünyanın geri kalanı ne kadar çirkin olduğuma dair yüzüme hakaretler yağdırırken o söyledi, fısıldadı, inledi.

Çirkin değildim. Kendimdim. Büyüyordum. Kendini bulan bir gençtim.

Görünüşe göre yapmama izin verilmeyen bir şey. Birisi kısa kesti. Gençlik yıllarıma tükürdüler ve yetişkinliği bedenime zorla soktular. Ruh halime.

Beni bir canavara dönüştürdüler.

Ethan... Ethan ruhumu canlı tuttu. Bu yüzden onu yok edebilecek tek kişi oydu.

Başparmağı yarığıma bastırıp dudaklarımı ayırıyor ve sanki vücudumun planı hâlâ aklındaymış gibi klitorisimi kolayca buluyor.

Sanki içimi dışımı biliyor.

"Teslim oldun," diye fısıldıyor.

Elliot'tan bahsettiğini biliyorum ama neden bu konuda bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi konuştuğunu anlamıyorum.

"Konuş benimle." Bir elimi yüzüne götürüyorum, aynı zamanda kalçalarım onun klitorisime vuruşlarını karşılamak için kalkıyor.

O çok

yumuşak.

Çok

şefkatli.

Yani o.

Ve yine de yapmak istediğinin tam tersi. Bunu biliyorum.

Elimi tokatlayarak yüzünden uzaklaştırıyor ve parmağını tekrar ağzıma götürüyor, bu sırada hala klitorisimle o kadar dikkatli oynuyor ki; ustalaşmayı öğrendiği enstrümanlarla aynı hale geliyorum.

"Bir şey söyle," diyorum başparmağına karşı, vücudumdaki gerilim artıyor. "Nasıl hissettiğini. Ne istediğini. Gerçeği söyle. Herhangi bir şey Ethan. Benden nefret ediyormuşsun gibi yapmanın dışında herhangi bir şey."

Bunu yapmak yerine iki parmağını ağzıma sokuyor ve hızını artırıyor.

"Sana dokunmasına izin mi vermek istiyorsun?"

Klitorisimi çimdiklediğinde inliyorum. "Elliot için bir fahişe mi olmak istiyorsun? Bu mudur yani?"

Onu itmek yerine, ona daha sert bastırıyorum. Parmaklarını ıslaklığımla kaplamak için klitorisimi bırakıyor ve birini içeri itiyor, sonra diğerini.

"Seni elde etmek için neler yaptığını bir bilsen."

Parmaklarının etrafında inliyorum. Ondan her şeyi açıklamasını, oyunları durdurmasını istiyorum.

Beni delice sikerken nefes nefese kalmakla meşgulüm. Zevke ve onun etrafında hissetmekten başka bir şey yapamadığım ezici aşka çok odaklandım.

Sev beni, Ethan.

Sikeyim. Sev beni. Sev

beni.

"Sana ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı sallıyorum ve parmakları ağzımın derinliklerine doğru bastırıyor, boğazımın arkasına çarptığında öğürmememe neden oluyor.

"Seni olduğun her şeyden soyacak. Ve sonra seni istediği gibi yeniden

inşa edecek. Ve sen onun istediği srtkten başka bir şey olmayacaksın.

olman için."

Bu yardımcı olmuyor. Bu beni daha ateşli, daha muhtaç, daha *ıslak* yapıyor. "Sana bunu yapmak istediğimde, hayır dedin."

Parmaklarını içimde kıvırıyor, G noktamı ovuyor ve dışarı çekiyor. Onun için haykırıyorum ve tekrar içeri itiyor, derinden, vücudumda akan çok fazla zevk olmasaydı neredeyse acı verici bir şekilde.

"Sana yapmak istediğim ahlaksız şeylerden bahsettiğimde *hayır* dedin."

Gençtik.

Tecrübesiz.

Korkmuştum.

Vücudumu şimdi tanıdığım gibi tanıımıyordum.

Ethan Torres'in beni geri alması ve bir zamanlar bana yapmak istediği tüm ahlaksız şeyleri yapması anlamına gelseydi, cehenneme kadar gider, şeytanla el sıkışır ve ona ruhumu satardım.

Ne derler bilirsiniz, değil mi? Ne dilediğine dikkat et.

Parmaklarını dilimin üzerine bastırıyor ve sırtıyor. Ondan yayılan o kadar büyük bir güçle bana bakıyor ki, ikimizi de yakıp kül edebilir.

"Elliot meşgul bir adam. Kay için ne kadar önemli olduğunu anlayacaksın. Ne kadar sık evde *olmadığını*. Ve tahmin et burada kim olacak? Ben."

Parmaklarını tekrar içimde kıvırdığında neredeyse bir iç patlama yaşıyorum. "Sana yapmasına izin verdiğin her şeyin daha kötüsünü yapacağım. Ona verdiğin her şeyi senden alacağım. Hayatında benden başka bir erkek olmamalıydı Jade. O yüzden inan bana, eğer benim yerime geçerse, ona verdiğinin iki katını bana vereceğinden emin olacağım."

Patladığımda inlemelerim kontrolden çıktı. "Onun adını haykırmak mı istiyorsun?" diye homurdanıyor. "Sen de benimkini haykıracaksın." Ben çoktan boşalmışken klitorisimi uyarmaya devam ettiği için yatakta çırpınıyorum. "Yapmayacak mısın bebeğim?"

Başımı salladım, ama *evet cevabım* yine de net bir ılgıktı.

Ethan'ın benden bir şey almasına gerek yok. İsteddiği her şeyi memnuniyetle veririm.

Mesela kalbim.

Sonunda klitorisime işkence etmeyi bıraktığında, parmaklarını ağzımdan çekip ıslaklığımla kaplanmış olanlarla değiştiriyor. Onları yalıyorum, sonra hevesle emiyorum, benden çıkardığı her şeyi temizlediğinden emin oluyorum. Akıl sağlığını geri alamamam çok kötü.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceksin," diyor kalbimi küt küt attıran bir kesinlikte. "İyi olacaksın ve sırrımızı saklayacaksın. Değil mi Jade?"

Yanıt vermediğimde, nemli parmaklarıyla yanağıma yumuşak bir tokat atıyor. "Söyle. Elliot'a hiçbir şey söylemeyeceksin."

Nedenini anlamıyorum ama katılıyorum. Bu adam söz konusu olduğunda her şeye evet diyebilirim. "Elliot'a hiçbir şey söylemeyeceğim," diye mırıldanıyorum, parmaklarıyla bastırdığı için boğazım acıyor.

Kardeşinin aksine Ethan övgü vermekte pek iyi değildir. O alır ve karşılığında verecek hiçbir şeyi yoktur. Aşağılanmaktan başka bir şey yok.

Tam bitirdiğini düşündüğüm anda ağızma tükürüyor ve şoktan nefesim kesiliyor. "Yala onu."

Çok daha tereddütlü olmalıyım. Bedenimi daha iyi kontrol etmeliydim. Dilimin dışarı fırlayıp dudaklarımı onun tükürüğünden temizlemesine izin vermemeliydim.

"Sürtük." Hakaret değil. İltifat da değil. Onun için şehvetli bir keşif.

Sanki hayatı boyunca ona ahlaksız tarafımı göstermemi bekliyormuş gibi.

Yataktan kalktı. Başka bir şey söyleyemeyecek, hatta kardeşinden neden bir şey sakladığını merak edemeyecek kadar şaşkıyım.

Beni uzaklaştıran Ethan'dı. Onun için fazla bir şey ifade etmemeliyim.

Yine de o burada, hayatımda başka bir erkek olmaması gerektiğini söyleyerek beni buraya getirdi.

Bu tür davranışlar bana umut veriyor. Tehlikeli, haince bir umut. Bir daha Ethan'ın ona en ufak bir ilgi göstermesini bekleyen bir kız olmak istemiyorum. Hayatımda yapmam gereken en zor şey ondan uzaklaşmaktı. Sanırım bu yüzden asla gerçekten yapmadım.

"Ethan," diye mırıldanıyorum onun yataktan kalkışını izlerken. "Şunu çözebilir misin lütfen?"

Boynumdaki deriye bakıyor ve başını sallıyor. "Odasına girdiğimi, kız arkadaşının gelmesini sağladığımı bilmesini istemiyorum."

"Ben Elliot'ın kızı değilim."

Bir elini siyah saçlarında gezdirerek homurdanıyor. "Ona göre öylesin, inan bana. Her zaman öyleydin." Duraksayarak kapının yanında durup beni izliyor. "Benimleyken bile."

"Lütfen. Lütfen, geri al."

Sırıttıyor. "Belki de seni böyle seviyorum. Bizim merhametimizdesin. Sana yapmak istediğimiz hiçbir şeye karşı kendini savunamıyorsun."

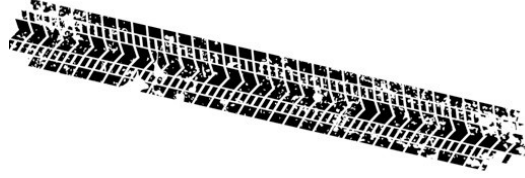
Gözlerimi ona dikiyorum ve tüm gücümle hakaretlerimi sıralıyorum.
"Sen bir canavarsın."

"Eğer ben bir canavarsam, beni bu hale sen getirdin, Mi Cielo."

Lisedeyken bana taktığı lakabı kullandığında dudaklarım aralanıyor.

Bunu yapmasına izin yok. İzni yok çünkü sadece erkek arkadaşım bana öyle dedi.

JADE

AMERİKALI İSA - Nessa

Barrett

Biri ciğerlerimi eziyormuş gibi hissetmeden yürümeye başlayabilmem için neredeyse bir hafta ve birçok ağrı kesici almam gerekti. Elliot benimle ilgileniyormuş gibi yaparak beni yatağında tuttu. Sadece tuvalete gitmeme izin veriyordu.

Belli ki kaburgalarımın hiçbirini kırılmamış çünkü kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ama Elliot yine de çıkmama izin vermedi.

Beni burada besledi, bana sarıldı, yan tarafımı çürük kremiyle kapladı ama hiçbir noktada beni becermedi ya da benden bir şey istemedi. Tasma hala takılı, zincir hala duvara bağlı ve sanırım bu evden çok yakında çıkmazsam delireceğim.

Ethan beni bir daha ziyaret etmedi ve buraya son gelişinde ne demek istediğini bilmem gerekiyor.

"Kay'ın kafamı kesmesini istemiyorsam minibüs üzerinde çalışmaya başlamam gerekiyor."

Elliot hareketinin ortasında duruyor, sonra yavaşça kot pantolonunu giymeyi bitiriyor. Bana döndüğünde ereksiyonu hâlâ görünür haldeydi. Geçen haftayı benim yanımdayken hemen hemen böyle geçirdi. Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Sertleştiğini bilmenin basit bilgisi beni onun için çaresiz kılıyor.

Vücudu benim için yaratılmış. Tek koluyla belimi sarması ya da kocaman elini kalçamın etrafına pratik bir şekilde dolayabilmesi. Benim onun içine, onun da benim içime nasıl mükemmel bir şekilde sığıldığını.

Peki ben bir haftadır onun yatağında yarı çıplakken nasıl oluyor da bana dokunmuyor? Tenim onu bana karşı hissetme ihtiyacıyla yanıyor.

"Şunu çözer misin?" Ne demek istediğimi anlıyor; onu göstermeme ya da adıyla çağırmama gerek yok.

Görünüşe göre, bunu seviyor. "Tasman mı? Hayır."

"Elliot, tam bir pisliksin." Öfkelendim. "Yapmamız gereken bir iş var. New York'a beni almaya geldiğinde sen de bunun farkındaydın. Beni bir duvara *zincirli* tutamazsın."

"Biliyorum." Gülümsüyor. "Zinciri çözeceğim ama tasmayı çıkarmayacağım."

Ethan'ın üzerimde bıraktığı izi hiç görmedi. Boynumdaki deri tarafından mükemmel bir şekilde gizlenmişti. Artık yok ve ben onu özleyorum.

Elliot'a hâlâ bir şey söylemedim. Ethan'ı mı yoksa kendimi mi koruyorum bilmiyorum.

Sarışın kardeş yatağa geri dönüyor ve yorganı aşağı çekiyor. Üzerimde hiçbir şey yok ve ellerim hemen karnımı örtmeye geliyor. "Gerçekten mi?" diye kıkırdıyor. "Tam olarak yatağa girdiğinde sakladığın şey bu mu? Çıplak mı?"

İç yanağımı ısıırıyorum, bakışlarım düşüyor. Parmaklarım karnımı acıyla deşiyor, orada hissettiğim yumuşaklıktan nefret ediyorum.

"Beş gündür fazla hareket etmemek bana şimdiden kilo aldırdı."

Kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Pardon?"

"Dur," diye alay ediyorum, başka tarafa bakarak. "Kör değilsin, görebiliyorsun." "Jade, görecektir bir şey yok. Sen mükemmelsin."

"Kapa çeneni."

Ellerimi tutuyor ve sertçe çekip uzaklaştırıyor. "Tamam, öncelikle benden *hiçbir şey* saklamayacaksın. Bu beden artık kime ait olduğunu unutma."

Tutuşu yumuşuyor ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. "İkincisi, sen bu gezegeni şerefleştirmiş en güzel kadınsın. Son birkaç günde hiçbir şey almadın ama kilo alman ya da vermen güzel olup olmadığın gerçeğini değiştirmez."

"Doğru ya. Çünkü sadece podyum mankenlerine benzeyen kral kızlarıyla çıkmıyorsun."

"Tanrı biliyor ya, her podyum mankeni sikim için yalvarır." Bana gülümsüyor, beyaz dişler, güzel dudaklar. Sadece onun yaptığı gibi ukala bir sırıtış. "Ama o kızların sende hiçbir şeyi yok, bebeğim."

Ellerimden birini bırakıyor, parmak eklemleri boğazımdaki deriyi sıyrıyor, köprücük kemiğime, göğüslerime ve karnımın alt kısmına kadar iniyor. Nefes alıyorum, refleks olarak midemi emiyorum.

"Kes şunu. Ben senin gerçek halini seviyorum Jade."

Parmaklarını tenimde gezdiriyor ve elinin sıcaklığına rağmen dokunuşunun altında titriyorum.

"Soğuk eller, sıcak kalp diye bir söz vardır. Bunun tersi de geçerli mi?" Yumuşakça soruyorum.

Bana kaşlarını çattığında, "Ellerin her zaman sıcak." diye ekliyorum. Gerisini söylemiyorum, kolayca tahmin edebilir.

Homurdanıyor ve eli tekrar kuzeye gidiyor, çenemi hafifçe kavıyor, böylece başımı yukarı kaldırabiliyor. Gözlerinin içine bakıyorum. "Kalbim soğuk değil, aşkım."

Şu anda bu yakınlığa dayanamıyorum. Paylaştığımız ana. Ben de buna bir son verdim.

"Evet, sanırım herhangi bir sıcaklıkta olması için insanın bir kalbi olması gerekiyor." İğnelememi görmezden gelerek şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Tasma çıkıyor."

Bu kadar dramatik olmaya gerek yok."

Gözlerim göğsündeki yara izlerine kayıyor. Kalın beyaz çizgiler. Daha önce birçok kez yaptığım gibi onları kafamda yavaşça sayıyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş ve on ikiye kadar.

Karın kaslarının başladığı yerde on üçüncü bir tane var. Babası ıskalamış.

Kalbinin biz normal insanlar gibi çalışmamasına şaşmamalı. Bu yaralar derin olmalı. Sol taraftakiler deriyi, kasları kesmiş, kemikleri parçalamış ve kalbini delmiş olmalı. Şimdi küçük ama önemli bir vidası eksik pahalı bir saat gibi. Bir daha asla çalışmaz.

Ethan'ın annesi ve Elliot'ın babası biz lisedeyken ayrıldılar. İkisi de işe gidiyormuş gibi yapıp bir daha dönmedikleri sıradan bir sabahı. Çocuklarını terk ettiler. Ethan ve Elliot'ı geride bıraktılar ve daha iyi bir hayat buldular. En azından kardeşler dahil herkes böyle söylüyor. O gün okulda değildim ama geri döndüğümde Ethan'ın ne kadar etkilendiğini anladım. Daha yeni gitmişlerdi ama asla geri dönmeyeceklerini biliyordu. Elliot babasını hiç sevmezdi. Şiddet yanlısı ve dengesiz bir adamdı. Caden King'in babasının iyi bir arkadaşıydı, ikisi de acımasızlıklarıyla korkuturdu.

Babası gittiğinde Elliot özgürleşti. Ethan annesini kaybedince biraz daha içten içe öldü.

"Onu özölüyor musun?"

Ağızımdan çıkana fark ettiğimde gözlerim büyüdü. Elliot'la asla babası hakkında konuşma.

Bana bakarken kaşları çatılıyor, çenemdeki eli sıkılıyor.

"Birden ağızımdan çıktı," diye kekeliyorum. "Nasıl olduğunu bilmiyorum." Ondan hafifçe uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu gevşemiyor.

Mavi bakışlarındaki şiddet beni titretiyor. Yatağa bir dizini koyuyor, bana yaklaşıyor ve gülümsüyor. Tekrar kontrol altına girdi. İşte böyle.

"Çenesini kapalı tutamayan kötü kızlara ne olduğunu biliyor musun aşkım?"

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. Umarım ölüm değildir.

"Ağızları tikanıyor. Kahvaltıdan hemen önce bu sizin için ne kadar talihsiz olurdu?"

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, bakışlarım hâlâ yara izlerinde sabit.

"Belki yaralarım daha az odaklanıp beni nasıl memnun edeceğinize biraz daha fazla odaklansaydınız, saçma sapan sorular sormazdınız."

Cevap vermeyince yüzümü kendine doğru çekti. "Öyle değil mi Jade?"

Ona çarpmamak için ellerimi söz konusu yara izlerinin üzerine koymak zorunda kalıyorum.

"Evet."

"Tasmayı çözeceğim," diyor ağızma karşı, alçak sesi dudaklarımda titreşiyor. "Aldığın ders neydi?"

Kalbim hızlanıyor. Tıpkı okulda bir öğretmenin sorduğu bir soruyla beni şaşırtması gibi. İyi değildim, hiç dinlemezdim. Sonra aptalca bir soru sorarlardı ve herkes bir şey bekleyerek bana dönerdi.

Çirkin insanların zeki olduğunu sanırdım.

Gözlerimi sıkıp kapatarak, çok iyi hatırladığım o sözü bir kenara itiyorum. Sorusunun cevabını biliyorum. Sadece bunu dile getirmek çok aşığılayıcı.

"Jade." Serbest kalan eli tasmaya bağlı zinciri kavırıyor ve sertçe çekiyor. Ona biraz daha yaklaşmaya zorlanıyorum, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

"Aldığınız ders nedir?" diye tekrarlıyor.

"Evden çıkmamak için," diye ciyakladım. "Kahretsin, nefes alamıyorum."

"Gayet iyi nefes alabiliyorsun, yoksa konuşamazdın. Tekrar söyle."

"Sensiz evden çıkmamalıyım."

"Bu doğru." Küçümseyici gülümsemesi ses tonuna mükemmel bir şekilde eşlik ediyor. "Birileri senin ölmeni istiyor. Ben seni canlı istiyorum. Sakin ol."

Çılgınca başımı sallıyorum ve eli saç çizgimi, buklelerimi ve koyu kahverengi uçlara kadar okşuyor.

Uçlarını yumruğuna dolayarak başımı geriye çekiyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor. Beni sadece bir saniyeliğine öpüyor, dilinin dudaklarıma vuruşunu fark etmem için ancak yeterli bir süre. Sonra alt dudağıma odaklanıyor. Isırıyor, yapmayı sevdiği gibi emiyor. Şiştiğini hissettiğimde bedenim uğulduyor. Acıtacak kadar uzun süre devam ediyor.

Ona karşı inliyorum ve ancak omzuna vurduğumda geri çekiliyor. Nefes nefese kalıyorum, gözlerim onunkilerden dudaklarına kayıyor.

"Hadi karnını doyuralım ve şu minibüs üzerinde çalışalım, aşkım."

Masasından bir anahtar almak için ayağa kalkıyor, duvara bağlı olduğum için ulaşamıyorum. Söz verdiği gibi, zinciri çözdü ama tasmayı çözmedi.

"Tişört var, külot yok." Yatağın ucuna serilmiş Diggy Graves tişörtünü işaret ediyor.

"Ağrın nasıl?" diye soruyor mutfak dolabını açarken. Bir kutu hap alıyor ve arkasını dönerek bej renkli tezgâha yaslanıyor.

"Ağrı kesiciye ihtiyacım yok," diye cevap veriyorum masaya otururken.

"Morluklar çirkin ama kendimi iyi hissediyorum."

Gülümseyerek dudaklarını yalıyor. "Öyle mi?"

Bakışlarından kaçarak başımı sallıyorum. Onunki bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorunda mı?

Şerefsiz.

Ocağa dönerek hemen bir omlet hazırlıyor. Kardeşler uzun süredir kendi başlarına yaşadıkları için evdeki her şeyi verimli bir şekilde yapmayı bir süre önce öğrenmişler.

Hiçbir şey söylemiyorum. Ayaklarımı sandalyenin üzerine koyuyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı kaval kemiklerimin etrafına sarıyorum, onu çalışırken izlerken yüzümün yan tarafını dizlerimin üstüne yaslıyorum. Hâlâ gömleksiz. Omuzları geniş, sırtı güçlü. Tavayı çalıştırırken her bir kası hareket ediyor. Göğsünü ve karın kaslarını kaplayan birden fazla dövmesi olan Ethan'ın aksine, Elliot sırtında kocaman bir dövme yaptırmayı tercih etmiş. Karanlık bir melek pelerinli ve

Yüzü omuzlarından beline kadar onu kaplıyor. Kanatları omuzlarına ve dirseklerine kadar yayılıyor.

Dövme yaptırdığı zamanı hatırlıyorum, tüm kralların gittiği dövme dükkanında dört gün sürmüştü.

Sağ ön kolundaki kral tacı başta olmak üzere kollarına serpiştirilmiş başka taşlar da var, ancak melek gerçekten gözden kaçıramayacağınız bir şey.

Bir elini saçlarında gezdirerek vahşi sarı telleri geriye itiyor. Sahilde uzun süre kalmış, tuzlu dalgalarda sörf yapmış ve kumda yatmış gibi görünüyorlar. Parlak ve kumlu sarının karışımı gibi. Parmak uçlarım karıncalanıyor. Ben de onları hissetmek istiyorum. Onları çekmek istiyorum.

Dövme dışında, Elliot'la ilgili her şey onu çok cana yakın yapıyor. Çok sıcak. Saçları, sözleri, gülümsemesi. Taktığı maske.

Her şey sıcak, kalp soğuk. Elbette, bu geçerli.

Omleti ikiye böler ve iki tabağa paylaştırır.

"Jade, aşkım." Büyüleyici sesi bana dönmeden bile yankılanıyor. Şimdi çatal bıçakları kapıyor.

"Mhm?" Kapalı dudaklarımla mırıldanıyorum, gözlerim yavaşça kırışıyor.

Bir film izliyormuşum gibi hissediyorum. Elliot gerçeküstü hissediyor. Bu kadar devasa bir adam nasıl bu kadar zarif yemek yapabiliyor? Tepedeki aspiratöre çarpmamak için başını eğmek zorunda kalıyor ama yine de mutfakta bir şef gibi hareket ediyor. Ya da belki de Elliot Pearson'ın yaptığı her şey beni büyülüyor.

"Masanın üzerine eğilin ve tişörtünüzü kalçanıza doğru kaldırın."

Başımı kaldırıyorum, dudaklarım aralanıyor. Hâlâ bana bakmıyor, peçete kapıyor.

"Ne?"

"Beni duydun. Bir anlaşmamız var ve neredeyse bir hafta dinlenmene izin verdim.

Şimdi beni bekletme."

Bedenimi kontrol edemedim ayağa kalktım ve sandalyeyi ittim.

Neden? Bana doğru yürüdüğünde ve adamın *yemek pişirmesini* izlemekten ıslandığımı fark ettiğinde ne kadar utanç verici olacak?

Bana verdiği siparişin iki katına çıkması ne kadar aşağılayıcı?

Masanın üzerine eğildim, yanağım masayı kaplayan ahşap taklidi plastik ambalaja değdi.

Başımı eğerek arkasını dönmesini izliyorum. Elinde iki tabak vardı. Birini yüzümün yanına, diğerini de görüş alanımın dışına koyuyor. Sanırım

benim

kalça. Bir sandalyenin çekildiğini duyuyorum ve oturduğunu hissediyorum.

Ne yaptığını öğrenmek için can atarak başımı kaldırıyorum ve tam eğildiğim yerde oturduğunu, tabağını yanıma koyduğunu ve bakışlarının ıslak amımın harika bir görüntüsü olduğunu tahmin ettiğim şeye dikildiğini görmek için arkama bakıyorum.

"Elliot-" Kendi çılgılığım sözümü kesti. Kıçıma bir şeyle vurdu.

"Tekrar uzan, yanağını masaya koy."

Öyle yapıyorum ama kıç yanağıma vurduğu aleti görmeden önce değil. Lanet olası plastik bir spatula.

"Pislik," diye mırıldanıyorum.

Kıçıma bir tokat daha yedim. Tıslayarak yer değiştiriyorum.

"Masanın kenarlarından tut ve sabit dur. Sakıncası yoksa tabağımı sallamadan kahvaltımın tadını çıkarmak istiyorum."

Dediğini yapıyorum, yüzümün hemen yanındaki omletin kokusu midemi bulandırıyor.

"Eğer ben yerken sessiz ve sakın duran iyi bir kız olursan, sen de yiyeceksin. Ve eğer ekstra iyi olursan, sikimi bu damlayan amcığın içine bile sokarım."

Amıma hafifçe dokunmadan önce spatulanın plastiğini kalçamın arkasında hissediyorum. Aşağılayıcı bir zevk sesi çıkarmamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Çok ıslak," diye kıkırdıyor. "İşte bu yüzden birlikte mükemmeliz, aşkım."

Sizden başka kim kendisine bu şekilde davranılmasına bu kadar duyarlı olabilir?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, utancın bedenimi terk etmesi için yalvarıyorum. Başaramadım. Gururumu kurtarmak için elimde tek bir şey kaldı. İnatçılık.

"Söylediklerine dikkat et Elliot," diyorum mutfak masasında yüzüstü yatan ve az önce spatulayla dövülen biri için olabildiğince yüksek sesle. "Sen ve ben birlikte değiliz. Sen beni koruyorsun, ben de karşılığında sana bedenimi veriyorum. Benim kitabımda buna sevgili olmak denmez."

İlk duyduğum şey sandalyenin yere düştüğü. Ardından masadaki her şeyi süpüren birinin vınlaması ve tabağının yere çarpması geliyor.

Spatulanın tokadı bu kez sert, canımı yakmaya ve iz bırakmaya niyetli. Çılgılık atmamak için çenemi sıkarak homurdanıyorum.

"Ne dediğime dikkat et?" diye tıslıyor arkamdan. Bir vuruş daha yapınca bunun bir oyun olmadığını anladım. O kızgın.

Kahretsin. Kahretsin, acıyor.

"Peki ya vücudunu koruma saatleri için satan küçük sürtük? diyor."

Bir sonraki darbe derimi yakıyor ve ondan sonraki çığlık atmama neden oluyor. Terin sırtımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum.

Sonraki üç çığlıkta yanaklarım şişmiş gibi hissediyorum. Gözlerimden yaşlar boşanıyor ve tekrar çığlık attığımda boğuluyorum.

"Dur," diye nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım, lütfen, Elliot." "Acıyor mu?" diye homurdanıyor arkamdan.

Başka bir vuruş beni ağlatıyor, "Evet!" Kekeleyerek "F-fuck" diye nefes alırken yanaklarım şişiyor. Acılı bir nefes alıyorum. "Acıyor."

"Muhtemelen iyi öğrenilmiş bir ders daha. Öyle değil mi?" Tekrar vurduğunda, parmak uçlarımda acıdan kaçınmaya çalışıyorum.

"Ayaklar düz. Bacaklarını daha geniş aç." Tekrar vuruyor ve masanın kenarlarını ne kadar sert tuttuğumdan parmak eklemlerim neredeyse patlayacak. "Kimin tasmağını takıyorsun Jade?"

"Senin." Bir saniye bile tereddüt etmedim. Sadece acının dinmesini istiyorum. "Daha yüksek sesle." Başka bir vuruş bekliyorum ama gelmiyor. Dilim tutuldu.

sürpriz. "*Daha yüksek sesle* dedim." *Strike*. "Seninki! Bu senin tasman."

"Aynen öyle. Şimdi söyle bana, boynundaki benim tasmam, aldığın benim korumam ve üzerine eğildiğin benim lanet mutfak masamsa, o zaman nesin sen?"

Dudağımı ısıırıyorum, bir vuruş bekliyorum. Ama gelmiyor.

Tekrar konuştuğunda sesi daha sakın, daha muhtaç. "Söyle Jade. Nesin sen?"

"Senin," diye mırıldanıyorum. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadığımda gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Aferin kızıma." Bu sefer vurmak yerine amıma hafifçe dokundu.

Beni ne kadar ıslak olduğumu kabul etmeye zorluyor ve bu kesinlikle gözyaşlarına yardımcı olmuyor. Bir dokunuş daha ve ben zayıfça haykırıyorum.

"Tekrar söyle aşkım."

Dokunuşlar hızlanıyor, her seferinde klitorisime daha da yaklaşıyor. "Seninim," diye inliyorum. "Ben seninim."

"Mm, dudaklarında çok güzel duruyor."

Havada ağırlaşan memnuniyetini hissedebiliyorum. Bana olan ihtiyacı ikimizi de şehvet ve acıdan oluşan bir balonla sarıyor.

Klitorisime ritmik bir şekilde vurmaya devam ediyor ve ben kayıyorum, kış yanaklarımdaki yanıktan zevk almaya başlıyorum.

Kıvraniyorum ve inliyorum, hareketsiz kalmak için mücadele ediyorum.

"Kıpırdama bebeğim."

Kaydığını duyuyorum, sonra kot pantolonunun fermuarını. Tek duyulan kısa pantolonum ve ıslaklığıma değen plastiğin sesi olunca odada gürültü oluyor.

Tıkırtı durduğunda, ucunu giriş yerimde hissediyorum. Ne kadar büyük olduğunu anlamıyor. İçime zar zor girerken bile beni ne kadar gerdiğini.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. "Yavaşla, Elliot." Beni dinlemeyip itmeye devam edince homurdanıyorum. "Büyüksün, dikkatli ol." Gözyaşlarım durdu ama sınırlarımı zorladığı için dişlerim takırdıyor.

Korkuyorum.

Elliot Pearson beni korkutuyor.

Çünkü bir meleği andıran ve şeytanın ihtiyaçlarını yansıtan gözleri var.

Çünkü saçları güneşle aynı renkte ama kafasının içindekiler geceden daha karanlık.

Çünkü beni yerinde tutarken çıplak kalçalarımı kavrayan ve şiddetle içime iten sıcak elleri var.

Çünkü masadan kalkmaya çalıştığımda ensemden tutuyor, uzunluğu nefesimi keserken ağlıyorum. Ve beni tutuyor.

"Çok fazla," diye çaresizce ciyaklıyorum. Şu anda zevkin bir önemi yok. Hepsini hissediyorum, inliyorum ve bunun ne kadar sıcak olduğunu görerek altında kıvraniyorum. Ama önemli olan onun bunu yapmaması. Lanet olsun. Uyması. Ve bunu kabul etmeyi reddediyor.

Nefes alamıyorum. Bir santim bile hareket edemiyorum, beni kıracak diye çok korkuyorum.

"Siktir," diye geveliyor. Kalçamdaki eli belime doğru kayıyor, nazik daireler çiziyor.

Ve sonunda gerçeği anladığında, bu onu beni korkuttuğu gibi korkutmuyor. Onu neşelendiriyor.

"Jade, aşkım, beni çok iyi karşılıyorsun."

Geri çekiliyor ve tekrar içine giriyor, ben haykırırken kalçalarım masaya çarpıyor. Bu kadar iyi hissetmemeliydim. Övgüsü. Kalçalarının itişi.

"Seninle gurur duyuyorum," diye devam ediyor.

Kes şunu. Sözlerinle beni iyi hissettirmeyi bırak. Seninle Her şeyi.

"Keşke etrafımda ne kadar güzel göründüğünü görebilseydin. Siktir." Dibe vurduğunda inliyor ve beni inletiyor. "Çok fazla... lütfen, dur."

"İyi gidiyorsun aşkım. Çok iyi."

Hafifçe geri çekiliyor, tekrar nefes almamı sağlıyor. Hala derinlerde. Geri çıkmıyor, bunun yerine içime yavaşça giriyor, ağzımı açık bırakan kısa hareketler yapıyor.

İhtiyaçtan kıvranıyorum, ona doğru geri itiyorum ve bedenimin onun tamamını kaldıramayacağını unutuyorum.

"Çok iyi kız. Bana karşı kendini becer." O hareketsiz kaldıkça hızlanıyorum, aşağılanmayı unutup zevke odaklanıyorum. "Çok güzel." Nefes nefese kaldı ve ayak parmaklarımın üzerine çıktım. "Güzel sürtüğ."

Ve sonra kendini kaybetti. Etrafındaki her şeyi umursamadan iki kalçamı da kavradı ve sonuna kadar itti.

"Siktir!" Çığlık atıyorum. "Elliot..."

Artık neyin acı verdiğini ve neyin beni cennetteymişim gibi hissettirdiğini anlamıyorum. Sadece kabul ediyorum. Beni kullanmasına ve şiddetinden zevk almama izin veriyorum.

Parmakları masayla kalçalarımın arasına girdiğinde, klitorisime bastırıldığında, kendimi tutamıyorum.

"Bağır, aşkım. Sana kimin sahip olduğunu söyle. Tüm Kuzey Sahili'nin Jade Alva'nın iyi bir sürtüğ gibi sikimi aldığını bilmesini istiyorum."

"Elliot," diye inliyorum. "Elliot... Elliot... Elliot!" Çığlığımın tüm evin içinde yankılandığını biliyorum.

Benim onun yanında patladığım gibi o da içimde patlıyor.

Elliot Pearson beni korkutuyor. Yaptığı her şey için, ve yaptığı her şey için öyle.

Beni korkutuyor çünkü elleri sıcak ama kalbi soğuk. Çünkü o benim kalbimi sağlıklı bir ritimde attırıyor. Onun gibi birinin yanında asla hissetmek istemediğim türden.

Çekildiğinde üstüme uzandı. Nefes alamıyorum, kaburgalarım beni öldürüyor, ama orgazm sonrası kafa beni hiçbir şey söyleyemez hale getiriyor.

Sessizliğimizi bozan onun telefonunun çalması oldu.

Şikâyet eder ve rahat bir şekilde "Patron" diye cevap verir.

Ben Kay. Kayla King'in sadece bir telefon uzağında olduğunu hatırlatmak kadar beni mutlu halimden çıkarabilecek hiçbir şey yok.

Kendimi masadan itmeye çalıştığım da, Elliot elini omuzlarımın arasına koyarak beni geriye doğru itiyor. O parlak sesiyle kızla konuşurken ben orada, avucunun altında kemiksiz bir şekilde kalıyorum.

Ses tonu neşeli, ama yüzü ona dönük olmadığı için sahte bir gülümseme ve ışıldayan bir yüzle uğraşmıyor. Gerçek Elliot tam karşımda, sahte neşeli sözler söylüyor. Sesi takındığı rol, boş ifadesi ve boş gözleri ise gerçekte olduğu adam.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Tehlikeli bir adamla tehlikeli bir oyun oynuyorum. Beni hayatta tutmayı planlayan tek kişinin o olması büyük talihsizlik. Bu kasabada hayatta kalmak için ona ihtiyacım olması büyük talihsizlik.

Telefonu kapatıyor ve bana gülümsüyor. Bu gerçek mi? Bu gülümseme? Terli alnımdaki saç tellerini fırçalıyor ve oraya bir öpücük bırakıyor. *Bu mu?*

Gerçek mi?

Başparmağıyla nemli yanağında gözyaşlarımın bıraktığı izi takip ediyor. Gözümün köşesindeki yara izine dokunarak oraya bir öpücük daha konduruyor. Burnunu boynuma dayayıp kokumu içine çekiyor ve benimle ne kadar gurur duyduğunu fısıldıyor.

Ve daha önce hiç söylemediği kadar ona benzeyen düz bir sesle mırıldanıyor: "Seni özledim aşkım. Hayatım boyunca seni özledim."

Bu gerçek mi?

Tekrar doğrulduğunda, kendimi bir ecstasy yolculuğundan dönüyormuş gibi hissediyorum. Az önce ne oldu?

Kıçımın yanakları yanıyor, amım çok güzel ağrıyor. Beynim bir şey algılayamayacak kadar sisli.

Ve Elliot kendisi olmaya geri döndü. Ya da sahte benliğine. Günlük hayatında her ne ise.

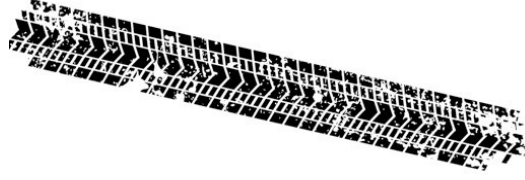
"Kay'le buluşmam gerek. Bu dağınıklığı topla, kahvaltı et ve minibüs üzerinde çalış." Bana dik dik baktı. "Hepsi bu Jade. Ben dönene kadar başka bir şey yok."

Başımı sallıyorum ve o da beni bırakıyor. Kalkmama yardım ediyor ve mutfaktan çıkmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Ön kapının kapandığını duyuyorum ve ne kadar süre olduğunu bilmediğim bir şekilde sobaya bakarak hareketsiz kalıyorum. Az önce ne oldu böyle? Neden aynı anda hem iyi hem de yanlış hissettiriyor?

Elimde faraş ve fırçayla yere diz çöktüğümde hâlâ aklım başımda. Onun mutfağa girdiğini duymuyorum, sadece iki siyah botun görüş alanıma girdiğini ve yerde kalan tabak parçalarını ezdiğini görüyorum.

"Söyle bana Mi Cielo, sana ne yaptı?"

Dürüst - Bazzi

Ethan bana *Mi Cielo derdi* çünkü küçükken annesi ve babasıyla birlikte izlediği dizide ana karakter aşkına böyle sesleniyordu. Adını bile hatırlamadığı bir Meksika telenovellasıydı. Tek hatırladığı, Luis'in Gabriela'yı imkansız olduğunu düşündüğü ve hayatta sadece umut edebileceği bir coşkuyla sevdiğiydi. Gabriela Luis'in *cielo'suydu*. Anne ve babası artık birbirini sevmeyen bir çocuk için her şey demekti. O beş yaşına gelmeden boşandılar ve Luis ile Gabriela'yı izlediği gecelerin sonu geldi. Babası Meksika'ya geri taşındı ve onu bir daha hiç görmedi. Annesi North Shore'da kaldı ve Elliot'ın babası Joel Pearson ile evlendi.

Ethan'ı beş yaşındayken tanıımıyordum. Elliot ve onunla ilkokulda tanıştım ama çıkmaya başladığımızda ve bana *Mi Cielo demeye başladığında* bunun ne olduğunu sordum. Bunun onun cenneti, her şeyi olduğum anlamına geldiğini açıkladı ve nereden duyduğunu da söyledi. Bu benim en sevdiğim sevgi sözcüğü oldu. Ne zaman duysam midemde kelebekler uçuşuyor ve Ethan Torres'in her şeyi olduğumu bilmek göğsümü gururla kabartıyordu.

Lakabını mırıldandığını duyduğumda şimdi böyle hissetmiyorum. Başımı kaldırıp ona bakarken kalçalarımın üzerine oturuyorum. Uzun boylu. Elliot kadar uzun değil ama ayaklarının altında kendimi güçsüz hissetmeme neden olacak kadar uzun.

"Şu anda senin küçük oyunun için havamda değilim Ethan," diye mırıldanarak görevime geri dönüyorum.

Hareketsiz, sessiz duruyor ve kısa bir süre kıpırdamadan durduktan sonra tekrar başımı kaldırıyorum. Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ağzım açık kalıyor.

Bu evde yaşayan iki adam da hiç gömlek giymiyor mu? Bu... sinir bozucu.

Sikeyim. Ethan'ın güçlü göğsündeki ve sert karın kaslarındaki dövmelemler kesinlikle lezzetli görünüyor. Her birini tek tek yalamak istemem yanlış mı?

Sadece onlar değil tabii ki. Sağ kolunda koca bir kol var. Ama karnındakiler oraya serpiştirilmiş, her biri beni biraz daha cezbeden lanet bir ikram.

Nerede durursanız durun, dönüp size bakan baykuş. Tüm karnına dağılmış müzik notaları. Aldığı her nefeste teninde dans eden bu notaları neredeyse duyabilirsiniz. Kalçasındaki dört yaprak dökmeyen ağaç. Lisedeyken Caden'dan aldığı ouroboros.

Ona en sevdiğim çiçek olduğunu söyledikten sonra aldığı dikenli gül. Ve tabii ki kral tacı. Hepimizde olan.

Bundan nefret ediyorum. Ethan'ın Krallara katıldığı gün, ikimize de suikast düzenlediği gündü. Güçlü ve korkulan biri olmak için her şeyi bir kenara attı. Onu kandırdığı için Elliot'tan nefret ediyorum. Bunun hayatını değiştireceğine ikna ettiği için Caden'dan nefret ediyorum.

Öyle oldu.

Körü körüne takip ettiğimde benimkini değiştirdi. Ethan oradaysa, ben de katılmak istedim.

Lanet olası aptal kız, benim tarafımı hiç tutmayan bir ekibe katıldı.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elini başımın üstüne koyarak beni hemen durduruyor. Beni topuklarımın üzerine oturmaya zorlayarak geri itiyor.

"Bu pozisyon hareket edemeyeceğin kadar mükemmel." Sesi alçak, gözleri kararıyor.

"Bu bir şey olmayacak." Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama bu sadece saçlarımı kavramasına neden oluyor. "Ethan," diye bağıyorum. "Birdenbire benimle de oynamanın eğlenceli olacağına karar verdin diye Elliot'ın her seferinde *beni kullanmana* izin vermeyeceğim."

"Eğer onunla yapabiliyorsan, neden benimle yapamıyorsun?" Ağzı kendini beğenmiş bir şekilde kıvrılıyor.

"Çünkü o benim lanet kalbimi hiç kırmadı," diye çıkışıyorum. Kahretsin, hâlâ benden böyle bir tepki almasına izin verdiğim için nefret ediyorum. "Benimle birlikteymiş gibi davranmadı.

bana sonsuza kadar söz verip sonra da beni bir kenara atmadın. Benden hiçbir şey alamayacaksın. Bir daha asla."

Gülümsemesi azalıyor, bakışları daralıyor. "Ona ait olmayı tercih edersin, ha?"

"İkinizin de beni rahat bırakmanızı tercih ederdim ama işte buradayız."

İki parmağını yakamın altına sokabilmek için eli başımdan ayrılıyor.

Beni yukarı çekerek diz çökmeye ve ona doğru uzanmaya zorladı. "Seni tasmayla gezdirdi mi?"

Kalbim karnıma düşüyor. İçimde bir şeyler kasılıyor, bağırsaklarımın etrafındaki bir bant sıkılıyor. Tekrar ıslandığımı fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Hayır. Aklını karıştırmasına izin verme.

Başımı yavaşça sallıyorum, başka ne yapacağımı bilemiyorum.

"Bu küçük tasma bende kıcına bir kuyruk takıp seni evin içinde dört ayak üzerinde dolaştırma isteği uyandırıyor."

Yutkunuyorum, kendimi boynumda bir şeyi sıkıca tuttuğu için olduğuna inanmaya zorluyorum. Beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ettiği için değil.

"Kay için çalışırken kız arkadaşını evcil hayvanım olarak tuttuğumu bilmek ne kadar heyecan verici olurdu? Ona asla söylemezsin çünkü çok aşağılanırsın." Gözleri kapanır ve dudaklarının köşesi yukarı kalkar. "Siktir, Jade." Bakışlarım kot pantolonunun içinde büyüyen ereksiyona kayıyor. Islaklığımınla mükemmel bir uyum içinde.

Buna izin verilmemeli. Vücudum daha iyisini bilmeli.

Çömeldiğinde beni dizlerimin üzerinde durmaktan kıcımlı ayak tabanlarıma dayamaya zorluyor. Koyu renk gözleri gözlerime dalıyor ve onu ne kadar özlediğime ağlamak istiyorum. Eski halini. Kalbimde eskiden Ethan'ın sevgisinin olduğu yerde bir boşluk var ve dünyadaki tüm farklı erkeklerle yapılan seks bu boşluğu asla dolduramayacak.

Çenemi yumuşakça kavramak için tasmayı bırakıyor. Ben dizlerimin üzerindeyim, o ise çömelmiş. Aramızdaki boy farkı hâlâ belli oluyor. Ona göz kırpıyorum.

"Ethan..." Dilimin ucunda o kadar çok kelime var ki hangisini söyleyeceğimi bilemiyorum.

Ethan, senin için her şeyi yaparım. Bana delice bir şey yaptırma.

Sırf yapabiliyorsun diye bana bunu yapma. Seni hala seviyorum. Sen de beni sevdiğini söyle.

"Şşş." Dudakları çenemde geziniyor ve kulağımın hemen önündeki deri parçasını öpüyor. "Ağırdan alacağız, Mi Cielo." Bir öpücük daha, bir bulut kadar yumuşak. Diğer eli çenemden ayrılıp tekrar boynumdaki deriyi kavriyor. Aşağı doğru hareket ettiriyor ve geçen hafta ısırdığı noktaya doğru öpüyor.

Ve tekrar ısırıyor. Kan oraya hücum edene kadar emiyor ve kemiriyor. Başım yana düşüyor ve ona daha iyi erişim sağlıyor. Dişleri neredeyse kanımı çekerken çığlık atıyorum. Tasmayı tekrar yerine takıyor ve fısıldıyor, "Dört ayak üzerine kalk."

Tereddüt ettiğimde boynumdaki deriyi çekiştiriyor. "Benim için yap. Sadece bu ve seni yalnız bırakacağım."

Belki de beni yalnız bırakmanı istemiyordumdur.

Bırakıyor, ayağa kalkıyor ve bana yeterince yer açmak için bir adım geri gidiyor.

Ellerimi yerde düzleştirirken ona bakmıyorum. Elliot'ın temizlemem için bıraktığı kırık tabağa bakıyorum.

Bazı parçaların derimi ısırdığını görmezden geliyorum ve kuru boğazım yutkunurken bir yumrunun üzerinde çalışıyor.

Sert nefes alışını duyuyorum, titriyor ve çaresiz. Botunun görüş alanımdan kayboluşunu izliyorum ve tekrar konuştuğunda mutfakta başka bir yerde olduğunu anlayabiliyorum.

"Bana doğru sürün, Mi Cielo."

Başımı sallıyorum, yukarı bakma zahmetine bile girmiyorum. Gözlerinin içine bakamam. Çatlayacağım. Pes edeceğim ve yapacağım.

"Eğer beni yalnız bırakacağını söylemiştin-" "Bana bak."

Karşı koyamıyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum, önce kot pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini tutan elini, sonra güzel vücudunu ve son olarak da gözlerini yakalıyorum. İki siyah küre ismimi çağırıyor.

"Bana ne yaptığını görüyor musun? Yap şunu Jade. Benim için."

Bir adım attığımda kendimden nefret ediyorum. Sürünerek ilerliyorum, belki dört ya da beş adım; bilmiyorum, bakışlarında çok kaybolmuşum.

Aşağılanma o kadar yoğun ki çığlık atmak istiyorum. Ona zarar vermek, ağlamak ve yüzünü tırmalamak istiyorum.

Ama o zaman içimde hissettiklerimin yoğunluğunu nasıl açıklayabilirim? Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı. Göğsümde bir iniltinin gümbürtüsü.

Ellerim botlarının ucuyla aynı hizaya geldiğinde duruyorum.

"Yeter," diye yalvarıyorum, ayakkabılarına bakarak. "Yeter, lütfen."

Arkamda yürürken kendini aşağı indiriyor ve tişörtümü yukarı itiyor. Islak dikişimi izlediğinde hiçbir şey söylemiyorum. Onu itmiyorum. Tek yaptığım dokunuşunun altında titremek.

Bir parmağını yavaşça girişime doğru itip ıslaklığımın içinden geçirdiğinde sessizlik dayanılmaz bir hal alıyor. Tek ses, içime bastırdığında kesilen nefesim. Ve sadece iki parmağıyla beni kızdırmak için çekildiğinde, başımın düşmesine izin veriyorum.

Onu itmeyeceğim gerçeğini yavaşça kabul ediyorum ve beni iki parmağıyla sikerken inlememin odada yankılanmasına izin veriyorum. Zevkin beni ele geçirmesine izin veriyorum, sanki kardeşinin beni becermesinden iki kez boşalmamışım gibi.

"Hâlâ onun döllerıyla dolusun," diye mırıldanıyor Ethan arkamdan, sesi ondan hiç duymadığım bir kıskançlığı yansıtıyor. "Senden damlıyor."

Nutkum tutuldu, tam da işaret ettiği gerçek beni çok tahrik etti. Beni acımasızca beceriyor ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde sallanarak geri itiyorum. Nasıl görüldüğüm umurumda değil, benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Tek umursadığım eski erkek arkadaşımın bana ihtiyacım olan zevki tattırması.

Gerginleştım, nefes nefese kaldım ve patlamaya çok yakındım.

"Jade." Sesi şehvetle dolup taşıyor. Tüm oda dayanamayacağım bir gerilim altında. "Sanırım sana komutla boşalmayı öğretebilirim. İster misin?"

Başımı sallıyorum, içime girmeye devam ettiği sürece ne dediğini umursamıyorum bile.

"O zaman gel, seni pis sürük."

"Siktir!" Peşinde koştuğım zirveye ulaştığımda inliyorum.

Kaslarım geriliyor ve midem zevkten kasılıyor ve o devam ediyor, artık zar zor nefes alabilene kadar beni tüketiyor. Kollarım pes ediyor ve yere düşüyorum.

İki ayağımın üzerinde zar zor durabilmeme rağmen bana fazla mühlet vermiyor, kalkmama yardım ediyor.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak başımın arkasını tutuyor, böylece ona bakabiliyorum. "Bu aramızda kalacak. Söyle."

Ama başımı sallıyorum. "Bunu bana neden yapıyorsun? Bunu istemiyorum. Seninle çalınmış anlar istemiyorum." İstenmeyen bir duygu dalgası içime çöküyor. "Senden uzaklaşmama izin vermelisin."

Sesimdeki umutsuzluğu fark etmediğini biliyorum. Yine de bir şey söylemiyor. Onun yerine, bileğimden tutup beni kendisiyle birlikte

Banyo.

Beni banyonun kenarına oturturken sessiz. Lavaboya bakarken sırtım karıncalanıyor, kalbim hızlanıyor ama hiçbir şey söylemiyorum.

Kimse bana inanmadı.

Lavabonun üzerindeki dolabı açmak için arkasını dönüyor, göremediğim bir şey alıyor ve tekrar kapatıyor. Bakışlarımız dolabın kapağını örten aynada kilitleniyor. Yine de bir şey söylemiyor.

"Beni bir hafta boyunca görmezden gelmeye devam mı edeceksin?" Öfke derimin hemen altında kaynıyor, sıcak ve yapışkan. "Beni sadece Elliot beni sikerse mi kabul edeceksin?"

Hiçbir şey.

Arkasını dönüyor, elinde az önce bir şey sıkıldığı bir pamuk var. Dezenfektan olmalı çünkü elimi tutuyor ve avuç içini yukarı çeviriyor. Pamukla elimi temizleyip kanı ve tozu silerken oluşan acıdan irkiliyorum. Bir yara bandı yapıyor ve diğer ele geçiyor.

Öte yandan, silmeden önce bir parçayı çekip çıkarması gerekiyor. Tıslıyorum ve o da küçük porselen parçasını lavaboya atıyor. Bir yara bandı daha. Bitti ama elimi bırakmıyor.

Avucuma bakarken kaşlarını çattı.

"Yaralanmamı umursamana şaşırdım mı?" Ona söyledim.

"Ben de." Gözleri benimkilere kayınca haklı olduğumu anladım.

"Bunu durdurmalısın Ethan."

Başını sallıyor, ağzından alaycı bir hava çıkıyor. Ayağa kalkıyorum ve elimi bırakması için onu zorluyorum. Yanağını kavrayıp kokusunu içime çekiyorum. Bütün gün içinde yüzebilir, boğulabilir ve son nefesimi onun yanında verebilirim. Güzel ölüm.

"Gitmeme izin veriyorsun. Elliot'ın bana her istediğini yapmasına izin verdiğim için kıskançlık patlamaların, bana yönelttiğin nefret... bunlar aşkın ya da ilginin kanıtı değil. Saf erkek egosu. Beni buna bulaştırma."

Dudakları ayrılıyor ve ne dediğimi anladığını biliyorum. Ethan çok hassas bir insandır. Her şeyin farkında. Her şey onun güzel zihninde yükseliyor. Normal bir insanın hissettiklerinin on katını hissediyor. Bu kadar etkileyici bir sanatçı olmasının bir sebebi var. Duyguları aşırı şekilde deneyimliyor.

Ama bir şey söyleyeceğini, benimle aynı fikirde olacağını düşündüğümde, kalçalarımı acıyla kavıyor, bizi hareket ettiriyor ve beni lavaboya doğru itiyor. Ağlıyorum.

Sırtım soğuk, sert yüzeye çarptığında acı kaburgalarımda yankılanıyor.

Ben başka bir şey fark edemedim dudakları dudaklarıma çarpıyor. Beni yerimde tutuyor ama buna gerek yok. Ağzımı, ruhumu mahvetmesine izin veriyorum. Onun öpücüğü Elliot'unkine benzemiyor. Daha derin, canavarca duygularla dolu. Onun gibi.

Beni bıraktığında nefes nefese kaldım. Bu... bu, birlikte olduğumuzda bana vereceği türden bir öpücük gibi hissettirdi. Başım dönüyor, nefes nefese kalıyorum. Bu doğru değil.

"Senden neden nefret ettiğimi biliyor musun Jade?"

Araba çarpması daha az acı vericiydi. O öpücükten sonra benden nefret ettiğini nasıl söyleyebilir?

Başımı salladığımı neredeyse hiç hissetmiyorum, bu yüzden onun görüp görmediğini merak ediyorum.

"Çünkü senden ayrılmamın bir *seçim* olduğunu düşünüyorsun. Her şeyden çok sevdiğim kızın beni tanımadığını fark etmek beni senden nefret ettiriyor. Hem de hiç. Azıcık bile."

Kalçalarımı bıraktığında yere düşüyorum. İfşaatının şokuyla dizlerimin bağı çözüldü. Banyonun kapısını çarptı ama ben tepki bile vermedim.

Ayrılmamızda seçme şansı olmadığını mı söyledi?

Birinin ona bunu *yaptırdığını* mı?

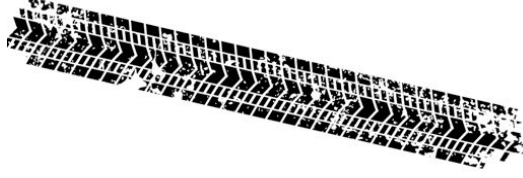
Bunu çok mu abartıyorum?

Avuç içlerime bakıyorum. Oraya yapıştırdığı iki yara bandına. Üzerinde sarı gülen yüzler olanlardan, ama göz yerine X'ler var, sanki yüz ölmüş gibi ve küçük bir dil dışarı fırlamış. Eskiden satın aldıklarım. Beni güldürüyorlardı çünkü onlara ihtiyacı olan kişi için pek umut vermiyorlardı. Ethan da bunun komik olduğunu düşünüyordu, bu yüzden ne zaman tamire ihtiyacım olsa bunları almaya devam etti. North Shore'da yaşadığımız için oldukça sık.

Oh...siktir. Bunu anladığımı sanmıyorum.

Eski erkek arkadaşım benden ayrılmak zorunda kaldı.

JADE

Hayalet -

Halsey

"Aptal herif... Sen öldün. Çok ölüsün," diye homurdanıyorum, kanayan parmağımı yalamadan önce.

O aptal minibüs berbat durumda. Tamir edilebilir, ama onu bir *yarış* aracının minimum standartlarına göre ayarlayana kadar cehennemde kar yağacak.

Kay kandırılmış. Tüm bu plan bizi en iyi ihtimalle tutuklatacak, şanslıysak öldürtecek, en kötü ihtimalle de polis şiddetinin kurbanı yapacağız. Tekrar o kaltak için çalışmaya başladığıma inanamıyorum.

Son sınıfta ona duyduğum nefret on kat geri geliyor. Tüm *bunlar olmadan* önce çok iyi arkadaştık.

Mürettebatını korumaktan acizsen nasıl bir lidere sen? Onları kurtların önüne atarsanız. Sana yapılanları anlattıklarında onları savunmazsan. O kadar insan arasından beni anlayacak kişinin Kay olacağını düşünmüştüm. Kings'teki herkes babasının tacizci olduğunu biliyor. Annesi onu terk etti çünkü o ve Caden, babasının onu ne kadar zorladığının sonucuydu.

Ve yine de bana olanları duyduğunda... *hiçbir şey*. Kimse bana inanmadı.

"Hayatının hangi noktasında bu kadar vahşi, öfkeli bir küçük şey haline geldiğini merak ediyorum."

Elliot'ın sesi beni korkutuyor. Bakışlarımı ona dikerek arkamı dönüyorum. Saçlarım bugün yüksek bir at kuyruğu şeklinde, ama uzunluğu kalın bir şekilde boynuma ve kürek kemiklerimin arasına düşüyor. Dışarıdaki dondurucu soğuğa rağmen

Sıcaklıklar, minibüste çalışmaktan sıcakladım ve terin sırtımı ve göğsümü ıslattığını hissedebiliyorum.

"Şiddet yanlısı ve öfkeli değilim. Bu minibüs beni delirtiyor."

Yalanımı görmezden gelerek, garajdan mutfığa açılan kapı çerçevesine yaslanıp kollarını kavuşturarak düşüncelerini paylaşmaya devam ediyor.

"Sanırım lisedeydin, çünkü ortaokul boyunca çok tatlıydın."

"Her neyse." Açık minibüse geri dönüyorum. Ellerimi siyah yağdan siliyorum ve değiştirilmesi gereken her şeyi yazmak için kullandığım not defterini alıyorum. Yani hemen hemen her şeyi.

"Düşünüyorum," diye devam ediyor. Benimle mi konuştuğundan yoksa düşünce sürecini yüksek sesle mi paylaştığından emin değilim. "Lisenin ilk yıllarında iyiydin. Ethan senden ayrıldığında mı?"

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak gözlerimi not defterinden ayırmıyorum. "Beni bir garaja götürmeni istiyorum."

"Ama yine de Krallar'a katıldığında hala tatlıydın. Hatırlıyorum çünkü Kay bu yüzden seninle dalga geçirdi. *Bu kız yediği ilk dayakta annesine koşacak.*" Kendi kendine kıkırdıyor. "Ama sen yapmadın."

Not defterini bırakıyorum ve minibüsün kenarına tutunuyorum. "Elliot, kapa çeneni," diye bağıyorum. "Ben ciddiylim."

"Yatıp kalkmaya başladığın zaman mıydı?"

Neden diğer Kings kızları gibi olmak istediğimi bile hatırlamıyorum. Rastgele erkeklerle yatarak ne tür bir onaylama alıyordum ki? Güzel kızlar ne yapıyorsa ben de onu yapmak istiyordum.

Gözlerim kapanıyor, dişlerim gıcırıyor. "Sana *susmanı* söylediğimde beni duymanı istiyorum. duymanı istiyorum."

Sol elimle ayarlanabilir anahtarı tutuyorum. Bir şey üzerinde çalışıyormuş gibi yaparak bir cıvatanın etrafını sıkıyorum.

Arkamda yer değiştirdiğini duyuyorum ama çok geçmeden kulaklarımdaki uğultu beni ele geçiriyor. "On dokuzuncu doğum günümde iyiydin. Ethan orada olmasına rağmen geldin ve hâlâ umutsuzca aşıktın. Benim için geldin."

Göğsüm dondu. Sabit bir buz kütlesi. Nefes alamıyorum. "Bu Mart ayındaydı," diye hesaplıyor. "Nisan ayına kadar

Anlaşamadığı herkese bağırarak ve saldıran çekilmez küçük velet. Kahretsin, Kay sözünden döndü. O bile senin *iyi* kalmanı diledi. Hangi versiyonu tercih ettiğimden emin değilim."

"Kapa çeneni!" Göz açıp kapayınca kadar arkamı döndüm ve İngiliz anahtarını ona fırlatmaya çalıştım.

Hareketimi tamamlayamadım. Tam arkamdaydı. Kulaklarımda davul gibi çalan öfkeden hareket ettiğini duymadım. Ona zarar vermeden bileğimi kavradı, alet yere düştü.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor, beni kızdırdığı için çok memnun.

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim!" Öfkemi kontrol edemeyerek bağıriyorum. Tam olarak öyle; *kontrol edilemez*. Eğer bu konuda bir şey yapabilseydim, öfkenin hayatımı yönlendirmesine izin vermezdim.

Ama kim olacağımı seçme şansım yoktu. Biri bunu benden aldı. *Beni* bu hale getirdiler.

Başını meraklı bir golden retriever gibi yana eğiyor. "Avucundaki ne? Kendini mi yaraladın?" Ethan'ın dün üzerime yapıştırdığı ölü gülen surat yara bandına bakıyor.

"Sen kendi işine bak," diye tıslıyorum yüzüne.

"Öfken senin sonun olacak Jade," diye mırıldanıyor sakince. Beni kolayca döndürüyor, bir eliyle iki bileğimi tutuyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor. "Doğum günümde miydi? Ne oldu?"

"Siktir git! Siktir git, Elliot. Siktir git!" Etrafta şiddetle çırpınırken çığlık atıyorum.

Geçmiş yüzüme çarpıyor. Nefesimi kesen bir tokat. Bir hıçkırığı yutuyorum ve onun yerine çığlık atıyorum. "Seni öldüreceğim. Yemin ederim, gitmeme izin vermezsen seni öldürürüm."

"Hadi, benim öfkeli aşkım, dök içindikileri."

Çılgınca bir kahkaha patlatıyorum. Bu imkansız. Her şeyi denedim. Öldürdüm ve incittim. İnsanları dövdüm. Hıncımı dünyadan çıkardım. Her zaman daha fazlası vardır. Eğer bir şey varsa, öfke öfkeyi besler. Öfke düşmanlığı besliyor. Bu asla kaçamayacağım bir kısır döngü.

Bu yüzden duyulmak için çığlık atıyorum.

Kurtarılmak için çığlık atıyorum. Çığlık atıyorum ama kimse beni dinlemiyor.

Elliot boştaki eliyle minibüsün kaputunu kapatıyor. Beni eğiyor, yanağım metale çarpıyor. "Konuş benimle Jade."

"Hayır!"

"Konuş. Benimle. Benimle," diye inliyor, kalçalarını kıcıma bastırıyor.

"Denedim," diye bağıriyorum, sesim çığ. Onu geri itiyorum. "Denedim ve hiçbiriniz *sevişmek* istemediniz. *Dinleyin*."

Vücudum tükendi. Benim iki katım olan birine karşı savaşmanın bir anlamı yok.

"Seninle asla konuşmayacağım," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımı yutmaya çalışarak. "Bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağım."

Bu onu benden uzaklaştırdı. Ben doğrulup arkamı dönerken o birkaç adım geri çekiliyor.

Elliot dün Kay'ın evinden döndüğünde, iyi davranmak istemiyordu. Sinirliydi, düşünceliydi. Bana yatağa gitmemi söyledi ve bitkin düşene kadar kendime dokunmamı istedi. Aşırı uyarılmaktan bayılana kadar kendi parmaklarımla orgazm oldum. Bu sabah doğruca garaja geldim ve bu ilk etkileşimimiz.

Biz buyuz, o ve ben. Bir etkileşim ve her şey patlıyor. Onun umursadığına kendimi inandıracak kadar aptalsam, işte aramızda hiçbir şeyin yürümeyeceğinin kanıtı.

Elini saçlarında gezdiriyor, sabırsızlığı belli oluyor. İşlerin istediği gibi gitmemesine katlanamıyor ve her zaman da öyle oluyor. Çıkarıcı davranışları onu sabırlı bir adam yapmalı, ancak o kadar iyi çalışıyor ki hiçbir şey için beklemek zorunda kalmıyor.

Yenilgiyi kabullenmiş gibi başını sallıyor. Benden bilgi alamayacak ve bunu biliyor.

Bu yüzden ikimiz için de devam ediyorum.

"Beni Racer ve Logan'ın tamirhanesine götürmen gerekiyor."

Ciddi olduğumu anlamadan önce homurdanarak başka tarafa bakıyor. "NSC Racer? En çılgın rüyalarında bile göremezsin aşkım. Eğer bir tamirhaneye gitmek istiyorsan, Ashley'e gidebilirsin."

"Ashley tam bir sürtük. Onunla çalışmamamın bir sebebi var. Racer iyi biri, bir beyefendi ve ne konuştuğunu biliyor. Ona sorularım var."

Maskesini tekrar yerine takmadan önce bir anlık kızgınlık hissediyor. "Jade." Gülümsemesi dengeli. "Seni neyin daha pervasız yaptığını bilmiyorum. NSC'den bir adamla uzun süredir çalıştığını itiraf etmek mi? Ya da *benim* önümde iyi bir beyefendi olduğunu düşündüğün bir adamla çalıştığını itiraf etmek."

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Herkes zaten benim bir hain olduğumu düşünüyor. Biraz daha fazlası nedir? Racer NSC'den olabilir ama bana tanıdığım tüm Kings üyelerinden daha iyi davrandı."

Çenesi bir o yana bir bu yana çalışıyor, maske kayıyor. "Sana bir ders vermem için ölüyor musun?"

Başımı yana eğiyorum. "Ne fark ettim biliyor musun? Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum. Benimle çok eğleniyorsun ama beni kimin öldürmek istediğini bulduğunu göremiyorum. Sana Ethan olduğunu söyledim ama sen bana inanmak istemiyorsun."

"Öldün mü sen?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Belli ki öyle değil." "O zaman Ethan seni öldürmek istemiyor."

"Eğer kendinden bu kadar eminsen, kim o?" "Şu anda ben olduğuma inanıyorum."

Bu bana bir adım geri attırıyor, ancak minibüsün kışma çarptığını hissettiğimde yapamayacağımı hatırlıyorum.

Gülümsemesi geri geldi, ondan korkmamı seviyor.

"Dün sana kıyafet aldım. Git onları giy, ben de seni Racer'ın garajına götüreyim. Sonra da teşekkür olarak dizlerinin üzerine çöküp otoparkta sikimi yalayacaksın. Başını belaya sokmadan önce o güzel ağzının meşgul edilmesi gerekiyor."

Kalçalarım birbirine sıkıştı. Bunun olmasını istemediğime eminim. Klitorisimin şu anda olduğu gibi karıncalanmasını da.

"Otoparkta mı?"

"Evet, arkada, kimsenin göremeyeceği bir yerde. Merak etmeyin." "Racer ve Logan görebilecekler."

Ama tabii ki bunu biliyordu.

"Oh, evet. Umalım da başka tarafa baksınlar."

"Senden gerçekten nefret ediyorum, biliyor musun?" Ethan'ın kamyonetinin yolcu koltuğunda iki büklüm oturuyorum. Kendine ait bir arabası olmadığı için arabayı Elliot kullanıyor.

Bana kıyafet almasının iyi bir şey olmadığını bilmeliydim. Geniş delikli file çorapları çekiştirerek rahat etmeye çalışıyorum. Siyah savaş botlarını seviyorum ama pileli mini etek hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Onun kapüşonlularından birini giyiyorum. Beni kendi kıyafetleriyle giydirmeyi o kadar çok seviyor ki başka bir şey giymeme izin vermiyor. Bugün Mâneskin'den bir kapüşonlu sweatshirt.

Her zamanki makyajımı yapmak için zaman ayırmak iyi hissettiriyor. Kedi gözleri, kırmızı ruj, alt göz kapağında siyah kalem. Daha çok kendim gibi hissettiğimi itiraf etmekten nefret ediyorum.

"Eskiden hep böyle giyinirdin." Sanki beni oyuncak bebeği gibi giydirerek bana iyilik yapıyormuş gibi konuşuyor.

"Evet, on sekiz yaşımdayken," diye homurdanıyorum, eteği kalçalarımın arasına bastırırken tekrar yer değiştiriyorum. File çoraplarla kendimi çok çıplak hissediyorum.

Elimi tokatlayarak eteğimi kalçalarımın doğru kaldırıyor.

"Elliot! Bitti mi, seni lanet sapık?"

Kocaman elini üst baldırıma doluyor ve gülümsüyor. "Şimdi işim bitti."

Gözlerimi ona dikiyorum, teninin tenime değmesinin verdiği güveni sevdiğim halde bu hareketinden nefret ediyormuş gibi yapıyorum.

O kadar boku yemiş durumdayım ki bu noktada gülünç.

"Çok sinir bozucusun," diye hayıflanıp pencereye dönüyorum. Başparmağıyla dış uyluğumu okşuyor ve ben gülümsemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Titriyorsun," diye fark etti.

"Sana karşı duyduğum tüm nefretten."

"Elbette, aşkım." Duraklıyor, bir kavşaktan sağa dönüyor. "Garaja giden yol bu değil."

"Biliyorum."

Ona dönüp baktım. "Nereye gidiyoruz?"

"İyi bir şey yapmaya çalışıyorum ve bu konuda bana güvenemezseniz fikrimi değiştirebilirim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve tekrar pencereden dışarı bakarken ofluyorum.

"Lanet olası velet," diyor nefesinin altında.

Park edene kadar nereye gittiğimizi fark etmiyorum.

"The Mezarlık mı? Şirin Tarih fikir." I Yapma.
düşünmek o seviyor Küçümseyici ses tonuma,
kaşlarını çatmasına bakılırsa.

"Beş dakika. Daha fazla değil. Daha az değil. Yapacak işlerin var. Anlaşıldı mı?" Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kamyonetten inip onu takip ediyorum, sorumu duymazdan gelmesinden hoşlanmıyorum. Birkaç mezar boyunca yürüyoruz ve bir mezar taşının önünde durduğunda yanında duruyorum.

Tam bir saniye boyunca kalbim durdu. "Oh."

Mezarın üzerindeki ismi tekrar tekrar okudum.

Manishita Alva

"O benim annem." Beni terk eden tek kelimeler bunlar.

Babamın mezarına gitmeyi yıllar önce bıraktım. Öyle bir noktaya geldim ki sorular beni asla terk etmeyecekti ve artık ona sormanın bir anlamı yoktu. O kendi canına kıydı ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadığımı bilerek yaşamaya devam etmek zorunda kaldım.

Ama annem...

Yattığı yeri bilmediğim için öldüğünü inkâr etmek daha kolaydı. Şu anda tüm bunlar çok gerçekçi geliyor.

"O senin annen," diye tekrarlıyor Elliot, sanki onaylamak istercesine. "Kay'ın sana nerede olduğunu söylemeyi reddetmesi bana doğru gelmedi. Sadece sana gösterdiğimi söyleme."

Kalın kalın yutkunuyorum. Bu duyguyu tarif edemiyorum. Üzgünüm, yıkılmış durumdayım ama ağlamıyorum.

"Henüz beni vurduğunu sanmıyorum." Ses tonumun düzlüğünden bunu anlıyorum.

Yanımda başını salladığını hissediyorum ve elini sırtıma götürüp yatıştırıcı bir hareketle ovuyor. "Sorun değil. Sadece onunla bir dakika geçir. Ben kamyonette olacağım."

Beni yalnız bıraktığında hala ağlamıyorum. Sadece çimlere oturup etrafındaki otları temizliyorum. Mezar taşında adından başka bir şey yoktu. Kay doğum tarihini bilmiyordu ve kesinlikle onun hakkında söyleyecek güzel bir şeyi yoktu.

Anneme yalan söylemiyorum. Ona durumumun iyi olmadığını, daha iyiye gitmeyeceğini ve hala suç faaliyetlerinin içinde olduğumu söylüyorum. Tüm gerçeği yüksek sesle söylemek durumu düşündüğümünden çok daha kötü hale getiriyor ama onun için güçlü kalıyorum.

"Elliot ve Ethan'ı hatırlıyorsun, değil mi?" Mırıldanıyorum. "Bu iş... karmaşıklaşıyor *anne*. Ethan hâlâ Ethan. Onun büyük bir hayranı olmadığını ve tuhaf olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama sanırım onu hâlâ seviyorum. Bu çok aptalca çünkü bana pek iyi davranmıyor." Bir parça ot çıkardım. Öyle de denebilir.

"Elliot garip davranıyor. Ne diyeceğini biliyorum, o senin favorindi. Ama bu sadece görünüş *anne*. O en kötüsü." İçimi çektim. "Ama sanırım öyle de değil. Çünkü beni bugün buraya getiren o. Ve o araba bana çarptığında benimle o ilgilendi. Evet, bana da araba çarptı bu arada ama iyiyim. Ve Elliot, o da... güzel olduğumu söyledi. Gerçekten. Ethan'ın eskiden söylediği gibi. Ve güzel olmadığımı bildiğim halde bana kendimi güzel hissettirmeye devam ediyor."

Başımı mezar taşına yaslıyor, yatakta omzuna yaslanışımı hayal ediyorum.

"Hey, seni özledim." Taşı dürtüyorum, onun sadece bir taş olduğunu fark ettiğimde içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. "Keşke burada olsaydın da o iki kokuşmuş çocuğun beni hak etmediğini söyleseydin. İkisinin de. Keşke... Keşke babam burada olsaydı da *dünyadaki hiçbir çocuğun* beni hak etmediğini söyleseydi." Gözyaşlarımı tutmak için gökyüzüne bakarak hayıflanıyorum. Boğazım, içindeki kalınlıktan dolayı acımaya başladı.

"Belki de sadece bencillik ediyorum ve beni koşulsuz seven birini özlüyorum. Olduğun yerde iyisin. Artık acı çekmiyorsun." Duraksadım. "Öyle değil mi?"

Boğazımdaki sıkıntıyı bastırarak yutkunuyorum ve kendi kendime başımı sallıyorum. "Gitmeliyim. Seni gerçekten kızdıracak şeyler yapmalıyım. Banka soymak gibi." Ayağa kalkarken ağzım burkuldu. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Seni seviyorum *anne*. Sen biraz dinlen."

Kamyona geri döndüğümde Elliot hiçbir şey söylemedi. Sadece beni izliyor, kaşları çatık ve yüzünde üzgün bir gülümseme var.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

"Biliyorum," diye yalan söylüyor. "Sen güçlü bir kadınsın." Bunu o söylediğinde kulağa yalan gibi gelmiyor.

Saate bakıyorum ve yarım saattir orada olduğumu fark ediyorum. "Beş dakika demiştin."

"Biliyorum."

Anlam dolu bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Neden fikrini değiştirdiğini, beni neden buraya getirdiğini, neden bana umursuyormuş gibi baktığını sormak istiyorum.

"Ona senin en kötüsü olduğunu söyledim."

Kıkırdıyor, göğsünde yankılanan ses beni eritiyor. "Olması gerektiği gibi. Ben en kötüsüyüm."

Bu hafif notla, arabasını sürerek uzaklaşır.

NSC bölgesine girdiğimizde oflayıp pufluyor. "Seni kankanın garajına götürdüğüme inanamıyorum."

"Oh, Racer benim en iyi arkadaşımdan daha fazlası." Kendi kendime gülümsüyorum, pencereye bakarak bunu gizliyorum. Bu çok eğlenceli. "Ayrıca süper tatlı bir adam. Üstünü çiz. Çok *seksi*. Ve akıllı da."

Eli tekrar kalçama iniyor, parmakları derimi kazıyor. "Ağzına dikkat et."

"Bu kıskançlık mı, Elliot Pearson?" Ciddi görünmeye çalışarak ona dönüyorum. "Kıskançlık mı?" diye homurdandı. "Seninle kıskançlığı aştım, aşkım." Kalbim duruyor ve bir sonraki sözleri onu tehlikeli bir ritme sokuyor. "Seni benim yapmak için yaptığım şeyleri bilmek istemezsin.

Kıskançlığı

çizgi aşıldı, geride bırakıldı, unutuldu."

Oh Tanrım.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Kes şunu, kalp.

"Ama diğer erkeklerin sevimli, zeki ve seksi olduğundan bahsetmeye devam et." Kırmızı ışıktaki durduk ve bana döndü. "Ve delilik sınırını geçmemi izle."

Parlak bir şekilde gülümsediğinde tüylerim diken diken oluyor. Mavi gözleri yüzümde dans ediyor, tepkimi ölçüyor.

Neye benzediğim, neye izin verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Yanaklarım sıcak. Tenimin bunu gösterdiğinden şüpheliyim. Hintli bir anne ve Portekizli bir babanın karışımıyım, bu yüzden oldukça açık kahverengiyim ve sık sık kızarmıyorum.

Ama lanet olsun, yanaklarım *yanıyor*.

Ve ellerim terli, bacaklarım güçsüz.

Derin bir nefes veriyorum, her şeyi silip atıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Ciddi değil misin?" Derin sesi kalbimi sarıp sarmalıyor, sıkıca kavıyor. "Neden Ethan'a ne kadar ciddi olduğumu sormuyorsun bebeğim?"

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Elim onun kalçasına gitti. "Ne?"

Başını sallar ve söylediklerinden hemen pişmanlık duyar. Bunu itiraf ettiğine şaşırdığı gün gibi ortadadır. *Her* neyse.

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım Jade. Beni kıskandırmaya çalışma. Asla. Çünkü sırf senin için atma riski olmasın diye bir adamın kalbini söktüğümde yüzünü görmeyi gerçekten çok isterim."

Araba yavaşlar. Sola döner ve durur. "Geldik."

Kapısını açtı ve kamyonetten indi. Hareket edemeyecek kadar çok olmuştum ama takip etmeyince benim kapımı açtı. "Ne yapıyorsun sen? NSC'den birinin bizi vurmasını mı bekliyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Dışarı çıkmayı reddediyorum. "Ethan'a ne kadar ciddi olduğunu sormamı söylediğinde."

Ethan benden ayrılmanın bir seçim olmadığını söylediği için, Elliot'ın beni kendisine ait kılmak için yaptığı şeyler konusunda beni uyardı. Ve şimdi, Elliot.

Bu hiç mantıklı değil. Elliot o zamanlar beni umursamıyordu. Ethan ve ben birlikteyken, o kız üstüne kız sikiyordu. Ateşli kızlarla. Kings'

Kızlar. O zamanki görünüşümle hiç aynı değil.

"Seni buraya ilişkimiz hakkında konuşmak için mi yoksa sana bir iyilik yapmak için mi getirdim?"

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, burnumdan nefes alıp veriyorum. Öfke tam burada. Göğsümde kabarıyor. Karnımı sıkıyor. Kalbimin ne kadar ağır olduğunun farkına varmamı sağlıyor.

"Beni buraya patronunla birlikte bir banka soygununa götürmeye zorladığınız minibüsü tamir etmem için getirdin. Ne iyiliği?"

Gözlerini yavaşça kapatıyor ve daha da yavaş açıyor. Bugün sabrı gerçekten sınanıyor. Derin bir nefes alarak dudaklarını yalıyor. "Bunu evin dışında bir kez daha söylersen seni tasmadan daha fazlasıyla gezdirmek zorunda kalacağım. Tıkaç için en sevdiğin renk ne?"

Onun sözleri ihtiyacım olan hatırlatıcıydı. Ellerim boynuma gidiyor, tasmayı hatırlıyorum. "Aman Tanrım, çıkar şunu. Bu aptal şeyle oraya giremem."

"Buraya gelmeyi sen istedin, aşkım. Bu senin seçimindi, benim değil."

Boynumdaki deri parçasıyla o kadar rahat ettim ki, buraya gelmek istediğimde bunu unuttum mu?

Neyim var benim?

"Elliot, çıkar şunu." Kaynayan öfkem onu kıkırdatıyor. "Çok alıngansın." Bileğimden tutup beni kamyonun dışarı çekti.

Tamirhaneye doğru ilerlerken beni de peşinden sürüklüyor. Büyük garaj kapıları ardına kadar açık olduğu için resepsiyondan geçmemize gerek yok. Arabalar tüm alana yayılmış durumda. Cilalı beton zeminde yürüyoruz ama herhangi bir tamir sesi duyamıyorum. Hiçbir şey.

"Merhaba!" Elliot neşeyle seslenir. "Bu bir soygundur. İçeride kimse var mı?"

Burada görmeyi beklediğim en son kişi, ofislerine ve dairelerine açılan arka kapıdan çıkageldi.

"Oh." Barbie'nin çıkardığı tek ses bu.

Xi'nin kız arkadaşı kocaman bir pasta tutuyor. *Tebrikler Racer!* yazıyor. ve parlak pembe önlüğü retinamı yakıyor.

"Jade!" Beni gördüğündeki coşkusu neredeyse başımı ağrıyacaktı. Kimse bu kadar tatlı olamaz.

Bakışları benimkileri pastaya kadar takip ediyor. "Racer, South Bank'teki Silver Falls Spor Otomobil Kulübü'nde tamirci olarak işe girdi. Ne kadar şaşırtıcı değil mi? Yani, onunla aranızda farklılıklar olduğunu biliyorum. Ama onun adına çok mutluyum."

Kings ve NSC'nin sadece düşman olmadıklarını gerçekten anladığını sanmıyorum. Şiddetli, kanlı bir savaş, *farklılıklardan* biraz daha fazlasıdır.

"Jade." Baş ve işaret parmağıyla burun kemiğini sıkıştıran Elliot'a dönüyorum. "Günümü uzattın, biliyor musun? Tam bir baş ağrısısın."

"Bilmiyordum," diye karşılık veriyorum.

Barbie yanımda kimin olduğunu fark etmiş gibi görünüyor ve gülümsemesi düşüyor. Hafifçe geri adım attı. "Elliot."

"Merak etme Alex. Sana zarar vermek için burada değilim. Söz veriyorum."

Bakışlarım ona kayıyor. "Ona ne yaptın? Onunki kadar masum bir ruha ne yapmış olabilirsin?"

Neden birdenbire kıza karşı korumacı olduğumu bile bilmiyorum. Geçen hafta bana milyonlarca kez mesaj attı. Rose White, o ve benimle bir grup sohbeti oluşturdu ve sanırım beni kazanmaya başladı.

Ama ayrıca, kim evcil tavşanlarının o kadar çok fotoğrafını gönderir ki?

Elliot omuz silkiyor. "Seni arıyordum, aşkım. Seni bulmak için ne yaptığının pek bir önemi yok."

Tatlı bir ses etkileşimimizi kesiyor. "Racer az önce çıktı." Barbie kibarca gülümsüyor, kelimeleri her zamanki gibi anlaşılır. "Mümkün olan en nazik şekilde, o döndüğünde burada olmamak isteyebilirsin. Yanında-" Kendini durduruyor, arkamıza bakarken gözleri açılıyor. "Xi, merhaba bebeğim." Hayatımı sikeyim. "Pasta hazır," diye beceriksizce sözlerini tamamlıyor ve tatlı ikramını erkek arkadaşına göstermek için kaldırıyor.

"Şaka yapıyor olmalısınız," diye arkamızdan Xi'nin sinirli sesi yükseliyor. "Ne tür bir ölüm arzunuz var sizin?"

Cevap veremeyiz.

"Hayır, hayır... *Logan!*" Barbie'nin son sözü tiz bir çığlıktı. Bir silahın ateşlenme sesiyle boğuldu.

Ellerim başımın arkasını korumak için gelirken reflekslerim kendimi alçaltmamı sağlıyor. Bir arabanın camı patlıyor, muhtemelen kurşunun düştüğü yerde. Barbie pastasını düşürüyor ve pasta garip bir şekilde mükemmel bir şekilde yere düşüyor. Metal kalıp kırılmıyor ve mükemmel pastasına hiçbir şey olmuyor.

Bizim için aynı şeyi söyleyemem.

Elliot'ın acı dolu homurtusu arkamı dönmeme neden oldu. Hâlâ ayaktaydı, tetikçiyle yüzleşmek için arkasını dönmüştü.

Logan, Xi ve Racer'ın arasında duruyor. Xi bu dramdan rahatsız olmuyormuş gibi derin bir iç çekiyor ama Racer'ın geniş gözleri Elliot'a takılı kalmış durumda. I

bakışlarını arkadaşımın omzuna çeviriyor. Kan yavaşça gri Sum 41 tişörtüne yayılıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyorum.

"Aman Tanrım," diye panikliyor Barbie. Bize doğru koşuyor, elleri Elliot'ın omzunda geziniyor. "İyi misin?"

"Alexandra," diye tıslıyor Xi. Onu üst kolundan tutup kendisine doğru sürükler. "Bunun seni ölümle tehdit eden adamla aynı kişi olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Biliyorum, ama-"

"Bela istemiyoruz," demeyi başarıyorum sakince. "Sadece Racer'la konuşmak istedim."

"Öyle mi?" Logan tehditkâr bir adım atar, silahı hâlâ Elliot'a doğrultulmuştur. "Bunun için küçük erkek arkadaşına ihtiyacın yok, değil mi?"

"Erkek arkadaşım değil."

"Gerçekten mi Jade?" Elliot uyarıyor. Acıdan mı yoksa söylediklerimden dolayı mı dişlerini sıkıldığını anlamak zor. "Sözünü geri al."

Doğru, söylediklerim yüzünden oldu. "Milyonuncu kez söylüyorum, biz erkek arkadaş ve kız arkadaş."

Eli omzundaki yaraya bastırmak için geliyor. "Sana sözlerini yedireceğim. Sen sadece bekle."

"Buraya öylece gelebileceğini mi sanıyorsun?" Logan'ın öfkeli sesi ikimizi de günümüze geri getiriyor.

"Logan, silahını indir," diye yalvarıyor Barbie, şimdi arkasında durmak zorunda

Xi.

"*Bu ne cüret?*" Logan silahını Elliot'inkine dayar.

Alnından hafifçe irkilmesine neden oldu. Namlu hâlâ sıcak olmalı.

"Sanırım bunu atlatamadın, o zaman?" diye alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Seni tam burada bitireceğim. Hemen şimdi."

Xi hiçbir şey söylemiyor. Bu işin dışında olması gerektiği halde. Kıpırdamadan duruyor, kız arkadaşını geride tutuyor.

Racer da sessiz. Tanıdığım en barışçıl adam, Elliot'ın alnına dayanan silahı izlerken gözünü bile kırpmıyor.

"Logan, lütfen," diye ısrar eder Barbie. "Biliyorum... Ne yaptığını biliyorum ama şiddet asla çözüm değildir."

"Ne yaptın?" Elliot'a sordum.

"Seni çok daha önce öldürmeliydim." Logan onun alnına daha sert bastırır.

Ama bunların hiçbiri birlikte geldiğim adamı etkilemedi. Her zamanki gibi soğukkanlı, duruma en ufak bir aldırış etmiyor.

"Elliot," diye ısrar ediyorum. "Ne yaptın sen?"

"Zara'yı o öldürdü." Xi'nin sesi her zamanki gibi nötr, ama gözleri bana hala hissettiği tüm acıyı anlatıyor.

Kahretsin. Bu onların en iyi arkadaşıydı. NSC'nin bilinen bir üyesiydi, rütbesi yükseliyordu.

"Gördün mü, sanırım hafızan seni yanıltıyor. Onu bıçaklayan *Ethan'dı*," diyor Elliot soğukkanlılıkla.

"Peki bu kimin emriydi?" Xi'nin Alex'i kavrayışı, kontrol etmeye çalıştığı öfke yüzünden sıkılaşıyor. "Ben oradaydım Pearson. Doğru hatırlıyorum."

"Ne? Bekle, bekle, bekle... Ethan *ne* yaptı?" Bir elimi şakağıma götürerek duyduklarımı anlamaya çalışıyorum. "Neden... neden bunu yaptın, Elliot?"

"Biz de seni arıyorduk. Xi'nin bize nerede olduğunuzu söylemesi için biraz ikna olması gerekiyordu."

Ağzım açık kaldı. "Sen. Lanet olası. Psikopat." Kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum.

"Güle güle de, Elliot," diye alay ediyor Logan.

İşaret parmağının tetiğin etrafında gerildiğini gördüğümde kalbim ağır bir şekilde düşüyor.

"Logan!" Barbie ona bağırıyor. "Bu kadar yeter. Önümde daha fazla silah sesi olmayacak." Gözlerini Xi'ninkilere dikti. "Bu iş artık bitecek."

"Alex." Logan'ın öfkesi sessiz ama bir o kadar da gerçek. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Anlayamazsın. Bu affedilemezdi."

"Anlayamıyor muyum?" Sesi bu kez güçlü çıkıyor, şimdiye kadar ondan duyduklarımın aksine. "Neden siz üçünüz" - Logan'a, Racer'a ve sonra X'e bakıyor - "bana hiç affedilmez bir şey yapmadığınız için mi?"

Bu hepsini sakinleştirir. Racer dudaklarını büzer, bir ayağından diğerine beceriksizce kayarak Alex'ten başka her şeye bakar.

Logan dilini ısırır, kelimenin tam anlamıyla, hiçbir şeye cevap veremez.

Alex yanına geldiğinde Xi bakışlarını indiriyor. "Bu. Dur. Şimdi," diye tekrarlıyor erkek arkadaşına. "Artık şiddet yok."

"Logan, silahını indir." Xi'nin emri bir şey ifade etmemeli. O artık onların patronu değil. Herkesin söyleyip durduğu gibi, o dışarıda.

Ancak bazen mesele hiyerarşide kimin daha yüksekte olup olmadığı değildir. Bazen bu sadece en iyi arkadaşınızın kız arkadaşını dünyamızın şiddetinden korumaya çalışmasıdır. Ve buna saygı duymalısınız.

Logan yenilmiş bir halde başını sallar ve silahını indirir. "Dükkânımdan defol." Sesi bir şekilde boğazına takılmış, keder onu kaplamış ve duyması acı verici hale getirmiştir.

Sevdiğiniz birini çok erken kaybetmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.

Özellikle de böyle şaşırtıcı bir şekilde.

"Sonunda bir konuda anlaştığımıza sevindim." Elliot'a şu anda kazanan sırtışını yedirebilirdim.

Hepsinin yanından rahatça geçiyor ve ben de onu takip etmek zorunda kalıyorum. Ama neredeyse dışarı çıktığımda, Racer'ın yanından geçerken, kolumu nazikçe tutuyor.

Diğer üç kişi normal faaliyetlerine geri dönerken, "Neye ihtiyacın vardı?" diye fısıldıyor.

Barbie pastasını alıyor, Xi de arkaya doğru yürürken Logan'ın omuzlarını okşuyor.

"Bir minibüse çift turbo takmakla ilgili bazı sorularım vardı." "Minibüs mü?"

Gözlerim yana kayd. "Drag yarışı yapmayı düşünüyordum. Beni meşgul edecek yeni bir proje."

"Bu proje için bir bütçeniz var mı? Bu iş sana en az otuz bin dolara mal olacak."

"İhtiyacım olan tek şey o bile değil," diye kıkırdıyorum. "Bu gerçekten boktan bir GMC Vandura."

"Siktir, Jade. Böyle saçmalıkları ancak sen bulursun."

Omuz silkiyorum. "Yine de eğlenceli. Öyle değil mi?"

Bana gülümseyerek başını sallıyor. "Neredeyse elimdeki ikiz turboyu sana ödünç vermek isteyeceğim. Çalıntı bir arabadan aldığımız eski bir şey. Ama onu hayata döndürebilecek biri varsa, o da hiç parası olmadan kazanan bir yarış arabasını bir araya getiren kızdır."

İltifatı beni yere baktırdı. Benim hakkımda tatlı bir şey duymayalı uzun zaman olmuştu. Vücudum ya da becerilirken ne kadar iyi görüldüğüm değil, *benim hakkımda*.

Racer, mavi mekanik tulumunun arkasında sakladığı küçük karneden bir parça kağıt koparır. Kulağının arkasında tuttuğu kalemle telefon numarasını yazıyor.

"Al. Erkek arkadaşınla gelmek yerine bana mesaj atsaydın birçok drama önlenebilirdi."

Kâğıt parçasını aldım. "Erkek arkadaşım değil."

"Bunu, bakışlarının beni öldüreceğini uyan adama söylemek isteyebilirsin. Ya da belki bir dahaki sefere en azından yakasını çıkarırsın. Tüm bunlar bana sahiplenici bir erkek *arkadaş* gibi görünüyor."

Elliot'ın kamyonun sürücü koltuğundan bize hançer gibi baktığını görmek için dönüyorum. Kendi sınırını biliyor. Omzuna bir kurşun saplanmışken Racer'la kavga etmek karmaşık olabilirdi.

Muhtemelen yapabilirdi. Ama Racer, Logan ve Xi? Belki de yapamaz.

"Sağ ol dostum. İşin için de tebrikler. Kıskandım ama bunu hak ediyorsun," diyorum. "Gitsem iyi olacak."

"Evet, daha iyi." Ben arabaya doğru koşarken o gülüyor.

"Aşık olduğun kişiyle numara mı değiş tokuşu yapıyorsun?" Ben oturup kapıyı kapatırken Elliot homurdanıyor.

Kahretsin, kıskançlığı daha elle tutulur olamazdı. Belki alnına "*Kıskanıyorum*" yazsa?

"Bize bedavaya bir motor aldım. Bizi neredeyse öldürtmek dışında ne yaptın?"

"Bunu kimse görmeden ön camdan topladım." İşaret ve orta parmaklarının arasına katladığı bir kâğıt parçasını bana uzatıyor.

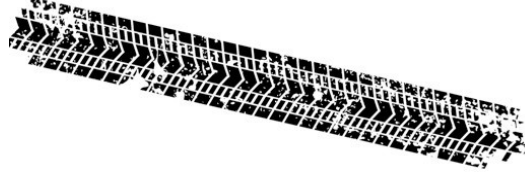
İçindekileri okuduğumda kanım dondu.

3id ;ov h ov ic ca e' a×σ' t fi een mi v9es fo' so eo>e co

Sleet co deat³ on e cLei cL oac ^as See sli9? Noc

'ov. Tic Toc .

JADE

Benzin - Halsey

VahŖi gözlerim gazeteden Elliot'a bakıp duruyor. Nutkum tutuldu. Bu beni hasta hissettirecek kadar grafik.

"Gittikçe kötüleŖiyorlar..." Ŗu anda hiperventilasyon mu yapıyorum? *Ben mi?*

"Hey, hey," diye fısıldıyor Elliot kağıdı geri almaya çalışırken. Bir türlü bırakamıyorum ve o da beni zorluyor. "Bunlar sadece boş tehditler Jade. Sana hiçbir Ŗey olmayacak."

Ama konuşamıyorum. Yüzümdeki kan çekildi ve dudaklarım uyuŖtu. Titrediğimi ancak elini bacağıma koyduğunda fark ediyorum.

"Jade," diye ısrar ediyor. "Bana bak."

Yapamam. Öleceğim. Biri boğazımı kesecek ve on beŖ dakika içinde kan kaybından öleceğim.

Nefes alamıyorum.

Ne kadar acıyor? Kanımın çekildiğini hissedecek miyim, yoksa hemen bayılacak mıyım?

"Jade, nefes al." Elim bilinçaltımda boğazıma doğru gidiyor. Bunu fark ediyorum çünkü çenemi sıkıca kavrayıp beni ona bakmaya zorlamadan önce elini çekiyor. "Nefes al, bebeğim."

Ciğerlerim kesik kesik nefes almayı reddettiğinde, Elliot beni belimden tutup kolayca kaldırıyor ve orta konsola doğru sürüklüyor. Dizlerim kalçalarının iki yanında, onun kucağına iniyorum.

"Dur..." Sızlanıyorum. "Omzun. Kanıyor." "Logan bir boka niŖan alamaz. Sadece bir sıyrık."

"O sıyrık şu anda çok kanıyor."

Elini havada sallayarak umursamadığını gösteriyor.

"Bana bak. Sen iyisin." Bir eliyle çeneme sarılarak beni tutuyor.
"Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Tişörtümü eteğimden sıyrıyor ve boşta kalan elini tişörtümün altına sokarak daha önce yaptığı gibi sırtımın ortasında rahatlatıcı daireler çiziyor.
"Aşkım, sana yaklaşımadan onları öldüreceğim."

"Zara'yı öldürdüğün gibi." Elliot'ın nerede olduğumu öğrenmek istediği için Ethan'a birini öldürmesini emredeceğini düşünmek korkunç.

Sarışın kardeş her geçen gün gözümde daha da tehlikeli hale geliyor.
Hangi seviyede ölümcül?

Altımda donup kalıyor. Bana diktiği gözlerinde hiçbir duygu yok. "Seni bulmak istedim. Buldum da."

Bu delilik. Hayatım kontrolden çıkıyor.

"Kim olduklarını bilmiyorsun. Bana not gönderen o kişi. Ne yapabileceklerini bilmiyorsun."

"Kim oldukları önemli değil. Lanet bir suikastçı da olabilirler, umurumda değil. Kimse sana dokunamaz."

"Çünkü bir anlaşmamız var." Kelimeler boğazımdaki düğümü zorlukla aşıyor. Dilimde acı bir tat bırakıyorlar.

Başını sallıyor, eli tenimde daireler çizmeye devam ediyor. "Sen benimsin Jade. Anlaşalım ya da anlaşmayalım, söz veriyorum sana dokunmak istiyorlarsa beni geçmeleri gerekecek. Senin incindiğini görmektense ölürüm."

Sırtımdaki eli, dudaklarım onunkilere değene kadar beni ileri itiyor.

Ve işte burada. Milyonlarca duyguyu barındıran öpücük. Bu sefer dudağımı ısırıyor. Onun yerine, dilimi yasadışı olması gereken bir şekilde okşuyor.

Basit bir öpücükle bana ne kadar değer verdiğini anlatmak suçtur.

Onu geri öpmek ve bana verebileceği her şeyi istediğimi göstermek her şeyi karmaşıktırıyor.

Elliot ve ben hiç ciddi olmadık. Geçmişte takılmak eğlenceliydi... ve o bunu güzel bir şeye dönüştürüyor.

Ne kadar korkunç.

Adamımızın evinde iki saat geçirdik. Adamımız Kings için çalışan bir doktor. Adını bile bilmiyorum. Ne zaman bir

Yara bandı yeterli değil ve Elliot'ın kesinlikle iyi bir dikiş ve ağrı kesiciye ihtiyacı var. Hala nasıl terlemediğini merak ediyorum.

Elliot ona çenesini kapalı tutması ve Kay'in bugün olanları bilmesine izin vermemesi için yüklü bir miktar öder.

"Patronundan bir şeyler saklıyorsun, ha?" Kendimi arka duvara yakın bir şifonyerin üzerine kaldırıp Elliot'ın oturduğu metal masaya bakarken sessizce söylüyorum. Onunla alay etmiyorum, sadece kafamdaki gerilimi azaltmaya çalışıyorum.

"Kay'in senin öfke nöbetine boyun eğdiğimi bilmesine gerek yok. NSC tamirhanesine gidiyorum. Bir başka harika fikir, aşkım."

Gözlerimi deviriyorum. "Bedava bir motorumuz var." "Omzumun fiyatına.

Harika bir anlaşma."

Alaycılığı beni güldürüyor. "Kapa çeneni, dikiliyorsun." Başımı yana eğiyorum. "Acı hissediyor musun ki?"

"Sadece erkek arkadaşın olduğumu inkâr etmenin acısı. Ethan'la ilişkiniz iyi bir şekilde bitmediği için bağlanacak bir tip olmadığını biliyorum ama senin yerinde olmak için kaç kadının öleceğini biliyor musun?"

Omuz silkiyorum, filelerimi karıştırıyorum. "O zavallı, masum ruhların ölmesine izin verme. Sen ve ben birbirimize hiç uymuyoruz."

"Onları istemiyorum Jade. Ben seni istiyorum," diye hırlıyor.

Kafamı kaldırdığımda gözleri üzerimdeydi. Şu anda yarasına bir iğne girip çıkmasına rağmen, gülünç talebine boyun eğmediğim için yaşadığı hayal kırıklığından başka bir şey görmüyorum.

"Benim vücuduma sahipsin. Kız arkadaşın olabilmem için kalbime ihtiyacın var." "Kalbim sende değil, Elliot." diye eklediğimde bakışlarım düşüyor.

Bunu söylerken neden gözlerinin içine bakamıyorum? Elliot birçok nedenden dolayı kalbimi alamaz. Esas olarak kimse alamaz, çünkü bir parçası hâlâ Ethan'a ait.

"O öpücükten sonra bana bunu söylemeye nasıl cüret edersin?"

O öpücüğü kelimelere dökme cesareti karşısında ağzım açık kalıyor.

Tabii ki. Elbette, önceki öpüşmemizden sonra bunu söylediğim için kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Hissettiğim şeyler ölüm korkusunu uzaklaştıracak kadar güçlüydü. Elliot'ın beni bulmak için Zara'yı öldürttüğünü itiraf etmesi gibi rahatsız edici düşünceleri.

Elliot birçok nedenden dolayı beni korkutuyor. Ya en önemlisi beni teslim olmamı sağlayacak kadar çok istiyorsa?

Sessizlik, söylenmeye bile hakkı olmayan o kadar basit kelimelerle

bozuluyor ki.

"Ethan'da var mı?"

Gözlerim adamımıza kaydı. Sessizce çalışıyor, konuşmalarımızı duymazdan geliyor. Nadiren konuşur. Parayı alıyor, işini yapıyor ve hiçbir şey duymamış ya da görmemiş gibi davranıyor.

Yine de onun önünde durumumuz hakkında konuşurken kendimi tuhaf hissediyorum.

"Bunu konuşmak için doğru zaman değil," diye mırıldanıyorum ve file çorapların ipleriyle oynamaya devam ediyorum.

"Ne zaman ne hakkında konuşacağımıza ben karar veririm. Cevap ver bana."

Gözlerinin içine bakamıyorum. "Bugün iyi bir adammışsın gibi davranmakta çok iyiydin. Neden buna geri dönüp beni yalnız bırakmıyorsun?"

Metalin yere çarpmasıyla başımı kaldırıp bakıyorum. "İyi bir adam mı?" diye homurdandı. "Sence ben iyi bir *adam* mıyım Jade?"

Doktor, Elliot ani bir hareketle ayağa kalktığında düşürdüğü cerrahi cımbızı alır. Geri adım atar, belayı gördüğünde anlar.

"İyi bir adam olduğunu düşünmüyorum," diye düzeltiyorum onu. "Ama o kadar iyi *rol* yapıyorsun ki, insan bazen gerçekte kim olduğunu merak ediyor."

Soğuk bir şekilde kıkırdıyor ve boğazımın arkasında oluşan yumağı yutuyorum.

Korku.

"Bebeğim, kafan çok karışık görünüyor. Kim olduğumu açıklamamı ister misin?"

"Ben sadece-"

"Senin gibi öfkemi herkesin görmesine izin vermeyecek kadar akıllıyım. Bağırarak ve etrafa bir şeyler fırlatmak istediğimde, *senin aksine* gülümser ve derin bir nefes alırım."

"Sen istediğini elde etmeye o kadar alışmış bir pisliksin ki, biri ona bir şey vermediğinde sabrı kalmıyor. Senin kız arkadaşın olmak istemiyorum. Sen bana zevk veriyorsun, ben de aynısını yapıyorum. Benden daha ne istiyorsun?"

Bana doğru tehditkâr bir adım atıyor, doktorun onu dikmek için kullandığı iplik yarasından sarkıyor, iğne hâlâ takılı ve kolunun üst tarafından sarkıyor.

"Sabırsız olabilirim ama istediğim şeyler söz konusu olduğunda ne yaptığımı biliyorum. Ve tahmin et, Jade, sadece çılgınca bir tahminde bulun-ya da birini- o kadar uzun zamandır istiyorum ki, bir meditasyon gurusunu *sabırsızlıktan* çıldırtabilir."

Cevap vermemem onu bana yaklaştırıyor.

"Senin için hecelememe gerek yok, değil mi?" enemi kavrayan eli şaşırtıcı derecede yumuşak.

"O zamanlar sadece eğlendiğimizi söyleyen sendin. Sadece seks olduğunu."

"Ağırdan almaya çalışıyordum. Kardeşimden yeni ayrılmışken seni korkutup kaçırmak istemedim. Bu nasıl bir sabır? Ama sonra" - alaycı kıkırdaması beni titretiyor- "Sawyer'da daha iyi bir fırsat gördün. *Artık birbirimizi göremeyiz, Elliot. Artık Sawyer'la birlikteyim. Bu ciddi bir durum.*"

Elini yüzünde gezdirmek için çenemi bıraktı. "Siktiğimin Sawyer'ı mı?"
"I-"

"*Sikeyim. Sawyer.*" Sesi sakinliğini korurken, metal masanın üzerindeki her şey onun şiddetli bir hareketiyle yolundan çekiliyor.

Bana dönüp suçlayıcı bir parmakla işaret ediyor. "Ve sonra sen kaçtın. Ben de bekledim. Seni buldum. Seni geri getirdim. Seni benim yaptım. Ve şimdi yine bir şey var. Her zaman bir şey. Şimdi," diye homurdanıyor, başımın arkasından tutuyor, at kuyruğumu yumruğuna doluyor ve ona bakmam için çekiyor. "Şimdi bana kalbini veremez misin?"

Daha sert çektiğinde inliyorum. "Yani sorum meşru Jade. Ethan yüzünden mi? Söyle bana. *Tamamen* bana ait olman için ne yapmam gerekiyor?"

"Beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyorum titreyen bir sesle.

"Öyle mi? Üzerimdeki etkisini fark etmeye başladığımda çok korktuğumu düşünmüyor musun? Benim yerime onu seçtiğin için lanet olası patronumu öldürmek istediğimi fark ettiğimde?" Homurdanıyor. "Siktiğimin Sawyer'ı."

"Herkesin beni o adamla yalnız bırakması gerekiyor." İşte bu. Damarlarımda kaynayan öfkenin rahatlığı. Elliot'tan korkmaktan daha iyi, değil mi?

"Neden?" diye hırlıyor. "Sıçıp batırdığın için mi? Rütbeleri yükseltmek için yanlış adam seçimi mi?"

Omuz silkmeye çalışıyorum ama saçımı daha sert çekiyor.

Ona tokat atmaya çalıştığımda bileğimi tutuyor. "Onu özlediğin için mi bebeğim?"

"Siktir git," diye homurdandım. "Bırak beni!" Kim vurulduktan sonra bu kadar güçlü olabilir ki?

"Ah, işte orada. Benim öfkeli küçük aşkım." Bu kez şifonyerden kalkarak kolumu geri çekmeye çalışıyorum ve kendimi ondan kurtaramayınca ona kafa atmaya çalışıyorum. Iskaladığımda hayal kırıklığından çığlık atıyorum. Adam çok uzun.

"Bırakın beni!"

"Seni hemen şimdi, burada becerebilirim." Beni kamçılıyarak şifonyerin üzerine eğilmeye zorluyor.

"Dur."

"İzlemesine izin vereceksin, değil mi bebeğim? Tıpkı mükemmel bir fahişe olduğun gibi."

Eteğimi yukarı çekiyor, fileleri yırtıyor ve külotumu kenara itiyor.

"Elliot," diye panikledim.

"Bir anlaşmamız var Jade. Şimdi kabul et. Senin gibi küçük bir sürtük tüm kasabayı dolaştı, herhangi birinin-"

"Bana şantaj yapıyordu!" Avazım çıktığı kadar bağırdım.

Durdu.

Bir süre sonra beni bırakıyor ama ben aynı pozisyonda kalıyorum. Gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyorum.

"Mutlu musun? Onu becerdim çünkü bana şantaj yapıyordu. Söylediği her şeyi yaptım çünkü beni buna zorladı. Seni görmeyi bıraktım çünkü bana bunu *yasakladı*!" Sesim çiğ, kalbim çılgınca atıyor, ciğerlerim nefes alma ihtiyacından zorlanıyor.

Nefes nefese kalmaya çalışıyorum. "O..." Kısa bir nefes. "Bana şantaj yapıyordu, Tanrı aşkına. Billie'yi dövüyor, ona tuzak kuruyor, Caden'ın onunla çıkmayı bırakmasını sağlamaya çalışıyordu." Nefesimi tutmaya ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Tüm bunları bana Sawyer yaptırdı. Sadece- lütfen, sadece... dur."

Bu utanç verici itiraf bile Elliot'ı ikna etmeye yetmedi. Çünkü o böyle bir piç. "Ne ile?"

Ve bu soruyu istediği kadar sorabilir. Ne olduğunu öğrenmeye çalışırken ölecek.

"Bunu sana söyleyemem."

Üzerime eğildiğini hissediyorum. "Neden kimsenin sana güvenmediğini biliyor musun Jade?"

"Bırakın gideyim."

"Çünkü sen bir *yalancısın*."

Bu kelime. İçimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Çünkü beni kıran kişi bunu biliyordu. Kimsenin bana inanmayacağını söyledi.

Ancak bu, tüm ruhunuzla size inanmasını dilediğiniz birinden geldiğinde daha da acı verir.

"Ben yalancı değilim. Bırakın gideyim."

"Neydi o?"

"Ben yalancı değilim," diye tekrarlıyorum.

Yalan söylüyorsun, Jade. Yalan söylemeyi kes. Ethan'ın annesi bana inanmayan ilk kişiydi.

Jade, emin misin? Senin yaşındaki kızların ilgiye muhtaç olduğunu biliyorum, ama... bu cesur bir ifade. Yalan mı söylüyorsun, Jade? Bunu yaparak her gerçek kurbana kötülük yapıyorsun. Ne tür bir okul danışmanı 17 yaşındaki birine bunu söyler? Bana yalancı diyen ikinci kişiydi.

Aman Tanrım, Jade. Böyle şeyler uydurma. Kendini gördün mü? Bunu kim yapar ki? Vickie beni duymak istemedi. Cidden, yalan söylemek sana yakışmıyor. Bana yalan söylediğimi söyleyen üçüncü kişiydi.

Ve sonra Kay oldu. Gerçeği duymayı reddetti.

"Ben yalancı değilim." Sesim neden bu kadar zayıf? Ne oluyor bana böyle? Sonunda hangi güçle arkamı döndüğümde emin değilim.

"Ben yalancı değilim." Yanaklarım neden ıslak?

Dizlerimin büküldüğünü hissediyorum ama görüşüm daraldı. Tek görebildiğim Elliot'ın gri tişörtü.

Toplam 41.

En sevdiğim şarkılarının adı "*Pieces*". Bunu bana gösteren Elliot'tı.

"Ben yalancı değilim. *Ben yalancı değilim. Ben yalancı değilim.*"

Neden kimse bana inanmadı? Ağladım, çığlık attım, yardım istedim ama beni dinlemediler.

Sözümde şüphe etmelerini sağlayacak hiçbir şey yapmamıştım.

Kimseye yalan söylemedim. Asla dedikodu çıkarmadım.

Elliot'ın dediği gibi, geldikleri kadar

tatlıydım. Ve hala... inanmadılar.

İnanmadılar. Bana inanmadılar.

ETHAN

Benimle - Sum 41

Jade'e yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum. Hayır, biz birbirimizden uzaklaşmadık. Kay'ın yeni elemanı Maria sahte bir kahkaha atarak başını geriye attığında bunu ölümcül bir kesinlikle biliyorum.

"Çok komiksin, *papi*."

Kay önce bana sonra Maria'ya baktı. Evet, hepimizin bildiği bir şey varsa o da espri yeteneğimin en iyi yanımda olmadığıdır.

Maria'nın bu gece benimle flört etmesine sadece ve sadece tek bir amaç için izin verdim. Başka kadınlara karşı hiçbir şey hissetmediğimi kendime bir kez daha kanıtlamak için. Liseden beri hissetmiyorum. Jade ve ben çıkmaya başladığımızdan beri. Hatta ondan da önce.

Jade'den beri bir kadınla yatmadım ve bu gece de olmayacak. *Asla da* olmayacak.

"Her neyse," diye esniyor Kay. Son otuz dakikadır ölesiye sıkılmıştı. "Artık onları nereye getireceğini biliyorsun, değil mi?"

Maria'nın yeni görevi bize borcu olan erkeklerle flört etmek ve onları buraya getirmek, böylece onlar ya da aileleri bir çözüm bulana kadar onlara bodrumumuzda kolayca işkence edebilirim.

"Kesinlikle." Maria başını sallıyor. "Peki yanımda kimseyi getirmediğimde de davetiye alacak mıyım?" Onun bu önerisi, bu işi uğraşmak istemediğim bir rahatsızlık seviyesine taşıyor.

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor, kafası karışıyor ve arkasına yaslanıyor. "Tamam, *baba*. Bir dahaki sefere."

"Maria, sana yarın isimleri vermeye başlayacağım," diye açıklıyor Kay. "Sana adreslerini verebilirim ama onları tam olarak nerede bulacağın farklı bir sorun-"

Telefonu çalıyor ve oflayarak yere bakıyor. Kim olursa olsun telefonu kapatıyor.

"Genellikle onlar için geleceğimizi biliyorlar, bu yüzden evde kalmaktan kaçınacaklar ve-"

Telefonu tekrar çalar. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Beni sürekli arayan bilinmeyen bir numara var."

Öne doğru eğildim. "Belki de önemlidir."

"Ya da belki federaller beni hapse atmaya çalışıyordur," diye homurdanıyor. "Benimle konuşmak istiyorlarsa, bana hizmet edebilirler ya da beni tutuklayabilirler."

Başımı sallıyorum. Federaller Kay'i ilk kez bu kadar yakından araştırmıyor. Ne de olsa o bir çetenin başı, ama hiçbir zaman bir şey bulamıyorlar. Kurtlar'ın koruması böyle bir şey işte. Bratva onun arkasını kolluyor çünkü onlar için iyi işler yapıyor.

"Her şey yoluna girecek." Omuz silkiyor, etkilenmiyor, sadece konuşmasına devam edemediği için sinirleniyor. Kızı korkutabilecek pek bir şey yok.

Telefonu tekrar çalar. Ekranı bakıyor, önce sinirleniyor, ama yüzü hemen rahatlıyor ve artık bu durumu umursamadan telefonu açıyor.

"*Anne!*" Küçük ses, hoparlör açık olmasa bile duyabileceğim kadar yüksek. "*Livie teşekkür etmediği için ninem çılglık attı. Nana çılglık attı!*"

Bitkin düşen Kay, elini yüzünde gezdirir.

"*Anneciğim! Duyabiliyor musun, anne? Duyabiliyor*

musun?" "Evet, Lia, duyabiliyorum. Telefonu

Nana'ya ver."

Telefonun kızından annesine geçtiğini tahmin ettiğim sırada Kay ayağa kalkıyor. "Ben çıkıyorum. Yarın sabah anneme gidiyorum, ama gelecek Cuma görüşürüz?"

"Gelecek Cuma mı?" Maria sorar.

"Evet, Ethan'ın doğum günü. Sen de gelmelisin. Eminim burada olmanı çok ister."

Patronuma gözlerimi kısıyorum, o da homurdanarak telefonu tekrar kulağına götürüyor. Ön kapıyı arkasından kapattığında Maria bana dönüyor, dudaklarında müstehcen bir gülümseme oynuyor.

"Peki, kaç yaşına giriyorsun Ethan?"

Başımı arkaya atıp oflamamak için kendimi zor tuttum. Kay'le birlikte gidemez miydi? Ne olacağını sanıyor ki?

"Yirmi bir," diye mırıldanıyorum. Gitmesi için bir bahane düşünürken bir yandan da odaya bakıyorum.

"Siktir," diye gülüyor. "Sanırım arkadaşlarım haklı. Onları genç seviyorum." Şimdi bu kulağa hiç de ürkütücü gelmiyor. Ve insanlar *benim* tuhaf *olduğumu* söylüyor.

"Sence kaç yaşındayım?" Bana göz kırptıyor, belli ki gerçek yaşından çok daha düşük bir şey söylememi bekliyor.

Yaşlanmayı reddeden bir tip. Muhtemelen otuz beş ile kırk arasında, ki bu iyi, gerçekten, ama ben onunla ilgilenmiyorum. Ben Jade'le ilgileniyorum.

Cevap vermem uzun sürünce yine gülüyor. "Beni kırma ihtimaline karşı tahmin yürütmek istemiyorsun. Anlıyorum." Kanepeye daha rahat yerleşiyor.

"Peki, yirmi bir yaşındasın ve ne zamandan beri Kings'in bir parçasısın?"

"Dört yıl." Cevaplarım onun ipucunu anlaması için yeterince hevesiz değil mi?

"Kay için insanlara işkence etmek çok uzun bir süre."

İnsanlar burnunu sokar da sokar.

"O zamanlar Kay lider değildi. Babasıydı. Sonra Sawyer. Şimdi de o."

"Anladım. Yine de, dört yıldır yaptığın şey..."

Elini göğsüme koyuyor. Bu his bende çılgılık atma, kendi derimi tırmalama isteği uyandırıyor. Parmaklarının her birini kırmak istiyorum.

Onun bedenini kesip biçebileceğimi düşündüğüm birçok yolu anladığını sanmıyorum. Bana dokunacak bir şeyi kalmayana kadar uzuv uzuv.

İnsanlar tam olarak istedikleri şeyi bulana kadar bir şey ararlar.

Sevecekleri bir şey ya da sonunda bir işaret. Lanet olsun. Bırak onu.

"Umursamıyorum," diye itiraf ediyorum, sonunda konu hakkında rahatlamıştım. "İşkence etmek, öldürmek, vücut parçalarını doğramak. Sonunda bunu yapmanın sağlıklı ve faydalı bir yolunu buldum."

Eli vücudumu çabucak terk etti. Kahretsin, onu gerçekten bayıltmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

"Ondan önce, kötü olduğu zamanlardı. Şehrin her yerinde ceset izleri bırakıyordum. Kan ihtiyacımı karşılamak için insanları öldürmek zorunda kalıyordum. Onlar insanlardı.

ama gerçekten ölmeyi hak ediyorlar mıydı? Bilmiyorum."

Öne doğru eğildim, yüzü düştüğünde ona gülümsedim. "Atmayı bırakan bir kalbin sessizliği gibisi yoktur ve seninkinin hala attığının ne kadar farkındasın."

Onu yakalayıp kalbini göğsünden çıkaracağımdan korkuyormuş gibi nazikçe benden uzaklaşıyor. "Ve sen, Maria. Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Sonunda "Gitmeliyim" demeden önce ağzını birkaç kez açıp kapatıyor.

"Evet, tabii. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Ama o çoktan kalktı, elinde çantası kapının yanında.

"Yani seni doğum günümde göreceğiyim?" Geri çekilirken ona bağıríyorum. "Önümüzdeki Cuma meşğulüm!"

Slam!

Bu bizim ön kapımızdı.

Ve hemen yeniden açılır, ama bu sefer Maria değildir. Titreyen Jade'i taşıyan Elliot. *Ağlayan, titreyen* bir Jade. Ve güzelliğın asla yapmadığı bir şey varsa, o da gözyaşlarını dünyaya göstermektir. Bacakları adamın beline, kolları da boynuna sarılmış.

"Ne oluyor lan?" O daha eve adımını atamadan ben kalkıp üzerlerine gittim. "Ne yaptın, Elliot?"

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor. "Çekil lan yolumdan."

"Onu bu halde ikinci kez bu eve getiriyorsun. Bence seni istemediğini kabul etmenin zamanı geldi."

"Beni kışına tekmeýi basmak zorunda bırakma Ethan." Ama ben onun yanında yürümeye devam ediyorum.

Elimi Jade'e götürüp titreyen sırtını okşuyorum. "Mi Cielo, o ne yaptı?"

"Ben bir bok yapmadım."

Kızgın. Muhtemelen bu onun hatası olduğu için.

Her şey hep onun suçu. Dikkatsiz bir katil olabilirim ama beyni olmak çok daha kötü.

"Ethan..." Jade'in törpüsü kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Ben buradayım." Sırtına daha fazla baskı uygulayarak ona elimden geldiğince güven veriyorum.

Elliot yatak odasının eşliğini geçmek üzereyken, kız "Ethan'ı istiyorum" diye haykırır.

Zaman bir saniyeliğine durur.

Buna inanmakta güçlük çekiyorum, beynim onun sözlerini algılayamıyor. Ama kalbim anlıyor. Onun için çılgınca çarpıyor.

Elliot olduğu yerde dondu kaldı.

"Aşkım," diye yalvarıyor usulca. "Özür dilerim... Özür dilerim, lütfen ona gitme." Sesindeki derin çaresizlik, ne kadar incindiğinin sadece bir parçasıdır. Elliot, Jade'i kendi kızı yapmak için her şeyi göze almıştı. Her kuralı çiğnedi, cehenneme gitti ve geri döndü.

Ama *o* bunu bilmiyor.

Başını sallıyor, burnunu çekerek yukarı bakıyor. Yeşim rengi gözleri benimkilerle kesişiyor. Ağladığında gri sınırında oluyorlar. Yeşil, üzüntüsünde boğuluyor.

"Ethan'ı istiyorum," diye tekrarlıyor gözlerini kaçırmadan, bana olan ihtiyacından hiç utanmadan.

ETHAN

Scumbag - Goody Grace, blink-182

"Ethan'ı istiyorum."

Çılgınca başımı sallıyorum. "Bırak onu," diye emrediyorum Elliot'a.

Belini kavriyorum, o da kollarını boynuma doluyor. Ama kalçalarını bırakmıyor, kolları onu sarıyor ve bacaklarını onun etrafında tutmaya zorluyor.

"Jade, lütfen." Bir anlığına onun için üzıldüm.

Çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın Jade'le paylaştıklarımızı asla anlayamayacak.

Zaman çizgisi, galaksi, lanet boyut ne olursa olsun, Jade ve ben birlikte olmalıyız.

"Bırak beni," diye inliyor, yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor.

Hareketi uzun zamandır gördüğüm en isteksiz hareketti. Elleri sarı saçlarına gidiyor, köklerini kavriyor.

"*Siktir!*" diye bağırdı. Hışımın odasına girdi ve kapıyı suratıma çarptı.

"Ben yalancı değilim," diye ağlıyor Jade omzuma yaslanarak. "Yalancı olmadığını biliyorum, Mi Cielo."

Bizi odama götürüyorum ama onu yatağa bırakmaya çalıştığımda bacaklarını belime doluyor ve başını sallıyor.

"Tamam." Sırt üstü uzandım, o da karnıma yattı.

At kuyruğunu çözerek, vahşi saç tellerinin omuzlarına düşmesine izin veriyorum. Elimi ipeğin arasından geçirip boynunu ovuyorum.

"Ben yalancı değilim," diye tekrarlıyor ve ben Elliot'ın onu bu hale getirmek için ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Sen bir yalancı değilsin," diye ikinci kez onu temin ediyorum. Titremesi durmayınca ekliyorum: "Sen bir savaşçısın. İnanılmaz bir yarışçısın. Tanıdığım en cesur kadınsın. Yalancı değilsin. Sen benim *pedacito de cielo'msun*."

Benim küçük cennet parçam. Jade işte bu.

Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyor. Boynuma doğru başını sallıyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum.

Yarın sabah sonuçlarının ne olacağını biliyorum. Ama şimdilik, eğer istediği buysa onu kendime yakın tutacağım.

Jade saatlerce bana can simidiymişim gibi sarıldıktan sonra saat on civarında derin bir uykuya daldı. Tek yaptığım elimi saçlarında gezdirmek ve ona tekrar tekrar yalancı olmadığını söylemekti.

Ne olduğunu anlamak istiyorum. Gece yarısına doğru altından kalkıp onu yatağa taşıdım ve yorganla üzerini örttüm.

Artık uyanmayacak. Jade bir kere uyudu mu, hiçbir şey onu uyandıramaz.

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatıyorum ve mutfığa gitmek için acele etmiyorum. Elliot'ın uyumayı imkânsız bulacağından şüphem yok. Muhtemelen onu nasıl geri kazanacağını planlıyordur. Hatalarını nasıl düzelteceğini ve onu nasıl incittiğini unutması için aklını nasıl çeceğini.

Küçük arka bahçemize bakan pencerenin yanında, elinde bir fincan kahve, 60'ların ev kadını gibi duruyor.

Psikopat zihninde dönen çarkları görebiliyorum. Cıvatalar yerine oturuyor, vidalar ona karşı kullanabileceği tam şeyi bulmak için daha derine iniyor.

Elliot Pearson, usta manipülatör. Önüne çıkan her şeyi zihninin gücüyle yok eden, işe yaramazsa da kendini kaybeden bir adam.

"Sadece sor artık." Sesi önündeki cama çarpıyor ve yankılanarak bana geri dönüyor.

Sakindir ama bu uzun sürmeyecektir çünkü durum onun kontrolü dışındadır. Kıskançlığı aşikar.

Ancak çözülmesi gereken sorun benim avantajıma olduğu için önce ben başlıyorum.

"Ne yaptın sen?"

Kahveden bir yudum alıyor, lanet olası gece yarısı, yavaşça yutkunuyor, cevap verirken gözleri arka bahçede.

"Kıskandım."

Bir adım öne çıktım. "Ne hakkında?"

"Sawyer."

Yavaş bir adım daha. "Ve?"

"Bana gerçeği söyledi."

Ben bir adım daha atarken her şey yerli yerine oturmaya başladı. Şimdi sırtına yakınım. "Ve?"

İç çekiyor, istemeden de olsa dumanı tüten kahve fincanına üflüyor. "Ve ben ona yalancı dedim."

Sessiz kalarak hemen arkasında duruyorum.

Ben kırık bir adamım. İçimde kan isteyen bir karanlıkla doğdum. İnsanları öldürüyorum, cesetlerini günahları için ortadan kaldırılmak üzere ölen bir adam gibi bırakıyorum. İçimde çığlık atan bir şiddet var.

Ama kardeşimi öldürmeyi hiç istemedim.

Şimdiye kadar.

Genellikle kafamın içinde çığlık atan ses şu anda sadece bir fısıltı. Çok sakın ve kendinden emin.

"Sawyer'ın ona şantaj yaptığı konusunda sana gerçeği söyledi ve sen ona yalancı dedin." Sormuyorum. İkiyle ikiyi bir araya getirebilirim.

Daha gerçeği anlamadan kafasının arkasındaki saçları tutup yüzünü cama yapıştırıyorum.

Homurdanıyor, cama çarpıyor. Kahve fincanı hızla başımın yan tarafına çarpıyor. Cam yüzümde kırılıyor ve yanan kahve tarafından hızla yıkanıyor.

Bir adım geri çekilip sıcak sıvıyı silerken tıslıyorum. Ayrı duruyoruz, nefes nefese, gözlerimiz birbirimize dikilmiş.

Başımı yana eğiyorum. "Omzuna ne oldu?" "Logan beni vurdu."

"Huh." Omuz silktim ve yüzüne bir yumruk attım.

O da bana vuruyor ve ensesinden tutup dizimi burnuna götürmeye çalışıyorum ama bacağıma tutup yana doğru itiyor. Dengemi yeniden bulmak için onu bırakmak zorunda kaldım.

Kendimi toparlamak için bir saniye bekliyorum ve o da öyle yapıyor, bir elini sarı saçlarında gezdiriyor ve her zaman gözlerine düşen telleri geriye doğru savuruyor.

Açıkça görülüyor ki, bu bizi hiçbir yere götürmeyecek ve durma konusundaki anlaşılmamız da sessiz kalacak.

"Biliyor muydun?" diye soruyor.

Elliot'ı şaşırtmak için çok şey gerekir ve bu, her zaman beş adım önde olan adam için bir şok olur.

"Sawyer'ın ona şantaj yaptığını mı? Tabii ki biliyordum. Mutlu bir şekilde başımın üstünde tuttuğun tüm o şeyleri neden yaptım sanıyorsun?"

"Oh, kendine gel, Ethan. Senin kığın benim elimde. Yıllardır sahibim. Bunu kabul etme zamanı. Kaçmasına yardım ettin. Kay'e seni öldürtmesini söyleyebileceğim tek şey bu değil."

Çenem o kadar geriliyor ki zar zor konuşabiliyorum. Parmak uçlarımdaki uğultu iyi bir şeyin habercisi değil.

"Onun için fedakarlık yaptığım için benim kığıma sahipsin. Bu seni benden daha iyi yapmaz. Seni kesinlikle ona layık yapmaz."

Elini yüzünde gezdirip başını sallıyor. "Hayır," diye gülüyor. "Hayır, bana ilk teslim oluşun onun için bir fedakârlık değildi. Sen onu feda ettin."

"Senin yüzünden!"

"Evet. Senin aksine, ben onun için her şeyi yaparım. Ve masada hangi teklif olursa olsun, gitmesine asla izin vermem. Senin yaptığın gibi değil."

Hızlanan kalp atışlarım yüzünden göğsüm yanıyor. Bana teklif ettiği şey yüzünden Jade'in gitmesine izin verdim. Beni ikna eden onun hesapçı zihni ve kabul eden benim aptal kığımdı. Daha on yedi yaşındaydım. O zamanlar hiçbir şey bilmiyordum.

Gitmesine izin vermemeliydim. Ezik, reddedilen, zorbalığa uğrayan ve istenmeyen biri olarak kalmalıydim. Bunun bir önemi olmamalıydı çünkü ona sahiptim.

Şeytanla bir anlaşma yaptım ve o zamandan beri her gün bedelini ödüyorum.

Planı ona çok istediği şeyi bile getirmedi. Onu en çok rahatsız eden de bu.

"Tüm bu kasabaya sahip olabilirsin, tehdit edebilirsin, öldürebilirsin, manipüle edebilirsin... istediğin tek kişi seni geri istemiyor, Elliot. Seni asla istemeyecek."

Gözlerinde gördüğüm tehlikeli öfke beni biraz korkutuyor. Elliot teselli edilemez olduğunda ölümcül oluyor.

Şu anda kafasının içinde, bir sonraki adımda ne yapması gerektiğini hesaplıyor. Sessizce duruyorum, ne kadar gergin olduğum için sırtım ağrıyor.

Şimdi öldürün onu. Vücudunun her yerinde küçük, derin kesikler olacak ve ölmeden önce sabaha kadar kanayacak.

Başımı sallıyorum. Bu iyi bir fikir değil.

"Neydi o? Ona neyle şantaj yaptı?" Sesi sakın ama sanırım tonunu yükselttiği zamanlardan daha tehlikeli.

Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Ona hiç sormadım. Bildiğimi ona hiç söylemedim. Onun fark etmesi için bir şey yapmıyorum; onu korumak için bir şey yapıyorum."

Başını arkaya atarak gülüyor. "Bravo, Ethan." Ellerini öyle bir alaycılıkla yavaşça çırpıyor ki parmaklarını kırmak istiyorum. "Bravo! Sen resmen onun kahramanısın. Şu haline bak" -alaycı bir şekilde suratını asıyor- "onun haberi olmadan onu kurtarıyorsun. Onun için kendini feda ediyorsun. Sessizce acı çekiyorsun."

Bir adım sonra yüzüme bakıyor, sesi alçalıyor. "Kay'le tek bir konuşmayla hayatını bitirebileceğimi bildiğin halde arkamdan iş çeviriyorsun. *Onun kaçmasına yardım eden oydu, Kay. O-*"

"Yeter."

O beni yavaşça incelerken yüzümü boş tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Onu işaretlemeyi hep sevdin," diye kıkırdıyor. "Boynundaki güzel ısırtıkları fark etmeyeceğimi mi sandın? Yakasının altına mükemmel bir şekilde yerleştirilmişlerdi, ama fark etmediysen diye aptal değilim."

Homurdanıyorum. "Evet, biliyoruz, çok zekisin. Yine de kendine bir bak, istediğin kadın için kendi kardeşine şantaj yapıyorsun. Onu bulmak için tüm ülkeyi arıyorsun. Onunla bir anlaşma yapıyorsun... ve *hala* ona sahip değilsin." Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Bu biraz acınası, sence de öyle değil mi?" Tekrar omuz silkiyorum. "Tek yapmam gereken senin sıçıp batırmanı beklemektir. Bu gece kimin yatağında uyuyacağını bana hatırlatır mısın?"

Uzayda ve zamanda neredeyse bir dakikalık bir duraklama oluyor. Sanki lanet bir kovboy filmindeymişiz gibi birbirimize dikkatle bakıyoruz.

Ellerimizi tabancalarımızın üzerinde

gezdiriyoruz. Etrafımızda tozlar

uçuyor.

Yuvarlanan otlar

geçiyor. Ama Elliot

sadece gülümsüyor.

"Yarın sabah benim yatağında uyanacak Ethan. Ya da Kay'den duyacağın bir sonraki şey yüzüne doğru ateş eden silahının sesi olacak."

"Hayır. Yapmayacak. İşte bu, Elliot." Göğsümde belli bir heyecan kabarıyor. "Sanırım sonunda sıradaki kurbanım sen olacaksın."

"Beni öldürmek mi istiyorsun? Beni küçük parçalara mı ayıracaksın?"

Senden sonrasını kim t e m i z l e y e c e k ?"

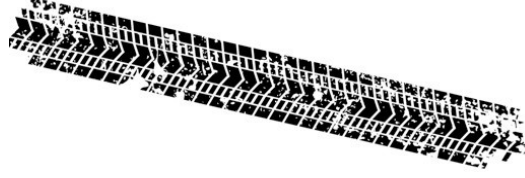
"Umurumda değil! Hayatta olduğunu ve onu benden çaldığını bilmektense hapse girmeyi tercih ederim."

"Devam et, Ethan. Öldür beni. Lanet olası dene..." Gözlerinde bir ışıık parlarken sesi kısılıyor. "Tabii..."

Ve işte burada.

Yeni ana planı.

JADE

*Önce sen beni kırdın - Tate
McRae*

Alex'ten gelen yeni mesaja kendi kendime kıkırdıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla hepsini tek seferde kaptı. Yanaklarına bak!

Jean-Paul Sartre'ın -evet, tavşanına bir Fransız filozofun adını vermiş- bütün bir bebek havucu yerken çekilmiş fotoğrafı kahkahalarımı ikiye katlıyor.

Onu pembe simle beslemediğine şaşırdım.

Çocukken yapmıştım. O veteriner faturası çok büyüktü. Ne

yazık ki Bay Shakespeare artık aramızda değil.

Parıltı yüzünden değil. Yaşlılıktan öldü.

"Bu kız," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Yirmi dört-yedi iyi ruh haliyle beni nasıl etkilediğini bile bilmiyorum, ama onun tatlılığı benim günlük güneş ışığı dozum haline geliyor. Özellikle de kardeşlerinki gibi kasvetli bir evde.

Rose: Senin sınıfta olman gerekmiyor muydu?

Alex'in de aynısını yaptığını hayal ederek gözlerimi deviriyorum. Rose White, hiçbir şeyi umursamadığını söyleyen biri için garip bir şekilde annelik yapıyor.

Bir el bileğimi kavırıyor ve şaşkınlıktan çığlık atıyorum, bedenim

minibüsün altından çekiliyor.

Elliot'ın yüzü üstümde beliriyor. Tek kelime etmeden, ama yakışıklı yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle bana elindeki kahverengi kağıt torbayı gösteriyor.

"Kahvaltı, aşkım."

İçimi heyecanla burkan bu lakabı duymazdan geliyor ve yüzümü boş bırakıyorum.

Bana yalancı demekle kurtulacağını sanıyorsa. Tekrar düşünebilir. Bir haftadır Ethan'ın yatağında uyuyorum ve bunu yakın zamanda değiştirmeyi planlamıyorum. Elliot beni yalnız bırakıyor ama sabrının ne kadar azaldığını merak ediyorum.

Uykuya dalarken Ethan'ın yatıştırıcı sesine ihtiyacım var. Onun buruşuk çarşaflarındaki kokusuna. Elliot'ın sahte tatlılığıyla başa çıkamıyorum. Bunun onun başka bir akıl çelmesi olduğunu biliyorum.

Bu sabah uyandığımda evde kimse yoktu. Saat altı civarıydı ve iki kardeş de gitmişti, bu yüzden kendimi duş almaya zorladım, üzerimi değiştirdim ve minibüs üzerinde çalışmaya geri döndüm.

Doğrulup garaj duvarına asılı eski, plastik saatin saatine bakıyorum. Saat on bir. Saatlerdir bu işle uğraşıyorum ve zar zor bir fark yaratabildim.

Elliot'ın güçlü elleriyle tuttuğu çantaya bakıyorum. "Aç değilim."

Başını sallıyor, gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Tamam ama kahvaltı etmediğini varsayıyorum ve kendini aç bırakmana izin veremem. Ayrıca, bunu sana Ethan aldı. Yani aslında benden değil, ondan hediye kabul etmiş olacaksın."

Kahvaltıyı atlادم. Dudaklarımı kısıtıp karnıma bakıyorum. Buraya döndüğümünden beri iyi besleniyorum. Her zamanki gibi kendimi aç bırakmak yerine istediğim miktarlarda istediğimi yiyorum. Normalde sahip olduğum düz karın yerine küçük bir şişliğin yarattığı farkı şimdiden görebiliyorum.

"Beni böyle beslemeye devam edersen, çirkinliğime geri döneceğim." Yukarı bakıyorum. "Oyuncağının çirkin olmasını istemezsin."

Gözlerinde bir öfke parıltısı var, gülümsemesi geriliyor. Aptalca bir şey yapmamak için kendini durdurmaya çalışır gibi bir adım geri atıyor. "Aşkım," diyor sakince. "Sana kendimi affettirmek istediğim bir durumdayım. Seni içine soktuğum durum için çok üzgünüm ve seninle ilgilenmek, bana açıldığında sana yalancı dediğim için ne kadar pişman olduğumu göstermek istiyorum. Gerçekten üzgünüm Jade."

Uzaklara bakıyor, yaklaşıyor ve önümde çömeliyor. Çantayı tutmayan eli yanağıma kavradıktan sonra gevşek saçlarıma kayıyor ve telleri sıkıca kavıyor.

"Ama bir daha kendin hakkında böyle konuşursan, seni cezalandırmak zorunda kalacağım. Kimsenin benim kadını hakkında bu şekilde konuşamayacağını öğrenene kadar canını yakarım. Kendin hakkında bile."

Bana her "benim" ya da "kadınım" dediğinde ya da onunla bir ilişki içinde olmakla ilgili herhangi bir şey söylediğinde... bu daha az tuhaf oluyor. Ona kızginken ve Ethan'ın yatağında uyurken bile, bu duymaktan hoşlandığım bir şey haline geliyor ve beni endişelendiriyor.

Çantayı yanıma bırakıp ayağa kalkıyor. Gözlerimi ondan ziyade kahverengi çantaya dikiyorum. Onun melek gibi gözlerine tekrar bakabilmem için kalbimin sakinleşmesi gerekiyor.

"Bugün çalışman için sana izin vereceğim. Ama bu akşam Ethan'ın doğum günü partisinde hazır bulunmanı istiyorum."

"Harika," diye homurdandım. "Sabırsızlanıyorum."

"Bunu sizi kızdırmak için yapmıyorum. Logan ve Racer'ın tamirhanesindeyken yeni bir not bulduğumuz için peşinizdeki kişinin NSC'den olduğunu varsayıyorum. Ama bu çok basit bir varsayım olabilir. Bu gece bir şey deneyen olup olmadığını görmem gerekiyor."

Önüme iki baş parmağımyı koydum. "Daha da iyisi. Ben yemim."

Başını sallıyor, çok ihtiyacım olan bir tartışmaya girmek istemiyor. Ona bağırarak ve vurmak istiyorum. Öfkemi boşaltmak için her şeyi yaparım.

Ama o akıllıca davranıp arkasını döner. "Biliyorsun." Durdu, eli garaj kapısının üzerindeydi. "Sen benim için her zaman güzeldin."

"Lütfen," diye homurdanıyorum.

Omuz silkiyor. "Güzellik herkese verilmiş bir armağandır. Güzel olmak sadece toplumun ondan çıkardığı şeydir. Sonunda kilonuzu dengelemiş olmanız, kaşlarınızı takıntılı bir şekilde ve mükemmel bir şekilde almanız umurumda değil. Cilt bakımı takıntın ya da artık nasıl makyaj yaptığın da umurumda değil."

Gözlerim kazara onunkilerle kesişiyor ve beni esir alıyor. "Sen benim için her zaman güzeldin Jade. Sadece sen olduğun için... sen."

Bana sunduğu küçük gülümseme, ondan gördüğüm en dürüst şey. Güzel, nazik. Kalbimi durduruyor ve çenemi düşürüyor.

O gider gitmez kese kağıdına baktım. Şehirdeki en sevdiğim lokantadan aldığım waffle sandviç. Çıkartıyorum. Sosis, pastırma, çift yumurta,

karamelize soğan. Ve ketçap seli.

Ethan en sevdiğim kahvaltıyı hatırladı.

Başımı arkaya attım, arkamdaki minibüsün kapısına çarptığımda yüzüm buruştu.

Be

n. "Ah," diye inliyorum. "İkinizi de sikeyim."

Bana tamamen açıklanamaz şeyler hissettirdikleri için onları sikeyim. farklı insanlar.

Oflayıp ayağa kalkıyorum. Üzerimdeki siyah kotu ve Green Day tişörtünü mahvetmeden bunu yemek istiyorsam bir tabağa ve bir sürü peçeteye ihtiyacım var.

Elliot'ın tabii ki.

Elimde kahverengi poşetle mutfığa giriyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum. Gözlerim dönüyor, Elliot'tan Ethan'a, Ethan'dan Elliot'a bakıyorum.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve...tekrar.

Yaşadığım şok karşısında nutkum tutuldu ve kendilerini nasıl açıklayacaklarını düşünürken sessiz kaldılar.

"Pekala," diyor Elliot sonunda. "İtiraf etmeliyim ki bunu açıklamak biraz zor."

Ethan yüzünü kaplayan kanın arasından gözlerini kırptırarak bana bakıyor.

Sadece yüzüne değil. Üstsüz vücuduna, kot pantolonuna. Siyah savaş botlarına kadar. Şimdiye kadar kurumuş, bir kısmı derisinde pul pul olmuş ama bazı kalın kısımları hâlâ ıslak.

Kollarındaki şişmiş damarlar kalbi gibi atıyor ve tüm vücudunda hissediliyor. Derisini kaplayan kırmızı sıvıya hayat veriyor ve parmak uçlarına doğru sürünerek ilerleyen bir yılan gibi görünmesini sağlıyor.

Gözlerim yılanı sağ elinde sıkıca tuttuğu bıçağa kadar takip ediyor. Sadece bir mutfak bıçağı.

Bir manyak tarafından tutulan kanlı bir mutfak bıçağı.

Sanırım Elliot ben daha anlayamadan zihnimi okuyabiliyor.

"Jade...hayır."

Hayat bana bir duygu seli olarak geri dönüyor. O kadar çok oksijen soluyorum ki başım dönüyor. Arkamı dönüp az önce geldiğim kapıdan kaçmaya çalışıyorum.

"Jade!" Elliot'ın sinirli havlamasını duyuyorum ama durmuyorum.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye inliyorum garaj kapısının kolunu

tutup o kadar hızlı çekiyorum ki neredeyse omzum yerinden çıkacak.

Ethan'ın dengesiz olduğunu hep biliyordum ama içindeki karanlığın dışarıya bu kadar net yansıdığını hiç görmemiştim.

O kişi her kimse, onları sadece öldürmemiş. Onları yok etti.

Mutfak bıçağı ile. Siyah kabzalı, gümüş bıçaklı. Ne kadar basit bir alet.

Ve şimdi başından beri haklı olduğumu düşünmeden edemiyorum. Peşimdeki kişinin o olduğunu. Beni yavaşça, acı çektirerek öldürecek, az önce kanını emdiği kişi gibi.

Bana zarar vermeyeceğini söylediğinde neden ona inandım? Beni öldürmek isteyenin Ethan olmadığını söylediğinde Elliot'a neden inandım? Başından beri beni yakalamaya çalışıyorlardı.

Beni yakalamaya çalışan elden bir milisaniye farkla kurtuluyorum. Dışarı koşarken ayağım takılıyor ve kendimi hemen dışarıda park etmiş arabamın üzerinde buluyorum.

Anahtarlar bende değil, o yüzden kaçıyorum.

"Ethan, buraya geri gel, seni çılgın orospu çocuğu!"

Elliot kızgın. Muhtemelen kardeşi sokakta kanlar içinde peşimden koştuğu içindir.

Ben çok küçüğüm. Bacaklarım Ethan'inki kadar hızlı koşamıyor. Daha elinin tişörtümün arkasına yaklaştığını hissetmeden bittiğini anlıyorum.

"Hayır!" Beni geri çekip park halindeki en yakın arabaya çarparken haykırıyorum. Hava buz gibi. Araba hâlâ yanağımı yakan sabah ayazıyla kaplı.

"Şşş," diye tıslıyor kulağıma. "Korkma, bebeğim." Yüzü yanağıma bastırırken, kanın iğrenç kalınlığını hissedebiliyor, bakır kokusunu alabiliyorum.

Bütün hafta bu adamın yanında uyudum. Onun yanında kendimi *güvende* hissettim.

Bıçağı boğazımda hissettiğimde inliyorum. Ondan hiç duymadığım bir sesle, "Korkma," diye tekrarlıyor.

Boş bir törpü. Herhangi bir duygudan yoksun. Her zaman duygu dolu olarak tanıdığım bir adamın bu yönünü tanımlayamıyorum.

"Lütfen, bırak gideyim. Bırak beni, bırak beni-"

"Şşş." Diğer eli saç çizgimi okşamak için geliyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Sana asla zarar vermem. Söz veriyorum."

Hiçbir hareket yapmamasına rağmen derim bıçağa daha fazla baskı yapacak kadar titriyorum.

"Lütfen," diye ciyaklıyorum. Korku midemi bulandırıyor. Kan kokusu safranın boğazımdan yukarı çıkmasına neden oluyor.

"Seni eve götüreceğim ve konuşacağız. Kaçmana gerek yok, korkmana gerek yok. Yemin ederim Jade... Sana *asla* zarar vermem."

Bu ağırlık . onun vücut kaybolur Çabuk, Zorla.

Bu Bıçak kazara beni Elliot'ın yakasının hemen üstünden kesti.

"Bırak onu, seni lanet psikopat. Hepimizin hapse girmesini mi istiyorsun?" Ethan'ı kendi önüne iter. "Yürü, pislik."

Ethan bana bakıyor, sonunda siyah gözlerine hayat geri geliyor. Dönüyor ve eve doğru yürüyor.

"Hey." Elliot kolunu omuzlarıma doladı. "Sorun yok." "Bu o."

Bunu öyle inanarak söylüyorum ki Elliot'ın kaşları kalkıyor.

"Hayır, seni tehdit edenin o olmadığını söylemiştim."

"Bu o."

Bunu söylemek istemiyormuş gibi görünüyor ama yine de söylüyor. "O sana zarar vermez Jade. İnan bana, şu anda olduğu gibi... O hep böyleydi. Bunun seninle bir ilgisi yok."

Yine de sarsıntı durmuyor.

"W-wh-" Takırdayan dişlerimin arasından herhangi bir kelimeyi formüle etmek zor. "Ne oldu?"

İçinde bulunduğum durumu gözlemliyor, çenesi geriliyor. "Her şeyi açıklayacağız. Evde. Gel, aşkım."

Arkada kalarak Ethan'a yakın yürüyoruz. Sürekli bize bakıyor. Bana. Gözlerim o kanlı bıçaktan ayrılmıyor.

North Shore'da şiddet olağandır. Etrafımız şiddetle çevrili olarak büyürüz. Küçük yaşlardan itibaren ölü bedenler, yüzleri kanlı ya da silahla yaralanmış arkadaşlar ve aileler görüyoruz.

Biz de bunun kurbanıyız. Arada bir iyi bir dayak mı yoksa buralı mısın? Yüzümdeki yara izi günlük hayatımızın kanıtı.

Şiddet en yakın müttefikimiz ve en büyük düşmanımızdır. Ama bir yabancının kanına bulanmış kötü bir adam? Hayır, hayatımda böyle bir şey gördüğümü söyleyemem.

Ethan'ın tehlikeli olduğunu biliyorum. İnsanlar onun yapabileceği şeylerden korkuyor. *Biliyorum* ama bunu hiç görmek istemedim. Garip davranışlarının ve karanlık eğilimlerinin altında yatan gerçekle yüzleşmeyi hiç istemedim.

Artık başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

Mutfak masasının etrafına yerleşmeden önce bir tane daha ölü gülen surat yara bandı alıyorum. Bu sefer boynumda. Elliot yapışkan bandajı derime yapıştırmak için yakamı çıkarmak zorunda kaldı.

Derinin olması gereken yerim Ethan'ın morluklarıyla kaplı. Bu hafta seks yapmamış olabiliriz ama beni hâlâ işaretliyor. Genellikle dişlerini derime batırarak beni uyandırır.

Masaya oturduğumda, Elliot hala tasmayı geri takmadı ve boğazımda ağırlığının olmaması garip hissettiriyor.

Bir sıkıntı olarak başlayan şey şimdi ihtiyacım olan bir güvence gibi geliyor.

Elliot kare masanın diğer tarafına bir sandalye bırakarak yanıma oturuyor. Ethan duş almış ve giyinmiş olarak içeri girdiğinde bakışlarımı kaçırıyor.

Belki de en iyisi budur. Ondan hiç bu kadar korkmamıştım. Karşımıza oturdu.

"Nasıl hissediyorsun?" Elliot ona sorar.

İyi ya da *kötü* hissetmesinin umurunda olmadığından şüphem yok. Tek bilmek istediği kardeşinin hala psikopatça katilce hissedip hissetmediği ya da hepimizin burada güvende olup olmadığımız.

Ethan cevap vermeyi reddediyor. Ellerini masanın üzerine koyar ve hapisane ziyaret odasında kelepçelerinin çıkarılmasına izin verilmeyen bir mahkûm gibi ellerini bir arada tutar.

Bakışları ellerinde kalıyor ve benimkiler de öyle. Artık orada kanlı bir bıçak olmadığından emin olmak istiyorum.

"Pekâlâ," diyor Elliot sonunda. "Sanırım senin bokunu tamir eden ben olacağım. Her zamanki gibi."

Tepkisizlik onu rahatsız etmemiş gibi görünüyor. Usulca ensemini tutuyor, başparmağıyla kulağımın arkasına masaj yapıyor.

"Ethan ve ben geçen hafta onun yatağında uyumak istediğine karar verdiğinde bir anlaşmazlık yaşadık. O zamandan beri umutsuzca beni öldürmek istiyor. Bunu yapmak yerine -çünkü ben onun kardeşiyim ve beni seviyor- dün gece gezintiye çıktı ve öfkesini başka birinden çıkardı. Adı neydi Ethan?"

Hâlâ ellerine bakarak bir şeyler mırıldanıyor.

"Pardon?"

"Mike," diye daha yüksek sesle tekrarlıyor.

Gözlerim otomatik olarak daha önce yere düşürdüğüm kâğıt torbaya kayıyor ve midem bulanıyor. Ethan'ın lokantada olmasının nedeni bu muydu?

Birincilik mi?

"Doğru," diye başını sallıyor Elliot. "Her neyse, geçen sefer gittiğimizde göğüslerine bakan lokantadaki o adi aşçı. Ne yazık ki bizim küçük avcımız cinayet işlemekte hızlı ama iş temizlik yapmaya ya da izlerini örtmeye gelince pek işe yaramıyor. Oğlumuz işini bitirdiğinde, mutlu bir şekilde evine gidiyor. Ve bilin bakalım her seferinde onun pisliğini kim düzeltmek zorunda kalıyor?"

"Her seferinde mi?" Dudaklarım uyuşmuş durumda ve konuşan benmişim gibi bile hissetmiyorum. Tek bildiğim, gözlerimi eski erkek arkadaşımın alamadığım. "Ne sıklıkla oluyor?"

Aslında Ethan'la konuşuyorum ama bana cevap vermek isteyen tek kişi Elliot. "Bana sorarsan çok sık," diye homurdanıyor.

Düzensiz nefes alışımda daha da kötüleşiyor. "Neden?"

"Gökyüzü neden mavi?" diyor Elliot tembelce. "Portakallar neden... turuncu?" "Bunun bilimsel açıklamaları var," diyorum ona.

"Evet, ama gerçekte bunların bir önemi yok. Gökyüzünün neden mavi olduğunu bilmek onu yeşil yapmaz."

"Ama önemli," diye tıslıyorum. "Çünkü sorununun ne olduğunu bilseydik, ona yardım edebilirdik. Onu durdurmak için."

"*Bana* kızmaya başlamayın. Zararları sınırlamak için elimden geleni yapıyorum. İnsanların boğazını kesmek ve onları parçalara ayırmak istemesi benim suçum değil. Temizlik yapmaktan başka ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "En azından-"

"Benim hakkımda kırılmışım gibi konuşmayı kes." Sonunda Ethan'ın sesini tanıyabildim. Daha önce duyduğum ölümcül ses tonuna benzemiyordu. "Ve ben burada değilmişim gibi davranmayı bırak."

İç yanağımı ısıırıyorum, sessizce onu gözlemliyorum. Biraz korkutucu olabilir ama... o özel biri. Güzel. Daha önceki adam değil.

Ama sonra anladım. Ona öyle sakın bakıyorum ki, sanki yaptığı şey zerre kadar umurunda değil.

Umurunda değil çünkü ölüm onun içinde yaşıyor. Yıllar boyunca onu en iyi arkadaşı yaptı, onun yanında yaşıyor ve bir gün çok tanıdık olduğu için onu yakalayacağını umuyor.

"Ceset mi?" Ona sordum. Gözleri hemen Elliot'a kaydı.

Sarışın kardeş sanki hiçbir şey olmamış gibi elini havada salladı. "Daha önce halledildi. Bu yüzden bu sabah geç saatlere kadar dışarıdaydık. Eve geldim, aşçıyı öldürmeden önce Ethan'ın sana nazikçe aldığı kahvaltıyı verdim ve onu evine göndermeden önce bir güzel azarlamak üzereydim.

Duş. Bir şey değil." Kardeşine dikkatle bakar. "Sen de rica ederim." Bu sefer bana gülümsüyor. "Babam herkesin karnını doyurdu."

Kahvaltıma dokunmadığım gerçeğini görmezden geliyorum. Bakışlarım Ethan'ın üzerinde kalıyor.

"Neden?"

"Elliot sana söyledi. Onu öldürmek istedim, bu yüzden başka birini öldürdüm."

"oğu insan öldürme dürtülerini kontrol edebilir," diyorum açıkça. "Sen neden onlara teslim oluyorsun?"

Sırıtır. "nk gökyüzü mavi ve ben yeşil olmasını isterdim." Omuz silkerek ayağa kalkıyor. "nk eski kız arkadaşıma hâlâ aşığım ve o da kardeşime aşık."

Dudaklarım aralandı. "Ben- ben değilim-"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye sözümü kesiyor Elliot.

Ethan oktan gitmişti. Nutkum tutuldu ve nedenini bile bilmiyorum.

Bana hâlâ aşık olduğunu itiraf ettiği için mi?

Yoksa görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım şeye dikkat çektiği için mi? Elliot'a aşık olduğumu.

Ethan'ın peşinden koşarak ayağa kalktım. "Siktir git!"

"İşte burada," diye homurdanıyor arkasını dönerken. "Gerçeği kabullenemediği için sinirleniyor."

"Gerçeği kabul edebilirim," diye ıkıştım. "Ama bir ikiyzlye katlanamam. O yüzden sözünü geri al."

"Geri almak mı?"

"Beni sevmiyorsun. Benden ayrıldığın zaman beni sevmeyi bıraktın. Muhtemelen daha önce. *Kes şunu. Yalan söylemeyi.*"

"Yalan söylemiyorum ve senden ayrıldığımda seni hâlâ seviyordum." Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? "Onu mu seçmek istiyorsun? O zaman en azından gerçeğin yarısını bilmen gerekiyor, değil mi? Bunu nasıl hissettiğimi bilerek yap."

"Yalancı." Buna dayanamıyorum. Kafamla oynuyorlar. İki de beni delirtmeye alışıyor.

"Ben-"

"Eğer beni hala seviyorsan, o zaman neredeydin!"

Ani ığlığım herkesi susturuyor. Yine yapıyorum, sakinliğimi kaybediyorum, öfkenin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

"Babam kendini öldürdüğünde neredeydin Ethan? Neredeydin, *dört. Lanet olsun.* Ayrılığımızdan *aylar* sonra? Beni bu kadar kolay mı unuttun? Ona ne kadar yakın olduğumu? Ağladığımda ve onu gmdğmde

neredeydin?

Her kemoterapi seansından sonra annemi kollarımda tutarken, onu çok özlediği için pes etmesine izin verirken ve güçlü kalması gereken kişi *bendim*."

Sesim kesiliyor. Her çığlık attığımda olduğu gibi, ciğerlerim boşalıyor. "Çünkü Elliot oradaydı. Bana sarıldı ve gözyaşlarımı sildi. Babamın cesedi toprağa indirilirken elimi tuttu."

Titreyen elimi saçlarıma götürüyorum, köklerini kavıyorum ve her birini koparma dürtüsüne direniyorum. "Benden ayrılabilirsin, kalbimi yıkabilirsin ama sevdiğin birini sana en çok ihtiyacı olduğu anda *terk* edemezsin. Eğer o zaman beni hâlâ seviyorsan ve şimdi de seviyorsan, söyle bana. Nerede olduğunu söyle."

Beni tekrar yıkması için hazırım. Ethan'la tanıştığımda bütün değildim. Pürüzlü parçalarımız, biz onları parlatana, yeniden şekillendirene ve eritene kadar birbirine uymuyordu bile.

İnşa ettiğimiz şaheseri paramparça etti ve parçaları toza dönüşene kadar ezdi.

Ve hala bana aşık olduğunu söylemeye
cüret ediyor? Hayır.

Reddediyorum.

Gerçeği istiyorum. Hiçbir yerde özel olmadığını onun ağzından duymak istiyorum. Evde, odasında, müzik yapıyordu. Eşyalarını atıyordu. Başka bir kızla. *Umursamadan*.

"İçimi aç ve kalbimi ez, Ethan. İlk ve son kez, buna bir son verelim. Yap şunu. Bana gerçeği söyle."

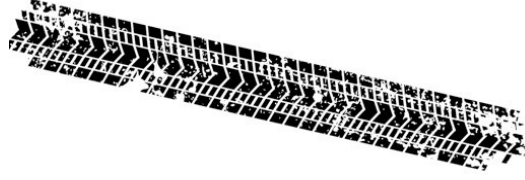
Kırık bir ruhu yansıtan gözleriyle bakışları arkamdaki Elliot'a yöneliyor.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diyor ona, sesi zar zor duyuluyor.

Kardeşi cevap vermeyince tekrar bana baktı. "Neden ona senin için neden orada olmadığımı sormuyorsun?"

Gerçeği duymak için kalmıyor. Elliot zaten söylemeye zahmet etmeyecek. Doğum günü için ne harika bir başlangıç.

JADE

Garip Aşk - Halsey

Parti kızışıyor. Tabii ki öyle. Ethan'ın doğum günü.

Şimdi Elliot'ın odasındayım. Kardeşlerimin odalarını değiştirmekten başım dönüyor. Kendime ait bir oda almalıyım ki ikisi de pislik gibi davrandığında rahat uyuyabileyim.

Telefonumun ekranına bakarken alt dudağımı ısırıyorum.

Aynı anda iki kişiye aşık olmak mümkün mü?

Bunu kim Google'da aratır ki?

Kapı açıldığında irkiliyorum ve araştırmamı siliyorum. Telefonumu kilitleyip Elliot'a bakıyorum.

Alt dudağını ısırıyor, bana bir sonraki yemeğiymişim gibi bakıyor. "Gerçekten harika bir zevkim var." Gözleri kalçalarımın gidiyor.

Onun seçtiği siyah vinil bir mini etek ve uyluk halkası jartiyerlerle tutturulmuş diz boyu çoraplar giyiyorum. Suni deriden yapılmışlar ve ön kısımlarında birer kalp var, geri kalan bantlar çivili çivilerle kaplı.

Onun tişörtlerinden birini giymek yerine, göğüslerimi örtmek için siyah bir bandeau ve file file bir üst giyiyorum.

"Eminim zengin şeker baban seni hiç böyle giydirmemiştir."

Başımı salladım. Burada olan biten her şey yüzünden Stan'i tamamen unutmuştum. Muhtemelen hâlâ gittiğimi bilmiyordur. Benimle iletişime geçmeden önce uzun bir süre beni terk edebilir. Özellikle de çalışıyorsa. Döneli sadece iki hafta oldu.

"Bu daha fazlası" - doğru kelimeyi arıyorum, itiraf etmeli miyim emin değilim

-"Stan'in bana giydirdiklerinden daha çok."

Başını sallıyor, beni evinde tutmak için yüklü miktarda para ödeyen adam hakkında daha fazla şey duymak istemediği belli.

"Bunu senin için yıkadım. Bu gece giy."

Bana titreşimli iç çamaşırını uzatıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir şey seni pislik olmaktan alıkoyamaz, değil mi? Benimle barışman gereken zamanlarda bile."

Kıkırdıyor. Cebinden bir şey çıkararak bana parlak yeşil kalp şeklinde bir lolipop gösteriyor. Üzerine kabaca yapıştırılmış küçük bir not var ve üzerinde *özür dilerim* yazıyor.

Etkilenmemiş bir şekilde ona baktığımda, elmayı gözlerimin önünde sallıyor. "Elma. Bu senin favorin."

Derin bir nefes alıp onu gözlemliyorum.

"Ethan'ın insanları öldüren bir psikopat olduğundan bahsediyorsun ama bence en çok kırılan sensin Elliot."

Elini bırakıyor ve başını yana eğiyor. "Anlamıyorum."

"Hayır, inanmıyorsun. Çünkü bana inanmadığın için en sevdiğim lolipodu vererek özür dileyebileceğini sanıyorsun. Sana lisede Ethan'la ne olduğunu sorduğumda bana yalan söylemeye devam edebileceğini sanıyorsun." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Bu işler böyle yürümüyor. Ben incindim. Gerçekten incindim. Sen... her zaman istediğini elde etmeye, herkesin davranışlarını ve duygularını kontrol etmeye o kadar odaklanmışsın ki, insanlara empoze ettiğin duyguların *nasıl hissettirdiğini* bilmediğini hiç fark etmemişsin."

Bir an için bakışlarında bilinmeyen bir şey gördüğümü sanıyorum. Empati, belki? Ama geldiği gibi gitti. Artık sadece kafa karışıklığı var, çünkü onun gibi insanlar temel duyguları anlamıyor.

"Sawyer'ın üzerinde ne vardı?"

Başımı arkaya attım. "Tanrı aşkına, önemli olan bu değil!" Ellerimi yumrukluyorum, içimdeki öfkeyi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum ama bunun imkânsız olduğunu çok iyi biliyorum. "Sawyer öldü. Beni yapmaya zorladığı şeyler ve paylaştığımız sırlar da onunla birlikte gitti." Öfkeyle külotumu giydim. "İşte oldu. Ben hazırım. Bu gece bana işkence ederken iyi vakit geçir."

Son yorumumu görmezden gelerek konuşmak istediği konuya devam ediyor. "Hepimiz Billie'yi kıskandığın için ona kötü davrandığını düşündük. Çünkü Caden onu istiyordu, seni değil."

"Lütfen," diye homurdanıyorum. "Ben hiç diğer kadınlarla *yarışan* bir kız oldum mu? Ben çirkin olanım. Başka bir kadın benimle aynı erkeği istese, hiç şansım olmadığını bildiğim için hemen vazgeçerim. Ethan benden ayrıldığında görünüşüm hakkında o kadar güvensizdim ki en ufak bir ilgi gösteren her erkekle yattım. Bunu istediğim için değil, teklif ettikleri için yaptım. Başka birini istediği bu kadar belli olan birine asla gitmezdim. Yani hayır, Billie'nin peşinde değildim çünkü Caden'ı istiyordum. Bana ne, gidip kendini becerebilir."

Gözlerindeki acı hafifçe geri çekilmeme neden oluyor. Orada çok fazla acı var ve o tekrar konuşana kadar bunu anlamıyorum. "Kendin hakkında bu şekilde konuşmandan nefret ediyorum. Kendine çirkin demenden."

Kabul etmeyi reddettiğim bir gerçeği ifade eden basit bir ifade. Elliot Pearson benim güzel olduğumu düşünüyor.

Beni becermek istediği için değil, kendimi güzel göstermek için çaba harcadığım için de değil.

Sadece onun gözünden bakabildiği için güzel olduğumu düşünüyor.

"Özür dilerim," diyor tekrar. "Sana olan tutkum gözümü o kadar kör etmişti ki, başka bir erkeği istediğin için yaptıklarını o kadar kıskanmıştım ki, tüm bu yaptıklarının... *sen* olmadığını görmezden geldim."

Ona hiç merhamet etmiyorum. "Hepiniz görmek istediğinizi gördünüz." Gözleri düşüyor, kafasının içinde çarklar dönüyor.

"O gece ne oldu? Sawyer'ın evinde?"

"Sawyer Caden'a bir ders vermek istedi ve Billie'ye tecavüz edebilmek için onu evine götürmeme yardım etmemi istedi." Boynumun arkasına masaj yapıyorum, rahatsızlık derimin altında milyonlarca böceğin içime girmesi gibi geziniyor. "Biliyorsun... hiçbir şey bir insanı cinsel saldırı kadar öldüremez. Bedenin canlıdır ama ruhun ölmüştür. Bu sanki... bu sanki baştan aşağıya uymayan bir kostüm giymek gibi. Çok dar, acı verici derecede rahatsız edici. Her şey belirsiz, görüşünüz bulanık. Anlar geçiyor, ama gerçekten geçtiğinden emin değilsiniz. Bir şeyler duyarsınız ama sesleri kısılır. İnsanlar sizi belli bir şekilde görüyor ve altında ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Çaresizce başka birine dönüştüğünüzü izlersiniz. Siz olmayan birine. Başkasının sizi yaptığı bir şey. Ve tekrar tekrar düşünebildiğiniz tek şey, sadece ve sadece tek bir şeydir: Bunu asla istemedim. Bu. Adil değil. Adil değil."

Nefes almaya çalışıyorum. O kadar acı veriyor ki boğuluyorum. Göğsüm donmuş, ciğerlerimin üzerine bir buz kütlesi oturmuş.

Bunun hakkında konuştum.

Bu konu hakkında konuşmayalı iki yıl on ay oldu. Ve ben

Elliot'ı mı seçtim?

Beynim gerçekten bana karşı mı? Yoksa içgüdülerim o kadar bozuk mu?

Beni analiz etmek için zaman ayırıyor. Bunu hep yapar ve insanlar da ona izin verir. Beyninize girmeye çalışırken birisi onun yolunu kesse, o zaman hepimiz üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olmazdı.

"O gece oradaydım. Ona bunu yapmadan önce onu durdurduğunu gördüm," diyor, sözleri hesaplanmış. "Onu neden durdurdun?"

Bu, başıma gelenleri anlatmamı beklediği an. Aptal değil; tecrübelerime dayanarak konuştuğumu biliyor.

Ama başka birinin bana bunu uydurduğumu söylemesine izin vermeyi reddediyorum. Bu yüzden konu kapanmıştır.

"Onu durdurmadım. Onu dövdüm." "Onu durdurmak için," diye ısrar ediyor.

"Aman Tanrım, evet! Şunu keser misin artık? Neden başka bir kadının tecavüze uğramasını isteyeyim ki?"

"Ve o sadece... senin onu durdurmana izin verdi."

Başımı arkaya atıp manyak gibi kıkırdıyorum.

"Sawyer'la hiç tanıştın mı? O gece cinsel hüsrânını başka birinden çıkardı. Merak etme."

Burun delikleri açıldı. "Jade." Sesi alçak. Öfkesi artık elle tutulur bir halde. "Sakın bana ona saldırmasına engel olduğunu söyleme, çünkü sen de bundan nasibini aldın. Kendini Billie için feda mı ettin?" Bir vuruş. "Billie mi?" diye tısladı. "Yaralanan sen olacaksan Caden'ın aşık olduğu NSC kaltağı kimin umurunda?"

Başımı salladım. "Bana tecavüz etmedi. Sawyer ve ben her zaman seks yapardık.

Bu hiçbir şeyi değiştirmede."

"Çünkü *sana şantaj yapıyordu.*" Gömleğimi yumruklayarak yaklaştı.

"Bu rıza değil."

Boğazım düğümleniyor ama öfke galip geliyor. Her zaman öfke. "Peki sen ne yapıyorsun, Elliot? Bedenime karşılık senin koruman. Nedir bu?"

"Yapma. Bizim bir geçmişimiz var, biz..." Kendini durdurur, yüzü düşer. "Jade... bana bunun seni korumamdan daha fazlası olduğunu söyle. Bunu sadece bir bahane olarak kullandığını söyle... beni istediğini."

Ona yalan söylemenin bir anlamı yok. Neden? Onu kötü hissettirmek için mi? Onun yerine gerçeği söylerim.

"Seni istedim," diye itiraf ediyorum. "Bana o kadar ihtiyaç duyuyordun ki, bunun için bir anlaşma yapmak istemen seni daha çok istememe neden oldu. Ben bir sürtüğüm, unuttun mu?"

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor, o kadar korkunç ki geri çekilmemek için kendimi çelikleştiriyorum.

"Hayır, aşkım. Sen bir sürtük değilsin. Sen *benim sürtüğüksün*."

Arka cebine uzanıyor ve sıkıca tuttuğu bir şeyi çıkarıyor.

Bir yaka. Bu sabaha kadar taktığımdan farklı.

Bu kısmen deri, kısmen zincir. İçinden geçen narin metal halkaların önünde bir kalp sallanıyor. Bana takmakta tereddüt etmiyor, ben de izin veriyorum.

Mücadele bile etmiyorum.

Belki de Ethan haklı olduğu içindir; sınırdaki bir psikopata aşık oluyorum.

Ya da belki Elliot bana sürtüğüm dediğinde, yasaklamama rağmen midem ters takla *attığı içindir*.

Öndeki zincir ayarlanabilir, işte o zaman bunun bir gerdanlık olduğunu anlıyorum. İşaret parmağını kalbe takıyor ve çekiyor. Tasma sıkılaşıyor ve ben de onun hareketini takip etmek zorunda kalıyorum.

Elini kaldırdığında dudaklarımdan şaşkın bir nefes çıkıyor ve ağzı ağzıma değene kadar parmak uçlarımda durmak zorunda kalıyorum.

"Sana inanmadığım için özür dilerim," diye fısıldar. "Gerçekten. Kızgın ve kıskançtım. Sawyer'ın böyle bir şey yapacağını hemen anlamalıydım. Eğer sana ne yaptığını bana söylemek istemiyorsan, sorun değil. Acele etme. Tekrar açılmaya hazır olduğunda, seni dinlemeye hazır olacağım."

Kalbim sıkışıyor ama neyse ki beynim aklımı başımda tutuyor. Ethan'la olan ilişkimdeki rolü hakkında hâlâ hiçbir şey itiraf etmedi. Eski sevgilim yavaş yavaş arka planda kaybolurken onunla yakınlaşmamız hakkında.

Tanrı aşkına, daha yeni taktığı bir tasma ile beni neredeyse boğarken onun güzel sözlerine kanamam.

"Bana benim olduğunu söyle," diye fısıldıyor, o güzel, çakıllı sesi bir kukla ustası gibi kalbimin tellerini çekiyor.

Hissedebiliyorum. Kalbim... o...

Bana ihanet ediyor.

"Söyle aşkım. Sen kime aitsin?"

Boğazımdaki devasa topu yutkularak geçiştiriyorum. Bunu yapmak fiziksel olarak acı veriyor. "Sen."

Ben konuşurken dudaklarım onunkilere değiyor ve bu dokunuşla kıvılcımlanan akım, onun zaten kontrol ettiği bir yere kadar gidiyor.

"Mm." Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Tekrar. Bana benim olduğunu söyle." "Ben seninim, Elliot."

"Sawyer seni istedi, Stan seni elinde tutmak için para ödedi, Ethan hala sana aşık... ama sen kimsin?"

Tekrar cevap verdiğimde titriyorum. "*Senin.*"

"Aferin kızıma." Alt dudağımı o çok sevdiğim şekilde ısıırıyor, dişlerinin arasında şişip kızarmasını sağlıyor. "Yakında o küçük, güzel kalbini avucumun içinde tutacağım. Sonunda, o kalbin atmasına izin vermezsem nefes alamayacaksın."

Şu anda zor nefes alıyorum ve bunun yakayla hiçbir ilgisi yok.

Hayır, bana geleceğimin nasıl olacağını söyleyen bir canavar yüzünden.

Elliot kalbimin kontrolünü ne zaman ele geçireceğinden bahsettiğinde, sözleri bir tehditten ziyade bir kehanet gibi geliyor.

Bir adım geri çekildi, gözleri daha önce hiç görmediğim bir ihtiyaçla parlıyordu. Başka kimsede değil. Ethan beni istiyordu, bana ihtiyacı vardı ama beni isteyerek elde etmişti. Hiç böyle olmamıştı... Beni kendine saklamaya çalışmaktan bu kadar dengesizleşmemişti.

Partinin sıcaklığı dışarıdaki dondurucu soğukla sert bir tezat oluşturuyor. Kışı sevmiyorum. Çok soğuk. Ailemle birlikte yaşadığım stüdyo dairede kalorifer yakacak paramız yoktu. Annem fırında bir şeyler pişirirdi ve işi bitip fırını kapattığında, soğurken ortalığı ısıtmak için fırını açık bırakırdı. Sanırım bu kadar küçük bir yerde yaşamamız iyi bir şeydi.

Etrafım benim gibi insanlarla dolu. Genç yaşta hayatın gerçekleriyle yüzleşen insanlar. Tam yüzlerine.

Eskiden arkadaşım dediğim insanlar.

Rahatsız, yersiz, dışlanmış... Bu kelimeler bu gece nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmez bile.

Yüksek sesli müziğe rağmen fısıltılarını duyabiliyorum. Gözlerindeki soruları okuyabiliyorum.

Elliot onu yine mi beceriyor?

O hain mi? Elbette, ona dokunuyor olamaz.

Vickie ve arkadaşları saatlerdir odanın diğer tarafından beni izliyorlar. Hiçbir şey yapamıyorlar çünkü bütün gece Elliot'ın kucağında oturmak zorunda kaldım. Genelde birlikte takıldığı diğer çocuklar buna aldırıyor. Eteğimi ve bacaklarımı çok iyi görüyorlar. Muhtemelen eteğin altındakileri de. Elliot ve benimle sehpanın etrafındaki kanepe ve sandalyelerde oturan dört erkekten ikisiyle Ethan ve Elliot arasındaki dönemde, biriyle de zaten Elliot'la görüşürken seks yaptım. Bildiğini sanmıyorum. Sadece eğlence amaçlıydı, yani özel değildik. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Elliot'la aramızda hiç eğlence olmadığını anlamaya başlıyorum. Sadece o ve beni kendine saklamak için yaptığı ayrıntılı plan.

Çünkü normal bir insan gibi *soramazdı*. Ya da teklif bile edemezdi. Hayır, Ethan'la ilişkimiz bitene kadar bekledi. Beni yakınında tutmak için Kings'e katılmamı tavsiye etti. İşin çoğunu birlikte yapmamız için ısrar etti, beni baştan çıkardı, bir kaçamakmış gibi davrandı... ve ben kaçtığımda, beni bulması için birini öldürttü, benim için geri döndü, beni buraya sürükledi ve karşılığında *bana* koruma teklif etti... *bana*.

Kucağında kayıyorum. Böyle söyleyince kulağa çok yanlış geliyor. Gerçekten de ona aşık olan o berbat yanıma vurguluyor. Bir erkeğin bana sahip olmak için tüm bunlara katlanmasından mutluluk duyan yanıma.

Elliot herkesin düşündüğünden çok daha kötü. O tatlı gözler ve o parlak gülümseme. Sanki şeytanı bile titretecek günahlar işleyebileceğini bize hiç kanıtlamamış gibi hepimiz ona kanıyoruz.

Her iki dakikada bir gözlerim terli bedenlerin arasında Ethan'ı arıyor.

Eski kız arkadaşıma hala aşığım.

Söyledikleri hakkında konuşmak istiyorum. Benden neden ayrıldığını anlamak için. Esas olarak... Tekrar duymak istiyorum.

Eski kız arkadaşıma hala aşığım.

Partinin boğucu sıcağına rağmen içimden bir ürperti geçiyor.

Yakınıımızdaki insanlar Beauty School Dropout'un "*FIGHT MODE*" şarkısına kafalarını vuruyorlar. Ethan'dan eser yok ama. Önümdeki bira şişesine bakıyorum ve bu gece zihnimi açık tutmam gerektiğine ikna oluyorum.

Bana hala aşık olduğunu itiraf eden adamın siyah gözlerini bulmak için umutsuzca tekrar dışarı bakıyorum ve onu bulduğumda kalbim donuyor

Bir taş bloğuna. Gözlerim canlı yeşil olanlarla kesiştiğinde bu bira daha çok bir seçenek gibi geliyor.

Caden Ethan'la konuşuyor, kolu eski sevgilimin omuzlarına dolanmış ama gözleri benim üzerimde. Ağzı tam kulağının dibinde, böylece müzikten onu duyabiliyor.

Sikmek. Sik.

Ethan'ın Caden'ın *ona dokunmasına* izin verdiğine inanamıyorum. Bunu yapmasına izin verdiği tek kişi benim.

Elliot bu kadar çabuk ayağa kalkmama o kadar şaşıyor ki beni bırakmak zorunda kalıyor. "Tuvalet" diye mırıldandığım için bir şey sormaya vakti olmadı.

Eli eteğimin altına giriyor, başını sallayıp konuşmasına geri dönmeden önce kıcımlı sınıyor.

Kings'in üyelerini iterek geçiyorum, bazılarının bana yönelttiği hakaretleri görmezden geliyorum. Ethan ve Caden mutfağın yanındaki duvara yaslanmış durumdalar ve Caden King'in eski sevgilimin dudaklarına yerleştirdiği sinir bozucu derecede sevimli gülümsemeyi görmezden gelemiyorum.

Bunlar çok nadirdir, Caden bunları hak etmiyor.

"Bana yaklaşmaya *cüret* ettiğine inanamıyorum Jade," diyor kayıtsızca. "Seni şu anda ne kadar çabuk öldürebileceğimi biliyor musun?"

"Elliot'a yapmayacağını söylemiştin."

Başını yana eğip bana göz kırpmıyor. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"*Billie*'ye yapmayacağını söylemiştin."

Bir şey söylemediğinde, onu yakaladığımı biliyorum.

"Artık New York'ta yaşadığını sanıyordum," diye dişlerimi birbirine vuruyorum. "Bu şehirden nefret eden biri için seni burada çok sık görüyoruz."

Bana gülümsüyor ama Ethan'la konuşuyor. "Sana işe yarayacağını söylemiştim." "Ne işe yarayacaktı?" Hırlıyorum, ellerim çoktan yumruk olmuş

Tırnaklarım derimi sıkıca kesiyor.

"Ona elimi sürdüğüm anda geleceğini. Kıskanç, dengesiz küçük bir seysin." Caden'ın gözleri muziplikle parlıyor.

Kolunun hâlâ Ethan'ın etrafında olduğuna bakıyorum ve her şey netleşiyor. Birçok Kings üyesi tarafından bilinen ama hakkında nadiren konuşulan bir şey var. O da Caden ve Ethan'ın Kings'e son katıldıklarında çıktıkları birkaç kısa ay. Caden'ın Ethan'ı en sevdiği kişi olarak kullanmasına

Siktiğimin oyuncak *randevusu*.

Aslında bu Ethan'ın hayatında ilk kez benden başka birinden ilgi görmesiydi. Biseksüel olduğunu her zaman biliyordu ve bu Caden'dan da sır değildi, ama sonunda benden başka bir insan Ethan'a ondan etkilendiğini gösterdi ve işi bitti.

Eski sevgilimin Caden'in aşk ısırmalarıyla etrafta dolaştığını görmenin hayal kırıklığı, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kalp kırıcıydı.

Caden'in Ethan'ın omzunda asılı duran eline bakıyorum ve kafamın üzerinde lanet olası en parlak ampul yanıyor.

Gözlerimi ona diktim. "O sendin."

"Ben mi?" Caden kıkırdıyor.

Ethan'ı benden ayrılmaya zorlayanın o olduğu çok açık. Yoksa neden ayrıldığımız anda onun üzerine atlasın ki?

"Benden ayrılmasına sen sebep oldun."

Caden gülüyor, başını geriye atıyor. "Ne oluyor lan?"

"Jade," diyor Ethan alçak sesle, arkadaşından ayrılarak. "O-" "Piç!"

Caden'a bir kanca vurarak çığlık atıyorum.

Bedenimi terk etti. Yüzü yana doğru çarpınca gözlerim açıldı.

Arkamda devam eden bir parti var, bu yüzden kimsenin bizim küçük köşemizde neler olup bittiğini fark ettiğini sanmıyorum.

Caden çenesine masaj yaparak ayağa kalktı ve aşağıya baktı Ben.

Korku hissetmiyorum, sadece öfke. Ki bu da beni her zaman başım belada.

"Seni lanet..."

Üzerine atladığımda kendimi kontrol edemedim. O benden kaçmaya çalışırken ikimiz de yana doğru tökezliyoruz ve mutfak kapısından geçiyoruz. Elliot girilmez dediğinden beri burada kimse yok. Garaja açılıyor ve kimsenin minibüsü bulmasını istemiyor.

Caden onu yere indiremeyeceğim kadar güçlü ama dengesini korumak için birkaç adım geri gitmek zorunda kalıyor.

Beni geri itiyor, belli ki bana zarar vermek niyetinde değil ve Ethan'ın kollarına düşüyorum. Kollarını belime doluyor, kollarım vücuduma yapışıyor. "Kes şunu," diye tıslıyor kulağıma. "O değildi."

"Nasıl olmaz?" Onun pençesinde çırpınarak öfkeleniyorum. "Fırsatını bulduğu anda seni becermekten çok mutlu oldu."

Caden mutfak masasına yaslanarak, "Ve bu da harikaydı," diye alay ediyor benimle. Kollarını kavuşturuyor ve başını yana eğiyor. "İnlediğinde çok dayanılmaz oluyor, değil mi?"

"Kapa çeneni!"

"Jade, bu kadar yeter." Ethan'ın tutuşu, tam bir nefes almakta zorlandığım noktaya kadar sıkılaşıyor. "Eğer sakinleşmezsen, Caden seni dizlerinin üzerine çöktürüp sikimle susturmama mutlulukla tanık olacak."

"Her zamanki gibi büyüleyici," diye homurdandım.

Ama istenen etkiyi yarattı. Beni bırakmanın güvenli olduğunu hissedene kadar onun elinde sakinleşiyorum. Yine de bir elini enseme tutuyor.

"Ve sen," diye ısrar ediyor Ethan. "Onu rahat bırakacak mısın? Sana onu kızdırmamanı söylemiştim."

"Onu kızdırmayan tek bir şey söyleyin," diye alay ediyor Caden.

"Yapacağım-" Ethan beni kendisine doğru sürüklediğinde tehdidim boğazımda kalıyor, omuzlarım onun kaslı göğsüne çarpıyor.

"Beni çok sahipleniyorsun, Mi Cielo," diye fısıldıyor Ethan kulağıma. "Caden'ın bana *bir kez* dokunduğunu gördüğünde böyle hissediyorsan, Elliot'ın seninle her gün seviştiğini gördüğümde nasıl hissettiğimi bir düşün."

Dinlemeyi reddederek, onun kollarında kıvraniyorum.

"Adamınla yatmayacaktım Jade," diye araya giriyor Caden. "Hayatımın aşkını buldum. Bu olduğunda, inan bana, başka hiç kimse için bir şey hissedemezsin. Neden Ethan'a bunun nasıl bir his olduğunu sormuyorsun?"

Ethan arkamda dondu kaldı.

"Ne?" Caden gülüyor. "Ayrıldığınızdan beri benim dışımda kimseyle çıkmadığını ya da sevişmediğini ona hiç söylemedin mi?"

Ethan ofluyor, sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor. "Dürüstçe söyleyebilirim ki sen hayatımda yaptığım en büyük hataydın Cade."

Caden'ın gülümsemesi olabildiğince kendini beğenmiş. "Bunu kastettiğini sanmıyorum." Masayı itiyor ve mutfaktan çıkarken Ethan'a, "Bir şey değil," diye mırıldanıyor.

Kapıyı açtığında müziğin sesi tekrar yükseliyor ve kapıyı kapatır kapatmaz tekrar donuk bir basa dönüyor.

Sessizlik uzun bir dakika boyunca uzuyor. Nefeslerimiz senkronize oluyor, kalplerimiz aynı hızda atıyor. Kürek kemiklerimin arasında onunkinin benimkinin ritmini belirlediğini hissedebiliyorum.

Uzaklaşmalıyım. Tutuşu gevşiyor ve gitmekte özgürüm. Eli tekrar yanına düşüp Elliot'a geri dönmeme izin verdiğinde sessizleşiyor.

Söylenmemiş ne olursa olsun, benim hakkımda ne hissederse hissetsin, Ethan kararları kardeşinin verdiğini biliyor ve benim için, onun için, herkesin akıl sağlığı için neyin iyi olduğunu biliyorsam, o zaman geri çekilmeli ve oturma odasına geri dönmeliyim.

Ne yazık ki istemiyorum. Bir sonraki nefesi yavaş ve derin.

"Dayanılmazsın."

Beni çevirip dudakları dudaklarımı yakaladığında sertçe soluduğu tek sözcükler bunlar.

Belimi kavradığında inliyorum ve daha sert bastırıyor. Dudaklar dudaklara karşı, sert, amansız bir baskı. Beni kaldırıyor ve mutfak masasına oturtuyor. Bana yakın durması için bacaklarımı açıyorum.

Ve son olarak.

Sonunda dili geçip benimkini okşuyor. Ağzına doğru inliyorum ve ona karşı hissettiğim tüm sevgiyle onu öpüyorum. Bu son derece duygusal ve ona karşı hâlâ ne kadar çok şey hissettiğimi haykırmak istiyorum. Her zaman hissetmişimdir. Ama buna gerek yok. Aklımı okuyabiliyor. Beni öğrenmekten, bana nasıl var olacağımı, kendim olmayı öğretmekten asla vazgeçmeyen bu adama karşı açık bir kitabım. I Beni sevmekten asla vazgeçmeyen birine tek bir kelime bile söylememe gerek yok.

Ağzımı tahrip ediyor, dilimi ısıtıyor, sonra yarayı yalıyor. Ben de onu ısırınca inliyor, açlıktan ölüyorum.

Benim bildiklerimi bilen tek kişi olduğu için Caden'dan nefret ediyorum; Ethan inlediğinde karşı konulmaz oluyor.

Nefeslerimizi tutarken alını benimkinin üzerine düşüyor.

"Mi Cielo," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Elleri başımın iki yanına bastırmak için belimden ayrılıyor. "Özür dilerim."

Ağlamak istiyorum. Sesindeki duygular beni parçalıyor. Çok fazla özlem ve pişmanlık. Çok fazla sınırsız sevgi.

Nefes alamıyorum, boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor.

"Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim." Tutuşu sıkılaşıyor, beni ona bakmaya zorladığı için boynum geriliyor. Bu aç rahatsız edici, doğal değil ama hareket etmek istemiyorum. "Gitmene izin verdiğim için üzgünüm. Seni bulduğumuz için üzgünüm."

Beni bu kadar sıkı tutmasaydı geriye düşmeme neden olacak bir güçle saç çizgimi öpüyor.

"Konu sen olunca bencilce hatalar üstüne bencilce hatalar yapıyorum Jade. Doğru düşünemiyorum... Seni aramasına yardım etmemeliydim. Ben

Buraya, kollarıma döndüğün için üzgünüm. Üzgünüm çünkü bir daha gitmene asla izin vermeyeceğim. Kaçmana yardım ettim, sadece seni geri sürüklemek için... ve bunu hiçbir şeye değişmezdim."

Nefesimi yutarken, kaçtığım sabahın anıları içime çöktü.

Telefonum Stanislav'dan gelen bir mesajla aydınlanıyor. Sadece bir hafta önce tanıştık ve şimdiden bana istediğim her şeyi verecek kadar takıntılı.

Ama güçlü erkekler tarafından teklif edildiğinde istediğim her şeyin bir bedeli oluyor. İster dünyanın kralları olsunlar, ister küçük bir göldeki büyük balıklar, erkekler gümüş bir tepside sundukları şeyi almak için uza nd ı ğ ın ız anda sizi zincirlemenin bir yolunu her zaman bulurlar.

Stanislav: Bana bir kaktüsü dildo olarak kullanmamı ve gidip kendi kışımı becermemi söyledikten sonra senden cevap alacağımı düşünmemiştim.

Sanırım teklifine verdiğim ilk tepki bu adamın alışık olduğu gibi değildi. Ama o zamanlar çaresiz değildim ve ona ihtiyacım yoktu. İşler değişti, durum tersine döndü ve bu kasabayı terk etmem gerekiyor... dün.

Kasabamızda dedikodular hızlı yayılıyor. Dün gece Caden King, Sawyer'ı haftalarca kardeşlerin bodrumunda tuttuktan sonra öldürdü. Onu yakaladıkları anda kaçmalıydım. Ama aptaldım, kendimi yenilmez sanıyordum.

Sawyer öldü ve listede sırada ben varım.

Kapımın çalınması beni ürkütüyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki ayaklarım ağırlaşıyor ve annemle yaşadığımız stüdyonun içinde volta atmamı engelliyor. Şu anda uyuyor, çünkü ağır kemoterapi seansından yorgun düşmüş. Sawyer'ın öldüğünü öğrendiğim anda gitmememin tek nedeni buydu. Eve sağ salım döndüğünden, en azından sabaha kadar yanında birinin olduğundan emin olmak istedim.

"Jade!" Kapının arkasından bağırın sesi çok iyi tanıyorum.

Başparmaklarım telefonumun ekranında uçuşuyor.

Zoru oynuyordum.

Konuşmanın altındaki noktaları görüyorum, ama Elliot Pearson yumruğunu tekrar kapıma vurduğunda kafamı kaldırıyorum.

"Sawyer öldü."

Evet. Bunu

biliyorum.

"Şimdi, şimdi," Elliot'ın sesi tatmin olmuş bir tizlikte. Uzun zamandır beklediği ödülü almak üzere olan birinin tonu. "Annen seni evinden aldığımızı görerek üzülmesin. İyi bir kız gibi dışarı çık."

Ve beni son becerdiğinde o piçin beni boğmasına izin verdiğimi düşününce. Telefonum çalıyor.

Stanislav: Kuralları kabul ediyor musun? Bu basit bir takas, ama ben çok talepkar bir adamım.

Tereddüt bile etmedim.

Kabul ediyorum. Para aynı kalırsa, bugün beni almaya geldiğiniz sürece her şeyi kabul ederim.

Hayatta zengin bir adamın eskortu olmaktan daha iyi planlarım vardı. Özellikle de beni tatil evinde tutmak isteyen ve böylece istediği zaman beni ziyaret edebilecek biri için. Özellikle de beni öldürebilecek zevklere sahip gibi görünen bir adam için.

Küçükken dublör olmak isterdim. Yaşamak için araba sürmek. Ne rüya ama. Şimdi bana bak.

Stanislav: Bana gelmek için bu kadar heyecanlı mısın, küçük kukla?

Boğazım düğümleniyor. Bedenimi bir amaç için araç olarak kullanmanın kendine özgü iğrençliği asla kolaylaşmıyor.

Öyleyim. Sadece geçen hafta bana söylediğin paraya söz ver. Her ay 2000 dolar.

Anneme bakıyorum, kıpırdamadan uyuyor. Bu para kemoterapisini ve ihtiyacı olan her şeyi karşılayacak. Hepsi onun için. Eskiden Kay öderdi. Karşılığında yapmam gereken tek şey, yapmamı istediği her iş için onun emrinde olmaktı. Kasabamızı yöneten çetenin bir parçası olmak, hepimizin güzel paralar kazandığı anlamına gelmiyor. Bir hiyerarşi var ve ben en tepeye yaklaşmak için bile mücadele etmek zorunda kaldım.

"Jade!" Kapı çalma sesleri yoğunlaşıyor. Elliot az da olsa sabrını kaybediyor. "Burada olduğunu biliyorum. Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak. Sawyer bize her şeyi anlattı."

Korkudan inlememek için kendimi zor tutuyorum. Elliot beni öldürecek.

Stanislav: Para aynı. Ayrıca, seninle tam zamanlı olarak ilgileneceğim. Benim kurallarım dahilinde olduğu sürece istediğin her şeye sahip olabilirsin. Ve söz veriyorum kışın için kullanacağım dildo bir kaktüs olmayacak.

Annemle paylaştığım yatağa oturuyorum ve telefonu yanımdaki şiltenin üzerine koyuyorum. Zaten burada pek yatmıyorum. Bu onun için pek bir şey değiştirmeyecek. Ve o her zaman çok yorgun...

Gözyaşlarımı zorlayarak yutkunuyorum. Ve sonra bana güç vermesi için tekrar.

"Anne," diye mırıldanıyorum. Elimi saçlarında gezdirdiğimde zar zor kıpırdıyor. "Meh tenu pyar karteh hu." Seni seviyorum.

Annem muhtemelen sevdiğim tek insan.

"Seni seviyorum anne," diye tekrarlıyorum ayağa kalkıp hazırladığım çantayı alırken. Küçük bir gece çantası ama Stanislav'da zaten ihtiyacım olabilecek her şey var.

Kapı çalmak zordur.

Mutfak penceresine gidip dışarı bakıyorum. Yaşadığım toplu konut blokları sadece üç katlı ve ben ikinci kattayım. Daha önce atlamıştım ve yine yapabilirim. Sadece dizlerime dikkat etmem gerekiyor.

Önce çantamı atıyorum. Sonra kalın, koyu kahverengi buklelerimi at kuyruğu yapıyorum ve anneme son bir kez bakıyorum.

"Geri döneceğim," diye fısıldayarak söz veriyorum.

İniş pek nazik değildi. Omzumun üzerine yuvarlandım ama en azından bir yerim kırılmadı. En kötü ihtimalle birkaç çürük. Çantamı kaptığım gibi blokların arkasına koşuyorum. Kapıya doğru koşuyorum, tek çıkış yolu olan çelik bir kapı. Çekiyor ve takılı kalınca donup kalıyorum.

Kilide baktım.

Kahretsin.

Kahretsin, kilitli. Tabii ki kilitli. Her zaman kilitlidir ve sadece apartman sakinlerinin anahtarı vardır, böylece çöpi arkadan çıkarabilirler.

Anahtar dairemde. Dolabın yan tarafına asılı, çöp kutumuzun hemen yanında.

Durumun telaşı beni aptal ve dikkatsiz yapıyor. Bu hata hayatıma mal olabilir.

Kapının iki yanındaki tuğla duvarı takip ediyorum, ne umduğumdan emin değilim.

Öyle bir şansımız yok.

Umurumda değil. Bugün ölmeyeceğim. Sırt çantamı kapının üzerine atıyorum. Geçmek için iki kez denemem gerekiyor. Yüksek ve duvarlar da öyle. Tırmanmak için çok yüksek.

Yine de umurumda değil. Umutsuz bir durum olduğunu fark etmeden tırmanmaya çalışıyorum. Çok küçüğüm. Bu boka tırmanmak için eğitilmiş bir asker olmam gerekir.

Anahtar olmadan içeri girmek imkansız. Asıl olarak, dışarı çıkmak imkansız. Başımı arkaya atıp üzerimdeki gri gökyüzüne bakıyorum.

"Lanet olsun."

İçimi bir teslimiyet duygusu kaplıyor. Sawyer sırrımı açıkladığı için Elliot peşimde. Belki de kendini kurtarmak istedi. Elliot yaptığım şey için beni öldürecek. Ethan bunu yapması için onu cesaretlendirecek.

Burada sıkışıp kaldım... Kesilmeyi bekleyen bir kuzu gibi.

Nefes almakta zorlanarak birkaç adım geri atıyorum, boynumu büküyorum, binanın tuğla duvarına yaslanırken kapının tepesine bakıyorum. Kendimi yere bırakıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum, başım dizlerimin üzerine düşüyor.

Ben öleceğim.

Çok geçmeden binanın arka kapısının açıldığını ve birinin yaklaştığını duyuyorum, ayakları oturduğum çakılları çıtırdatıyor. Kafamı kaldırıp bakmadım. Elliot'ın güzel gözlerinin bir cinayet ihtiyacıyla lekelendiğini görmek istemiyorum.

Birkaç adım sonra peşimde. Onu tam orada hissediyorum. Beni gözlemliyor. Çömeldiğini hissetmek için yukarı bakmama gerek yok.

Elini usulca başımın üstüne koyuyor. Kalbim kulaklarımda atıyor, dayanılmaz bir çınlama. Hayatım boyunca bu saklanma mekanizmasına sahip oldum.

Tahsildarlar babamla konuşmak için evimize geldiklerinde, yatağın yanındaki köşeye saklanırdım, başımı dizlerimin üzerine koyar ve gözlerimi kapatırdım.

Annem kanser olduğunu açıkladığında, onu duymayı reddederek aynı yere saklandım.

Ethan benden ayrıldığında, mutfağında yere oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, dünyayı görmezden geliyordum.

Sawyer'ın öldüğünü öğrendiğim an annemin yanına oturdum. Geceyi yerde, başım öne eğik, gerçeği kabullenmek istemeyerek geçirdiğim için kıç

yanaklarım uyuşmuştu.

Şu an kafamı kaldıramıyorum. Sadece kafama bir kurşun sık ve bir korkak olarak ölmeme izin ver.

"Jade."

Kalbim durdu. Bu Elliot değil.

Ethan.

Başımı kaldırıp siyah gözlere bakmamı sağlayan şey de bu.

Benimkiler gözyaşlarıyla doldu. "Beni ona götürme, lütfen." Boğazım kapanıyor, sesim ancak bir gıcirtıya dönüşüyor. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Ama o beni öldürecek."

Ve sonra hayatımı sonsuza dek değiştirecek o birkaç kelimeyi söyledi. "Seni ona götürmüyorum. Gitmene yardım ediyorum."

Konuşamıyorum. Tek bir kelime bile edemiyorum. Kalkmama yardım ederken gözlerim çılgınca etrafa bakıyor. Şüphesiz, Elliot'ın planı bu, yine insanların zihinleriyle oynamak.

"Hâlâ ön kapınızda," diye açıklıyor Ethan. "Arkadan kaçmadığınızdan emin olmak için kontrol edeceğimi söyledim. Şimdi o benim neyin peşinde olduğumu merak etmeye başlamadan önce gel."

Elimi tutuyor ve beni tekrar kapıya doğru sürüklüyor.

"Sana bir bacak vereceğim."

Olduğum yerde donup kaldığımda, bileklerimi kavriyor ve ellerimi kapıya çarpıyor. Bedenime gücün geri geldiğini hissedene kadar beni orada tutuyor. "Hadi, Jade. Sen bundan daha güçlüsün."

Belimden tutup beni kaldırmaya başladı. Bu hareket beni geri getirdi. İçimde kabaran tüm hayatta kalma ihtiyacıyla savaş botlarımı kapıya bastırıyorum.

"İşte böyle," diyor usulca. Kalçalarımın tutup beni daha yukarı iterken kendimi yukarı çekiyorum. Güçlü bir itişle bir kolumu kapının tepesine atıyorum. Bileğimi kavradığını ve beni sağlam bir şeyin üzerine koyduğunu hissediyorum. Ayağımı omzunda görmek için aşağıya bakıyorum ve diğer bacağımı atarken itmekte tereddüt etmiyorum.

Diğer tarafa geçtiğimde neredeyse kendimi kaybediyordum. "Odaklan," diye tersliyor.

Kendimi daha sıkı tutarak, ellerimden asılı bir şekilde aşağı kayıyorum ve sonunda bırakıyorum.

"Aferin kızım. Bu kasabadan canlı çıkmak istiyorsan daha reaktif olman gerekiyor."

Onu gayet iyi duyabiliyorum ama şu anda onu sadece kapı ile duvar arasındaki boşluktan görebiliyorum.

"Neden bana yardım ediyorsun? Yaptığım şeyden sonra... Benden nefret etmelisin.

Peki ya Elliot?"

"Düşünmeyi bırak Jade. Şimdi harekete geçme zamanı."
Aptalca başımı sallıyorum, az önce olanlardan dolayı beynim bulanık.
Başını sallıyor, kapıya yaklaşıyor. Kapının iki yanında duruyoruz ama ona uzanma ihtiyacı hissediyorum.
Geçen bir buçuk yılı sessizce birbirimizden nefret ederek geçirdik.
Benden ayrıldığı için ben. O ise kardeşiyle yatmaya devam ettiğim için.
"Arabanın anahtarları yanında mı?"
Yeni bir şevkle tekrar başımı
sallıyorum. "İstiyorum." "O zaman
eşyalarını topla ve git."
Bu şekilde ayrılmak yanlış geliyor. Az önce hayatımı kurtardı. Şimdi ne yapmam gerekiyor?
Ona dokunmak istiyorum. Ona sarılmak, onu öpmek. Yoğun, kontrol edemediğim bir şey. Yarım adım ileri atıyorum. "Ethan-"
"Saklan ve iyi saklan," diye alçak sesle homurdanıyor. "Çünkü seni bulursak... gitmene asla izin vermem."
Siyah gözleri beni olduğum yerde durduruyor. Az önce paylaştığımız kısa anı tamamlamak için başka bir şeye ihtiyacım yok.
Dönüp arabama doğru koşuyorum. Özgürlüğün tadı şimdiden acı. Hak edilmemiş.

Ethan'ın başparmağının dudaklarımda gezinmesi beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Elliot beni arıyordu çünkü Kay'den para çaldığımı düşünüyordu. Ama Ethan neden gitmeme yardım etti?

"O gün de böyle demiştin," diye mırıldandım. "Beni bulursan asla bırakmayacağını söylemiştin."

Başını sallıyor, gözlerindeki suçluluk duygusu hayatın kendisinden daha büyük. "Nasıl yapabilirim?" diye fısıldar. "Derinlerde bildiğim bir şey varsa, o da senin benim olduğundur. Değil mi bebeğim?"

İki eliyle kalçalarımı daha geniş açıyor. Sonra onları belime sarıyor, nefes alamayana kadar sıkıyor.

Çenemi öpüyor, boynuma inene kadar izini sürüyor. "Beni sevmeyi ne zaman bıraktın Jade?"

Bir elini külotuma götürüp yana doğru itiyor. Başparmağı klitorisimi sıyırdığında, bir iniltiyi geri yutuyorum.

Kalbim patlamaya hazır. Göğsümü tekmeliyor ve bir an için dışarı fırlayıp onu ele geçireceğinden emin oluyorum.

"Hiç yapmadım," diye sessizce itiraf ediyorum, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum.

"Biliyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime sokuyor. Islaklığın içinden geçip anında kıvrılıyorlar ve göğsümden bir inilti çıkarıyorlar. Öpüşmemiz, yakınlığımız, Ethan'a olan bitmek bilmeyen arzumu harekete geçirmek için ihtiyacım olan tek şey bu.

Bir duygu çılgınlığına dönüşüyoruz. Tenin tene değdiği bir telaş. İç çamaşırlarımı bile çıkarmıyor. Sadece kotunu açıyor ve boxerını zar zor indiriyor.

İçimizde yanan bir ihtiyaç var.

Hayatınız boyunca birini özlemiş gibi hissetmenin ne demek olduğunu bilir misiniz?

Çünkü lisedeki Ethan, benim garip erkek arkadaşım, şu anki adam değil. O şimdi daha kötü. Daha güçlü, daha keskin. O bir seri katil, zihni hiç olmadığı kadar karanlık. Kaçmama yardım eden ve beni geri sürükleyen adam. Kardeşi beni kendisininmişim gibi gösterirken acı çeken adam.

Bu Ethan'ı hiç tanımadım. Ve onu özledim.

Sert aletin ucuna girişime süründüğünde inliyorum. "Beni hâlâ seviyorsun," diye tekrarlıyor. "Beni sevmekten hiç vazgeçmedin."

"Ben de seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Beni öpüyor, açık ağzımı yalıyor, boynumdan aşağıya ve omuzlarıma kadar ısıyor. Tıslıyorum ama beni işaretlemesine izin veriyorum. Beni işaretlemeyi seviyor. Değişmeyen tek şey bu.

"Tekrar söyle." Bu bir rica, emir değil. Onu ateşleyen bir şey.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim Ethan. Ne sen beni ittiğinde, ne de ben Kings'e katıldığında."

İçime yavaşça bastırırken, ona karşı titriyorum. "Elliot ya da Sawyer'la buluştuğumda seni sevmekten asla vazgeçmedim. Kaçtığımda...aah..."

Daha sert, daha derine bastırıyor.

"Biliyorum," diye homurdanıyor. "*Biliyorum.*" *Bildiğimden çok biliyormuşum* gibi geliyor. Sanki *ben kazanmışım* gibi.

Sonuna kadar itiyor, beni çılgınlığa attırıyor. Kalçalarımı kavradığında kollarımı boynuna doluyorum. İçimde saf, inatçı bir ihtiyaçla hareket ediyor. Bunu benim için ve kendisi için yapıyor. Vücutlarımız birbirlerine karşı sıkı duruyorlar. Bizi ayıran tek şey, kalçalarının bana vurmak için her geri çekilişinde.

Beni mutfak masasının içine sokuyor, o kadar sert ki her hamlede masa biraz geriye kayıyor. Zemine sürtünüyor ve o da takip ediyor.

"Beni sonsuza dek seveceksin." Şimdi *bu* bir emir gibi geliyor. "Yemin ederim Jade, sakın durayım deme." Hatta bir tehdit.

"Yapmayacağım... Yapmayacağım," diye nefes alıyorum.

Ethan beni üç yıldan uzun bir süredir ilk kez becerirken... neredeyse tarif edilemez bir his.

Neredeyse.

Çünkü içten içe bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.

Eve dönüyorum.

Başparmağı klitorisimdeyken bir kez boşaldım. İçimde patladığında iki kez

Be

n. Alnımız birbirine değmiş, nefes nefese kalmış iki pisliğiz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor bir sır gibi. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim,

Jade."

"Ben de seni seviyorum." Gülümsemem gerçek gibi, döndüğümünden beri yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

O da gülümsüyor. Çok lezzetli ve bulaşıcı bir şey. "Sen benimsin, Mi Cielo."

"Ben seninim." Ona karşı başımı sallıyorum.

Aramızda yavaşça alkışlar patlak verdiğinde ikimiz de irkiliyoruz. Tek bir kişi bizi küçümseyerek alkışlıyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey değil mi?"

Ethan içimden çıkıyor, külotumu hızla yerine yerleştiriyor ve kot pantolonunun fermuarını çekiyor. Elliot bize doğru bir adım attığında ayağa kalkıyorum ve kendimi iki kardeşin arasına koyuyorum.

"Oh, daha da iyi oluyor," diye gülüyor. "Onu korumak istiyor." "Elliot." Dudaklarımı yalıyorum, tereddüt ediyorum.

Ne söylemem gerekiyor? Bunu nasıl açıklamam gerekiyor?

Birdenbire, parti yine dışarıda bir yerde. Hiç gitmedi. Başka bir boyuta giden, Ethan'ın beni kimsenin bize dokunamayacağı bir yere götürmesine izin veren bendim.

Ethan'ın parmakları belime gelip beni sıkıca kendisine doğru tuttuğunda Elliot başını eğiyor.

"Ona zarar vermeyin," diyorum sonunda.

Ethan güçlüdür. Ethan bir *seri katil*.

Ama kardeşi söz konusu olduğunda bu güçle ilgili değil. Elliot onun aklına girebilir. Onu lisede olduğu duruma sokabilir. Zayıf, kırılması kolay.

"O mu?" Elliot'ın gülümsemesi şehvet dolu. "Aşkım, onu neden inciteyim ki?"

Elliot şimdi daha yakın. Ethan'a karşı daha fazla geri çekilme ihtiyacı hissedecek kadar yakın. Arkamda, belimi kavrayışı acı verici bir hal alırken onun rahatladığını hissediyorum.

Arkamdan konuşurken eski sevgilimin sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Sana ona söyletebileceğimi söylemiştim."

Donup kaldım.

Ne?

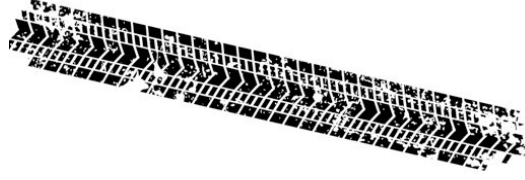
"Ah, haklıymışsın kardeşim." Elliot hayali bir şapkayı ona doğru uzatıyor. O kadar yakın ki ona bakmak için başımı yukarı eğmek zorunda kalıyorum. Başımın arkası Ethan'ın göğsüne bastırıyor ve Elliot yanağımı kavrayarak beni yerimde tutuyor.

"Bu gece iki farklı adama onların olduğunu söyledin." Yanağımı nazikçe okşaması hissettiklerimin tam tersi.

Ama hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Benimle açıkça oynayan iki adamın arasında donup kaldım.

"Şimdi seninle ne yapacağız?"

JADE

Pretty Little Addict - Haiden

Ethan'a dönmeye, gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum. Gerçeği, zihninin karanlığını görmem gerekiyor.

Ama bana izin vermiyor.

Önce bileklerimi tutup sırtımın alt kısmına sabitledi. Beni bu şekilde tutmak için sadece bir eline ihtiyacı var. Diğer eliyle de saçlarımı yumruklayarak beni tam istediği pozisyonunda tutuyor.

Bu yüzden ona bakamıyorum. Onun yerine Elliot'a bakmak zorunda kalıyorum. Beladan başka bir şey vaat etmeyen şakacı mavi gözlerine.

"Beni kandırdın," diye mırıldandım.

"Hayır, hayır, aşkım. Bu doğru değil. Senin seçmene izin vermeye çalıştık."

"Ne?" Ethan'ın elini sıkıca kavıyorum ama bu sadece onun daha da sıkılaşmasına neden oluyor. "Yapmadın!" Öfkenin sıcaklığını kulaklarımda hissederek öfkeleniyorum. "İkiniz de bana söylediniz-"

"Sana hiçbir şey söyletmedik. Size bir seçenek sunmak istedik. Çekimlerimizi yaptık ve tepkini görmek istedik. Görünüşe göre" - tepkimden neredeyse etkilenmiş gibi başını sallıyor - "seçim yapamazsın. Seçemezsin çünkü Ethan haklıydı. İkimize de aşık oldun."

Çok iyi bildiğim gibi bağırarak için dudaklarımı ayırarak konuşmaya çalışıyorum ama elini ağzıma kapatıyor.

"Hayır. Sinirlenmene gerek yok Jade. Hayatında bir kez olsun çeneni kapatıp beni dinleyeceksin. Yoksa yemin ederim bebeğim, seni ben sustururum."

Elini çektiğinde, sessiz kalmak için her şeyimi vermem gerekiyor. Kıpırdanıyorum, karşılık verme ihtiyacı hissediyorum. Bana dövüşmek için zaman veriyor, ama akıllanıyor olmalıyım, çünkü sessiz kalıyorum.

Sırıttırıyor, dinlemeyi seçtiğim için kendisiyle gurur duyuyor.

"Gerçeği mi istiyorsun? İşte gerçek; ikimiz de seni hayal edebileceğinden çok daha uzun süredir istiyoruz. Seni ilk Ethan elde etti. İyi. Sen ona aşık oldun. İyi. Ama bundan sonra pes edeceğimi düşünmen beni tanımamak olurdu."

Bakışları üstümde geziniyor, kardeşinin gözlerinin içine bakıyor. "İkinize de istediğim her şeyi yaptırabilirim. Hiçbir şey beni durduramayacaksa, neden kendimi durdurayım ki?"

"New York'tan buraya beni almaya geldin, sadece istediğin her şeyi yapabileceğini kanıtlamak için mi?" Tısladım.

Korkunç bir kahkaha patlatırken başını geriye atıyor. Başını tekrar dikleştirdiğinde gözleri benimkileri yakalıyor.

"Tüm yaptığının bu olduğunu mu sanıyorsun bebeğim? Daha ne kadar saf olabilirsin?" Daha da yaklaşarak başımın üstünü öpüyor. "Seni bu yüzden seviyorum, biliyor musun? Çünkü bu kadar alıngan, her zaman karşı koymaya hazır birine rağmen seni ipte oynatılan küçük bir kukla gibi kontrol edebiliyorum. Bunu yapabilmek beni özel kılıyor."

Sakinleştirici bir nefes almaya çalıştığımda burun deliklerim alevleniyor.

"Her şey ondan çok önce başladı. Her şeyi bilmek istiyorsun. İşte burada.

Çok sevdiğin adam, Kralların arasında bir yer için gitmene izin verdi."

Ethan'ın tüm vücudunun arkamda çelikleştiğini hissediyorum ve buna karşılık göğsüm sıkılaşıyor.

"Ne?"

"Hikâyenin tamamı bu değil, Elliot," diye mırıldanıyor Ethan, ama utanç sessiz harflerini kaplıyor, ısırarak yerine donuk sesler çıkarmalarına neden oluyor.

Elliot omuz silkiyor. "Detaylar sıkıcı. Ama madem ısrar ediyorsun. Kay'ın babası onu istemedi çünkü çok zayıftı. Kay okulda ona nasıl zorbalık yapıldığını gördü ve babasının ekibinde de zayıf bir halka istemedi."

Kardeşine sırtıtıyor. "Ama ağabeyi ona yardım etti. Her zamanki gibi, ha? Onlara Ethan'ın bildiklerinden daha fazlasını yapabileceğini söyledim. O zamanlar zaten amatör bir seri katildi. Sana saygısızlık eden herkesin ortadan kaybolması ne tuhaf, sence de öyle değil mi?" Omuz silkiyor. "İçinde olduğunu biliyordum. Ethan'a onları ikna edeceğimi söyledim. Kings'in ekibine gireceğini. Sonunda hak ettiği saygıyı görecekti. Tanrılar arasında bir yer."

Bu doğru değil. Bu doğru değil çünkü şu anda gittiği yön.

"Tek yapması gereken senden ayrılmaktı."

Hayır.

Ethan sırf Kings'in bir parçası olmak için benden ayrılmazdı.

Ama o Kings'in *bir* parçası, değil mi? Ve benden ayrıldı.

"Bebeğim, bu kadar üzgün bakma. Gerçekten ama *gerçekten* istemedi. Onu ikna etmek için aklına girmem gerekti. Aylarımı aldı. Ona seni korumasının tek yolunun bu olduğunu söyledim. Zorbalığa uğramış bir ezik olarak seni nasıl koruyabilirdi? Ona eninde sonunda senden bıkaçağımı ve seni geri alabileceğini söyledim. İtiraf etmeliyim ki, bu büyük bir yalandı. Ah, işte doğru olduğunu söylediğim bir şey; seni ondan almaya çalışacağım tek barışçıl yol buydu. Karşılığında bir şey alabilirdi. Çünkü ya düşmanca davranmak zorunda kalırsam? Kimi inciteceğimi kim bilebilirdi? Belki de seni. *Bu* onu gerçekten etkiledi."

"Dur," diye mırıldanıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Ethan." Biraz hareketlilik kazanmaya çalışıyorum ama yapacak bir şey yok. "Bana yalan söylediğini söyle."

Sessizlik beni öldürüyor. Hasta olacaktım gibi hissediyorum.

"Bana yalan söylediğini söyle!" Başımı göğsüne vurdum ve onun pençesinde çırpınmaya başladım. "Siktir... *Siktir!*" Panikledim. "Bu tam bir delilik..."

Elliot başını sallıyor, çok gururlu görünüyor. "Gerçekten öyle. Ama onu savunmak için, senden uzak durmasını emrettim. Bu yüzden senin yanında değildi, aşkım. Bu yüzden baban öldüğünde, ona ihtiyacın olduğunda uzak durdu. Çünkü *onu* ben zorladım. Benimle çıktığın için senden nefret etti çünkü en başta senden ayrılmayı hiç istememişti. Bunu yaptı çünkü Kings'in ekibinde yer almasını sağladığım için bana borçluydu."

Ethan'ın kalbimi kırdığını sanıyordum. Bana ondan uzak durmamı söylediği zamankinden daha fazla incinmeyeceğimi sanmıştım. Benimle işi bitmişti.

Ama *hiçbir şey* Elliot'ın şu anda itiraf ettiği kadar canımı yakmamıştı. Sevgiğim tek insanı benden uzak tuttu. Ka f a m d a , kalbimde onun yerini aldı. Beni becerdi, kollarında tuttu, her zaman bir kötü adamken bir kurtarıcı gibi davrandı.

Ethan'ı uzak durması için manipüle etti. Benimle oynadı. Ethan da ona izin verdi.

Yıllardır hangi kardeşin daha kötü olduğunu merak ediyorum.

Kalbimi kıran mı yoksa bana sürekli yalan söyleyen mi? Seri katil mi yoksa usta manipülatör mü?

Ethan mı Elliot mı?

Cevap yok.

İkisi de beni yakalamak için dışarıda. Kalbimi. Ruhumu.

Akıl sağlığım. "Hayır, hayır." Elliot başını sallıyor.

"Ağlama, aşkım."

Yanaklarımdaki her iki başparmağı da nefret ettiğim şeyi yaptığımı, savunmasızlığımı gösterdiğimi fark etmemi sağlıyor.

İhanetin sıcak gözyaşlarını döküyorum. Kanımın hissettiği kadar sıcak. Öfkeden kaynıyor. Ama kalpsiz adamlarla dolu bir odada, varlıklarının soğukluğundan donuyorlar.

"Ethan ve ben yıllardır senin için tartışıyoruz. *Yıllardır*, Jade. Ve sonunda bir anlaşmaya vardık. Hayat kolaylaşmışken neden ağlayasın ki? Artık senin için kavga etmek yok. Artık bu aileyi parçalamak yok. Artık tehdit ve şantaj yok."

Parlak gülümsemesi beni iliklerime kadar korkutuyor. O çok, *çok* kırılmış.

"Şimdi seni paylaşacağız. Bunu daha önce kendin söyledin, değil mi?"

Sen benimsin."

Duraklıyor ve Ethan yanağıma yaslanıyor. "Ve sen benimsin," diye fısıldıyor.

Kesik kesik nefes alıyorum, tüm vücudum titriyor. "Bu... bu adil değil. Benimle *oynadın*."

"Adil mi?" Ethan kulağıma kıkırdıyor. "Elliot ne zaman adil oynar ki, Mi Cielo?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Oynamayı sevdiği tek şey *Tanrı*. Hepimiz onun büyük satranç tahtasındaki piyonlarız."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Elleri her yerde. Yanaklarımda, saçlarımda, bileklerime sarılmış.

"Bırak beni," diye panikliyorum. "Bırak..." Göğsüm kabarıyor, gözyaşlarım akıyor ama dinmiyorlar.

"Hayır, aşkım. Gitmene izin vermeyeceğiz. Bir daha asla." Elliot'ın bu sözleri söylerkenki kesinliği kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. "İkinizden de."

"Mm." Elliot arka cebinden bir şey almak için yüzümü bırakıyor. "Hayatının en iyi nefret seksi olacak bebeğim."

İç çamaşırım titremeye başladığında haykırıyorum. "Sikeyim! Sakın cüret etme... sakın..."

Ethan'ın eli saçlarımdan ayrılıp boğazıma dolanıyor ve bana nefes alabilecek kadar hava bırakıyor. Karşı koyamadan zevki hissetmek için yeterince bilinçliyim.

Gözlerim sıkıca kapanıyor ve burnumdan keskin bir nefes alıyorum. Ayar hala düşük ve bu çok iyi hissettiriyor. Bu kadar iyi hissettirirken onlardan nefret edemem.

Zevkin peşinden koşmaya başlıyorum, kalçalarımı oynatıyorum ve itiyorum, külotumdaki titreşimli oyuncağa kendimi daha fazla bastırmaya çalışıyorum.

İnilti boğazımın derinliklerinde gümbürdüyor ve onları bastırmakta aciz kalıyorum. Yüzümü saklamaya çalışıyorum, Ethan'a doğru bastırıyorum ve güçlü göğsüne karşı yana dönüyorum. Ama boğazımı tutuş şeklinden dolayı hareket edemiyorum.

Vücudum titremeye başlıyor ve bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Ellerimin arkamda yumruk haline geldiğini hissediyorum. Orada bana baskı yapan bir şey var. Ethan'ın sertleşen aleti.

Kendimi kontrol edemeyeceğimi anladığım anda utanç beni sarıyor.

"Devam et bebeğim," diye fısıldıyor Ethan boynuma doğru. "Gözlerini Geldiğin gibi Elliot."

Reddediyorum ve Elliot titreşimleri bir seviye yükseltiyor. "Aah...s-stop."

Kalçalarımı sıkıca sıkıyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Bırak," diye hırlıyor Ethan. "Benim için yap. Kardeşim için gel, sonra benim için geleceksin."

Gözlerimi açıyorum. Elliot'a tekrar durması için yalvarmak istiyorum ama onun yerine boğazımdan bir inilti kaçıyor.

"Bırak gitsin," diye tekrarlıyor Ethan usulca. Göğüs ucumu ovmak için boğazımı serbest bırakıyor, sertleşmiş tepe noktasıyla nazikçe oynuyor.

Uyarı vermeden patlarken başımı arkaya atıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ama ben ona karşı titrerken o beni tutuyor.

"Bu bir taneydi," diyor Elliot. Sesi şehvetle ağırlaşmış, daha fazla delilikten başka bir şey vaat etmeyen alçak bir ton. "Bayılana kadar ne kadar dayanabileceğini görelim mi?"

Başımı çılgınca sallıyorum. Oyuncak hâlâ titreştiği için kalçalarım oynamaya devam ediyor ama artık ondan kaçınmaya çalışıyorum. "Hayır, hayır. Bu çok fazla. Zaten çok fazla... dur..."

"Sanırım bunu yapacağız," diye ısrar ediyor. "Ne eğlenceli olurdu biliyor musun bebeğim? Sen her geldiğinde biraz daha hızlansam." Bana gülümsüyor ve ben

kafamı tekrar *hayır diye* sallayacağım.

Titreşim arttıkça "Yapamam," diye nefes nefese kalıyorum. Şikâyetim tekrar bir iniltiye dönüşüyor.

"Sanırım hoşuna gidiyor," diye gülüyor Ethan.

"Ne kadar iyi bir sürtüksün," diye övüyor Elliot beni. Beni hep övüyor.

Ethan mı? O aşağılanmayı tercih eder. Gençken bana bunu yapmak istediğini söylemişti. Ben buna hazır değildim.

Ya şimdi?

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ve tüm bu çılgınlığın içinde kendimi kaybetmeye hazır olabilirim.

"Siktir!" Çılgılık attım. Elliot yanağıma bir tokat attı. Sert değildi ama bu hareket beni kızdırdı.

"Bize odaklan," diye alçak sesle homurdanıyor. "Zihinsel olarak kaçmaya çalıştığımı görebiliyorum."

Sözsüz bir şikâyet mırıldanıyorum ve o da bana gülümsüyor. "Bacaklarını aç, kardeşim."

Ethan'a ikinci kez söylenmesine gerek yok. Ama bunu yapmadan önce elini iç çamaşırlarımın içine kaydırıyor ve mermi vibratörünü alıyor. Elliot vibratörü ele geçirdikten sonra beni sırlıslıkla malzemedi kurtarıyor.

Ethan arkadan vibratörü tekrar klitorisime bastırarak tıslamamı sağlıyor. Geçen her dakikada zevk biraz daha acıya dönüşüyor. Güçlü bir orgazma her patlayışında amımın etrafında hiçbir şey sıkışmıyor. Ama klitorisim aşırı uyarılmış, ayak parmaklarıma kadar yanıyor ve her titreşim vücuduma yepyeni bir his gönderiyor. Gerçekten ne hissettiğimin tereddütü. İyi hissettiriyor mu? Korkunç mu? İyi hissettirecek kadar korkunç mu? Ne hissediyorum?

Ethan her iki kolunu da üst kalçalarımın altına getiriyor, bir eliyle vibratörü tutuyor, diğeriyle de am dudaklarımı aralıyor. Masaya yaslanıyor ve dizlerim göğsüme gelene kadar çekiyor.

Elliot için tamamen açığım ve gözleri parlıyor. "Siktir," diye geveliyor. "O oyuncağın sana karşı titreşimi. Uyluklarının gerilmesi... Sen bir tanrıçasın Jade."

Kotunu çözerek, bana olan ihtiyacını ifade eden bir telaşla sikini çıkardı.

Ethan bana vibratörden kısa bir mola verirken kendini okşuyor. Hala titriyorum.

"Aç ağzını aşkım," diyor Elliot usulca.

Tereddüt ediyorum, gözlerim çılgınca etrafa bakıyor. Boğazımın çukurunda asılı duran kalbi yakalıyor ve çekerek gerginin sıkılaşmasını sağlıyor.

"Beni bekletme." Ses tonundaki düşüş ağzımı açmam için yeterli oldu. "Güzel. Dilini dışarı çıkar. Mm...aynen böyle."

Başparmağını dilime bastırmak için tasmayı bırakıyor, hâlâ kendini okşuyor. "Bu çok iyi, bebeğim. Bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum."

Tanrım, şu an onun övgülerinden nefret ediyorum. Adam bana işkence ederken bunu yaparak kendini tahrik ediyor.

"Daha geniş, Ethan."

Arkamdaki adam bacaklarımı daha geniş açtığında haykırıyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor Elliot. Bir elini ağzına götürür, gülümsemesi genişler. Göz kapakları ağırlaşır. "Ethan, keşke onun ne kadar ıslak bir sürtük olduğunu görebilseydin. Sen ne kadar iyi bir kızsın Jade."

Ethan sertleşmiş aletini kıcıma bastırarak inliyor. Eteğim belime kadar sıyrıldı ve geriye sadece o yüksek diz çoraplarını yerinde tutan halka jartiyerler kaldı.

Ethan vibratörü tekrar klitorisime bastırdığında inleyerek başımı sallıyorum. Kalçalarım titriyor, kaslarım ağrıyor.

Elliot kolunu uzatarak işaret parmağının boğumuyla meme uçlarımdan birini sıyrıyor. Sonra diğerine geçiyor ve ben bir kez daha boşalırken vücuduma yayılan coşku hissini artırıyor. Tomurcuklar o kadar sert ki camı kesebilirler. Onu geçtim, şu anda bir elması bile şekillendirebilirim.

Bir meme ucunu çimdiklediğinde, başparmağına karşı çığlık atıyorum. "Çok iyi, bebeğim."

Bu zevk hızla bunaltıcı olmaya başladı. Bu üç oldu. Üç lanet orgazm. Bir tane daha alamam. O kadar çok terliyorum ki, saç çizgimin her dakika nemlendiğini hissedebiliyorum. Şakağımdan yanağıma doğru yuvarlanan tek bir ter damlası var.

"Tanrım, çok güzel görünüyorsun." Girişime doğru bastırıyor, yavaşça içime doğru itiyor.

Bu ne kadar iyi hissettiriyor nefes alamıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Ethan.

"Pantolonumu ıslatıyorsun." Bu neden bu kadar ateşli?

Seni manipüle ettiler.

Şu anda seninle oynuyorlar Jade!

Elliot dibe vurduğunda sızlanıyorum.

"Çok büyük..." Ama dinlemek yerine üç parmağını ağzımın içine sokup dilime bastırıyor.

Rahim ağzıma vuruyor, parmaklarının etrafında çığlık atmama neden oluyor.

"Çok iyi yapıyorsun," diye homurdanıyor. "Şu güzel amcığa bak, her şeyimi alıyor."

Geri çekildiğinde, kavisli aletinin ucu G noktama çarpıyor. Ethan vibratörü kullanarak klitorisimle tekrar oynarken defalarca sürtünüyor.

"Kahretsin," diye inliyorum ağız dolusu.

Pantolonum hızlanıyor ve Elliot içimdeyken baş döndürücü bir telaşla tekrar boşalıyorum.

"Bu doğru. Hepsini benim için hisset. Sen çok güzelsin. Çok güzelsin. Lanet olsun. Güzelsin." Sözlerini, övgüleriyle çelişen cezalandırıcı itişlerle nokt alıyor.

İçimde patladığını hissediyorum. Hızlanışından ve zevk homurtularından.

Çekildiği anda Ethan vibratörü fırlatıp atıyor. Bacaklarımı bırakıyor, kalçalarımı tutuyor ve ikimizin yerini değiştiriyor. Bir saniye içinde mutfak masasına sırt üstü uzandım.

"Başını öbür tarafa yatır," diye emrederek kot pantolonunu tekrar çözdü.

Artık düşünemiyorum bile. Kendini tekrar girişime hizalarken dediğini yapıyorum.

"Sen pis bir sürtüksün," diye homurdanıyor. "İkimizin de seni küçük bir oyuncak gibi becermemize izin veriyorsun."

İçime şiddetle girdiğinde çığlık atıyorum ve Elliot'ın başımın yanına yerleştiğini hissediyorum.

"İkimiz de senin güzel deliklerini sikerken tekrar boşalacaksın, değil mi?" Ethan içime girerken ısrar ediyor.

Cevap vermediğimde klitorisimi çimdikliyor. "Cevap ver bana." "Evet!"

"Temizle beni aşkım," diye usulca emrediyor Elliot. "Islaklığını üzerimden temizle."

Ağzım açık kalıyor ve boğazıma kadar itiyor, açısı beni iyice açıyor.

Geri çekildiğinde, tıpkı söylediği gibi aletini yaladım. Benim ve dölünün tadı var, belki kardeşinin de. Kolayca bağımlılık yapabilecek bir şey.

Ethan yer değiştiriyor ve ben onu içimde hissediyorum. "Ağzında ve amında birer aletle boşalacak pis bir sürtük olduğunu kabul etmeni istiyorum."

Bu mudur yani? Ethan ve onun beni aşağılama ihtiyaı. Böyle mi görünüyor?

"Jade."

Klitorisimi tokatladığında çığlık atıyorum.

Tanrım, bu çok yoğun. Elliot'ın övgüsünden çok farklı.

Elliot aletini ağzıma bastırıyor ve ben de onun etrafında kelimeler üretmeye çalışmak zorunda kalıyorum.

"Boşalacağım," diye boğuluyorum.

Siktir, bu doğru. Boşalacağım.

"Devam et." Ethan klitorisimi tekrar tokatlıyor.

"ile a...ile a dick içinde benim ağız." Bu kelimeler vardır ancak anlaşılabilir, ama önemli olan kendimi onun için küçük düşürüyor olmam.

"Mm, başka?"

"Amımda bir tane."

Ethan beni daha sert sikerken Elliot'ı boğuyorum.

"Aynen yle." Ařırđ hassas klitorisime bir tokat daha. "Gel o zaman, güzel sürtük. Bizim için gel."

Bundan fazlasına ihtiyaım yok. Bir tokat daha ve başka bir salıverme beni ele geçiriyor.

Sayısını unuttum.

Her itişlerinde diğerini cesaretlendirerek, beni zevkleri için kullanmalarına izin verdim... ama sanırım beni en çok kendi zevkim için kullanmalarına izin verdim.

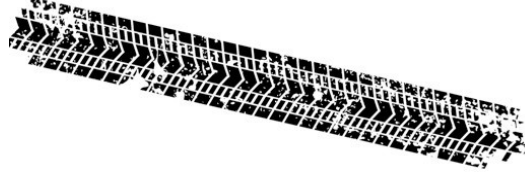
İkisi de çekildikten sonra bana ilk sarılan Elliot oldu. Beni masanın üzerine oturtuyor ve göğsüne bastırarak saçlarımı okşuyor. "Seninle gurur duyuyorum, aşkım."

Başımı sallıyorum ama zihnim konuşamayacak kadar bulanık. Bayılmadan önce bir şeyler tkrmeyi başarıyorum. "İkinizden de nefret ediyorum."

Cevabını yakalamayı bile başardım.

"Bunun bir önemi yok. Artık bizimsin."

JADE

Cehennem Genç Bir Kızdır - Nessa

Barrett

Yatakta döndüğümde inliyorum. Ethan'ın evinde olmadığını biliyorum çünkü onun gibi kokmuyor. Ve yalnız olduğumu biliyorum çünkü kimse bana dokunmuyor. Elliot yanımda uyurken ellerini benden uzak tutamıyor.

Kukum o kadar iyi bir şekilde ağrıyor ki, bunun için kendimden nefret ediyorum.

Elliot'ın dün itiraf ettiği her şeyi hatırlarken sırtüstü yatıp tavana bakıyorum.

Ethan benden ayrıldı çünkü kardeşi öyle istedi. Kralları bana tercih etti. Kendi iyiliği için beni feda ettikten sonra bana hâlâ aşık olduğunu söylüyor.

Ve Elliot bana sahip olmak için beni ve etrafımızdaki insanları manipüle etmekten başka bir şey yapmadığı halde bana değer verdiğini söylüyor.

Gözyaşlarına boğulmak istemeden zorlukla nefes alabiliyorum. Güneş zar zor doğuyor gibi görünüyor. Birkaç saatten fazla uyumamış olmalıyım.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama oturma odasına gitmek istemediğimi biliyorum. Muhtemelen hala yerde uyuyan insanlar ve dün geceki partiden kalma mobilyalar vardır.

Ama en kötüsü, Ethan ve Elliot içeride, herkesi dışarı atıyorlar. Buradan duyabiliyorum.

Şu anda onları görmek istemiyorum. Süreç için zamana ihtiyacım var. Son haftaları her gün, bütün gün onları görerek geçirdim. İkisinin de üzerimde yarattığı baskının olmadığı bir dakikaya ihtiyacım var.

İç çekerek kalktım ve Elliot'ın sigaralarını aramaya başladım. Hiç sigara içmez ama benim için burada bir paket bulundururdu. Ne kadar takıntılı olduğunu görünce, eminim hala bir tane vardır.

Yatağın altına baktığımda, muhtemelen para ve silahları sakladığı bir spor çantası görüyorum, ama gözüme başka bir şey çarpıyor.

Bir kutu.

Sigaralarımı orada buluyorum. Ama hepsi bu değil. İçinde en sevdiğim elmalı lolipolar ve elmalı sakızlar da var. Yere oturup kutuyu boşaltıyorum.

Saç tokası. Benim ve onun bir fotoğrafı. Bir keresinde dolabına bıraktığım bir not.

Sean'ın kışını tekmelediğin için teşekkür ederim. Ethan'ın söylemeyeceğini biliyorum, o yüzden ben teşekkür etmek istedim.

Kelimelerin altında mavi mürekkeple çizilmiş küçük bir kalp var ve başparmağımı ona sürüyorum.

Sean eskiden Ethan'ın kabadayılarından biriydi ve Elliot bir keresinde kardeşinin kafasını dolaplara çarptığı için onun kışına tekme basmıştı.

Bir hafta sonra, Sean kafeteryada öğle yemeğime tükürdü. Ethan hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı. Ertesi gün ortadan kayboldu. Cesedi hiç bulunamadı.

Size saygısızlık eden herkesin ortadan kaybolması ne kadar komik, değil mi?

Yani, bir kardeşim benim için insanları öldürdü.

Diğeri de beni kendisi için nasıl elde edeceğini hesapladı.

Kalbimin daha hızlı attığını ve göğsümün ısındığını hissetmekten nefret ederek kendi kendime ofluyorum.

Onlardan nefret ediyorsun.

Yerdeki nesnelere daha fazla bakıyorum ve kalbim tamamen duruyor. Annem, babam ve benim olduğum bir aile fotoğrafı var.

Kaçtığım gün evimde olduğundan eminim. Onu öptüm ve anneme bıraktım çünkü Stan'in bende kalmasına izin vermeyeceğinden çok korkuyordum.

Elliot sakladı.

Çünkü senin için bir anlamı olduğunu biliyordu.

Hayır, hayır, lütfen, kalbim, kapa çeneni.

Onu sakladı çünkü sağlıklı bir şekilde takıntılıydı. Beni bulup kendisiyle bir anlaşma yapmaya zorlamayı planlıyordu. Ruhuma karşı koruması.

Bunu asla unutmamalıyım.

Sawyer'dan daha iyi değil.

Stan'den daha iyi değil.

Düşünceler yalan gibi geliyor.

Çünkü herkes çirkin olduğumu düşünürken Sawyer ve Stan beni güzel bulmadı.

Sawyer ve Stan beni elde etmek için ayrıntılı planlar yapmadılar. Başı dertte olan bir kızın ilk fırsatta üzerine atladılar. Herhangi biri olabilirdi.

Elliot yaptı çünkü o *benim*.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve geri kalanına bakıyorum. Bir noktada odasında bırakmış olduğum bir çift beyaz pamuklu külot. Neyse ki temizler. Sum 41'den *Chuck* albümüm. Onun değil benim olduğunu biliyorum çünkü şarkı sözlerinin olduğu küçük broşür kayıp. Dinlerken okumak için her zaman çıkarırdım ve çoğu zaman kaybederdim.

Bir tutam saç.

Annemin ölümünden sonra kesinlikle evime girmiş ve kendine yardım etmiş. Bu, saçımı ilk kez kestirdiğinde sakladığı saç tutamı. Yumuşak pembe bir kurdeleyle bağlanmış.

"Elliot," diye iç geçirdim. "Çok ürkütücüsün."

Bokları kaldırmaya zahmet etmiyorum. Ne de olsa hepsi benim.

Yerden sigara paketini alıp penceresine gidiyorum. Biraz temiz havaya ihtiyacım var, belki bir yürüyüşe. Sonra dün gece olanları düşünebilirim.

Uyumam için Bad Omens kapüşonlusu giydirdi. En çok dinlediği gruplardan bir diğeri. Bir çift boxer'ını giydim, kapüşonu uyluğun ortasına ulaştığı için başka bir şeyle uğraşmadım ve savaş botlarımı giydim.

Şifonyerinin üzerindeki muşta tozluğuma bakıyorum, sonra kendi kendime kıkırdıyorum. Elbette, kendimi kavgaya bulaştırmadan bir dakika huzur bulabilirim.

Pencereyi açıp dışarı atlıyorum. Ev sadece tek katlı, bu yüzden kendime zarar verme konusunda endişelenmeme gerek yok.

Lanet olsun, hava soğuk. Bir palto ve atkı almalıydım. Belki pantolon da. Bunun içinde donarak öleceğim.

Elliot'ın penceresi arka bahçelerine açılıyor ve ben de diğer tarafa doğru ilerliyorum. Kapı olmadığı için, mülklerinin girişini sınırlandırmak için iki metal çöp kutusu var. Birini kenara çekip arka sokağa adım atıyorum. Çok uzun değil ve doğrudan yola çıkıyor.

Ama ben o kadar ileri gidemiyorum.

Çünkü Vickie ve arkadaşları sokağın duvarlarına yaslanmış, yolu kapatıyorlar.

Beni bekledikleri falan yok. Dışarıda esrar içiyorlar. Vickie'nin evi çok uzakta değil. Genellikle arka sokakta olur. Şu anda onlara baktığımda, muhtemelen kardeşlerin evinden yeni çıkmışlar ve alkol ve uyuşturucunun etkisinden kurtulmak için kendi evlerine dönmekten önce biraz daha rahatlamak için burada durmuşlardır.

Benim için sakın bir yürüyüş için çok fazla. Kay'ın en yakın arkadaşı, onu sürekli aldatan bir dargın bir barışık erkek arkadaşı ve benim yaşlarımda olan küçük kız kardeşiyle birlikte. Üçünü de görmemiş gibi yaparak arkamı dönüyorum.

Vücudum zaten Elliot ve Ethan yüzünden hırpalanmışken kavgaya gerek yok.

"Hey!" Vickie bana seslenmek için dudaklarıyla ıslık çalıyor ve birden keşke o muştaki silgisini yanıma alsaydım diyor. "Bizi görmemiş gibi davranma Jade."

Olduğum yerde donup kaldım. Çoktan bana doğru geliyorlardı. Sokağın bir duvarı kardeşlerin garajının arkası. Diğerleri de aynı şekilde ama karşı sokaktaki evler için.

Çok dar. İki kişinin omuz omuza duramayacağı kadar dar. Onları geçmemin hiçbir yolu yok.

Tam arkamdalar. İçeri koşmalıyım.

Vickie tekrar konuştuğunda aklıma ilk gelen bu oldu. "Kaçmaya mı çalışıyorsun?" Onun yerine arkamı döndüm. Çünkü ben aptal ve inatçıyım.

Çünkü görünüşe göre gururum güvenliğimden daha önemli.

"Nereye kaçacaksın?" Vickie'nin kız kardeşi Lea gülüyor.

Eskiden arkadaşlık.

Neredeyse en iyi arkadaşlar. Sonra başıma gelenleri anlattığımda Vickie'nin tarafını tuttu. Kız kardeşi onu yalan söylediğime ikna etti.

Arkadaşım artık bana inanmak istemediğine karar verdi. Ya da arkadaşlığa layık olduğuma.

Lea, "O bir başıboş," diye ısrar ediyor. "Nereye gidecek ki?" Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden çenemi sıkıyorum.

"Siktir," diye kahkaha atıyor Vickie. "Hangisi sana **b ö y l e** iyi davrandı?"

Boynumu ve yanağımı işaret ediyor. Ethan beni işaretledi. Görünür aşk ısırıklarıyla kaplıyım.

Bir elimi boynuma bastırıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Neden, kıskanç mı?"

"Onun sürtüklerin kraliçesi olduğunu biliyorsun." Lea kız kardeşini savunmakta gecikmedi. "Muhtemelen ikisini de beceriyordur."

Ağzımı kapalı tutuyorum ama midem bulanıyor. Dün gece hem Elliot'ın hem de Ethan'ın beni becermesine izin verdim.

"Şanslı piçler," diye alay ediyor Andrew.

Vickie erkek arkadaşının az önce ne söylediğini hatırlamadan önce kısa bir sessizlik olur.

"Ne?"

"Hayır, demek istediğim... Ne demek istediğimi biliyorsun." "O lanet bir sürtük, Andy. Ne oluyor lan?"

"Dişlerini dökmeden önce bana sürtük demeyi bıraksan nasıl olur?" diye tükürdüm. "Hızlı bir kanca, ha?"

Bu çok aptalcaydı.

Bu çok *aptalcaydı*. Öfke beni çok dikkatsiz yapıyor. Lea bana ilk saldıran kişi. "Sürtük, kapa çeneni!"

Yumruğundan kaçıyorum ama artık duvara yaslanmış durumdayım ve etrafımı sarmaları daha kolay.

"Hep başkalarının erkek arkadaşlarını çalarsın." Benim hiç yapmadığım bir şey, ama önemli olduğunu sanmıyorum.

Vickie karnıma yumruk attı. Bundan kaçamıyorum ama Lea bana vurmadan önce ben de onun suratına bir tane atıyorum.

Başım dönüyor ama neyse ki yanağıma yediğim bir yumrukla bayılmıyorum.

"Yakala onu," diye tıslıyor

Vickie. "Siktir git!"

Hem Lea hem de Andrew kollarımı tutup duvara yapıştırdılar.

Vickie öfkesini benden çıkarıyor. Karnıma aldığım darbeler yüzünden homurdanıyorum ve önce şakağıma, sonra da dudaklarıma yumruk attığında görüşüm daralıyor.

"Artık o kadar da sevimli değil, değil mi?" Yüzüme tükürüyor. "Siktiğimin amcığı," diye inliyorum, dudaklarımdan kan damlıyor.

Yanağımdaki tükürüğünden midem bulanıyor ve ayakkabılarına kusmak istiyorum. Ama hiçbir şey gelmiyor.

"Devam et, Andy. Eğer onu çok seksi buluyorsan, istediğini al. Sürtük sürtüktür. Muhtemelen bir şey kapacaksın ama olsun."

Gözlerim biraz fazla kapanınca Vickie suratıma bir tokat atıyor.

"Uyanık kal, sürtük. Andrew tadına bakmak istiyor."

"Muhtemelen o da bundan keyif alacaktır."

Lea'nın sözleri Vickie'nin sırtmasına neden olur. "Evet. Eğlenecek ve sonra da saldırıya uğramış gibi davranacak. Boohoo."

"Kapa çeneni." Ağzımdan daha fazla kan dökülüyor. Kahretsin, başım dönüyor ve sokak eğiliyor.

"Hatırladın mı Jade?" Vickie ısrar ediyor. "Elliot'ın babasıyla ilgili tüm o saçmalıkları uydurduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, bu koca bir yalandı," diye homurdanıyor

Lea. "Ben yalan söylemedim. Yalan söylemedim," diye homurdanıyorum.

Ben hatırlamıyorum. Ben hatırlıyorum. Herkes unutmamı, görmezden gelmemi, yaşanmadığına ikna olmamı istiyor. Ama arkamdaki banyo kilidinin sesini ve aynada beliren yüzünü hatırlıyorum.

Aptal halimle çok kibar davrandığımı ve ona gülümsediğimi hatırlıyorum. Kafam karışmıştı.

İyi misin, Joel?

Cevap vermedi ve rahatsızlığını hemen hissettim.

Bir saniye içinde bitireceğim.

Ellerimi yıkıyordum.

Bu kadar. O gün tek yaptığım öğle yemeğinden önce ellerimi yıkamak için tuvalete gitmekti. Elliot'ın doğum günüydü. Babasının beni sonsuza dek terk ettiği gün on dokuz yaşına girmişti.

Bunu beklemiyordum. Böyle olacağını tahmin etmemiştim. Benimle pek konuşmazdı.

Anlattığım herkes kadar ben de şaşırdım. Yardım istediğim tüm insanlar.

İnsanlar Elliot'ın babasını şiddet yanlısı olduğu için hatırlıyor. Dünyaya ve oğluna karşı. Öngörülemez biriydi ve Elliot hala bunun izlerini taşıyor.

Onun da beni incitmiş olması neden bu kadar şaşırtıcı? Aynı şekilde olmadığı için mi? Beni suçlamak daha kolay olduğu için mi?

Vickie bana tekrar vurduğunda gerçekten orada olduğumu sanmıyorum.

"Böyle yalanlar uyduracak kadar ilgi budalası olduğunu düşünsene. Bazı kızlar bunu gerçekten yaşıyor Jade. Sen kafadan çatlaksın."

Ama başardı.

Elinin arkamdan göğsümü kavradığını hatırlıyorum. Karışıklık. Aynadan yüzünü görebiliyordum. Su hala akıyordu.

Ne yaptığını sormaya korktuğumu hatırlıyorum. Donup kalmıştım. Sormam gerekirdi. Çılgılık atmalıyım.

Belki o zaman biri koşarak gelirdi. Elliot ya da Ethan.

Şiddet bile yoktu.

En kötüsü de bu. Yanağımı aynaya bastırduğında iğrenç derecede yumuşaktı.

Sessizdi.

Sessiz

kaldım.

Neden bu kadar sessizdim?

Bir şey beni boğuyor. Bir

hıçkırık. *Hayır. Hayır. Hayır.*

"Aman Tanrım," diye kıkırdar Lea. "Ağlıyor."

Başımı sallıyorum ama düşüncelerimin esiri olmuş durumdayım. Bu yüzden. Lanet olsun. Sessiz.

Bunun olmasına ben mi izin verdim? Bu yüzden mi cezalandırılıyorum? Bunu yapmasına izin verdiğim için mi?

Kıyafetlerimi yırtmadı. Bana isimler takmadı ve çenemi kapalı tutmam için tıslamadı.

Elini eteğimin altına soktu ve iç çamaşırımı indirdi. "Neden ağlıyorsun, sürtük? Sen bizden çalan hainsin ve bir daha buraya gelmeye cesaret edemez. Başını eğip gözlerini yere dikmelisin." Bu Andrew.

"Çok zavallısın," diye alay ediyor Vickie.

Ama sözleri artık bana ulaşmıyor.

Ve beni biraz daha dövmek için kollarımı bıraktıklarında da gerçekten hissetmiyorum. Yerde top gibi kıvrılmıştım ama acı hissetmiyordum.

Kayıt.

Çünkü hiçbir şey Joel Pearson'ın parmaklarını içime sokmasından daha fazla acı veremez.

O gün dökülmeyen gözyaşları bugün dökülüyor.

Ellerim lavaboyu kavrarken, nefesimin banyo penceresinde buğulanmasını izliyordum. Sessiz. Hareketsiz.

Sadece karısı evin içinde bir yerden onu çağırdığı için durdu.

Birkaç bukleyi terli yüzümden uzaklaştırdı. Onları başıma yasladı.

İyisin, diye mırıldandı.

Sızlandığım tek an o andı. Çünkü iyi *değildim*. O da tekrar söyledi. *İyisin*.

Bu aramızda kalacak, ha? Bu senin için daha iyi Jade. Sen güzel değilsin. İnsanların sana inanmadıkları zaman seni incitmelerini istemiyorum.

İç çamaşırlarımın tekrar giyildiğinden ve eteğimin yerinde olduğundan emin oldu. Normalde güven verici bir jest olarak sırtımı bile sıvazladı.

Sonra gitti ve ben hiçbir şey söylemedim. Öğle yemeğinde onunla ve oğluyla oturdum. Karısı ve onun oğluyla. Lazanya yedim ve eve gider gitmez kustum. Ve hepsi bu kadar. İşte böyle, sonsuza dek kırılmıştım.

Öldüğünüzde hiçbir şey acımaz; sadece sizi öldüren şeyin hayali acısını hissedersiniz.

Andy'nin, Vickie'nin ve Lea'nın vuruşları gerçekten hiçbir şey yapmıyor. Çok çabuk sıkılıyorlar.

"Kendine çeki düzen ver, seni zavallı sürük," diye tükürüyor Vickie, onlar umursamadan sokaktan çıkmadan önce.

Her zaman yaptığım gibi kendimi toparlıyorum. Sokağın duvarına sırtımı yaslayıp, üzerine damga vurdukları buruşuk sigara paketini alıyorum ve gerçekliğe geri dönmeden önce içmek için zaman ayırıyorum.

Sadece arka kapıdan eve girdiğimde acımaya başlıyor. Ağzımın tadı kan gibi ve dudaklarımın şiştiğini hissedebiliyorum. İçeri girerken yan tarafımı tutuyorum. Kaburgalarım araba çarpması yüzünden daha yeni iyileşmişti ki doğru düzgün nefes alamamaya başladım bile.

Bu şehirden nefret ediyorum.

Elliot oturma odasında yalnız, kanepede oturmuş biriyle mesajlaşıyor. Kapıyı kapattığımda omzunun üzerinden bakıyor ve yüzü düşüyor.

Bakışlarındaki panik neye benzediğimi merak etmeme neden oluyor. Bir saniye içinde ayağa k a l k t ı .

"Ethan!" diye sesleniyor ona yaklaşıırken.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama çenemi nazikçe tutuyor. "Kim?"

"Elliot, ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, bir adım geri çekilerek. Yüzümün şu anda acıdan çarpmayan tarafını avuçluyor.

"*Kim*

dedim?" "I-"

Hayatım boyunca ilk kez, Elliot'ın öfkeden çılgılık attığında sesinin nasıl çıktığını duyuyorum.

"*Bunu sana kim yaptı?*"

Sonrasındaki sessizlikte kulaklarım çınlıyor. Duvarların hala sallandığına eminim.

Ben çılgılık atanım. Üçümüzden öfkeli olan benim. Bir fiskede alev alan barutum.

Bugün

değil. O

kızgın.

Öfkeli.

Katil.

"Vickie." Ama bana tek başına saldıracak kadar cesur olmadığını biliyor.

"Peki ya Andy?"

Başımı salladım. "Ve Lea."

Ethan koşarak odaya girer. "Ne var? Ne-" Olduğu yerde donakalır.

"Jade... ne oldu?"

Elliot cevap vermeden, "Sen Andy'nin evine git," diye emretti. "Ben Vickie ve kız kardeşini alacağım."

"Bekle... bekle!"

Yapmazlar.

Sadece gittiler.

ELLIOT

A\$\$\$\$\$IN - Güzellik Okulu Bırakan

"Neden tekrar denemiyorsun, ha?" Silahımı Vickie'nin ağzına sokuyorum, boğazına kadar gittiğinden emin oluyorum. "Ama bu sefer cevabına biraz gerçeklik katmaya çalış." "

Etrafına kusuyor ve ben daha fazla bastırıyorum. Ağzından tükürük damlıyor ve ben daha da bastırıyorum. Vücudu kasılıyor, sonra uzuyor ve ben çekiyorum. Yana doğru yuvarlanıyor, kendi üzerine ve üzerinde yattığı plastik çarşafa kusuyor.

Beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor.

"Bilmiyorum," diye ağlıyor. "Lütfen, Elliot..." Daha önce namluyu ağzına soktuğumda ön dişlerinden birini kırdım ve şimdi konuşmakta zorlanıyor.

Cevabını beğenmeyerek silahı tekrar patlamış dudaklarına bastırıyorum. "Dur! Dur!"

"Araba, Vickie. Kim kullanıyordu?"

Bana aynı cevabı vermeye devam ederse ateş etmeye başlamak zorunda kalacağım.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Burnundan sümük akıyor ve yüzünü buruşturuyor. Özellikle böyle çirkinleşiyor.

"Elliot." Jade'in törpüsü beni transımdan çıkarabilen tek şey. "Bilmediğini söylüyor."

Ona doğru dönüyorum. Ethan'ın sandalyesinde oturuyor, dikkatini benim Vickie'ye işkence etmemle Ethan'ın dönüp dönmeyeceğini görmek için yolu gözlemek arasında bölüştürüyor.

Dizlerini göğsüne çekip sıkıca sarıldı. Sadece onu tanıyanlar bunun gösterdiği tek kırılmalılık işareti olduğunu anlayabilir.

"Jade, lütfen," diye ağlıyor Vickie. "Lütfen, ona seni öldürmeye çalışmadığımızı söyle."

Bakışları tembelce önce ona, sonra bana yöneliyor. "Beni öldürmeye çalışmadılar." Sesindeki duygusuzluk kalbimi kırıyor.

"Gördün mü!" Vickie'nin sesi şu anda çaresizlikten de öte. "Elliot... bıçak, lütfen..."

Bacağına baktım. Daha önce oraya bir bıçak sokmuştum.

"Evet, onu unutmuşum. Orada kalsa daha iyi olur. Kan kaybından ölmeni istemiyorum."

Silahımı çekip Jade'e doğru yürüdüm. Vickie elleri ve ayak bilekleri bağliırken hiçbir yere gitmez. Onu bıraktığım yerde kalacak.

Pencereden dışarı bakan Jade'in saçlarını okşuyorum. "Geri dönecek, aşkım. Merak etme."

Ethan burada değil. Şu anda Andy ile meşgul. Onun güvenliği için mi yoksa Andy'ye ne yaptığı için mi endişeleniyor emin değilim. Kız kardeşler evde. Vickie sorgulamak istediğim ilk kişi olduğu için Lea bodrumda.

"Onlar değil, Elliot." Jade'in sesi sadece bir fısıltı. "Eğer tehditlerin arkasında onlar olsaydı, beni kolayca öldürürlerdi."

Vickie'ye dönüyorum. "Ona arabayla çarpmadık. En azından ben vurmadım. Ona ölüm tehditleri göndermedik, Elliot. Lütfen, *lütfen*, bana inanmak zorundasın."

"Yine de onu arka sokakta köşeye sıkıştırıp ağzını burnunu kırdınız. Değil mi?"

Ne yaptıklarından bahsettiğimde yine ağlıyor.

"Gözyaşlarını benden esirgeme, Vickie."

"Özür dilerim!"

Yüzünün yanına çömelıyorum. "Biliyor musun, Ethan muhtemelen şu anda küçük erkek arkadaşının uzuvlarını teker teker parçalıyor. Onu tanıyorsam, daha acı verici olması için bunu tereyağı bıçağıyla yapıyordur. Tendonlara ulaştığında..." Tıslıyorum. "Dostum, onun yerinde olmak istemezdim. Benimle olduğun için şanslısın." Kalçasındaki bıçağı kapıp kot pantolonuna silerken, kafası kesilmiş bir kertenkele gibi çırpınıyor.

"Elliot." Jade'in başı dizlerinin üzerine düşer. Tekrar yukarı bakmadan önce derin bir nefes alıyor. "Artık onun çığlıklarını duyamıyorum. Lütfen, çok yorgunum."

Başımı sallayarak doğruluyorum. "Tamam aşkım. Seni yatağına götüreceğiz."

Sanırım Jade bunu söyleyerek Vickie'yi koruduğına inanıyor. Uyumak istediğinden şüphem yok. Yüzü şişmiş, gözleri kan çanağına dönmüş. Sadece bunun bitmesini ve Vickie'nin gitmesini istiyor.

"Dersini aldı, bırak gitsin. Lea da."

Vickie bu kez rahatlayarak ağlar. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim Jade. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Sen de yorgun olmalısın, Vickie,"
diyorum. Başını sallıyor, gözleri yaşlarla dolu.

Ona gülümsedim. "Evet, sen biraz dinlen."

Mermim gözlerinin arasına isabet ettiğinde vücudu son bir kez daha sarsılıyor. "Elliot!" Jade ayağına kalktı, başının döndüğü belliydi, çünkü düz bir

kendini dengelemek için elini cama dayadı. "Onu sen öldürdün."

"Öyle yaptım, evet. Neden yere plastik bir örtü serdiğimi sanıyorsun?"

"İşkence için..." Bir elini Vickie'nin şimdi ölü beden. "Orada her ne yapıyorsan."

"Ah, doğru." Kanepenin üzerine koyduğum bezi alıp silahımı sildikten sonra kot pantolonumun arkasına koyuyorum. Vickie'nin yanına çömelip cesedini inceliyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. "Hayır, çünkü başından beri onu öldürecektim."

Jade, ben plastiğı gelişigüzel yuvarlayıp vücuduna sararken ağzı açık izliyor.

"Bir anlaşmamız olduğunu biliyorum ama benim için insanları öldürmene ihtiyacım yok!"

İlk kasılanlar omuzlarım oluyor, kaslarım donuyor. Sonra çenem. Ona sessiz olmasını söylemeliydim. Beni zaten olduğumdan daha fazla kızdırmamasını.

"Bunun anlaşmamızla hiçbir ilgisi yok. Bunun, size zarar veren herkesin kafasına bir kurşun yiyeceğı gerçeğıyle ilgisi var. Nokta."

Yavaşça ayağına kalkıyorum, nefes almak için zaman ayırıyorum.

"Beni dövdü. Burası North Shore, Elliot. Biz böyle yaşarız."

Sabırlı ol. Acı çekiyor.

Arkamı dönüp gülümsemeye zorlarken kalın bir şekilde yutkunuyorum ama yapacak bir şey yok.

"Sadece seni dövmek mi? Sadece..." İki adım attıktan sonra ellerimi kalçalarına koyuyorum çünkü kalçalarının çürük olmadığını ya da sadece dün Ethan'dan kaynaklanmadığını biliyorum ve onu pencereye doğru

itiorum.

"Seni öylece dövmek mi?" Yüzüne tıslayarak tekrarlıyorum. "Jade, seni acı içinde görmenin benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir *fikrin var mı?*"

Beni geri itmeye çalışarak ofluyor. "Sahiplenicisin, anladık-"
"Sahipleniciyim, evet, ama bunun konuyla hiçbir ilgisi yok. Bu benim canım yanıyor, çünkü senin iyi olmadığını biliyorum. Çünkü nefes aldığımda yüzünün buruştuğunu görüyorum ve sol gözünde o kadar çok damar çatlamış ki kan ağlıyor."

"Bu ilk dayatmam değil," diye zayıfça karşılık veriyor. Vücudundaki gerginliği azaltmak için elleriyle bileklerimi kavırıyor. "Daha iyi olacağım." "Bunun bir önemi yok. Önemli olan şu anda nasıl hissettiğim."

Kendimi bildim bileli sevdiğim kadın. *Lanet olsun. Acı.* "Az önce ne yaptığının farkına vararak keskin bir nefes alıyorum."

Jade'i acı içinde görmekten hep nefret etmişimdir. Ne zaman NSC kızlarıyla ufak tefek kavgalara girse, onu tedavi eden ben olurum. Ne zaman tehlikede olsa, ona bir şey olmamasını sağlamak için hemen arkasımdaydım.

Onu morarmış ve kanarken gördüm. Şakağındaki yaranın kanını sildim. İyileşmesini izledim ve başını yine belaya soktuğu için onu azarladım.

Öfkelendiğinde ve kendisinden iki kat büyük bir adamın suratına tokat attığında sayısız kez içim sızladı. Hep onu korudum, kendine zarar verdiğinde hep sessizce acı çektim.

Her birimizi her gün kıran bir şehirde yaşıyoruz. Vücudumda sayamayacağım kadar çok yara izi var, ama her zaman en çok canımı yakan yara izi, onun bilmeden kalbimde bıraktığı yara izidir.

Bu konuda hiçbir fikri olmayan birini severken insan ne kadar süre aklı başında kalabilir?

Bakışlarım yüzünde geziniyor. Dudakları zaten yarılmış ve şişmiş olmasaydı, ağzını çoktan yakalamış olurum. Yapmamak için kendimi zor tutuyorum.

Tıpkı lisedeyken Ethan'la çıkmasına izin vermek için her şeyimi vermem gerektiği gibi. Onu kimin mutlu edeceğini seçmesi için ona bir şans vermek istedim.

Ama çıktıkları süre uzadıkça, onu daha mutlu edecek kişinin ben olduğumu anladım.

Çenemin kontrolsüzce seğirdiğini hissediyorum. Azı dişlerim gıcırıyor. "Beni sevdiğini söyleme," diye fısıldıyor Jade. "Lütfen."

Başımı onunkinin üstüne bırakıyorum, parmaklarım kalçalarını daha sıkı kavırıyor. Ellerimi onun üzerinde tutabilmek için kambur durmam gerekiyor. Çünkü kafası omuzlarıma bile ulaşmıyor ve kalçaları uyluklarımın üst kısmına ulaşıyor. Aramızdaki boy farkı bu kadar saçma işte.

"Aşkım," diye kıkırdıyorum. "Anlamıyorsun." Onun sigara ve elma kokusunu içime çekiyorum.

Onun bilmesini istiyorum. Benim olması için onu manipüle etmekten bıktım. *İhtiyacım var.*

Bilmesi için.

"Elmalı lolipopların en sevdiğin şey olduğunu ne zaman ezberlediğini biliyor musun?"

Tereddüt ediyor ve başının çenemin altında *hayır anlamında* sallandığını hissediyorum. Hafıza şeridinde ilerlerken gözlerim pencerenin arkasındaki yolda.

"İkinci sınıfın son gününde Ethan'ın annesiyle birlikte marketteydim. Sigara alıyordu. Uzun bir sıra vardı ve sen babanla en öndeydin. Biz en arkadaydık. Babana elmalı lolipop alabilir miyim diye sordun. O da sana, akşam yemeği için aldığı azıcık şeyi aldıktan sonra parası kalırsa alabileceğini söyledi. Market alışverişini ödemek için para üstünü saydı. Parayı ödedi ve sonra beni şaşırtarak bir tomar para çıkardı ve bilmem kaç tane kazı kazan aldı. Gözlerime yüzlük gibi geldi."

Jade'i bir yıldan daha az bir süredir tanıyordum. Benden bir alt sınıftaydı. O da Ethan gibi okulda utangaçtı. Aynı sınıftaydılar, bu yüzden hep birlikte sessizce otururlardı.

"Neden tüm bunları aldığını ve senin lolipopunu almadığını anlayamadım. Sana daha fazla para kazanır kazanmaz alacağını söylemişti. Baban oynamak için kenara çekilirken ve sıra ilerlerken sen sabırla bekledin. Ayaklarının üzerinde kaydığını hatırlıyorum, sessiz, geniş yeşil gözlerin o lanet şekere takılı kalmıştı. Sabırsız olan bendim, sıra kısaldıkça ve ben sana yaklaştıkça senin şekerini almanı beklerdim."

Tanrı biliyor ya, onun yerinde olsam hayatımın öfke nöbetini geçirirdim. İstedikimi elde etmenin tek yolu bu.

"Biraz daha aldı, insanların önünde kesiyor, her kaybettiğinde küfrediyordu. Ve sen oradaydın, çok iyi davranıyordun. Nasıl bu kadar tatlı ve sakin olabildiğini anlamıyordum. Klima yüksek at kuyruğuna üflüyordu. Saçların o zamanlar *çok* kıvırcıktı. Ve tek hareketin onları yüzünden uzaklaştırmaktı."

O gün, çocukluk yıllarıma dair en canlı anımdır.

"Yine kaybetti. Tam sıranın önüne geldiğimde seni bileğinden yakaladı ve sürükleyerek götürdü. Küçük bacakların ona yetişmekte zorlandı ama yine de yetiştin. Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamamıştın. Saf aklın, sana şeker alamadığı için sinirlendiğini düşünüyordu. Ve tiz sesinle, 'Üzülme baba' dedin. Lolipodu başka zaman alırız' dedin."

Babasını savunmakta çok hızlıydı. Onu bu dünyada başka hiçbir şeyi sevmediği kadar severdi. Onu her gün özleyiyor, bunu biliyorum. Biliyorum çünkü intihar ettiğinde benim omzumda ağladı.

"Babam kazı kazanlara çok para harcadı. Temelde fakir insanların kafasında bir hayal sallandırarak onları soymak için yapılmış bir düzen. Neden bahsettiğini hatırlamıyorum bile Elliot. Önemli bir şey değildi."

"Ama hatırlıyorum," diye inledim. "Çünkü sana o zaman aşık oldum. Kalbinin saflığı bana yapıştı. O zamandan beri kurtulmaya çalıştığım bir iz bıraktı. Ve başarısız oldum. Bütünlüğün o gün beni yakaladı ve asla bırakmadı Jade. O andan itibaren yaptığın her şey bir tapınma çağrısı gibiydi."

Gözlerimi kapatıyorum ve şu anda sevdiğim kadını ellerimde tuttuğum gerçeğini takdir ediyorum.

"O gün Ethan'ın annesine elmalı lolipop alması için yalvardım. I-"

"Okula getirdim. Onu bana sen vermiştin. Bunu hatırlıyorum çünkü Ethan onun için hiç güzel şeyler yapmadığını söyledi. *Benim* için neden güzel bir şey yaptığını bilmek istiyordu."

"Evet. Ve sen onların en sevdiğin olduğunu söylemiştin. Yüzündeki o gülümseme... Kahretsin, o gülümseme Jade. İnsanoğlunun bildiği en güzel şey." Onu elde etmek için bu kadar çok şey yapmamın sebebinin onun tepkisi olduğunu bilerek ofluyorum.

Hemen değil tabii ki. Çok gençtim. Ama bu bir katalizördü. Çünkü belli bir şekilde davrandığımda Jade'in *tepki verdiğini* biliyordum. Büyüdükçe ve davranışlarıma verdiği tepkileri test etmeye başladıkça daha da kötüleşti. Bir erkek olarak daha acımasız oldum. Ona karşı davranışlarım iyiydi ama kötü olmaya başlamıştım.

Ve sonra Ethan'la çıkmaya başladı. İşte o zaman onunla ilgili yaptığım her şey karardı ve zehirlendi. Manipülatifti ve aklında tek bir amaç vardı; onu benim yapmak.

"Seni sonsuza dek sevdim Jade. Seni elde etmek için yanlış şeyler yaptığımı biliyorum. Etrafımdakileri incittiğimi biliyorum. Seni ve Ethan'ı. Sana ve masum insanlara affedilemez şeyler yaptım ama benim için fark etmedi. Hâlâ da değil. Seni buraya, kollarıma getirecekse her şeyi tekrar yaparım. Yani *hayır*, bana seni sevip sevmediğimi ya da bunu söylemeye iznim olup olmadığını söyleyemezsin. Ben sana aşığım. Sakın bir daha beni bu konuda sınama."

Alnına bir öpücük kondurmak için yer değiştiriyorum ama o başını kaldırıp ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve şiş dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Muhtemelen acıdan inliyor, ama uzaklaşmaya çalıştığım da beni kendine yakın tutuyor. Dili ağzımın kenarını yalıyor ve ben de ona açılarak ihtiyacı olan her şeyi almasına izin veriyorum.

Jade Alva benden istediği her şeyi alabilir. Kalbimi mi? Çaldı. Akıl sağlığını mı? Onu uzun zaman önce yok etti. Bedenimi, ruhumu, varlığımın temelini alabilir.

Kahretsin, sormasına bile gerek yok, hepsini ona vereceğim. Elmaslarla kaplı gümüş bir tepside ve istediği her şeyi.

Uzaklaşıyor ve usulca geriye, ayaklarının üzerine düşüyor. Yerimde donup kaldım, onun da söylemesini bekliyordum.

Beni sevdiğini.

Yaptıklarına rağmen, *nedenini* anlıyor. Onu sevmek beni delirtti, aklımı kaçırmama neden oldu ve bunda benim bir söz hakkım yoktu.

Saniyeleri sayıyorum. Bir. İki. Üç.

Çenemi tekrar başının üstüne bırakıyorum. Belki gözlerinin içine beklenti içinde bakmazsam, baskıyı hissetmez ve her şey kendiliğinden ortaya çıkar.

Tik. Tak. Altı.

On yaşına geldiğimde, gelmeyeceğini anlıyorum. Ve bunu ona karşı kullanmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ona zaman vermiyorum.

Öfkemi, hayal kırıklığımı ve kalp kırıklığımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Ethan'ın pencereden eve yaklaştığını gördüğümde çok zor oluyor.

Boğazım düğümlenerek yutkunuyorum. Hayatımda birçok kez kardeşimi kıskandım. Saplantılı bir şekilde sevdiğim kadına dokunabildiği zamanları kıskandım. Benimle değil de onunla paylaştığı anları.

Ama hiçbir şey tam olarak böyle hissettirmemişti. Ona aşık olduğunu bilmek, bunu dün ona tekrar söylemiş olması, bu sözleri duymuş olması

kelimeler tekrar tekrar ağızından çıkıyordu.

Ben hiç yapmadım.

Hala bekliyorum.

Ve kim bilir daha ne kadar bekleyeceğim.

Kuzey Sahili'nde ortalama yaşam süresi düşüktür. Ay sonunda yirmi iki yaşına giriyorum ve düşünmeden edemiyorum; Jade'den bu sözleri duymadan önce ölecek miyim?

"Ethan döndü," diye mırıldanıyorum, kardeşimin kanlar içinde verandamıza gelişini izlerken.

Yaptığı şeyi yaparken hiç yakalanmamış olması tam anlamıyla bir mucize.

Jade tekrar canlanıyor, tuttuğum yerde dönüyor ve beni onu bırakmaya zorluyor. Çürük kaburgalarını görmezden gelerek ve nefes almakta zorlanarak kapıya koşuyor. Adam daha kendisi yapamadan kapıyı açıyor ve giysilerinden damlayan kana rağmen ona sarılıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Senin için çok endişelendim."

Gözlerim Vickie'nin cesedine takılıyor ve mutfığa, bodruma açılan kapıya doğru yürüyüp yavaşça merdivenlerden iniyorum.

Lea'nın çığlıklarıyla karşılaştım.

"Lütfen... Elliot. Onu incittiğim için özür dilerim." Ellerini önüne koyuyor. Muhtemelen üst kattaki silah sesini duyduğu için korkmuştur. "Onun için doğru olanı yapacağım. Her şeyi yapacağım. Lütfen, özür dilerim."

"Evet," diye hayıflandım. "Berbat bir ruh halinde olduğum için de özür dilerim." Parmaklarım silahımın kabzasına dolanıyor.

Onu çabucak öldüreceğim. Kız kardeşine yaptığım gibi acı ve işkence yok. Jade'e karşı işlediği suçun sonuçlarını ödüyor, tıpkı benim hala ödemediğim gibi.

ETHAN

Trick or Cheat - Diggy Graves

Kasap baltasını Andy'nin ayak başparmağının üzerine bırakırken, "Bu küçük domuzcuk pazara gitti," diye mırıldanıyorum.

Başının etrafına koli bandı sarmadan önce ağzına soktuğum paçavra ya karşı çığlık atıyor.

"Bu küçük domuzcuk evde kaldı." Onu olduğu gibi bırakıyorum. "Bu küçük domuzcuk biftek yedi." Baltayı tekrar vuruyorum, yanlışlıkla az önce kaçmaya çalıştığım domuzu da kesiyorum. İçimden sinirli bir huff çıktı. "Çok titriyorsun, Andy. Nişan almak çok zor. İtiraf etmeliyim ki balta kullanmak yardımcı olmuyor."

Kolumu tekrar kaldırdım. "Bu küçük domuzcukta hiç yoktu." Atlıyorum. "Bu küçük domuzcuk... Kahretsin, ne oldu? Dur bakalım."

Baltayı ahşap masanın üzerine bırakıyorum ve kot pantolonumun cebinden telefonumu alıyorum.

O masanın üzerinde çırpınırken, ağlarken ve umutsuzca kaçmaya çalışırken ben Google'da 'the little piggy song lyrics' aramakla vakit geçiriyorum. Kaçmıyor. Onu mutfak masasının ayaklarına bağladım, kollarını ve bacaklarını açtım.

"Sakin olur musun? Odaklanmaya çalışıyorum." Zaten tüm parmakları ve diğer ayak parmakları eksik, ama bunu şarkıya bağlı olarak yapmıyordum. Şimdi şarkı sözleri yaptığım şeyle uyuşmazsa bitiremiyorum.

"Ah, doğru ya." Telefonumu yere atıp ona dönüyorum. "Bu küçük domuzcuk çış çış çış diye ağladı." Baltayı başımın üstüne kaldırıyorum. "Hepsi. Yol. Yol. Eve." Tek seferde tüm ayağını kesecek kadar bir güçle bileğine vuruyorum.

*Çıglıkları öfkemi besliyor.
Jade'in yüzünün dövüldüğünü gördüğüm an, birinin acı içinde öleceğini
biliyordum ama kim olduğunu bilmiyordum. Elliot bunu hemen anladı.
Şimdi kendimi bırakmalıyım.
Ve Andy'nin yavaşça ve acı çekerek ölmesi gerekiyor.*

Jade vücuduma çarptığı anda kollarımı ona doluyorum. "Aman Tanrım. Senin için çok endişelendim."
Kaslarım saç çizgime kadar kalkıyor. "Benim için mi?"
Başını kaldırıyor, ayak parmaklarının üzerine çıkıyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. Başını sallayarak, kendini tekrar düzleştiriyor. "Ya yakalanırsan? Ya... Andy sana zarar verirse. Ethan, öylece etrafta dolaşıp insanları katledemezsin."

"Sana zarar verdi." Cümlem tartışmaya açık hiçbir şey bırakmıyor.
O yüzden neden devam ettiğinden pek emin değilim.
"Umurumda değil. Ne yapacaksın? Bana zarar veren herkesi öldürecek misin? Bu çok saçma."

"Evet, o iş çoktan halloldu aşkım." O bunu söylerken Elliot mutfaktan çıkar. "Seni incittim, sana saygısızlık ettim, sana doğru biraz fazla sert nefes aldım. Hepsi gitti. O çok özel kurbanları olan bir seri katil. Ama haklısın, bu *çok* saçma."

Ona hınzırca gülümsediğimde neden korkmadığını merak ediyorum ama bu yüzden onu seviyorum. Onu daha sıkı kavıyorum, yüzümü boynuna gömmek için eğiliyorum.

O ne kadar yakınsa, ben de o kadar yakın olmasını istiyorum. İniltisini duyuyorum ama yine de kollarımı sıkıyorum, onun sıcaklığına ve yeşil elma kokusuna ihtiyaç duyuyorum.

Gömleğimin boynundan şiddetle çekilene kadar bunu yapıyorum. "Sakin ol Ted Bundy. Çok acı çekiyor."

Ona dokunmadığım zaman çok acı çekiyorum ama bunu söylemiyorum. "Nerede o?"

Jade'e gülümsemeye devam ediyorum, kardeşimi görmezden geliyorum çünkü eli benimkine dokunuyor, küçük parmaklarıyla büyük elimi tutuyor.

Başımın arkasına inen bir tokat beni mutlu anımdan uzaklaştırıyor. "Hey, bana nereyi temizlemem gerektiğini söylemeye ne dersin, yoksa bir dahaki sefere elini tutuşun hapishane parmaklıklarının arasından olacak."

"Hapishane parmaklıkları arasında el ele tutuşmanıza izin verdiklerini sanmıyorum," diye karşılık veriyorum, gözlerim hâlâ Jade'in üzerinde. Bu onu gülümsetiyor ve alt dudağını ısırarak zorunda kalıyor.

Kes şunu.

Başımın arkasına yediğim bir tokat daha beni Elliot'a dönmeye zorluyor. "Nereye?"

"Onun evinde," diye inledim. "Sence nerede?"

Elliot bir psikopat. Bir manipülatör. Sınırdan bir narsist. Tartışırız, kavga ederiz ve bazen birbirimizden nefret ederiz. Jade söz konusu olduğunda her zaman.

Ve yine de, tüm bunlara rağmen, o hala benim ağabeyim. Aynı anne babayı paylaşmıyor olabiliriz ama aile gibi hissetmek için buna hiç ihtiyacımız olmadı. Ve bir ağabey gibi, istemese bile dağınıklığımı düzeltiyor. Benden nefret etse bile. İkimizin de sevdiği ve kendimizi bildik bileli uğruna kavga ettiğimiz kadınla kalmayı tercih etse bile.

"Burada bir ceset var," diyor Jade, burnu çok şirin bir şekilde kırışarak. "Bir tane de bodrumda var sanırım. Bunlarla ilgilenemez miyiz?"

"Siz ikiniz hiçbir şeyle ilgilenmiyorsunuz. Hiçbir şeye dokunmuyorsunuz. Onlar için geri geleceğim. Ethan'ın kanlı katli daha önemli çünkü Andy'yi her an herkes bulabilir."

Ceketini alırken parmağıyla beni işaret ediyor. "Duş. Sikişmek yok, cesetlere dokunmak yok, evden çıkmak yok. Kimseyi aramayacaksın ve ben ararsam cevap vereceksin."

"Sen burada yokken ona dokunmama katlanamadığın için mi?" Sırıyorum.

"Acı çektiği için sikişmek yok Ethan. Senin sevişme tarzın onu daha da kötüleştirecek."

Ellerimi göğsümün önünde birleştiriyorum, avuç içlerim masumiyet işareti yapıyor.

Kanla kaplı oldukları için komik. "İyi olacağım."

İkimize de ısıltı gülümsüyor. "Babanız her şeyi tamir ederken siz ikiniz burada kalın."

O çıkar çıkmaz Jade ve ben birbirimize döndük.

Kıvrıkcık saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyarak ayaklarına bakıyor. "Kendisine baba demesi gerçekten çok garip."

"Çok garip," diye katılıyorum.

Kafasını kaldırıyor ve birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. İkimiz de kendimizi birbirimize atmadan önce yaklaşık dört saniye sürdüğünü söyleyebilirim. Dudaklarını dudaklarıma bastırırken ellerim belindeydi.

Jade açlıktan ölüyor. Sanırım öldürme yüzünden.

Onu kucağıma aldığımda tıslıyor ama dudakları benimkilere yapışmış halde kalıyor. Bacaklarını belime dolayarak onu yatak odama götürüyorum.

"Bu doğru değil," diye inliyor iki dil darbesi arasında. "Sen ve Elliot'ın benim için öldürmeniz beni tahrik etmemeli. Bu çok yanlış..."

Onu yatak odamın duvarına doğru itiyorum. "Kuzey Sahili'ndeyiz. Burada doğru ya da yanlış yok bebeğim. Sadece yanlış."

Ben onu öperken başı duvara yaslanıyor, üzerinde yeni izler görene kadar ısııyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyorum yumuşak tenine karşı. "Seni işaretlemeyi seviyorum. Bunu yapmama izin vermeni seviyorum. Kime ait olduğunu bilmeni."

Daha sert ısırdığımda inliyor. Elliot'tan aldığı Thirty Seconds to Mars tişörtünün yakasından tutup üzerinden çekip çıkarıyorum.

Nefes nefese, bana bakarken gözleri yuvarlak. Kalçalarımın onu daha da sıkıştırıyorum, mükemmel göğüslerine gülümsüyorum.

Sıkı tomurcuklarıyla oynamaya başladığımda kulağıma doğru inliyor ve ben burada çok mutlu bir adam olarak ölebirim. "Gerçekten yapmamalıyız," diye pantolonunu indiriyor. "Elliot dedi ki-"

Bir elimi boynuna dolayarak kaşlarımı kaldırıyorum. "O cümleyi bitirme bile. Elliot'ın söylediklerinin umurumda olduğunu düşünüyorsan, sana aksini kolayca kanıtlayabilirim."

Başını sallıyor, ağzı hava almak için açılıyor, ben de onu bırakıyorum. "Canın yanıyor," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

"Umurumda değil. Gerçekten"-göbeğini karnımın alt kısmına doğru itiyor

-"Yapma" ve yine "umursama".

Tenine karşı gülümsüyorum. Cinsel bir şey.

"Seni daha fazla incitmeyeceğim. Daha da kötüleştirmeyeceğim." Onu duvara daha sıkı bastırıyorum. "Ama iyileştiğinde, seni istediğim gibi becereceğim."

Başını sallayarak ellerini siyah saç tellerimin arasına sokuyor. Ben yukarı bakana kadar çekiyor ve dudaklarımı yakalıyor. "Tamam," diye onaylıyor ağzıma karşı.

İşaret parmağımla Elliot'ın ona taktığı gerdanlıktan sarkan kalbe takıyorum. Boğazını sıkıyor. "Buna bir tasma bağlayacağım. Seni evin içinde dört ayak üzerinde dolaştıracağım ve muhteşem kışını tıkayacağım, böylece yanımdan sürünerek geçerken bacaklarının arasında sallanan güzel kuyruğunu izleyebileceğim."

"Siktir," diye bağılıyor, bacaklarının arasındaki sıcaklığı karın kaslarıma

sürtüyor.

Saçlarını yumruğuma doluyorum, birbirimizin gözlerinin içine bakana kadar çekiyorum, birbirimizin kalp tellerini çekiştiriyoruz.

"Hatırlıyorsun, Mi Cielo. Hatırlıyorsun değil mi? Sana yapmak istediğim şeyleri."

Başını sallıyor, sıkıca kavradığım için zar zor algılanabilen bir hareket.

ö

yl "Anlat bana. O zamanlar beni reddettiğin şeyleri söyle." Onu sabitlemek e.

Kalçalarımınla daha sert bir şekilde, boştaki elimi giydiği boxer'ın altına kaydırıyorum. Gırtlaktan gelen bir inilti yüksek sesle yankılanıyor ve benden geldiğini anlamam bir saniyemi alıyor. "Bana o zaman yapmak istemediğin ve şimdi seni benim için ıslatan şeyleri söyle."

Çok ıslak.

Parmaklarım kayganlığının arasından kayarak girişini buluyor. İki parmağımınla girişine bastırarak onu nefessiz bırakıyorum.

"Devam et, bebeğim."

"Dedin ki..." Gözlerini kapatıyor, kalın kalın yutkunuyor. "Ayaklarına kapanmamı, sana tapmamı istediğini söylemiştin."

"Gözlerini aç."

Emri takip ederek şak diye açılırlar. "Başka ne var?" Beklentiyle gülümsüyorum. Dudaklarından dökülen her kelime beni daha da sertleştiriyor, onun için daha da çaresizleştiriyor. Parmaklarımı biraz daha içeri itiyorum, onunla alay ediyorum.

"Sen benim efendim olacaktın ve ben bir hiç olacaktım. Benim yerim senin ayaklarının dibinde diz çökmekti... ah... lütfen, Ethan... daha fazla."

"Devam edersen sana arzuladığın şeyi vereceğim. İyi bir küçük orospu zevk için efendisine yalvarır."

"Tanrım," diye inliyor. "Lütfen..."

"Başka ne istemiştin?"

"Senin için kendimi alçaltmamı istedin."

İnanılmaz derecede ıslak. Onu hiç böyle hissetmemiştim ve şu anda ona çarpmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Evet," diye ısrar ediyorum. "Bunu sen istemedin bebeğim."

"Özür dilerim!" Kalçalarını parmaklarıma çarparak onları daha derine itmeye çalışıyor.

"Üzülme," diye mırıldandım. "Hazır değildin. Şimdi istiyor musun?"

"Evet. Evet, lütfen."

Ben sırtırken göz kapakları düşüyor. "Ne

kadar kötü?" "Lütfen, Ethan."

"Ne istiyorsun Jade?" Emrimi verirken sesim daha sert çıkıyor. "Söyle."

"İstiyorum." Dudaklarını yalıyor. "Alçalmayı. Lütfen, şimdi istiyorum. Senin için dizlerimin üzerine çökmek istiyorum."

"Ayaklarımın dibinde diz çökmek ister misin bebeğim?
Efendine tapmak için mi?" "Evet!" diye çığlık atarken sonuna kadar bastırıyorum.

"Bunun için yalvar bana," diye homurdanıyorum boynunu tekrar ısırırken. "Lütfen... lütfen, sana tapmama izin ver."

"Ben kimim, Jade?"

Dışarı çıkarmak için mücadele ediyor, ben de parmaklarımı onun içinde kıvırarak çığlık atmasını sağlıyorum. "Sen benim efendimsin," diye soluk soluğa bağırıyor.

"Peki sen nesen?" Parmaklarımı iine sokup çıkararak G noktasına sıkıca bastırıyorum.

Bacaklarının belime dolandığını, inlemelerinin tizleştiiğini hissediyorum.

"Sorumu duymadın mı, oyuncak?"

"BEN-BEN-"

"Sen bir *hiçsin*," diye hırlıyorum. "Sen bir sikiş oyuncasınsın, küçük bir dl fahişesi, izmelerimin altında olmaktan başka hiçbir şeyi hak etmeyen küçük bir sürtüksün."

"Evet. Evet, Efendim." Parmaklarımın etrafında patlıyor, ıslaklığı elimden aşağı akarken sarsılıyor.

"Küçük sürtük aşağılanmayı seviyor, değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kalıyor. "Daha fazla..."

Gözleri fildır fildır aık, hayatında daha önce hiç görmediğim bir ihtiyaç bakışlarında ışıl ışıl parlıyor. Yeşil neredeyse siyah, arzu sızdırıyor. Her zamanki yeşim taşının donukluğu, genişlemiş göz bebekleriyle karışıyor. İçindeki g beni geri adım attırıyor. Belini tutmak için saçlarını bırakıyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. Zor nefes alıyorum.

"Siktir," diye homurdandım. Onu dikkatlice yatağa yatırdım ve kendimi onun üstünde tuttum. "Beni deli ediyorsun. Bunu biliyordum. Mükemmel bir oyuncak olacağını biliyordum. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu."

Kotumu çıkarıyorum, bu hareket bana Andy'nin kanıyla kaplı olduğumu hatırlatıyor.

Unutmak kolay değil. Kokusunu, kıyafetlerimin üzerindeki ağırlığını.

Ama Jade etraftayken hiçbir şeyin önemi yok. Beynim sadece ve sadece tek bir şeye odaklanabiliyor: ona.

Boxerımı indirip delikli ucumu girişine bastırdığımda "Daha fazlasını istiyorum" diye inliyor.

"İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim, Mi Cielo," diye törpüledim.

Başını sallar. "Senin için kendimi alçaltmak istiyorum. Beni..." Kalçalarını itiyor, kendini aletimin sert çıkıntısına srtyor. "Sana tapmamı

sağla, Efendim."

Onu böyle görünce dudaklarımı yalıyorum. Şehvet tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyor, doyumsuz. Her iki bileğini de tek elimle kavrayıp başının üstünde sabitliyorum.

"Benim için her şeyi yaparsın, değil mi Jade?" Çılgınca başını sallıyor. "Beni o kadar çok seviyorsun ki, benim için kendini en ilkel şekilde aşağılayabilirsin."

"Evet."

"Sakin ol." Ses tonum alçalıyor, zihnini ele geçiriyor. "Sana verdiğim şeyi, sana verdiğim zaman alacaksın."

İnliyor ve ben yavaşça içine itiyorum. "Bugün olmaz, oyuncak. Yorgunsun, acı çekiyorsun-"

"Dayanabilirim," diye karşılık veriyor ama içine sertçe bastırdığım boğuk bir sese dönüşüyor.

"Ben konuşurken, sen çenenin kapa. "Evet, Efendim" de."

"Evet, Efendim."

"Vücudun benim vereceklerimi kaldırarak durumda değil. Bu yüzden güzel bir oyuncak gibi uzan ve seni usulca becermeme izin ver."

Başını sallıyor, içine daldığımda nefesi kesiliyor.

"Aferin kızım." Bir elim bileklerinde, diğeri aramıza girerken, onu yavaş, amaçlı itişlerle beceriyorum, kalçalarını yuvarlıyorum ve hareketlerimle nefesini kontrol ediyorum. Başparmağımı klitorisine bastırıyorum, parmaklarımı tümseğinin üzerinde gezdiriyorum ve onu çılgına çeviren bir ritimle içinde hareket etmeye devam ediyorum.

"Lütfen..."

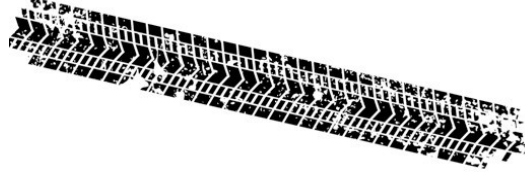
Yalvarışını duymazdan geliyorum, yörüngemde kalıyorum. Güzelce parçalanıyor, altımda kıvranıyor.

"Seni seviyorum," diye inliyor. "Seni seviyorum..."

İçine boşaldım, sikimin etrafında sıkılaştığını hissettim. "Ben de seni seviyorum," diye homurdanıyorum. "Siktir, bebeğim, seni özledim."

Şu anda Jade'in bana kalması, Elliot'un emrettiği tek bir kelimeyi bile dinlemediğimizi fark ettiğinde yaratacağı kaosa değer.

Ve kaosa neden olacak.

MAKYAJ - Chris Grey

"Kötü kız."

İçimde bir parmağın ittiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. Hızla bir iniltiye dönüşüyor ve gözlerim çırpınarak açılıyor.

Elliot kulağıma "Sikmek yok dedim," diye hırlıyor.

Etrafımdaki boşlukta kendi bedenimi bulmakta zorlanıyorum. Dışarısı karanlık ve odada hiçbir şey göremiyorum. Ethan ve ben bir tur daha attıktan sonra duş aldık ve uyumadan önce iki kez daha duşa girdik. Güneş çoktan kaybolmuştu.

Saçlarımın çekildiğini hissediyorum. Yüzüstü yatıyorum ve biri beni yatağa bastırıyor. Başka biri yanımda kayıyor, bir kol belimden ayrılıyor. Bu Ethan olmalı. Uykumuzda beni o kadar yakın tutuyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. Rüyamda bile kollarının çürüklerime sürtündüğünü hissediyordum. Ama ondan uzaklaşmak istemiyordum. Teninin tenime değmesini seviyorum.

"Dönmüşsün," Ethan'ın halsiz sesi sağ tarafımda çınlıyor, ayağa kalkıp sırtını duvara yaslıyor.

Onu görebiliyorum, sol yanağım yatağın üzerinde. Ama Elliot'ın başımı tuttuğunu göremiyorum ve sol tarafımdaki yatağın yanında durduğunu varsayıyorum.

"Geri döndüm." Tutuşu sıkılaşıyor ve inlememe neden oluyor ama Ethan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bana bakıyor, yanağımı okşuyor ve kardeşine dönüyor.

"Döllerini hâlâ amında sıcak," diye homurdanıyor Elliot. "Kaç kere?"

"Tanrım," diye inliyorum tek parmağı iki parmağa dönüştüğünde. Bana cevap verme şansı tanımadan içime doğru itiyor.

Ethan ağzını açıyor ama Elliot başımı yatağa daha sert bastırıyor. "Seninle konuşuyorum, aşkım."

"F-dört."

"Peki kaç kez geldin?"

Ritmi hızlandığında nefes almakta zorlanıyorum. "Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Üç."

Ethan'a bakıp alçak sesle kıkırdıyor. "En iyi halin değil."

"Bunun çok fazla olduğunu söyleyen oydu," diye mırıldanıyor Ethan, geceye ait olduğu çok açık olan siyah gözleri üzerimde.

"Ne olmuş yani?" Elliot homurdanıyor. "Kaç kere geleceğini onun belirlemesine izin mi veriyorsun? Bu pek de iyi bir kız davranışı değil aşkım, değil mi?"

"Hayır, ama-"

"Ona borçlu olduğun son orgazmı yaşatacaksın Ethan. Sonra da o sana verdiği kadarını bana verirken sen de onu tutacaksın."

"Ne?" Bu şok beni daha da uyandırdı. Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tuttuğundan emin oluyor. "Bu çok fazla."

"Öyle mi?" Elliot gülüyor. "Sanırım sevişmek yok dediğimde beni dinlemeliydin. Her şeyi dengede tuttuğumuzdan emin olmalıyız, yoksa kim bilir kıskançlık bizi ne yapmaya itecek. Sen ona dört orgazm yaşattın, sen de bana dört orgazm yaşat. Bacaklarını aç ve kalçalarını kaldır, aşkım. Ethan kendi dölünü senin amından yalayacak ki ben de onun yerine kendi dölümü koyabileyim."

Amım onun sözleriyle zonkluyor. Elliot'ın ensemdeki tutuşu gevşemiyor, bu yüzden kalçalarımı tutup beni yukarı çekenin, kıç yanaklarımı ayırıp ıslak amımı ortaya çıkaranın Ethan'ın elleri olduğunu biliyorum. Ve girişimi yalamaya gelenin onun dili olduğundan eminim.

Keskin bir nefes alıyorum, inleyerek nefes veriyorum. Islaklığımı ve dölünü kucaklıyor. Ve sonunda arzuladığı şeyin tadına varan bir bağımlı gibi, ağzına geri bastırdığım anda dilini içeri itiyor ve beni mahvediyor. Parmaklarını yanaklarıma koyup başparmaklarıyla dudaklarımı aralayarak klitorisimi yalayana kadar beni yukarı çekiyor ama erişim zor oluyor ve fikrini değiştiriyor. Beni bırakıyor ve hareket ettiğini duyuyorum, sonra bir bakıyorum bacaklarımın arasında sırtüstü yatıyor. Elleri tekrar kıçımda ve beni çekiyor.

Direnmeye çalışıyorum ama bana başka seçenek bırakmıyor. Tüm gücünü kullanarak beni ağzına çarpmaya zorluyor.

"Siktir," diye inliyorum. "Evet... Ethan..."

Elliot'ın göğsünden sinirli bir homurtu yükseliyor ve ağzım yatağa değene kadar başımı döndürüyor. "Hâlâ onun adını inlediğini duymaya alışamadım. Zaman alacak."

Parmakları saçlarımın etrafında daha sıkı kıvrılıyor. Onun sahipliğinin ve Ethan'ın dilinin beni tahrik etmesinin karışımı tüm vücudumda bir ürperti yaratıyor.

Nefes alamadığımı fark edene kadar. Muhtemelen Ethan'ın nefes alamadığı gibi, benim ağırlığım ve yüzüne yaslanan amım yüzünden boğulmuştu.

Panik beni ele geçiriyor ve Elliot'ın tutuşunda debeleniyorum. Ethan da bunu hissediyor ve kıcımlı daha sert kavlıyor, parmaklarının izleri şüphesiz tenimde çürükler bırakıyor.

"Sakin ol," diyor Elliot sakince. "Bir şeyin yok." Ve beni çarşafın içine doğru itiyor.

Ellerimle yatağı iterek çılgılık atmaya çalışıyorum ama benim gücüm onunkinin yanında hiç kalıyor.

Bir an için bunun olduğunu düşündüm. İkisini de istedim, sonra bana duydukları kıskançlık onları alt etti ve ailelerini yok etmeme izin vermek yerine beni denklemden çıkarmaya karar verdiler.

Çünkü ikisine birden sahip olmak ne kadar saçma bir kavram olurdu.

Değil mi?

Ethan ve ben, insanın bedenini asla terk edemeyeceği türden bir aşkı paylaşıyoruz.

Beyninizi birini unuttuğunuza ikna edebilirsiniz, ancak kalp bir kastedir ve kas hafızası asla terk etmez.

Ethan'ı onun enstrümanlarını çaldığı gibi seviyorum. O kadar şiddetle ki kalbim bunu asla unutamaz. Aylarca çalmayı bırakabilir, gitarını eline alır, gözlerini kapatır ve yatağa uzanırsa, elleri en ufak bir çaba göstermeden herhangi bir müziği çalacaktır.

İşte onu böyle seviyorum. Zahmetsizce. Kalbim olan kas bunu zarif bir kolaylıkla yapıyor ve benim bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

Ethan tekrarlayan bir ritimle klitorisimi okşuyor. Ben onun okşamaya çok alışkın olduğu ipim ve hiçbir şey onu temposundan alıkoyamaz. Elleri kıcımdan kalçalarımın doğru gidiyor ve beni hafifçe yukarı kaldırarak tam istediği mesafede tutuyor.

Vermek istediğinden daha fazlasını almak isteyerek ona karşı geri çekilmeye çalışıyorum. Amıma karşı kıkırdıyor ve ben yatağa karşı inliyorum.

Başım dönüyor, vücudum umutsuzca havaya ihtiyaç duyuyor. Elliot yanıma geliyor, çömeliyor, sanırım.

"Aşkım." Kulağımdaki şehvetli törpüden titriyorum. "Boşaldığında nefes alacaksın." Dudakları kulak mememin hemen altındaki yumuşak tene bastırıyor. "Acele etme."

Daha fazla tahrik olamayacağımı düşünmüştüm. Yanılmışım.

Ethan'ın sataşmaları dayanılmaz hale geliyor ve gözlerimden hayal kırıklığı yaşları akıyor.

"Lütfen..." İnliyorum, sesim şilte tarafından yutuluyor.

"Ethan," diye kıkırdıyor Elliot kulağıma doğru. "Kötü davranıyorsun."

Ama durmuyor. Klitorisime bir vuruş. Uzun bir vuruş. Girişime alaycı bir tur. Bir vuruş.

Altımdaki pamuklu çarşafa doğru çığlık atıyorum. Üzerine salyalarım akıyor, malzeme nemli ve durumu daha da aşağılayıcı hale getiriyor. Nefes alamıyorum... Boşalmam lazım. Cennet çok yakın ve ulaşılmaz.

"Bayılacak," diye devam ediyor Elliot. Bu bir uyarı değil, bir tehdit değil, herhangi bir emir veren bir şey değil. Kardeşinin istediği her şeyi yapabileceği basit bir bilgi.

Aynen bana yaptıkları gibi; ne isterlerse.

Ethan, "Onu komutla boşaltmak için çalışıyorum," diyor. Muhtaç klitorisimin üzerindeki nefesi beni titretiyor.

Kendimi bıraktığımı hissediyorum, bir daha uyanamama korkusu tüm bedenimi sarıyor. İşte tam o anda Ethan boşalmama izin veriyor.

"Gel Jade," diye basitçe emrediyor.

Beni tekrar yüzüne çarpıyor, ağzını klitorisimde tutuyor ve kendini bana karşı kaybediyor.

Çığlık atamıyorum, hisler çok yoğun, delilik bunaltıcı. Geriliyorum, titriyorum ve hiçbir şeyin etrafında sıkılışıyorum. İçimdeki her şey ölçsüz zevkten paramparça oluyor ve Elliot sonunda saçlarımdan çekerek başımı yukarı kaldırıyor. Ethan beni bir bez bebek gibi sırt üstü yuvarlıyor ve bırakıyor.

"Al bakalım, güzel kızım. Nefes alma hakkını kazandın."

Göğsümden bir hıçkırık fırlıyor ve içime çekmeye çalıştığım havayı durduruyor.

"Şşş." Elliot terli alnımı okşuyor. "Çok iyi gidiyorsun, bebeğim."

Başımı iki yana sallıyorum. "Yeter," diye öksürüyorum. "Yeter..."

Ethan'ın ayağa kalktığını hissediyorum ve iki elimi de usulca tutuyor. "Gel, otur, Mi Cielo."

Bana yardım etmesine izin verdim. Arkama yerleşiyor, sırtını duvara dayıyor ve bacaklarını açıyor, böylece sırtımı göğsüne yaslayabiliyorum. Elleri belimi kavıyor, kalçalarımın iniyor, sonra uyluklarıma...

Parmaklarını kalçalarımın dolayıp bacaklarıma açtığında "Hayır," diye inliyorum. "Lütfen, lütfen, daha fazla değil."

Burnunu boynuma dayıyor. "Ne dediğini hatırlıyor musun? Benim için her şeyi yapacağını? Elliot'ın seni kullanmasına izin vermeni istiyorum. Benim için iyi bir oyuncak ol."

"Elliot," diye panikliyorum. "Kendin söyledin; incindim, yoruldu ve-"

"Ve hala ben onun pisliğini temizlerken kardeşim tarafından becerilmek için yeterli enerjin vardı. Daha geniş, Ethan."

Ethan bacaklarıma daha da açıyor, rahatsız edici bir şekilde. Alay edilmekten ve çok sert boşalmaktan sırsıklam olmuşum.

"Jade," diye kıkırdıyor Elliot yayılmış kalçalarımın arasında diz çökerken. "Amcığın açgözlü küçük bir sürtük."

İki parmağını içime soktuğunda çığlık atıyorum, sırtım Ethan'dan kalkıyor. Onları dışarı çekiyor, ıslaklığımla yağlanmış. "Siktir," diye bağıyor. Başparmağıyla hareketi tekrarlıyor, kalın parmağıyla amımı keşfediyor.

Homurdanıyorum, dönüyorum ve ona doğru itiyorum.

Başparmağını çekip aşağıya doğru sürüklüyor. "Hayır!" Dışarı fırlıyorum ama Ethan beni daha sıkı tutuyor. Öfkeli bir hırıltı kaçıyor içimden. "Elliot."

Kendi kendine gülümseyerek gözlerimin içine bakıyor ve başparmağını göt deliğime bastırıyor. Vücudumda zonklayan zevkin kanıtını durdurmak için alt dudağımı ısıırıyorum.

"Daha önce de götten sikildin bebeğim. Biliyorum çünkü ben yaptım," diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, onu ne kadar sevdiğimden utanıyorum. Ama tükendim, çok yoruldu. Beni fazla kullandılar.

Ethan kulağıma, "İyi küçük oyuncaklar sadece alır," diye fısıldıyor. "Sen iyi bir oyuncak mısın Jade?"

Elliot tekrar dar girişe bastırdığında inliyorum. "Ben..."

Belki de bunu yapan Ethan'ın sesidir. Belki de Elliot'ın bacaklarıma arasındaki güçlü üstsüz vücudu ya da siyah saçlı kardeşin ellerini dizlerimin arkasına kaydırıp, açılmış bacaklarım göğsümün iki yanına gelene kadar çekmesi.

"Oh Tanrım..." Başparmağı, kıcıma kadar yayılan ıslaklığımla iyice kayganlaşan sıkı kası itiyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye homurdanıyor Elliot. "Kahretsin, ne kadar mükemmel bir sürtük olduğuna bak. Seni parmağım kığında boşaltırım bebeğim. İkimizi de alman için seni eğitmeye başlamalıyız."

Donup kaldım. Neye?

"Siktir," diye homurdanıyor Elliot. "Daha da ıslandı. Küçük fahişe onu DP'lememiz için sabırsızlanıyor."

İnkâr etmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Bu... bu doğru değil."

Elliot donup kalıyor, sert gözlerle bana bakıyor. "Bize yalan söylemek mi istiyorsun?

Gerçekte

n mi?"

"I-"

"Aç şu küçük yalancının ağzını Ethan."

İkinci kez söylenmesine gerek yok. Ethan çenemi tutmak için bacaklarımdan birini bırakıyor. Ağzımı açmak için kullandığı güçten irkiliyorum. İki parmağını alt dişlerime geçiriyor, kesici dişlerimle kendini işaretliyor ve ağzımı sonuna kadar açık tutuyor.

Elliot hâlâ başparmağıyla kıcımla oynayıp nefes nefese kalmama neden olurken, diğer elini kullanarak iki parmağını amıma sokuyor, sonra üç parmağını sokuyor ve ağzımı açarak çığlık atmama neden oluyor. Üç parmağını dilimin üzerine bastırmak için dışarı çekiyor.

Kıcımla oynamaya devam ederken, inilti boğazımın arkasında gümbürdüyor.

"Parmaklarımı yala, Jade. Lanet yalanlarının tadına bak." Onun emri beni teşvik etti. Kıcımdaki başparmağını itiyorum ve uyarılmamla kaplı parmaklarını yalıyorum.

"Bizim için bir sürtük olmak çok lezzetli değil mi?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama kaçmama bile izin vermiyor. "Bana bak." Gözlerimi açtığımda gülümsüyordu. "Sana verdiğimiz zevk hakkında bize bir daha yalan söyleme. Sen bizim fahişemizsin, bebeğim. Öyle davranmaya başlasan iyi olur."

Parmaklarını ağzımın derinliklerine doğru itiyor, boğazımın arkasına çarpıyor ve öğürmememe neden oluyor.

Çekerken parmaklarının ucunda tükürüğümün bir ip var ve bu da aşağılanmayı bir milyon kat daha kötü hale getiriyor. "Ne pis bir oyuncak," diye kıkırdıyor Ethan kulağımın dibinde.

Elliot parmaklarıyla yanağımı sildi. "Onun tükürüğüne ve spermine bulanmış.

Güzel sürtük."

Başparmağıyla kıcıma girip çıkarken parmaklarıyla amımı sikiyor.
"Seni boşaltmam için bana yalvar, Jade."

"Lütfen!" Haykırıyorum. "Lütfen, gelmemi sağla."

Onun ritmine göre hareket ediyorum, Ethan yine iki bacağıma birden tutuyor.

"Neden yalvarman gerektiğini biliyor musun?" diye homurdanıyor.
"Çünkü hiç kimse, *hiç kimse* seni bizim gibi boşaltamaz. Biz bu amcığın sahibiyiz, senin bedeninin sahibiyiz." Sırıttıyor. "Senin lanet ruhuna sahibiz."

Ethan'ın tutuşu sıklaşıyor. "Sen bir hiçsin," diye ekliyor. "Sen sadece ve sadece bizim aracılığımızla varsın. Söyle."

Konuşmaya çalıştığımda dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. "F-fuck..." Elliot'ın elleri donuyor.

"Hayır!" İhtiyaçla çığlık atıyorum. "Elliot..."

"Kardeşim sana bir emir verdi. İnfaz edin."

"Ben... Ben sadece varım..." Her iki deliğimi de tekrar sikmeye başlıyor ve vücudum bir bağımlı gibi ısıldıyor. "Ben sadece seninle varım."

"Bu doğru. Kimin kaltağısın sen?"

"Senin... ikinizin de. Aman Tanrım, boşalacağım... Ben- ben-"

Çığlığım o kadar yüksek ki, acaba tüm Kuzey Sahili duyuyor mu?

o.

Elliot kremayı alan kedi gibi gülümsüyor ve kremayı yaladığında Parmakları amımın içindeydi, sanırım öyle yaptı.

Mırıldanıyor ve bakışlarını benimkilere dikeyor. "Sadece üç tane kaldı."

Tek cevabım bir inilti. Artık onunla savaşmıyorum. Bir anlamı olmadığını biliyorum.

Bir sonraki orgazm kıcımda iki parmakla geliyor. Üçüncüsü için ağzını kullanıyor.

Ve beni son kez sikti.

Beni yıkadıklarında hissediyorum ama aslında burada değilim. İkisi de burada benimle birlikte, çıplak ve uyuşmuş zihnimde merak ettiğim tek şey daha önce bir kızı paylaşmış paylaşmadıkları.

Onlara sormalıyım çünkü Elliot soruma cevap veriyor. Gerçekten bir zihin okuyucu değilse tabii. Elbette, bu imkansız. Siktir, kafam güzel.

"Sadece sen, bebeğim," diye cevaplıyor Elliot. "Ethan senden başka bir kızla hiç sevişmedi."

Hain kalbim çırpınıyor, vücuduma üzerimize düşen sudan daha sıcak bir sıcaklık yayıyor.

Ağırlaşmış gözlerimi zorla açıyorum. Ethan önümde duruyor, yani arkamda Elliot var. Dudaklarımı yalıyorum. Ethan'ın çıplak vücudunu görmek beni neredeyse öldürüyor. Yırtık kaslarındaki tüm o dövmeleler. Teni Elliot'unki gibi soluk değil. Benimkinden birkaç ton daha açık, ama anne ve babasının Kafkasyalı olmadığı çok açık. Kardeşinden daha zayıf, kasları daha sıkı, vücudu daha dar.

Ethan hiç başka bir kızla birlikte olmadı. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Caden söylediği için değil, Elliot söylediği için de değil. Gerçek Ethan'ın gözlerinde, bana bakışlarında. Beni yıkarken nasırlı ellerinin vücudumda gezinmesinde.

"Madem beni bu kadar çok seviyordun," diye mırıldanıyorum, düşün şırıltısı altında duymak zor olmalı, "o zaman neden Krallar için gitmeme izin vermeyi seçtin?"

Donup kalır, bakışları utanç içinde düşer.

"Bunu sormak hiç adil değil," diyor Elliot arkamdan usulca.

"Öyle," diye karşı koyuyorum güçsüzce. "Ben onu sevdim ve o benim yerime onları seçti."

"Seni koruyacağını düşündüğü şeyi seçti," diye devam ediyor Elliot, elleri arkadan göğüslerimi kavıyor. Beni kendisine yaklaştırıyor ama gözlerim Ethan'ın yüzünde kalıyor. "Onu ben yaptım-"

Ethan dişlerini sıkarak, "Beni savunmana gerek yok," diyor. Yanlarından sarkan ellerini yumruk yapmış, bakışlarını yere indirmişti. Yukarı baktığında, zaten siyah olan gözlerini donuklaştıran tek şey pişmanlıktır.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," diyor bana. "Bunu yaptım çünkü artık kız arkadaşıyla ilgilenemeyen bir ezik olmak istemedim. Onu savunamayan. Biri seninle dalga geçtiğinde, canını yaktığında ya da sana *dokunduğunda* ve ben elimden bir şey gelmediği için orada öylece durup izlediğimde nasıl hissettiğini biliyor musun? Ben bir korkaktım."

Islak elini yüzüne götürerek gözlerine sıçrayan damlaları fırçalıyor.

"Benimle tanışmadan önce iyiydin. Hiç zorbalığa uğramamış ya da alay edilmemiştin. Sonra iyi bir arkadaş olduğun için kendini benimle ilişkilendirdin. Çünkü aşıktın. Sonra onlar da seni ele geçirdi. Seni incittiler, dalga geçtiler ve aşağıladılar. Sen bunu hak etmedin. Kendilerini okulun kralı sanan NSC'lilerden dayak yemekten korktuğu için bunun olmasına izin veren bir erkek arkadaş hak etmedin."

"Umurumda değildi." Sesim ancak gıcırıyor.

"Siktir, Jade. Billie Scott ögle yemeğini yemek için seni kafeteryada süründürdü ve sen de bunu yaptın çünkü başka bir şey alacak paran olmadığını biliyordun. Peki *ben* ne yaptım? Orada durdum ve izledim."

Çok yorgunum ve duygularım filtresiz bir şekilde içimden dökülüyor. "Sen yanımda olduğun sürece bunların hiçbirisi umurumda değildi."

"Önemsiyordum," diye tıslıyor. "Kız arkadaşım olmanın getirdiği aşağılanmayı üstlenmeni daha kaç kez *izleyebilirdim*? Elliot katalizör olmuş olabilir ama ben seçimimi yaptım. Daha güçlü olmak, vahşi olmak, korkulmak istedim. *Bunu ben istedim* Jade. Seni onlardan korumak için. Kralların bir parçası olmanın getirdiği bir şeydi bu ve Kralların bir parçası olmak için senin gitmene izin vermem gerekiyordu."

"Benden ayrılmanın senin seçimin olmadığını söylemiştin."

"Çünkü hâlâ bunun için Elliot'ı suçluyorum. Ama onun yaptıklarının arkasına saklanmaktan bıktım. Evet, o lanet bir manipülatör-"

"Hey," Elliot araya giriyor.

Ethan iki eliyle omuzlarımı tutmadan önce ona sert bir bakış atıyor, ben de ona odaklanıyorum. "Ama bu benim kararımdı ve inan bana çok pişmanım. Yani hayır, başka kimseyle yatmadım-"

"Ama Caden," diye sözünü kestim.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sözünü kesip durduğumuz için kızgın olduğu belli. "Ama Caden," diye kabul ediyor. "Bir kere."

"Bir süredir çıkıyormuşsunuz gibi görünüyordu." "Bir kez seks yaptık," diye tekrarlıyor. "Ve-"

"O kadar da iyi değildi, değil mi?" Alay ediyorum.

"Konuşmama izin verecek misin?" diye feveran ediyor. "Burada özür dilemeye çalışıyorum."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu kadar büyük bir özrün dizlerinizin üzerinde d i l e n m e s i gerektiğine inanıyorum."

Elliot'ın kahkaha patlamasıyla birlikte ağzı açık kalıyor. Elleri hâlâ göğüslerimin üzerinde, ikisi de avuçlarının içine mükemmel bir şekilde oturuyor.

"Ölmek mi istiyorsun, Mi Cielo?"

Omuz silkiyorum. "Özrünü kabul etmemi ister misin? Acelem yok, senin var mı?"

Başka tarafa bakıyor, ciğerlerinden bir nefes hava çıkıyor. "İnanılmaz."

Ama bunu söylerken banyoda bir dizinin üzerine çöküyor, sonra da diğer dizinin üzerine. Elleri kalçalarımın dolanıyor, başı karnımın yanında. "Özür dilerim,

Jade. Davranışlarım artık sana aşık olmadığım ya da seni unutabileceğim izlenimi yarattı. Böyle düşündükleri için üzgünüm.

Elliot beni Kings'in ekibine alsın diye senden ayrıldığım için özür dilerim. Seninle tanıştığımdan beri seni sevmediğim bir gün bile geçirmediim. Lütfen beni affet."

Bana baktığında siyah gözleri daha büyük görünüyor ve ona baktığımda kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Artık uyandım. Uyanığım ve geçmişi geride bırakmaya hazırım.

"Seni affediyorum Ethan," diyorum elimi saçlarında gezdirirken. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsüyor, yanağını karnıma bastırıyor. "Seni bir daha asla bırakmayacağım. Sana söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ama Elliot'ın acı kahkahası ve bedenimi sıkıca kavrayışıyla anımız kısa kesiliyor. "Seni dizlerinin üstüne çöktürdü kardeşim. Sana çok yakışmış." Sesi gergin, sanki kavga etmek için can attığı bir şey varmış gibi, ama kendini tutuyor.

Kalp kırıklıklarımın yarısının Elliot'tan ve beni elde etmek için yaptığı tüm planlardan kaynaklandığını hatırlayarak sırtım tutuluyor.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Onu görmek için başımı arkaya çeviriyorum. "Onu bu yola sürükleyen sensin. Tüm hayatımı benim söz hakkım olmadan planladın çünkü takıntılıydın ve bunu bana söyleyecek cesaretin yoktu."

Bakışlarını bana dikti. "Eğer bir özür bekliyorsan, nefesini tutma."

Tırnaklarım Ethan'ın kafa derisine sürtünüyor ve o da bana yaklaşıyor.

"Bırak beni, Elliot." İçimde bir güç dalgası var ve kontrol edemeyeceğim kadar büyük.

Elliot beni bırakıyor ve ben de onu düzgün görebilmek için yer değiştiriyorum. "Benden ayrılması için onu manipüle ettin. Kendin bana karşı ayaklandığıın insanlara karşı koruma kisvesi altında istediğin şeyi sana vermem için beni manipüle ettin. Yaptığın şeyleri seni reddetmem gibi en ufak bir ihtimale bile dayanamadığın için yaptığını biliyorsun. Bunu kabullen. Dizlerinin üzerine çök ve beni parçaladığın için özür dile, böylece beni istediğin şekilde yeniden bir araya getirebileceksin."

"Tek duyduğum planlarımın işe yaradığı ve senin bana aşık olduğun. Bana dahi diyebilirsiniz."

"Yaptığın şey yüzünden bir parçam senden sonsuza dek nefret edecekse sana aşık olmama değer mi? Bu şekilde olmak zorunda değil."

Ağzını açıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Bekliyor, bekliyor, bana bakıyor, kırılmamı bekliyor. Kırmayacağım.

"Ne yaptıysam sana aşık olduğum için yaptım," diyor o tatlı manipülatif ses tonuyla. "Bunun için özür dileyemem."

"Yaptıkların için özür dileyebilirsin. O partide beni küçük düşürdüğün için. Tüm ekibimizin önünde."

Dudaklarını yalıyor, gülümsüyor ve beni şaşırtarak dizlerinin üzerine çöküyor. Ama Ethan gibi hissetmiyorum. Daha uzun boylu olduğu ve ayaklarımın dibinde diz çökmesine rağmen başı göğüslerime ulaştığı için değil. Gözlerinin muziplikle parlaması ve gülümsemesinin ucunun benimle alay etmesi yüzünden.

Elliot benim için diz çöküyor olabilir ama kontrol tamamen onda ve bunu biliyor. Bunu istediği için yapıyor, çünkü bu ona istediği bir şeyi kazandıracak, ben söylediğim için değil.

"Seni bu kadar çok sevdiğim ve uzak kalamadığım için özür dilerim. Sana sahip olmak için yanlış ya da doğru her şeyi yapabileceğim için özür dilerim." Sırtışı düşüyor, bakışlarında dürüstçe bir parıltı belirliyor. "Aşkım bencilce ve yıkıcı olduğu için üzgünüm ama gerçek. Saplantısı sen olan bir adamı saplantısı için suçlayamazsın."

Eli sağ üst baldırıma dolandığında ağzım açık kalıyor, parmakları göbeğime çok yakın. Sol tarafımda Ethan hâlâ iki eliyle bacağımı tutuyor.

Parmaklarımı ikisinin de saçlarına geçiriyorum. "Sizi affediyorum," diye mırıldanıyorum. "Eğer ikinizi de sevdiğim için beni affederseniz."

Sessizlik sonsuza kadar uzanıyor. Aşk hafiftir ama ağır bir gerilim ağına takılmıştır.

Elliot'ın gözleri benimkilerden amıma kaymaya devam ediyor. "Ben sadece ne olursa olsun sana sahip olabileceğim bir gerçeklik hayal ettim Jade. Uyum sağlamak biraz zaman alacak ama tek yol buysa, o zaman yapacağım."

Ethan'ın tutuşu artıyor.

"O benimdi," diyor usulca, sesini alçaltan bir öfke tonuyla. "Başından beri benimdi ve sen bunu biliyordun. O *benim* arkadaşımdı. Sınıfımda benimle yaşıttı. Yanımda otururdu ve *benimle* takılmak için evimize gelirdi. Ona gösterdiğim müziği severdi ve elimi tutardı. Kız arkadaşım oldu, Elliot. *Benim kız arkadaşım.*" Beni daha da sıkı tuttuğunda bir nefes alıyorum. "Birbirimizi sevdik. İstedğin her şeye sahiptin. Fizik, zekâ, kabul edilebilir sosyal davranışlar. Sende

kızlar, arkadaşlar, krallar. *Hiçbir şeyim* yoktu. Ondan başka hiçbir şeyim." Bana baktı, sesi artık törpülenmişti. "Ve sen onu benden çaldın."

"Ethan..." *Özür* dilemek dilimin ucunda ama söyleyemiyorum. *Söyleyemiyorum* çünkü bizi buraya getiren tüm olaylar... çünkü ben onun değildim.

Eğer öyle olsaydım, Elliot beni ondan asla çalamazdı. "Ben yaparım." Bunu söylediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hayır.

Onu affettiğim için, onu sevdiğim için değil. Bunu yapacağım çünkü seni geri kazanmak için *her şeyi* yaparım. Kimse kalbini kontrol edemez, yoksa seni sevmeyi uzun zaman önce bırakmış olurum."

Birbiri ardına ikisine de bakıyorum. "Siz zaten bunu kabul etmişsiniz, değil mi? Yoksa dün gece mutfakta yaptığınız şeyi yapmazdınız."

İkisi de başını sallıyor. Elliot, "Ben vurulduktan sonra bu konuyu konuşmuştuk," diye açıklıyor. "Bana Sawyer'dan bahsettiğinde ve ben sana inanmadığımda. Benimle birlikte olman gerektiği halde *onu* istediğinde."

"Seni incittiği için onu öldürmek istedim," diye itiraf ediyor Ethan. "Sonra yeni bir plan önerdi ve ben de denemek istedim. İkimizi de istiyorsun Jade. Bunu değiştiremeyiz."

"Yani sana bizim olduğunu ne kadar haykırırsak haykıralım..." Elliot bana gülümsüyor, bunun *birçok* kez olacağını bilmek yüzüne kazınmış. "Biz de seniniz, aşkım. Ayaklarının dibinde, sonsuza dek sana ait olmaya hazırız."

Titreyerek nefes alıyorum.

"Kalbimiz sende Jade. Onlara iyi bak," diye bitiriyor Ethan, tam da Elliot elini daha yukarı kaldırırken.

Am dudaklarımı aralıyor, gözleri yeni bir şevkle parlıyor ve ben tepki veremediği dili klitorisimi yalıyor. Ethan bacağını tutup omzunun üzerine kaldırıyor ve yüzünü de bana doğru bastırdığında neredeyse bayılıyorum.

Birkaç saniye boyunca ikisinin de saçlarını çekerek onları amıma sıkıca bastırıyorum. İkisinin de dili üzerimde, biri klitorisimde, diğeri girişte.

Neredeyse dengemi kaybediyordum, elimi duş duvarına çarpmak için Ethan'ı bıraktım.

Onlar için nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Birbirlerinden hoşlanmadıklarını biliyorum, ama dillerinin bana daha fazla zevk vermek için birleştiğini hissediyorum.

hayal edilebilir.

İnsanlar benim hakkımda ne isterlerse söyleyebilirler.

Bir hain olduğumu. Krallardan çaldığımı. Ben kalpsiz bir kaltağım, kızgın ve kontrolden çıkmış.

Her şeyi söyleyebilirler, ama beni bu iki adam gibi tanımıyorlar.

Ya

p. Ve buna rağmen... beni seviyorlar.

Dillerine karşı patlamam uzun sürmedi, dizlerim

Burkuluyorum. Ama kendimi ayakta tutuyorum. Başımı dik tutuyorum.

Ethan Torres ve Elliot Pearson önümde diz çökmüş, beni ben olduğum için sevmeye hazırlar.

Bu tür bir güç baş döndürücüdür. Ezici. *Bağımlılık yapar.*

ELLIOT

Kullan Beni - Emerald

Royce

Yorganlar üzerimizden çekildiğinde Jade'in nefesi kesiliyor ve evin soğuğu beni şok ederek uyandırıyor.

"Ne oluyor lan?" İnliyorum, çıplak olduğumu fark ettiğimde hemen ayağa kalkıp bir yastık kapıyorum.

Ethan yataktan fırlar, elinde bir silah vardır.

Perdeler açıldı ve Kay tekrar yüzünü bize döndü. "Ne. Gerçek. Gerçek. Sikeyim." Genelde bu tür şeyleri

Sakinliğini korumayı başarsa da, patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibi ağzından çıkan tıslama, hepimizi aynı yatakta, çırlıçıplak sarılmış ve Jade'i kardeşimle benim aramda bulduğu için mutlu olmadığını gösteriyor.

Ethan bir iç çekerek silahını indirdi. "İçeri nasıl girdin?" Yatağının sol tarafında duruyordu, üzerinde boxer'dan başka bir şey yoktu.

"Bu kasaba benim, Ethan. İstedğim eve girerim."

"Camı kırmamış olsan iyi edersin," diye homurdanıyorum, yastığı kasıklarına tutarak.

Jade yatağın tam ortasına oturur ve bulduğu ilk tişörtle üzerini örter.

"Üzerine bir şeyler giy. Ben oturma odasında olacağım."

Ethan'ın yatak odasından çıktığı anda birbirimize bakıyoruz.

Dün yere attığım kıyafetlerimi aldım. "Ben konuşurum, siz ikiniz susun. Babanız bu işi halledecek."

"Kendine baba demeyi kes," diye homurdanıyor Ethan. "Bu çok garip."

Jade'e dönüp onun fikrini bekliyorum. "Tuhaf," diye onaylıyor.
"Babamın umurunda değil." İkisine de gülümsüyorum ve içimden bir kahkaha patlıyor.

Jade.

Kay oturma odasında volta atıyor, başparmağının tırnağını ısırıyor, bu arada biz üçümüz ortaya çıkıyoruz. Jade solumda olacak şekilde kanepeye oturuyorum ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Ethan da her zamanki koltuğu yerine Jade'in soluna oturmaya karar veriyor. Adam beni onunla yalnız bırakmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Kay'ın çenesi bizi izlerken bir o yana bir bu yana çalışıyor. "Ciddi misin?" Başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "İkisi mi?"

Jade alt dudağını ısırduğunda, muhtemelen durumu daha da kötüleştirebilecek herhangi bir şeyle karşılık vermesini engellemek için boxer'ımın içinde kendimi ayarlamam gerekiyor.

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" Sesim hâlâ uykulu geliyor ve gözlerimi kaşıyorum. Erken kalkmaya pek alışık değiliz ve pencereden görünen güneşin doğuşuna bakılırsa saat ancak sabah sekiz olmalı.

"Ah." Sesi öfkeyle titriyor. "Yardım etmek için zaten yapıyor olman gereken çok şey var. Ve yapmadığın."

Haklısın. Sanırım dün gelmediğim için kızgın.

Bir elimi dağınık sarı saçlarımda gezdiriyorum, dilimle ön dişlerimi sıyrıyorum ve Kay'e parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Başka bir yol bulacağım."

"Hayır." Nefes alırken Kay'ın burun delikleri alevlenir. "Elliot, *beni mahvettin*. Yemin ederim, eğer bunu düzeltmezsen taşaklarını keser ve boğulmanı izlerim."

"Seni sikip atmadım," diye cevap veriyorum tembelce, kanepeye uzanarak. "Başka bir plan ararken planı askıya aldım."

Kay ve benim soygun için planladığımız bazı şeyler artık işime yaramıyor ve yeni bir şeyler bulmak için biraz zamana ihtiyacım var. Beynim durmadan Jade'e, kardeşimle onu paylaşmaya karar vermemize odaklanmış durumda. Bu bizim için büyük bir adım ve Kay'ın alışık olduğu ilgiyi işime veremiyorum.

"En başta bir araya getirmeme yardım *ettiğin* plan."

Elim Jade'in çıplak bacağına geliyor, çünkü giydiği tek şey iç çamaşırı ve Ethan'ın gömleğiymiş ve parmaklarım iç kısmının yumuşak tenini gıdıklıyor.

Uyluk. Ona dokunmak beni rahatlatıyor. Ulaşabildiğim sũrece her şey yolunda. "Her şey yoluna girecek."

Kay'in gũzleri elime dikiliyor. "Doğru," diye alay ediyor. "Tabii ki."

Bir panter gibi hareket ediyor. Bir saniye içinde Jade'in saçlarından tutup onu kanepeden yere sũrũklũyor.  adım geri atıyor ve kafasına bir silah dayıyor.

Midem bulanıyor. Ethan ve ben hemen ayağa kalkıyoruz. Kardeşim bir adım ne çıkıyor ama Kay dilini şapırdatıyor. "Hiç sanmıyorum."

Jade derin bir nefes alarak gũzlerini kapatıyor. Sağındaki ekiş dayanılmaz gũrũnũyor ya da en azından bana öyle geliyor ve gũzlerim şakağına dayanan silahın namlusundan başka bir yere bakamıyor. Ama o sakın ve sessiz kalıyor.

"Tek bir işin vardı, Elliot."

Daha sert çekiyor, Jade'den bir inilti çıkıyor. Bundan nefret ettiğini yũzũnden anlayabiliyorum. Bunun zayıflık gũstergesi olduğunu dũřũnũyor. Silah zoruyla tutulsa oktan altına işeyecek yetişkin adamlar tanıyorum.

"*Lanet bir bankacıyla lanet bir randevuya çıkmak zorundaydın. Bu soygunda hepimizin bir rolũ var ve sen kendininkinde fena halde başarısız oldun. Peki ben ne yapıyorum? Sağ kolum işe yaramaz hale geldiğinde.*"

Umarım panik belirtilerimi fark etmez. İşaret parmağım uyluğumun yan tarafına defalarca vuruyor, çenem geriliyor, kulaklarımın hemen altında şişkinlik oluşuyor.

"Bunu bekliyordum" -bakışları Ethan'a yöneldi- "aresiz bir köpek yavrusu gibi ona aşık olacağını, ama senin bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum. İşin her şeyden önce geldiğini biliyordun."

"İş her şeyden önce gelir," diyorum sakince.

"Ah, harika," diye alay ediyor benimle. "O zaman bana o bankacıyı Jade öğrenecek ve arkasından biriyle gũrũřtũđũnũ dũřũnecek diye korktuğun için ekmediğini söyle. O lanet randevuya gelmedin, Elliot!"

Jade'in yũzũnde kafa karışıklığı belirliyor. Gũzleri odanın içinde çılgınca dolaşıyor, bana takılıyor ve bilgi almak için yalvarıyor. "Hangi tarih?"

"Minibũsũm hazır mı Jade?" Kay silahı kafasına daha sert bastırıyor.

Kalın kalın yutkunur. "Hayır."

"O zaman kapa eneni."

Sevdiğim kadına bakıyorum, tepkisi için kendimi hazırlıyorum. Sorusuna cevap vermek istiyorum.

"Soygun planının bir parçası da o gün orada bulunacak olan banka müdürünü baŗtan ıkarmamdı. Kasanın anahtarları onda olacaktı."

Kaŗlarının arasında bir kırıŗıklık oluŗuyor. zgn ama bunu kendine saklıyor.

"O gün, onu kasada seks yapmaya ikna etmem gerekiyordu. Seksi bir oyun olarak yasak bir Şey yapmak."

Çenesi titriyor. Muhtemelen Şu anda kıskançlığını bastırmak için dilini ısırıyordur. Yüzünde çok açık.

"Onu baŗtan çıkarmaya baŗladım," diye itiraf ediyorum. "Her Perŗembe kız arkadaŗlarıyla takıldığı bara gittim ve ona asıldım. Ona ıkma teklif ettim. Ama ben gelmedim." Gözlerim Kay'e ve tekrar Jade'e kaydı. "Yapamadım... Çünkü sonunda sana sahibim ve bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bu sadece *lanet* bir *plan*!" Kay tersledi. "Kimse senden onunla evlenmeni istemiyor."

"Plan olsun ya da olmasın, bunu sadece Jade kabul ederse yapacağım. Şimdi konuŗabilmemiz için silahını indirir misin?" fkelendim. "Bu saçmalık çok gereksiz." Şu anda Kay'ın üzerine atlamamak için toplamam gerektiğini hiç dŗnmediđim bir sabır gerekiyor.

Ve bunu patronum olduğu ya da ona saygı duyduğu için bile yapmıyorum. Onu kardeŗim gibi sevdiğim için bile yapmıyorum.

Sakin kalıyorum çünkü Jade'e zarar vermesini istemiyorum. Sade ve basit.

"yle mi? Yoksa sadece onu kaybetme riskiniz olduğunda mı harekete geçiyorsunuz?"

"Silahı kaldır, Kayla." Soğuk sesim Şubat ayının dondurucu soğuklarını ılık hissettiriyor.

"Senin kız NSC'ye bilgi aktarıyormuŗ, bunu biliyor muydun?"

"Ne?" Jade'in panik içindeki bakıŗları bana yöneldi. "Ben yapmadım. Elliot, yemin ederim neden bahsettiğini bilmiyorum."

Şimdi görüyorum. Bunu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum. Ne zaman baŗladıđından emin değilim ama Sawyer'ın ona Şantaj yaptığından Şüphe etme hatasına dŗtđmden beri, bir Şeyle suçlandığında ya da kendini haklı çıkarmak zorunda kaldığında nasıl paniklediğini fark ettim.

Jade'in en büyük korkusu kendisine inanılmaması. Ve Tanrı bilir hepimiz ona ne kadar zamandır yalancı diyoruz.

Kay çekici vurarak Jade'in nefesini keser. "Bir kez daha yalan söylersen iki sevgilin beynini yerden temizleyecek."

"Ben yaptım-" Kendini durduruyor, çok korkmuş, ama yalvaran gözleri beni bırakmıyor.

Bir tehdit daha... sadece *bir tane. Daha fazla.*

"Kayla." Ses tonumda ölümden çok yaşam var. Bu tehdit patronumun gözlerimin içine bakmasına ve ne kadar ciddi olduğumu kontrol etmesine neden oldu. "Silahını indir."

Ethan başını sallayarak aptalca bir şey yapmamam konusunda beni uyarıyor. Hepimizin Kay'den duyduğu korku ile onun da Jade için endişelendiği gerçeğinin bir karışımı. Ethan bu işin peşini bırakmayı tercih ediyor, böylece işleri daha sonra çözebilecek. Kardeşim her zaman dengede kalabilen ve olayları sessizce karşılayabilen biri olmuştur. Kendini savunamayacak kadar zayıf olduğu zamanlarda başka seçeneği yoktu, bu yüzden katlanmayı öğrendi. Ama bu onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmez. Eğer ben bir depremsem, o da kimsenin beklemediği bir anda gelen ölümcül bir artçı şoktur. Onu yakaladığınızı sanırsınız ve aynı gece boğazınızı kesmeye gelir.

Her zaman gözlemci bir adam oldum. İnsanların tepkilerini ölçmek beni babamın değişken ruh halinden birden fazla kez kurtardı. Hayatımın ilerleyen dönemlerinde, etrafımdaki insanları manipüle etmeme yardımcı oldu. Şimdi de kendimi durduracak değilim. Kay'ın ayaklarındaki küçük kaymayı, silahın en ufak hareketini görüyorum. Kayla King tehditlere iyi tepki vermez ama tereddüt ediyor ve ben de buna tutunuyorum.

"Sadece benimle bir sorunun yok, yoksa bu kadar kızgın olmazdın. Silahı bırak ve konuşalım. Seni dinlemek için buradayım. Sana yardım etmek için. Bu sadece benim işim değil, Kay. Biz bir aileyiz."

Ve böylece, onu yakaladım.

Jade'i şiddetle iter, hareket onu yere çarpmasına neden olur. Ama silah ondan çıkar ve Kay onu kot pantolonunun arkasına koyar.

"Pekala," diye kıkırdıyor. "Konuşmak ister misin?" Ethan Jade'in kalkmasına yardım eder ve onu kucağına oturtur.

"Neler oluyor?" Tekrar otururken ciddi bir şekilde soruyorum.

"Emma Scott beni tehdit ediyor. Olan şey bu. Ve bunun bu hain yüzünden olduğuna eminim. Ve bu lanet banka soygunu senin çalışma hızınla yakın zamanda gerçekleşmeyecek."

"Emma NSC'nin başı. Onun varlığı sizin için bir tehdit." Deadpan tonum duruma yardımcı olmuyor gibi görünüyor.

"Bana karşı hiçbir şeyi yoksa Emma bir tehdit değildir." Gözlerini Jade'e dikti. "Ama *biri* ona Jade'in Stan'le birlikte olduğunu ve Stan'in bir Bratva Kurdu olduğunu söylemiş. Oldukça önemli biri. Ve şimdi de bizi

bunu söylememiz için tehdit ediyor.

Ölüm Kafesi'nde bir dövüş ayarlamayı kabul etmezsem Jade'e sahip olanın biz olduğumuzu onlara söylemeliyim."

Sırtım sertleşiyor ve başım yana kayıyor. Ethan olduğu yerde donmuş, elleri Jade'in kalçalarında.

Bana bakıyor, paniğini gizlemek için elinden geleni yapıyor ama başaramıyor. "Bildiğini sanıyordum," diye fısıldıyor.

Oh. Küçük...

"Emma'ya ispiyonlamadım!" Karanlık gözbebeklerini kaplıyor, içindeki öfke ortaya çıkıyor. "Ben bir bok yapmadım. Nereden bildiğini bilmiyorum-"

"Stan bir Kurt mu?" Ağzımdan dökülen şiddet imalarından hoşlandığını sanmıyorum, bunu bizden sakladığı için ödemek üzere olduğu uyarı.

"Whoa. Dur bakalım." Kay bugün ikinci kez burnunun kenarını çimdikliyor.

Eminim çocukları aptalca bir şey yaptığında da böyle tepki veriyordur. Yavaş konuşuyor, sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi.

"Siz iki piç Jade'i buldunuz. Onu almanıza izin vermem için beni ikna ettiniz. New York'a kadar gittiniz. Onu isteği dışında North Shore'a geri getirdiniz... ve *hiçbir* noktada ona evde kalan bir fahişe olması için para ödeyen piçin kim olduğunu kontrol etmediniz mi?"

Jade'in öfkeli gözleri Kay'e kayar. "Siktir git," diye tıslar.

"Madem biliyordun, neden bize söylemedin?" Ethan atlıyor. "Tabii ki bilmiyorduk."

"Çünkü en önemli iki adamımın beyin hücrelerinin birbirine yeteceğini düşünmüştüm," diye tersledi. "Bunu ancak sen geri döndüğünde öğrendim. Ev ödevini yaptığını sanıyordum. İkinize bakmaktan başka endişelenmem gereken şeyler var. İşe yaramanız gerekiyordu, başıma daha fazla bela açmanız değil. Şimdi kız arkadaşın bizi tehdit etmek için elindeki tek şeyi kullanıyor."

"Korkmuyorum!" Yeşim ayağa kalkıyor, artık kızgın olduğu için hiçbir şeyden korkmuyor.

Bir gün bu şekilde ölecek. Ben bir dakikalığına başka bir yere bakacağım ve o yanlış kişiye bağırarak başını belaya sokacak.

Aynen şu anda yaptığı gibi.

"Jade." Ethan onu uyarırken aynı anda tutmaya çalışır, ancak Jade onu tutmaktan vazgeçer.

"Hayır," diye karşılık veriyor. "Bana sakın olmamı söylemeye kalkma çünkü ben bir bok yapmadım!"

Ethan söylemeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Tamam." "Tamam mı?" Kay tıslıyor.

Başımı sallayarak kardeşimi destekliyorum. "Emma'ya gitmediğini söylüyor." Omuz silkiyorum. "Yani gitmedi."

Jade'in bakışları benden Ethan'a atlıyor, şaşkın gözlerle bir ileri bir geri gidip geliyor. "Sen... bana inanıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve Ethan da sallıyor. "Eğer yapmadığını söylersen sana inanırız," diyor yumuşak bir sesle.

"Aman Tanrım." Kay başını arkaya atıyor ve Tanrı'nın kendisine sabır vermesi için sessizce dua ediyor. "Siz ikiniz o kadar korkaksınız ki artık size güvenemiyorum bile."

"Doğruyu söylüyorum," diyor Jade kararlı bir şekilde, şimdi arkamızda olduğu için sakinleşmiş görünüyor. "Emma ya da başka biriyle konuşmadım. NSC beni etrafta görüyordu, bu yüzden ekibinden biri ona söylemiş olabilir."

"Kimse senin Stan'le birlikte olduğunu ya da Stan'in kim olduğunu bilmiyor." Kay, Ethan'ın köşedeki koltuğuna yerleşir ve yine tırnağını ısırır.

"Onun kim olduğunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Ivan bana söyledi. New York'tan döndüğünüzde ondan bahsetmiştiniz, ben de ona söyledim. Stanislav'ın Kurtlar'da büyük bir oyuncu olduğunu söyledi. Viktor Volkov'a yakınmış. Ivan Emma'ya söylemeyecek, değil mi?"

"Bu noktada Kurtlar'a söyleyecek olanın o olmasından daha çok endişeleniyorum."

Başını sallar. "Yapmaz. Artık onlarla neredeyse hiç konuşmuyor ve beni incitecek hiçbir şey yapmaz."

Bize inanıyor ve bunu çözmek için çok düşünüyor.

Jade Ethan ve bana, "Size o evde kameralar olduğunu söylemiştim," dedi. "Onları görmüş olmalı."

"Eve girmeden önce onları kestim," diye açıklıyorum. "Xi," diye önerdim. "Jade'in nerede olduğunu biliyordu."

Kay başını sallar, pencereden dışarı bakar. "Dışarıda." "Hiç kimse gerçekten dışarıda değildir," diye homurdanıyorum.

"Sevgilisi onun taşaklarını keserdi."

Ona cevap verirken Jade'in elinden tutup kanepeye geri çekiyorum. Bu sefer kucağıma oturuyor. "Bugün çok fazla top kesmekten bahsettin. Bundan hoşlandığımdan emin değilim."

"Jade'in peşinde biri var." Ethan'ın sesi sessizdir, sanki hâlâ düşünüyormuş gibidir. Kay gözlerini devirir. "Herkes Jade'in peşinde. O da bunu hak ediyor."

"Sürtük," diye mırıldanıyor kızım nefesinin altında.

Elma kokusunu içime çekerek, "Birinini onu doğrudan tehdit ettiğini kastediyor," diye detaylandırıyorum.

Ethan çoktan kalkmış, oturma odasındaki raflarda duran küçük bir kutudan notları alıyor. Onları Kay'e veriyor. Kay notları teker teker okuyor ve kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor.

"Kahretsin. Biri onun peşinde, tamam mı?" diye mırıldanıyor.

"Şimdi açıkça ona tuzak kurmaya çalışıyorlar. Emma seni tehdit ederse Jade'in ispiyonladığını düşüneceğini biliyorlardı." Kay sessiz kalarak beni dinliyor.

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye soruyor sonunda.

Omuz silkiyorum. "Olasılıkları yavaş yavaş daraltıyoruz."

Bana bakıyor, etkilenmemiş gibi. "Ve sanırım olasılıkları daraltmak ekibimden üç kişiyi öldürmeyi de içeriyor."

Gülümsüyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Vickie benim arkadaşımdı, biliyorsun." Yine de yüzünde hiçbir ifade belirmiyor çünkü o böyle soğuk bir kaltak.

"Cesedini buldunuz mu?"

"Cesedini bulmama gerek yok, Elliot. Üç kişi bu kadar *temiz bir şekilde* ortadan kaybolduğunda, senin bununla bir ilgin olduğunu biliyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve çenemi Jade'in omzuna koyarak onu kendime yaklaşıtıyorum. "Sanırım asla bilemeyeceğiz, ha?" Sol elim gerdanlıktaki kalple oynamaya başlıyor.

Şaşkınlıkla Jade başını yana, benimkinin üzerine bırakıyor. Kalbim küt küt atıyor, kolum ona daha sıkı sarılıyor.

Aman Tanrım. Ona sahip olmanın sonunda üzerimdeki etkisini yatıştıracağını düşünmüştüm, ama sanırım kendini bana isteyerek vermesi daha kötü. O kadar aşığım ki bu beni korkutuyor.

Bir an için Kay kendini bırakır. Başını ellerinin arasına alıp derin bir nefes alıyor. Kırılğanlığı havaya yayılıyor ve onun için üzülüyorum. Ethan ve ben istediğimizi yaparız, sorumluluklarımız başkalarını nadiren etkiler.

Kay'ın omuzlarında kralların yükü var. Tüm ailelerin kaderi ona bağlı. İnsanlar yemek yiyecek mi? Kiralarını ödeyebilecekler mi? Bir gün daha yaşayabilecekler mi? Her gün aklından bunlar geçiyor. Para, hayatlar, hayatta kalmak.

Babası ve Sawyer öldüğünden beri bu ekibe liderlik etmekte çok başarılıydı ama gidecek kimsesi yoktu.

Şu anda başımı Jade'e yaslamak beni şarj ediyor. Bana tek başıma olmadığımı gösteriyor. Kay'ın bunu yapacak kimsesi yok. Ivan geldikleri kadar işe yaramaz ve ona karşı hiçbir şey hissetmiyor, onu sadece bir Kurt olduğu için kullanıyor.

Kay pes etmek istediğinde, onu ayakta tutacak tek şey kendisidir.

Ethan Jade ve bana yaklaşıyor. Eli Jade'in kalçasında duruyor ve Jade küçük parmaklarını elinin etrafına doluyor.

"Tamam," diyorum usulca. "Bunu halledeceğiz. Biz senin için buradayız."

Başını kaldırıyor, yüzü sert ama kelimeleri titriyor. "Elliot," diye iç geçirdi. "Eğer Stan Jade'in bizde olduğunu öğrenirse, şüphesiz Viktor Volkov'a söyleyecektir. Burada Bratva Kurtları'nın liderinden bahsediyoruz. O acımasızdır. Onun için işten başka bir şey önemli değil. Onların korumasını ve parasını kaybedeceğiz."

Bakışları ellerine düşüyor. "*Her şeyi* kaybedeceğiz." Yukarı bakıyor, yeşil gözleri şüphe dolu. "NSC, Cosa Nostra'nın desteğini kaybettiğinde ne olduğunu hatırlıyor musunuz? Biz devreye girdik, Ölüm Kafesi'nde onlarla savaştık ve kasabayı geri kazandık. Şu lanet olası durumumuza bir bak. Eğer onlara söylerse, mahvoluruz ve eğer tehditlerine boyun eğsem, savaşı kazanacağımızı kim söyleyebilir?" Başını geriye atıyor. "North Shore'u NSC'ye kaptırmak istemiyorum. İskoçlar tarafından kontrol edilen bir kasabaya geri dönmeyeceğim."

North Shore'un küçük çeteleri, büyük suç örgütleri tarafından desteklendiklerinde yenilmez olurlar. İşler sarpa sarmaya başladığında, iki dövüşçüyü Ölüm Kafesi'ne gönderiyoruz. Kim canlı çıkarsa, ekibi kasabayı ele geçirir. Kanlı, ölümcül. Şiddetin hüküm sürdüğü bir kasabada düzeni sağlıyor.

NSC eskiden Cosa Nostra'dan Bianco ailesi tarafından destekleniyordu. Ancak daha sonra Bianco hapse girdi ve biz de bu fırsattan istifade ederek NSC'ye haddini bildirdik.

Son kararlı Ölüm Kafesi dövüşünü kazandık ve devraldık.

Mayıs ayında dört yıl olacak. Kralların North Shore'u yönettiği dört yıl. Ama NSC artık başka bir Cosa Nostra ailesi tarafından destekleniyor. Emma Scott, Luciano'larla bir anlaşma yaptı. Şimdi Kay'i tehdit ediyor çünkü Bratva korumasını kaybederse, dengesizliğin Ölüm Kafesi'nde bir dövüşü kabul etmek zorunda kalacağımızı biliyor. Biz her zaman en iyi savaşçımızı göndereceğiz... ama onlar da gönderecek. Ve o zaman geleceğimize sadece kader karar verebilir.

"Kuzey Sahili'ni kaybetmeyeceğiz," diyorum ona.

"Kurtlar olmadan hayatta kalmak için yeterli paraya sahip olmanın tek yolu o lanet soygun," diye homurdanıyor. "Seni plana uymaya zorlayamam, Elliot. Ya varsın ya da yoksun. Silver Falls'un en büyük bankasında on milyondan bahsediyoruz. Eğer güvenebileceğim biri yoksa, o menajerle işleri berbat edersen, işimiz biter. Hepimiz hapse girdiğimizde, North Shore yine NSC'ye gidecek."

Suçluluk duygusu göğsümü çekiştiriyor. Jade'in tekrar kontrol altına alamadan önce nefes alışının teklediğini hissediyorum.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, söylemek üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyorum ama bunu yapmamın başka bir yolu olmadığını da biliyorum. "Bu Jade'e bağlı."

Donup kalıyor, sırtı dikleşiyor. "Ne?"

Kay'in bakışları Jade'e yöneliyor. Bana nasıl bağırarak istediğini görebiliyorum ama beni takımında istiyorsa Jade'e hak ettiği saygıyı göstermeli. Artık sevdiğim kadını tehdit etmek yok.

Jade Kuzey Sahili'ne döndüğünden beri ilk kez güç onun elindedir. Bununla ne yapacağını görmek ona kalmış.

"Yapacak," diye mırıldanıyor. Kabul etmek için her şeyini verdiğini hissedebiliyorum.

Kıskanç, sahiplenici, içten içe çok öfkeli... ama yine de evet diyor.

"Emin misin?" Kontrol ediyorum.

Sertçe başını sallıyor, sonra ayağa kalkıp Kayla'ya doğru yürüyor. "Bunu yapıyorum çünkü annemin tedavi masraflarını ve cenaze masraflarını sen karşılıyordun. Bana yaptıklarına rağmen içinde bir aile duygusu olmalı. Senden hoşlanmıyorum. Sana saygı duymuyorum. Beni koruman gerekirken korumadığın için senden *nefret* ediyorum."

Kay'in kaşları şaşkınlıkla çatılır.

"Ama sen kendini toparlayamadığın için neden herkes cezalandırılınsın?" Jade alay ediyor. "Elliot planı desteklemek istiyorsa benim için sorun yok. İşimiz bittiğinde o bankacı sürtüğü öldürebilirim."

Kay'in tepkisini beklemeden hışımla koridora geri dönüyor. Bir kapı çarpması sesi duyuyorum ve bunu yapmamdan hoşnut *olmadığını*, ama bunu Krallar için feda etmeye hazır olduğunu zaten biliyorum.

"Onu korumadığın için senden nefret ettiğini söyleyerek ne demek istiyor?" Ethan sorar. Sesinde belli bir nefret var. Onu gerçekten tiksindiren bir şey.

Kay kafasını sallıyor, kafası karışmış görünüyor. "Ben...bilmiyorum."

Ethan öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve yumruk yaptığı elleri iki yana açılmış bacaklarının arasına düşer. "Bilmiyor musun, yoksa bize söylemek mi istemiyorsun?"

"Ne yaptın Kay?" Israr ediyorum.

"Bilmiyorum," diye tersleyerek ayağa kalktı. "Belki de unuttum. Belki de benim için anlamsız bir şeydi. Hiç *bilmiyorum*."

Ethan ve ben birbirimize bakıyoruz, sessizce öğrenmemiz gerektiği konusunda hemfikiriz.

Kay gittikten sonra Jade'i şaşırtıcı bir şekilde yatağında otururken buluyorum, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını kaval kemiğine sarmış ve başını öne eğmiş.

Yatağın kenarına otururken usulca "Aşkım," diyorum. Başının üstünü okşuyorum ama başını kaldırıp bakmıyor. "Konuş benimle."

Başını sallıyor ve yumruğum saçlarına dolanıyor, geri çekiyorum. "Jade," diye şarkı söylüyorum. "Bu ailede bir sorun olduğunda konuşuruz. Eğer Ethan'ı bunu yapmaya zorlarsam, sana da yapabilirim."

Hüzünlü gözleri kalbimi burkuyor. "Ona aşık olmayacaksın, değil mi?"

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Hâlâ beni sevdiğini söylemedi ama bu o kadar belli ki.

Cevap vermeyince panikledi. "Beni paylaştığını biliyorum... Bunun seni öldürdüğünü biliyorum. Ama bunu yapamam. Yapamam, Elliot. Seni paylaşmak benim için bir seçenek değil. Seni değil. Ethan için değil. Sanırım bencelim, ne diyebilirim ki? Ben bencelim ve seni kendime istiyorum. İkinizi de. Bencil bir sürtük olarak yaşayabilirim ama seni paylaşarak değil. O yüzden bana ona aşık olmayacağını söyle... lütfen."

Dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parıldıyor. "Seni Ethan'la paylaşmanın beni öldüreceğini düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. "Ama öyle değil. Hayatta istediğim tek şey *sensin*. Sen benim nihai hedefimsin, aşkımsın. Yani, hayır. Ona aşık olmayacağım. Soygun günü mecbur kalmadıkça onunla yatmayacağım. Beni kasaya götürüyormuş gibi yapacağım. Ethan ve Kay için açtıracığım, sonra onunla başka bir odaya geçeceğim, ama onu başka bir şeyle meşgul edeceğim. Ve o günden önce de onu sikmeyeceğim."

Saçlarını bıraktım ve bir parmağımı yakasının kalbine soktum.

"Eğer onunla çıkarsan onu öpmek zorunda kalabilirsin."

"Ya da belki onu bekletirim. Bu onun beni daha çok istemesine neden olur." "Ona karşı kendin gibi davranma," diye mırıldanıyor. "Sadece ben gerçek seni anlarım. Beni ve Ethan."

Başımı salladım. "Sadece ikiniz." Yakasından çekerek onu boynundan kendime yaklaştırıyorum. "Öp beni, bebeğim. Beni ne kadar paylaşmak istemediğini göster bana."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, bana olan açlığı doyumsuz. Dilinin

darbeleri arasında geri çekiliyorum, dudaklarına karşı onu sevdiğimi mırıldanıyorum.

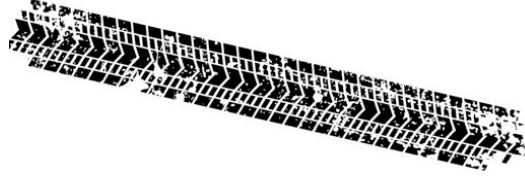
Tekrar ve tekrar söylüyorum.

"Sana aşığım Jade. Sana. Başka kimseye değil."

Ve hala cevabı gelmiyor.

Sorun değil. Sabırlı olacağım. Yapabilirim. Hayatım boyunca onu bekledim. Beni sevdiğini fısıldamasını duymak için biraz daha bekleyebilirim.

Bu arada... Sanırım bir banka soyuyoruz.

Aşk Deliliktir - Thirty Seconds to Mars, Halsey

Sonraki birkaç hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Kay yine Batı Virginia'daki kızlarını görmeye gitmek zorunda kaldı, bu yüzden sadece kardeşler ve ben soygun üzerinde çalışıyoruz. Minibüs en önemli şeydi ve Ethan ile Elliot da yardım ediyorlardı. Onlara söylediğim her şeyi harfiyen yerine getiriyorlar ve bir kez olsun emirleri veren kişi olmak güzeldi. Geceleri hariç. Ya da öğle yemeği. Ya da günün herhangi bir saatinde garajın dışında olduğumuz zamanlar.

Talepkâr, kontrolü elinde tutmayı seven ve her ikisi de hükmeden iki erkekle çıkmak çok fazla enerji gerektiriyor. Artık güç için kavga etmiyorlar, çünkü içimde her ikisinin de benden istediğini almasına yetecek kadar enerji olduğunu çabucak fark ettiler. Ve ben zayıfım. Zayıf bir kadın değilim ama sanki dünyayı kurtarmak gibi bir görevmiş gibi bu ikisini memnun etmek için zayıf ve çaresizim. Sadece bizim dünyamızı, ama o da işe yarar.

Henüz mükemmel dengeyi bulduğumuzu söyleyemem ve bazen yaptıkları o sahiplenme patlamalarını hiç yaşamayacaklar mı bilmiyorum, ama bunun üzerinde çalışıyoruz. İki erkeğe birden aşık olmak kolay değil. Gerçekleşmemesinin bir sebebi var. Zor, bazen acıtıyor ve biriyle diğerinden daha fazla zaman geçirdiğimde hafif bir suçluluk duygusuna engel olamıyorum. Ama işe yarıyor ve her şey daha iyiye gidebilir.

Arada sırada, biri kıskandığında, hıncını benden çıkarır. Kötü bir şekilde değil, daha çok lezzetli bir şekilde yanlış bir şekilde. Bu hoşuma gidiyor.

Verdikleri bazı sözleri hala tutmadılar. Benimle alay ettikleri ve başımın üstünde tuttukları türden. İkisi aynı anda içimdeymiş gibi

Zaman.

Ethan daha talepkâr olmaya, beni kullanmaktan hoşlandığı yolları göstermeye başladı ve bunu düşünmeden edemiyorum. Bu sabah, o kahvaltı ederken beni mutfakta yere diz çöktürdü, üzerimde sadece gerdanlığım ve küçük bir etek vardı. Beni elleriyle besledi ve sonrasında teşekkür ettirdi. Tüm bu süre boyunca gözlerim kotundaki şişkinlikten ayrılamadı. Benimle dalga geçti ama sonuçta arzuladığım şeyi bana vermedi.

Minibüsün kaputunu çarparak kapatıyorum, kalçalarım sıkışıyor. Ethan'ın aşağılaması bir şekilde her zaman Elliot'ın övgüsüyle mükemmel bir şekilde dengeleniyor. Ethan'dan asla *iyi* bir *kız* alamayacağım, ama Elliot bu sabah oradaydı, saçlarımı okşuyor ve kardeşini dinlediğim için ne kadar gurur duyduğunu söylüyordu. Ve beni ödüllendirmek için becerdi. Zevkime, hazzı ne kadar hak ettiğime odaklandı.

Garip bir denge ama yine de mükemmel.

Minibüsün etrafında dolaşp detayları inceliyorum. İçten dışa nasıl görüldüğünü biliyorum, onu daha hızlı hale getirmek için her bir eklentiği inşa ettim. Virajlar konusunda yapabileceğim pek bir şey yoktu, ama bu şey düz bir çizgide tam olarak ihtiyacım olanı yapacak, zaten asıl endişem de bu. Yeterli hız, herkesi kıcıımızdan kaldıracaktır.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. "İşin bitti, seni küçük canavar." Kaputa dokunup mutfığa gidiyorum.

Bu kapıdan her geçişimde Ethan'ı kanlar içinde bulduğumu hatırlıyorum. Bu sefer sadece Elliot öğle yemeği için erişte pişiriyor.

Yanımdan geçip ellerimi yıkamak için doğrudan lavaboya gidiyorum ama uzun parmakları üst kolumu sarıyor.

"Aşkım," diye mırıldanıyor, elindeki tahta kaşığı tencerenin içine bırakarak. "Bana bir öpücük vermeden sakın yanımdan geçme."

Aşık olduğu kızla buluşan bir genç kız gibi kıkırdıyorum ve ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağından öpüyorum. Birkaç gündür tıraş olmamış, sarı kirli sakalları yüzünün alt yarısını kaplıyor.

Lavaboya doğru yürürken "Tırmık," diye takılıyorum. Arkamdan geliyor, belime sarılıyor ve başını benimkinin üzerine bırakıyor.

"Beni tıraş etmek ister misin?"

"Yüzünün yakınında bir bıçak varken ona güvenir misin?" Ethan elinde bir şişe su ve kapağını çevirerek içeri girer. "Ölmek için çaresiz bir ihtiyaç belki de?"

Homurdanarak ellerimi kurulumak için bir kurulama bezi aldım. Elliot'ın kollarında dönüyorum, sırtım artık tezgâha dayanmış durumda. "İyi haberlerim var."

Bir el yanıma sokuluyor, çenemi kavırıyor ve Ethan dudaklarıma bir öpücük bırakana kadar başımı çekiyor.

"Dinliyorum."

"Minibüs tamamlandı." İkisine de parlak bir şekilde gülümsüyorum, başım dönüyor. "Onu bir gezintiye çıkarmak istiyorum. Daha doğrusu bir yarışa."

Duraklarlar, birbirlerine bakarlar ve sessizce iletişim kurdukları o şeyi yaparlar.

"Merhaba. Ben buradayım. Düşüncelerinizi paylaşmak ister misiniz?"

Ethan hafifçe başını sallar ve Elliot bir adım geri çekilerek elini saçlarında gezdirir. "Ethan en son sizin yarışlarınızdan birine gittiğinde biri ölmüştü. Hem de çok çirkindi."

"Ona çok kaba şeyler söyledi. Ne yapmam gerekiyordu?" Bunu söyleme şekli, bir çocuğun köpeğe şeker vermesini meşrulaştırmasına benziyor çünkü köpek şeker istiyor gibi görünüyordu.

"Onu öldürmeyelim mi?" Elliot'ın "Kendi pisliğini kendin temizle" demesiyle aynı anda öneriyorum.

Doğru, görünüşe göre olaylarla başa çıkmak için farklı yöntemlerimiz var.

"O minibüsü düz bir çizgide test etmem gerekiyor ve bunun için drag yarışı gibisi yok."

Elliot, "Kaybedersek vermek zorunda kalmamak için biraz para yatırmamız gerekecek," diyor.

Kollarımı göğsümde kavuştururken başımı kaldırıp gözlerimi ona dikiyorum. "Ben yarış *kaybetmem*, Elliot. O kelime benim lügatımda bile yok, o yüzden lanet dilini kesmeden önce sözünü geri al."

Ethan ıslık çalar. "Vay be, kızımız bugün çok alıngan."

Elliot kıkırdıyor ve parmak eklemleriyle yanağımı sıyrıyor. "Evet. Sanırım bu sabah seninle yaptığı alçakgönüllü seansın etkileri öğleden sonraya kadar sürmedi."

Kalbim karnıma düşüyor, uyluklarım kontrolüm dışında sıkılıyor. Ayaklarım kayarken kollarımı yanlarıma indiriyorum ama tezgah arkamda olduğu için geri adım atamıyorum.

Elliot tepkimi fark edince gülüyor. "Hâlâ beni terslemek istiyor musun?"

"Ben sadece..." Dudaklarımı ıslattım, ani şiddet patlamamı nasıl haklı çıkaracağımdan emin değildim. "Ben sadece yarış kaybetmem ve kaybedeceğimi düşünmeniz beni rahatsız ediyor."

"Adil." Başını sallıyor. "Yine de dilimi kesmekle tehdit etmeden de bunu anlatmanın yolları var. Öyle değil mi? Soğukkanlılığını korumak ve nasıl hissettiğini söylemek gibi."

"Doğru." Derin bir nefes alıyorum. "Pardon?"

"Üzgünüm," diye homurdanıyor. "Evet, çok üzüleceksin aşkım. Günün ikinci yemeğini Ethan'ın ayaklarının dibinde mi yemek istersin, yoksa seni dizime mi yatırayım? Ethan, onu beslemek için en sevdiğin yemek ne?"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Hiç yok."

Gözlerim Ethan'a kayıyor, bana tapınan birini günaha sokmak üzere olan bir iblis gibi sırtıyor. "Sadece yarışmak istedim..."

"Ve yapacaksın," diye kabul ediyor Elliot. "Sadece önce cezayı seç. Her ne kadar yerde diz çökerek erişte yedirmek pis bir iş olsa da."

"Bunu kabul etmem için bana çok yalvarman gerekecek." Ethan yaklaşıyor, ikisi de beni lavaboya doğru sıkıca sıkıştırıyor. "Şu anda seni elle beslemek istemiyorum, o yüzden var gücünle yalvarman gerekecek."

"Ve şaplak yemeyi sevdiğini biliyorum," Elliot daha sert bir şekilde geri geliyor. "Bu yüzden küçük bir şey eklemek zorundayım. Çaresiz kalana kadar o güzel amcığının okşamak ve sonra seni asılı bırakmak gibi."

Bir sonraki nefesimi almak için mücadele ediyorum. "Adil davranmıyorsunuz," diye fısıldıyorum, içimi istila eden şehvet ve korkunun arasından net bir ses çıkaramıyorum.

Tüm bunlar çok heyecan verici ve aynı zamanda da korkutucu.

Elliot tuts. "Cezaların adil olması gerekmez, aşkım. O yüzden seç."

"Seçemem. Bu çok saçma."

"Kefaretinizi seçmeyi de bunun bir parçası olarak düşünün."

İkisi de gözlerinde ateşle bana bakıyor. O kadar parlak yanıyor ki, ısının tenime yayıldığını hissedebiliyorum.

"Tik tak, Mi Cielo. İkisini birden yapmak zorunda kalmak istemezsin." "Yaklaşık üç saniyen kaldı," diye alay ediyor Elliot.

"Üç."

"Bekle-"

"İki."

"Düşünüyorum," diye panikliyorum. "Bir..."

Kalbim duruyor, kelimeler çaresiz bir soluk olarak dökülüyor. "Şaplak!"

Bana gülümsüyorlar ama Elliot elini çeneme doluyor. "Harika seçim. Şimdi bunun için yalvar."

"Haydi." Dokunuşunun altında kıvranıyorum. "Dedin ki-"

"İyi bir kız gibi cezayı çek ve bunun için yalvar Jade." Sesindeki tehdit, iç çamaşırlarımı ıslatan ıslaklığa yardımcı olmuyor.

"Lütfen," diye mırıldandım.

"Şaplak at bana." "Seni tam olarak duyamıyorum."

Ona gözlerimi kısıyorum ama yine de istediğini verdiğimde bunun pek bir etkisi olmuyor. "Lütfen, beni dizine yatır ve şaplak at," diyorum daha yüksek sesle.

"Benim için zevktir, bebeğim. Bana bir sandalye çek."

Ben Elliot için bir sandalye çekerken Ethan masanın karşısına oturuyor. Ocağı kapatmak için acele etmiyor. Sonra kemerini çözdü ve bana döndü.

"Ellerini arkana koy." Yavaşça kot pantolonunun halkalarından çıkarıyor, her bir santim gözlerimin daha da açılmasına neden oluyor.

Ellerimi arkamda birleştirerek ona arkamı dönüyorum. Deriyi bileklerime dolamak için acele etmiyor, kolayca kurtulamayacağımdan emin oluyor.

Önümde diz çöküp kot pantolonumu ayak bileklerime kadar, sonra da iç çamaşırlarımı dizlerime kadar çözdüğünde gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu şekilde bacaklarımı hareket ettirmekte zorlanacağımı biliyor.

"Oh, bebeğim." Küçümseyici ses tonu hiç yardımcı olmuyor. "Şimdiden benim için çok ıslaksın."

"Cezalarını çok seviyor," diyor Ethan. Ses tonu bana onun da cezaları sevdiğini söylüyor. "Onlar için bir enayi haline geliyor."

"Bunu asla unutmayacağından emin olsan iyi olur o zaman." Kardeşiyle konuşuyor ama gözleri amımda.

Ayağa kalkıyor, sandalyeye oturuyor ve beni kucağına oturtana kadar manevra yapıyor, yüzüm yan tarafa sarkıyor ve ayak parmaklarım yere zar zor değiyor.

"Mm," diye mırıldanıyor, yanaklarıma masaj yapıyor. Bu sırada parmaklarının ucuyla giriş yerimi sıyrıyor. "Ne ıslak küçük bir sürtük. Kısa sürede damlayacak ve kısa bir süre sonra ona arzuladığı şeyi vermediğimde ağlayacak."

İçime çektiğimde kekeleyerek aldığım nefesim gürültülü çıkıyor ama bir şey söylemiyorum. "Ne yapalım kardeşim? Beni terslediğin için beş. cezasını seçmek için bu kadar uzun süre mi?"

Sızlanmamak için alt dudağımı ısırıyorum. Elliot'ın şaplak atması parkta yürüyüş yapmak gibi değil. Avuç içleri etimin çoğunu kaplıyor ve her zaman beni işaretlemek için yeterli gücü kullandığından emin oluyor.

"Kulağa doğru geliyor," diye onaylıyor Ethan. Başımı yana çevirip masanın altına bakıyorum, tam o bacaklarını açıp aletini avuçlarının arasına

alırken

Kot pantolon. Bugün yırtık siyah bir kot pantolon ve kalçalarına bağladığı kırmızı ekose bir gömlek giyiyor.

"Sayacaksın, aşkım. Ve her birinden sonra ikimize de teşekkür etmeyi unutma."

Kan beynime hücum etmeye başladı bile ve bunun gerçeküstü bir his olacağını biliyorum. Hep öyle olur.

İlkinde nefesim kesildi. Bu kadar çabuk beklemiyordum. Gözlerim masanın altında Ethan'ın kasıklarında kalıyor.

"Bir," diyorum oldukça rahat bir ses tonuyla. "Teşekkür ederim, Elliot. Teşekkür ederim Ethan."

Karnımın altındaki şişkinlik anlık. Elliot adını dudaklarımdan duyunca çoktan tahrik oldu.

Bir sonraki de aynı hissi veriyor, hatta hazırlıklı olduğum için daha da iyi. "İki.

Teşekkürler Elliot ve teşekkürler Ethan."

Beni ağlatan üçüncüsü. Daha sertti, çünkü benden istediğini alamadığı açıktı. Onlara teşekkür etmek bu sefer daha zor.

Dördüncüsü ve beşincisi gözlerimi yaşartıyor ve Ethan'ın kot pantolonunun fermuarını açıp sikini çıkardığını gördüğümde kulaklarım çınlamaya başlıyor. Dudaklarımı yalıyorum, baş aşağı durmaktan tükürüklerin toplandığını hissediyorum.

Erkek arkadaşımın güzel piercingli sikini gördüğüm için değil. Söz veriyorum.

Bir çeşit.

Yedinciden itibaren kendimi kaybediyorum. Başım dönüyor ve gerçeklik zihnimi terk etmeye başlıyor.

Yanaklarım yanıyor, amım ıslak.

İyi hissettiriyor. Sekizincide eliyle buluşmayı denemeyecek kadar iyi.

"İşte bu kadar." Elliot'ın sesi kafamın içinde yankılanıyor, ama ben sadece cevap verebiliyorum

bir inilti ile. Ayrılmış dudaklarımdan tükürükler dökülüyor ve ben nefes nefese kaldıkça yere damlıyor, her şeyi daha da kötüleştiriyor ama yine de daha iyi yapıyor.

Bu adamlar beni istedikleri her şeye dönüştürüyorlar ve karşılığında zaten olduğum her şeyi kabul ediyorlar. Bizimkinden daha mükemmel bir eşleşme yok. Bu dünyada akıl sağlığım, bedenim ve kalbim karşılığında bana verdikleri koşulsuz sevgiden daha güçlü bir şey yok.

Dokuzuncusunda amıma tokat atıyor ve beni zevkle inletiyor. "Bize teşekkür ettiğini duyamıyorum."

Gözlerim Ethan'ın sikini yumruklayan eline takıldı. Onu ağzımda

istiyorum. Elliot amımı sikerken onun da beni yüzümden sikmesini istiyorum.

Ben geldim.

"Dokuz," diye inliyorum. "Teşekkür ederim, Elliot. Teşekkür ederim Ethan."

"Sonuncusu için küçük klitorisini tokatlayayım mı aşkım?" Bir yerden bir kahkaha geliyor ama kim olduğundan emin değilim. "Damlatıyorsun." Parmağını iç uyluğumda gezdiriyor. "Bunu hissediyor musun? Islaklığının izini sürüyorum." Durduğu yeri çimdikliyor ve uyluğumun ne kadar aşağıya indiğini görünce gözlerimi sıkıyorum.

"Lütfen," diye inliyorum. "Klitorisimi tokatla. Boşalmam lazım."

"Eminim öyledir." Kıçımdan yarığıma kadar dokunarak diğer eliyle amımın dudaklarını aralıyor.

Klitorisimi tokatladığında çığlık atıyorum. Daha fazlası için çaresizce eline karşı öğütmek için bu fırsatı kullanıyorum.

Ama beni azarlayarak elini çekti. "Kesinlikle olmaz. Eğer bu cezayla boşalacağını sanıyorsan, bir daha düşün. Gün boyu ıslaklığını hissedecek, acıyan kıçının üzerine oturacak ve biz yeterince beklediğine karar verene kadar boşalman için bize yalvaracaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye

sızlanıyorum.

"Peki neden?"

"Çünkü sinirlendim... Hislerimi sakince ifade etmek yerine sana bağırdım."

"En azından öğrenme yeteneğin var. Şimdi seni boşaltmam için yalvar."

"Lütfen," diye ciyakladım. "Dersimi aldım. Lütfen Elliot, bırak geleyim."

Gülüyor ve kıçıma hafifçe vuruyor. "İstedliğini elde etmeden önce bugün bundan çok daha fazlası olacak bebeğim."

"Ethan," diye yalvarıyorum. "Lütfen... Buna ihtiyacım var." Beni görmezden gelip avucunun içine doğru itişlerini hızlandırdığında, sahip olduğum her şeyle deniyorum. "Efendim." Elliot'ın kucığında her zamankinden daha çaresiz bir şekilde kıvranıyorum.

Bunların hiçbirisi gerçek değil. Başım kan hücumundan ağırlaşıyor, kıçım acıyor. Kendi sesim gevşemiş bir top gibi kafamın etrafında yankılanıyor. Uçuyorum, uçurtma gibi uçuyorum. Ve tek ihtiyacım olan boşalmak.

"Her şeyi yaparım," diye sızlanıyorum. "Lütfen, Usta. Beni boşaltmanız için her şeyi yaparım."

"Siktir," diye homurdandı Ethan. Ona ulaştım. Siktir, siktir. Beni boşaltacak, biliyorum. Sonra da başarısız cezaları üzerine tartışabilirler. "Onu buraya getir. Hemen şimdi."

Elliot tereddüt etmedi. Beni dikkatlice kucağından kaldırıyor ve kardeşinin önünde diz çöktürüyor.

Ethan dengesini kaybetmemek için kendini masaya tutarak ayağa kalkıyor. "Aç ağzını, oyuncak."

Tanrım, bana cansız bir nesneymişim gibi davranmasını bu kadar sevmemeliydim. Yine de buradayım, ağzımı onun için sonuna kadar açıyorum. Ona dilimi gösteriyor ve ağzımı döllerıyla doldurması için sessizce yalvarıyorum.

"Kahretsin," diye inliyor sıcak döllerini yüzümü kaplarken. Hedeflediği gibi birçoğu dilimin üzerine düşüyor. Bitirdiğinde "Böyle kal," diye geveliyor.

Pantolonunu geri çekip cebinden telefonunu çıkarmak için acele etmiyor.

Video kaydının belirgin sesi bile beni uçurumdan aşağı indirmiyor. Gelme ihtiyacımı en ufak bir şekilde azaltmıyor.

"Efendinize ne istediğinizi söyleyin," diyor.

Dölüyle kaplı bir dille, beni boşaltmasını istiyorum. Dizlerimin üzerinde kıvranarak yalvarıyorum.

"Lütfen, Usta. Bırakın geleyim."

Islak amımı topuğumun üzerine indirdiğimde bana vuruyor. "Hayır, hayır," diye alay ediyor. "Otur."

İsteksizce emrini yerine getirdim.

"Spermimi yut, bebeğim."

Ben yapıyorum. Yüzümde daha fazlası olduğu için parmaklarını yüzümde gezdiriyor ve ağzıma sokuyor. Onu yalıyorum, almam gerekenden daha fazlasını alıyorum, parmaklarını boğazımdan aşağı itiyorum. Tatmin olana kadar devam ediyor ve kamerayı kapatıyor.

"Şimdi seninle ne yapmalıyım?" En çok neye ihtiyacım olduğunu bildiği için gülümsüyor.

"Dokun bana," diye fısıldadım, çaresizliğim doruktaydı. "Sadece dokun bana ve boşalmamı sağla, lütfen."

Geri adım atarak tekrar sandalyeye oturur. "Üzgünüm, oyuncak. Bu bir ceza, unuttun mu?"

"Hayır," diye inledim. "Hayır, hayır, hayır." Elliot'a dönüyorum.

"Lütfen."

Sarışın kardeş kemerini bileklerimden çözdü. Tekrar takıyor, artık bana bakmıyor bile. "Git yüzünü yıka. Yemek yemen lazım."

"Ama-"

"Sakin amını yıkamaya kalkma Jade. İç çamaşırı da yok. Bütün gün ıslaklığını hissetmeni istiyorum."

"Lütfen."

"Aşkım." Gülümsüyor ama bunun iyi bir anlamı yok. "Burada duracak kadar nazik davranıyorum. Sabrımı sına. Çok ama *çok* az sabrım olduğunu biliyorsun."

Başım düşüyor, gözlerim yere yapışıyor.

Kalkmama yardım ederken "Hadi," diye ısrar ediyor. "Git yüzünü yıka."

Bu hayatımın en kötü öğle yemeği. Tahta sandalyede ıslak bir leke bıraktığımı bilmenin utancı yanaklarımın sürekli yanmasına neden oluyor. Zar zor yemek yiyebiliyorum, boşalma ihtiyacı hala içimde çok sıcak. Kardeşlerin gözleri hep benim üzerimde. Bir yandan konuşup hangi gün yarışacağımızı tartışıyorlar.

Yarın Elliot'ın doğum günü ve parti istemediğini söyledi. Bu saçmalıklarla işinin bittiğini ve sadece yeni bebeğimizle yarışmamı izlemek istediğini söyledi. Sessizce kabul ediyorum ve beni sandalyede kayarken gördüğü anda kalçama bir tokat atıyor.

Ona dönerek tıslıyorum. "Ben yapmadım-"

"Yalan söylemeye bile kalkma. O kadar küçük bir sürtüksün ki yardım edemiyorsun ama amını bir sandalyeye sürtmeye mi çalışıyorsun? Kendine gel."

"Kötü davranan küçük bir evcil hayvan gibi," diye alay ediyor Ethan, karanlık gözleri üzerimde. "Dürtülerini kontrol edemiyor."

Gözlerim kısılıyor. Evcil hayvan imaları her geçen gün çoğalıyor ve onlardan bahsederken bakışlarındaki şehvet beni azdırıyor. Düşündüğümde daha fazla. Birinin beni evcil hayvanı yapmaktan bahsetmesinden rahatsız olacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama bu Ethan'ın ağzından çıkınca. Hay sikeyim. Aşk insanı aptallaştırıyor, gerçekten.

Ethan, "Bu öğleden sonra seni bir yere götürmek istiyorum," diyor. "South Bank'te bir dükkan var. Sana oradan bir şeyler almak istiyorum."

Elliot'ın telefonu masanın üzerinde titriyor ve o telefonu kaldıramadan mesajdaki ismi yakalıyorum.

Natasha.

Bankacı.

"Sen gerçek misin?" Şak diye söyledim. "Ben buradayım!"

Elliot telefonunu cebine koymakta acele etmiyor, sonra bana dönüyor. "Bunu tekrar deneyelim. Bu kadar erken seni tekrar cezalandırmak utanç verici olur."

Kendimi kontrol etmeye ve kesinlikle kendimi kaybetmemeye çalışarak çenemi sıkıyorum. Dersimi iyi aldım; sakince konuşmaya karar veriyorum.

"Ondan nefret ediyorum," diye feryat ediyorum. Hayır, sakın değilim.

Ethan homurdanıyor. "Bu onun kendini tutması, biliyor musun?"

"Biliyorum." Ama Elliot bunu komik bulmuyor. "Jade." Dudaklarını yalıyor, belli ki ortalığı havaya uçurmamam için ne söyleyeceğini düşünüyor. "Bugün beni görmek istedi ama ben yapamayacağımı söyledim. Çünkü günü seninle geçirmek istiyorum. Ethan'ın günlerdir bahsettiği dükkâna gitmek istiyorum. Orada bizim için bir şeyler deneyeceksin."

"Sizin için bir bok denediğim yok. Onu daha öpmedin mi?"

Soğukkanlılığını korumaya çalıştığı her halinden belli olan gözleri fıldır fıldır kapalı. "Hayır. Yapmadım."

"Ama eminim ona ne kadar güzel olduğunu söylemişsindir. *Natasha*. Bahse girerim harika göğüsleri vardır."

Ethan bu sefer gülüyor, perişan halimden hoşlanıyor.

"Yeter, Jade." Elliot'ın sabrı gittikçe azalıyor.

Ama hayır. Yeterli değil. İçimdeki kıskançlık mantıklı tarafımı kemiriyor ve kendimi kaybediyorum. Tekrar.

"Eğer sana dokunursa, yemin ederim ölür. Her Perşembe arkadaşlarıyla takıldığı o küçük bara gideceğim ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkacağım." Başparmağımı Elliot'ın kaşlarının arasına bastırıyorum. "Tam oraya."

Ethan başını arkaya atar ve gösterinin tadını fazlasıyla çıkarır.

Ama Elliot bir saniye içinde ayağa kalkıyor, kocaman elini çeneme doluyor ve başımı yukarı kaldırmaya zorluyor.

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye tıslar. "Sen kabul ettin Jade. Planı kabul ettin ve şimdi bunu uygulamak zorundayım yoksa hiçbirimiz para alamayacağız. Bu kasaba üzerindeki gücümüz pamuk ipliğine bağlı. Evet dedin. Acıtacağını biliyordun. Ama seni benden daha çok incittiğini düşünüyorsan, bebeğim, çok yanıliyorsun. İletmek istediğin duyguların varsa, onları yumuşak bir tonla ve kontrollü kelimelerle paylaşırsın. Yoksa hayatının cezasını çekersin. Ethan'ı sana yapmak istediği şeylerden alıkoyuyordum. Her şeyi teker teker ele alıyorum. Hepsi senin için. Bunu yapmak zorunda değilim. Nasıl?"

Hazırlanmadan sikimi kışına sokacağım ve nasıl davranacağını göreceğiz. Bunu ister misin, bebeğim?"

Başımı sallıyorum ya da sallayabildiğim kadar sallıyorum. "Hayır, hayır."

"Güzel. Senin işin minibüsü tamir etmektir. Benimki ise o sürtüğe kasayı açtırmak. Elimden geldiğince dokunmayı geciktireceğimi söylediğimde bana güven, ama iş o noktaya gelirse, onu öldürmeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Siz ikiniz beni kıskandığınız için öldürdünüz." "Hayır. Sana zarar veren insanları öldürdüm."

Ethan, Elliot ona sert bir bakış atana kadar sessiz kalır. Omuz silkiyor. "Ben kıskanç bir insanım," diyor siyah saçlı kardeş tembelce. "Ne olmuş yani?"

Elliot gözlerini deviriyor ve bana bakıyor. "Onu öldürmeyeceğine söz ver."

Ve işte ikisinin de birlikte yaşamaya başladığı velet tarafım ortaya çıkıyor. "Söz veriyorum onu öldürmeyeceğim," sözlerini daha yüksek bir sesle taklit ediyorum. Bekliyor, başka bir şeyin geleceğini biliyor. "O kasayı açmadan önce."

"Lanet olsun." Beni bırakıyor, muhtemelen dudaklarına yayılan gülümsemeyi gizlemek için elini ağzına götürüyor. "Sen iflah olmazsın. Git üstüne bir şeyler giy, seni alışverişe götüreceğiz."

Öndeki iki koltuğun yanlarından tutuyorum ve çocuklarla konuşmak için kendimi ortaya getiriyorum. "İkinci el alışverişine de gidebilir miyiz? South Bank'te harika bir dükkan var. Tüm zengin insanlar eşyalarını oraya bağışlıyor ve biz de onları çok ucuza alabiliyoruz."

Ethan, "Küçük mücevher bulma kraliçemiz," diyor.

"Hangi dükkan bu?" Elliot telefonundan başını kaldırıp soruyor. Kay'e mesaj attığını biliyorum ama mesajlaşırken artık tuhaflaşıyorum. "GPS'e koyacağım."

Ethan, Kuzey Kıyısı'nı Güney Kıyısı'ndan ayıran köprüden geçerken, "Gerek yok," diyor kayıtsızca. "Nerede olduğunu biliyorum. Eskiden onu hep götürürdüm."

Elliot sertleşiyor, kardeşine öyle bir bakıyor ki, acaba direksiyonu tutup bizi nehre mi atacak diye merak ediyorum.

"Öyle söyleme," diyor alçak bir sesle.

"Ne? Onu ucuzluk dükkanına götürdüğümü mü?" Ethan anlamamış

gibi görünüyor.

Ya da belki de biliyordur ve Elliot'ı bilerek kızdırıyordur.

"Birlikte geçmişinizden bahsediyorsun. O iş artık bitti."

"Evet." Ethan omuz silkiyor. "Ama bunu silemezsin. Sadece en sevdiği dükkanın nerede olduğunu bildiğimi söylüyorum."

"Ve kışında bir yarrak varken nasıl görüldüğünü biliyorum. Şimdi kapa çeneni."

Elliot, ben Kuzey Kıyısı'ndan kaçmadan önce yaptığımız bazı şeylerden bahsedince midem bulanıyor.

"Bu bir yarışma değil, Elliot. Sakin ol." Ethan soğukkanlılığını kaybetmiyor ama yine de Ethan bu. Alabilir, alabilir ve alabilir. Sonra siz başka tarafa baktığınızda, o... görünüşe göre, insanların uzuvlarını kesiyor ve kanlarını emiyor.

"O zaman kapa çeneni-"

"Hey." Elimi Elliot'ın omzuna vurdum. "Hey, yeter. Alışveriş gezisinin tüm eğlencesini kaçırıyorsunuz."

Ethan büyük deponun önüne park ediyor ve ben parlak gözlerle dışarı bakıyorum.

Annem ve ben saatlerce hazine avlardık. Ben çocukken bunu bir oyun haline getirmişti. Başka seçeneğimiz olmadığı için bana buradan kıyafet aldığımızı söylemekten kaçınabildiği sürece, bana okuduğu maceracılar gibi hazine avına çıkardık. Ama sonunda anladığımda bile, hazineleri bulmak için geri gelmekte ısrar ederdim.

Ve her zaman yaptım.

Arabadan atladığımda Elliot elimi biraz fazla kuvvetle tuttu.

"Onunla ilgili kıskançlığını gerçekten kontrol etmen gerekiyor-" Ethan'ın diğer elimi de aynı sıkılıkla tutmasıyla sözümü kesiyorum.

"Gerçekten mi?" Onlar girişe doğru yürümeye başlayınca ben de onları takip etmek zorunda kaldım. "Onlardan birini geri alabilir miyim?"

Aynı anda *hayır demeleri*, midemde keleklerin kanat çırpmasına neden olan şeylerden biri.

"Ailesi tarafından bir yere sürüklenen bir çocuk gibi hissediyorum," diye kıkırdıyorum kapının önünden geçip binlerce bağışlanmış eşyanın bulunduğu depoya girerken. Burası toz kokuyor ve ben bunu seviyorum. Çünkü tanıdık geliyor ve bana annemle burada olduğumuz zamanları hatırlatıyor.

"Bizi sık sık iki baban olarak görüyor musun?" Elliot gülüyor.

"Eminim düşünüyordur. Özellikle de siklerimizi emerken."

"Ugh, kapa çeneni."

Uzakta olmayan bir kadın kocaman gözlerle bize bakıyor. Bakışları iki farklı adam tarafından tutulan ellerime düşüyor ve başını sallıyor.

Tutuşlarından kurtulmaya çalışıyorum ama iki katım büyüklüğünde iki adam tarafından kavranırken yapabileceğim pek bir şey yok.

"Hanımefendi." Ethan başını sallıyor ama Elliot hayatımı kâbusa çevirmekten vazgeçmiyor.

"Kafası karışmış görünüyor. Jade, ona yardım et. Ona ikimizin de seni becerdiğini söyle." Kadının nefesi kesiliyor ve benim de gözlerim dönüyor. "Elliot!" Tısladım.

Neden rastgele bir kadının önünde yüzümü korumaya çalışıyorum ki? Ne de olsa bizi yargılayan o.

"Ne? Var." Gülüyor ve sonunda elimi bırakıyor. "Pekala, aşkım. Ne istersen al."

Ethan benim de gitmeme izin veriyor ve ben de Noel sabahı hediyelerine koşan bir ocuk gibi yola koyuluyorum. Depo çok büyük, kıyafet yığınları ve yerden tavana kadar uzanan raf koridorları var.

Ethan arkamda yürüyor, bana yer aıyor ama gözünü benden ayırmıyor. Umzn de seveceğini bildiğim farklı desenlere sahip elli siyah kapşonluya benzeyen bir rafın önünde durduğumda heyecandan zıplıyorum. Kendim için bir tane kapıyorum. Siyah ve üzerinde göz yerine iki çarpı işareti olan beyaz bir gülen yüz var. Evdeki yara bantlarıyla uyumlu olduğunu bildiğim için kendi kendime kıkırdıyorum.

Duraksadım.

Ev mi?

Kardeşlerimin evi hakkında şimdi böyle mi düşünüyorum? Kıyafetlerimin iki oda arasında dağıldığı, banyoda kozmetik ürünlerim ve cilt bakım rutinim için kullandığım her şey için hiç yerimin olmadığı o dağınık yer. Sevdığım iki adam için dizlerimin üzerine çıktığım, en sevdiğim filmleri izlediğim ve gün boyu punk rock ve metal grupları dinlediğim yer.

Evet.

Burası evimiz.

Kendi kendime gülümseyerek bir kapüşonlu sweatshirt daha aldım. Ethan için üzerinde dev bir beyaz ölüm yırtıcısı olan siyah bir tane. stnde kan kırmızısıyla "*Kurbanlarımin kanıyla boyandı*" yazıyor.

Bunun ne kadar doğru olduğuna gülmek istiyorum.

Elliot için raftan son bir tane alıyorum. Slipknot grubunun basit bir siyah kapşonlusu. İsimleri kocaman beyaz harflerle yazılmış.

"Ben de onları seviyorum."

Arkamı döndüğümde, benim yaşlarımda, parlak sarı saçlı ve öldürücü bir gülümsemeye sahip genç bir adamla karşılaştım.

Kahretsin, bu gerçekten *öldürücü* bir gülümseme. Ben de kendimi sırtırken buluyorum, çünkü bulaşıcı.

Şu anki tişörtünü işaret ediyor ve Slipknot logolu olduğunu görünce gülüyorum. "Şu kapüşonlulardan bir tane daha var mı?"

"Yaklaşık bir milyon tane var, yani eminim bir şeyler bulacaksın." Her seferinde bir askıyı hareket ettirerek onları incelemeye başlıyor. "Onlardan en sevdiğin şarkı hangisi?"

"Um..." Neden birisi size en sevdiğiniz şeyi sorduğunda *bir şey* var, hiç gelmiyor mu?

"Benimki '*Surfacing*'."

"Evet," diye haykırıyorum. "Çok iyi."

Bir askıyı serbest bırakıyor, eli bana doğru uzanıyor. "Bu harika." Boynuma doğru ilerliyor ve gözlerim açılıyor. Kolyemi mi almak üzere? Şey, kolye değil. Bu lanet bir tasma.

Güçlü bir el bileğini kavradığında parmaklarının ucu boynumdaki kalbi sıyrıyor.

"Ne-"

"Şşş, şşş," diye sözünü keser Elliot. "Çok tatlı bir gülümseme var. Ne utanç verici olurdu biliyor musun? Beynini uçurmak için silahımı ağzına soktuğumda silahımın namlusuyla onu yok etmem."

Adamın yüzü düşer, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanır. Elliot'ın arkasında, Ethan kollarını göğsünde kavuşturmuş, gergin bir çeneyle sahneyi izlemektedir.

Bu hiç iyi değil.

"Ve '*If Rain is What You Want*' açık ara en iyi Slipknot şarkısı. Sana ders vermekten sıkıldığıma karar verip doğrudan öldürmeye gitmeden önce o boktan zevklerini ve ellerini kız arkadaşımından çek."

"Elliot," diye tıslıyorum. "Sen delirmişsin-"

"Şu anda meşgulüm Jade. Sana asla zarar vermem ama onu eğlendirdiğin için o küçük tatlı kıcını cezalandıracağım, inan bana."

Adamın bileğini serbest bırakır ve o da hayatı buna bağlıymış gibi çıkışa doğru koşar. Sanırım öyle.

"Sen bir manyaksın, bunu biliyor muydun?" "Buna aşk deniyor Jade.

Araştır."

Gözlerimi devirip bulgularımı göğsüne doğru itiyorum. "Al. Bu senin için."

"Güzel. Hey, Ethan, en sevdiğin Slipknot şarkısı hangisi?"

Onun keyfi yerine geldi ama kardeşininki gelmedi. Ethan o adamın kaçtığı yere doğru bakıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Yok."

Bir adım uzaklaşıp başka bir koridora gidiyor. "Onu havaya soktun," diyor

Elliot. "*Sen beni havaya soktun.*"

Dilini şaklatıyor. "Ne zaman havanda değilsin?"

Ona sırtımı dönüp uzaklaşıyorum. "Ben *kendi başıma* alışveriş yapacağım,

Elliot."

"Alışverişinin parasını ödemek için babana ihtiyacın olduğunda kasada görüşürüz aşkım!"

Arkamı bile dönmeden onu tersledim.

İki çılgın adamımı çabucak kaybediyorum. Eşyaları kollarıma yığarken, her bir eşyanın arkasında daha iyisinin saklı olup olmadığına bakıyorum.

İçine üç kişi sığabileceğim devasa metal telli bir sepetin yanında duruyorum. Oyuncaklar ve doldurulmuş hayvanlarla dolu. Legolardan yapılmış bir kedi oyuncağına takılmış bir kolye gördüğümde ağzım açık kalıyor. Kedinin tasmaının bir parçası. Tüm eşyalarımı yere bırakıyorum, botlarımın önünü sepetin altından geçiriyorum, kendime fazladan birkaç santim veriyorum. Sepetin kenarından tutup kendimi biraz daha yukarı kaldırıyorum ve mükemmel bulduğum şeyi almak için belimden metalin üzerine doğru eğiliyorum.

Kedi elimdeyken tasmayı çıkarıyorum. Üzerinde iki düz Lego parçasından yapılmış bir kalp sallanıyor. Her parça bir kenarı kavisli bir dikdörtgen. Çapraz olarak birbirine bastırıldığında kalbi oluşturuyorlar. Yuvarlatılmış kenarlarından yakaya tutturulmuşlar, her parçada bir delik var.

Gözlerimin parladığını, kalbimin daha hızlı attığını hissediyorum. Bu çok mükemmel. Kediye bırakıyorum, kalbi ellerimde tutuyorum. İki parçayı çözüyorum ve tekrar birleştiriyorum. Ana zinciri çıkarıp her deliğe ayrı bir zincir takacağım. Böylece ikisi de yarısını takabilecek. Ve daha da mükemmelleştirmek için, yeşim rengi. Daha iyisini isteyemezdim.

Eşya yığınımına eklemek için acele ederken, elimden kayıyor ve sepete geri dönüyor. Küçük kalp oranın derinliklerinde yolunu buluyor.

"Hadi," diye homurdandım.

Tekrar belimden eğilip pelüş ayıları ve diğer oyuncakları karıştırıyorum. Yumruğumu küçük tasmanın etrafına doladığım anda ayağım kayıyor ve öne, dev sepetin içine düşüyorum.

Kısa bir çığlık atıyorum, biri kalçalarımı tuttuğu anda bedenim doldurulmuş oyuncaklara katılıyor. İrkiliyorum ama iki el beni tekrar ayağa kaldırıp sabit bir zemine sürüklerken yardımını itmiyorum.

Arkamı döndüğümde garip bir şekilde kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim." Kaldığı yerin yakınlığını fark ettiğimde sesim boğazımda düğümleniyor.

Kimse görmeden karnıma silah dayayabilecek kadar yakın. Başım bir o yana bir bu yana savruluyor ama koridorda başka kimse yok.

Kafamı kaldırıp konuşmak için ağzımı açıyorum ama eldivenli parmağını dudaklarına götürüp iki kez vuruyor. Gözlerim boynunun yan tarafına kayınca bir dövme dikkatimi çekiyor.

Kalbim düşüyor ve o zaman anlıyorum.

Hâlâ dövmesindeki ay sayısını sayıyorum. Yedi. Boynundaki ayın tüm döngüsü.

Bratva Kurtları dövmesi.

Hiç şüphe yok. Hayatımın bittiğine şüphe yok.

Çünkü sağduyulu Bratva Kurtları'nın izlediği tek bir motto vardır; Bir kurdun yüzü, göreceğiniz son şeydir.

Organizasyonları tam bir anonimlik içinde çalışır. Görünmezler ve size kim olduklarını göstermeye karar verirlerse, bunun nedeni artık dakikalarınızın sayılıyor olmasıdır.

Panik göğsümü kavırıyor, donmuş pençeleri nefeslerimi kısaltıyor. Yalvarıp yakarmak istiyorum ama bana sessiz kalmamı söylediğine göre bu aptalca olurdu.

Elliot'ın babasının kaybolmasından bu yana en çok korktuğum an olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Stan sert olabilirdi ama beni gerçekten incitemeyecek kadar çok arzuluyordu.

Kay ölmemi istiyor ama beni daha çok para için kullanmak istiyor. Elliot ve Ethan beni en sevdikleri oyuncağı kıramayacak kadar çok seviyorlar. Ve Elliot Vickie'yi öldürdüğünden beri tehditler durdu.

Hayır. Bu o. Bana gerçekten zarar vermek isteyen ve beni hayatta tutmak için hiçbir sebebi olmayan biri.

Beklemediğim bir şiddetle kolumu tuttu. Sakin, karşılık vermeyeceğimi biliyor. Beni rahatça önüne getirdi, silahı şimdi sırtımın ortasıdaydı ve hafifçe bastırdı.

Ethan ve Elliot'la karşılaşmamak için var gücümle dua ederek yürüyorum. Şu anda isteyeceğim son şey onların da onu görüp ölüm fermanlarını imzalamaları. Birimizin gitmesi gerekiyorsa, bunun ben olmamı tercih ederim.

"İçeride," diyor sakın bir sesle, üzerinde *sadece personel* yazan bir kapıya geldiğimizde.

Çoktan kilidi açtığını görebiliyorum. Muhtemelen bu şekilde geldi. Kapıyı iterek açtım ve arka odaya girdim. Diğer tarafta bir çıkış var ve üstündeki küçük dikdörtgen pencereye bakılırsa dışarı çıkıyor.

Yutkunuyorum. Bir çıkış yolu var. Gardını bir saniyeliğine bile indirirse kaçabilirim. Elini omzuma koyarak beni döndürüyor ve silahını karnıma doğrultuyor. Oraya sıkılacak bir kurşun ölümcül olmak zorunda değil. Bu iyi bir şey, değil mi?

"Merhaba Jade."

Ellerim iki yanımda titriyor. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyorum. Sessizce onu gözlemliyorum. Koyu teni, güzel Pasifik Adalı tipi ve badem gözlerinin şekli bana onun Güneydoğu Asya'daki adalardan geldiğini söylüyor. Bana kıyasla uzun boylu ama Ethan ve Elliot gibi adamların yanında hiç kalır. Kimse Elliot'ın boyuyla kıyaslanamaz.

Koyu kahverengi saçları kısa kesilmiş, ancak kulaklarının hemen üzerine ve alınına düşecek kadar uzun.

"Beni tanımıyorsunuz," diyor yumuşak bir sesle. "Benim adım Aaron. Stan'le çalışıyorum."

İçimden gelen homurtuya engel olamıyorum. "Onunla mı, onun *için* mi?"

Tanrım, gerçekten ölmek istiyorum. Elliot haklıydı, ölümle göz göze gelsem bile, hayatımı ellerinde tutan adama saldırmadan duramıyorum.

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Birlikte, ama her halükarda bunun bir önemi yok."

Depoya açılan kapının arkasından bir ses geliyor. Birisi şifreyi tuşluyor. Aaron'ın gözleri kapıya gider ve bir saniye içinde silahı kot pantolonunun arkasına sıkıştırır.

İçeri yaşlı bir kadın giriyor, muhtemelen mekâna yardım eden bir gönüllü.

Kocaman yuvarlak gözlüklerinin arkasından gözlerini kısıyor.

"Merhaba, Yvette," diyor Aaron kibarca. Kaşlarını çatıyor, ben de öyle. Aaron onun adını nereden biliyor? "Yeni kızı eğitiyordum. Bir dakika içinde atölyede olacağız."

Çenem düşüyor ve Yvette başını sallıyor. "Sizin gibi daha çok iyi çocuğa ihtiyacımız var."

Arızalı etiketli bir kutuya iki eşya bırakıyor ve tekrar ayrılıyor.

Bir saniye daha beklemedim. Aaron'a silahını geri çekmesi için zaman bırakmadan dışarı açılan kapıya doğru koşuyorum. Kollarımla kolu çevirip kilitliyorum, tüm ağırlığımla itmeye hazırım. Bunu yapamadan bir vücut bana çarpıyor, beni geriye sürüklüyor ve arkamı döndürüyor.

Sırtım kapıya çarptığında inliyorum ve Aaron elini ağzıma kapatıyor.

"Bu akıllıca değildi." Silahını boynuma doğrulttu. "Aslında oldukça aptalcaydı."

Başımı sallıyorum, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

Dudaklarımdan boğuk bir "*lütfe*n" çıkmaya çalışıyor, avucuyla geri bastırıyor.

"Buraya seni öldürmeye gelmedim. O yüzden sakın ol. Sorularım var. Onları cevaplayacaksın ve ben de yoluma gideceğim. Seninle ya da sensiz, ama bu senin seçimin."

Gözlerim şoktan açıldı. Yalan söylüyor.

Ama o zaman neden hala hayattayım?

"Elimi çekeceğim ve sen de şu köşeye oturacaksın." İki rafın arasındaki kuytu köşeyi işaret ediyor. "Kıpırdamadan durursan silahı kaldıracağım. Anladıysan başını salla."

Başımı sallıyorum, üzerimdeki ağırlığından boğulmaya başlıyorum.

"Güzel." Beni bırakıp bir adım geri çekiliyor ve silahıyla köşeyi işaret ediyor. Bana söylediği yere gidip otururken gözlerim ondan ayrılmıyor.

Akıllıca bir hamle. Beni doğrudan bir silahla tehdit etmek zorunda kalmadan, hala zayıf bir pozisyondayım. Köşeye sıkışmış durumdayım ve kaçmak istesem, ayağa kalkmadan beni yakalayacaktır. Benden çok daha güçlü ve siz yerdeyken ve o üzerinizde yükselirken birini alt etmek zor.

Ne yaptığını biliyor. Tabii ki biliyor, o bir Kurt.

"Stan senin için endişeleniyor. Her yerde seni arıyordu."

"Demek seyahatinden döndü."

"Döndü. Ve mutlu değil."

"Emma Scott mıydı? Ona kim söyledi?"

Aaron yumuşak bir şekilde gülüyor. "Emma Scott sadece kendisinden daha büyük insanların verdiği bilgileri alır."

Kafam karışmış bir şekilde yukarı baktım. "Peki ona kim söyledi? Stan'e kim söyledi?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Bilmeniz gereken şey, bizim için çalışan küçük, önemsiz bir çetenin çok para ödediği oyuncağı almasından memnun olmadığıdır."

Gözlerimi ona dikiyorum. Krallar Bratva için küçük ve önemsiz, ama hayatlarımız aynı derecede önemli.

"Ben oyuncak değilim," diye tıslayarak karşılık veriyorum.

Sırıttırıyor. "Onun için ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Onun şartlarını kabul ettin. Sonra da o yokken gittin."

"Yakalandım."

"Bu da beni ziyaretime getiriyor. Kaçırılman, bunun senin isteğin dışında olduğu anlamına geliyor. Seni Stan'e geri götürebilirim ama bunun için rızana ihtiyacım var. Kaçırılmak istemiyor. Yaptığınız anlaşmayı istiyor."

Göğsüm bir an için hafifliyor, kalbim hızlanıyor. "Yani kalmama izin verecek mi?"

"Elbette. Kalabilirsin, gelebilirsin. Bu sana bağlı." Duraksaması ağır bir anlam taşıyor. "Yine de her iki seçeneğin de bazı koşulları olduğunu söylemeliyim, bence karar vermeden önce bunları bilmelisin."

Ve aynen böyle, göğsümdeki hafiflik iki ağır yük tarafından ezildi.

"Dinliyorum," diye mırıldanıyorum.

"Eğer geri dönmek istemiyorsan, Stan Viktor Volkov'la konuşacak" - yani Kurtların başı- "ve ona Krallarla olan anlaşmayı iptal etmesini söyleyecek. Ekibin orada kendi başlarına olacak."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Bana Kings's Crew'un tüm kaderinin bu lanet karara bağlı olduğunu mu söylüyorsun?" Feveran ediyorum.

Omuz silkiyor. "Bunun kolay bir iş olacağını söylemedim."

"Seninle gelmem için bana şantaj yapıyorsun!" Karşı koyuyorum. "Bu bir kararı."

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et." Bu ses tonuyla, neredeyse şunu eklemesini bekliyordum

Genç bayan.

Derin bir nefes alıyorum, tehdidin altında öfkem yatışıyor. "Yani gelmek zorundayım, bana söylediğin bu."

"Eğer Kralları ve onların Kuzey Kıyısındaki kaderlerini önemişyorsanız, sanırım gelmelisiniz."

İçimi bir korku kaplıyor ama yine de karar veremiyorum. Krallar geçmişte bana birçok kez ihanet etti ama bu ekibin bir parçası olan herkes kötü değil. Bazı insanlar açgözlü değil; sadece yıkık kasabamızda hayatta kalmaya çalışıyorlar.

"Daha
bitirmedim."

Tekrar yukarı
baktım.

"Eğer gelmeye karar vererseniz, Stan bunun gerçekten isteğiniz dışında kaçırıldığınız için olduğunu varsayar. O zaman bunu yapanlar bedelini ödemeli. Ben hızlı çalışırım Jade. Kaybedecek zamanım yok. Benimle gelmeyi kabul edersen, Elliot Pearson ve Ethan Torres kafalarına birer kurşun sıkılmış halde otoparkta bırakılacaklar."

"Ne?" Nefesim kesildi. Bir saniye içinde
ayağa kalktım. "Otur."

"Otur lan yerine," diye öfkelen dim. "Onlara dokunmuyorsun."

"Stan'in çok kesin emirleri vardı. Gel ve tehditleri ortadan kaldır.
Kalırsanız, Krallarla olan anlaşma sona erer."

"Kralların canı cehenneme! Elliot ve Ethan'ı onlar için feda
etmeyeceğim."

Gülümsemesi olabildiğince küçümseyici. "İsteğiniz dışında alındı, ha?"

"Siktir git. Senin de Stan'in de canı cehenneme. Ona geri dönmeyeceğim. Gerekirse Kuzey Sahili'ni yerle bir edin ve tüm Bratva Kurtları'na siktir olup gitmelerini söyleyin. Hayatta kaldıkları sürece umurumda değil."

"Kurtların korumasını kaybetmenin onların hayatta kalması anlamına geldiğini düşünüyorsanız, bu oldukça saçma bir düşünce. Onlar önemli oyuncular. NSC yönetimi ele geçirdiği anda öldürülecekler."

"En azından bir şansları var." Garip bir şekilde hırlamaya benzeyen bir şey dudaklarımdan çıkıyor.

"Yani bu kadar mı? Stan'e söylemem gereken bu mu? Bunun geri dönüşü yok."

"Hayır, öyle değil."

Bir kaşını kaldırıyor ve dudaklarıma yayılan sırıtışa engel olamıyorum.
"Stan'e beni asla yapamayacağı şekilde boşalttığını söylemeyi unutma."

Aaron dudaklarını sıkıyor, belli ki gülümsemesini tutuyor. "Senin iyiliğin için, yapmayacağım. Hoşça kal Jade."

Atölyeye geri döner dönmez mağazanın önüne koşuyorum. Ethan ve Elliot kapının yanında durmuş volta atıyorlardı. Elliot telefonla konuşuyor, ben de benimkinin cebimde titreştiğini fark ediyorum. Yüzlerindeki ifadeden nefret ediyorum. Endişe, kaygı.

Gözyaşlarım gözlerimi ıslatıyor. Yaşıyorlar ve iyiler. Az önce yaptığım şey için beni öldürecekler ama umurumda değil.

Onlar hayatta olduğu sürece, her şeye katlanabilirim.

Onlara doğru koşuyorum, botlarımın yere vururken çıkardığı ses önce Elliot'ın dikkatini çekiyor. Tepki vermesine fırsat vermeden kollarına atlıyor, beline sıkıca sarılıyorum. Yanağımı göğsüne bastırıyorum.

"İyisin," diye mırıldandım.

Ellerinden biri saçlarıma gidiyor, bukleleri okşuyor. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Jade." Ethan'ın paniklemiş sesi bana ulaşıyor ve hafifçe geri çekiliyorum, sağ kolumu kardeşine sararken sol kolumu Elliot'ın etrafında tutuyorum.

"Çok endişelendim."

"Öyle miydin?" Ethan kıkırdar. "Her yerde seni arıyorduk.

Bir şey olduğunu düşündük."

İkisine de bakıyorum ve onlar da gözlerimdeki yaşları fark ediyorlar. Düşecekler, biliyorum, çünkü onlara bir şey olduğunu hayal ettiğimde onları durduramıyorum.

"Bir şeyler oldu," diye homurdanıyor Elliot.

"Çok özür dilerim." Sesim kısık, boğazım daralıyor. "Kayla... kendini kaybedecek."

Elliot usulca elimden kurtularak uzaklaşıyor. Etrafına şüpheyle bakıyor. "Hadi kamyona gidelim."

Ethan kolunu omuzlarıma doladığında titriyorum. Beni kamyonete geri götürüyorlar, Elliot arkada yanımda oturuyor ve Ethan da sürücü koltuğunda.

"Ne oldu aşkım? Anlat bize."

Avucumun içinde bir şey acıyor ve Lego kalbi hâlâ sıkıca tuttuğumu fark ediyorum. Yumruğumu gevşettiğimde parmaklarım sertleşmişti. "Bunun parasını ödemeyi unuttum."

Üçümüz titreyen elimi izliyoruz.

Hırsızlık Kuzey Sahili'nde sorunumuz olan bir şey değil. Yaptığımız en az korkunç şeydir. Ama ikinci el mağazalarından değil. Ne zaman değil

para hayır kurumlarına gidiyor.

Ethan kapısını açar. "Bir dakika içinde döneceğim." Ve döner. Dükkana koşar ve hemen geri döner.

"Daha iyi misin?" diye soruyor. "Tezgâha bir yirmilik attım. Bu bok kesinlikle yirmi dolar etmez."

"Şimdi konuş," diye ekliyor Elliot.

"Özür dilerim," diye tekrar mırıldandım. "Kurtlar..."

"Kurtlar mı?" Elliot'ın iki eli de omuzlarımı kavramak için geliyor. "Az önce bir Kurt'la mı yüzleştin?"

Garip bir şekilde başımı sallıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

"Kelimeler, Jade," diye ısrar ediyor Elliot.

"Bu bir evet mi?" "Evet. Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Çok özür dilerim."

"Yaşıyorsun," diye gözlemliyor Ethan neredeyse klinik bir şekilde. Bu onun şaşırma şekli.

"Stan biliyor. İkinizin yaptığını biliyor."

"Stan miydi?"

Başımı salladım. "Hayır. Birini gönderdi. Adı Aaron'dı."

Kardeşler birbirlerine bakıyorlar ama onu tanıyor gibi görünmüyorlar. Tanıdığımız tek Kurt Ivan. Bratva'yla tek bağlantımız o. Görmemize izin verilen tek kişi ve o da kimsenin gerçekten umursamadığı bir asker olduğu için.

"Ne istiyormuş?" Ethan usulca sorar. Şu anda onunla konuşmak Elliot'la konuşmaktan daha kolay. Sarışın kardeş çok gergin.

"O...o istedi...oh Tanrım." Az önce yaptığım şeyin gerçekliği tam bağırsaklarıma çarptı. Karnıma bir yumruk. Kayla beni öldürecek. Bu sefer sonsuza dek. "Çok üzgünüm," diye ağlıyorum. "Stan'in evinden gerçekten zorla götürüldüysem geri dönebileceğimi ama o zaman... o zaman seni öldüreceğini söyledi."

Elliot'ın çenesi geriliyor ama beni kavrayışı gevşiyor. "Geri dönmek zorunda değilsin aşkım."

"İstemiyorum!" Haykırıyorum. "Ondan nefret ediyorum. Lanet olsun." Nefes nefese kaldım. "Onu istemiyorum ve senin ölmeni daha da az istiyorum. Yapamam... eğer ikinize bir şey olursa."

Panik beni şiddetle ele geçiriyor ve bir anda nefesim kesiliyor. "Mi Cielo." Ethan artık yarı yarıya arka koltukta. Yüzümü tutuyor, Beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Nefes al. Bize hiçbir şey olmuyor. Biz buradayız."

"Ama..." Boğuluyorum. "Eğer kalırsam..."

"Acele etme," diyor Ethan. "Sadece nefes al."

"Kurtlar. Siktir... Kurtlar... Onlarla anlaşmamız." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, onlara bakamıyorum. "Her şey bitti."

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki gözlerimi yeniden açmak zorunda kalıyorum. İkisi de aynı şekilde bana bakıyor. Kaşları çatık, çeneleri gergin ama gözlerinde ortak bir anlayış ifadesi var. Sadece yarım saat önce Aaron'la o odada hissettiğim için anladığım bir teslimiyetle karışık.

Ethan sessizce, "Kalmayı sen seçtin," diyor.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımdan konuşamıyorum.

Elliot, "Ve Kurtlarla yaptığımız anlaşma... bitti," diye açıklıyor. Ben de tekrar başımı sallıyorum.

"Çok özür dilerim."

Elliot'ın eli sol yanağıma geliyor, Ethan'inki ise sağ yanağımda kalıyor. "Ne için üzgünsün?" diye fısıldıyor ağabeyim. "Bizi seçtiğin için mi? Hayatımızı kurtardığın için mi?"

"Anlaşma-"

"Anlaşmanın canı cehenneme," diye homurdanıyor. "İhtiyacımız olan tüm parayı bize kazandıracak bir banka soygunumuz var. Bulamasak bile önemli değil. Sen yanımızda olduğun sürece hiçbir şeyin önemi yok. Anlıyor musun, bebeğim? Hiçbir şeyin. Sikeyim. Önemli değil."

Ethan bana usulca gülümsüyor. "Bizi sen seçtin."

"Sana bir şey olmasını istemedim. Seni seviyorum."

"Kulağa aşırı korumacı geliyor," diye kıkırdıyor Ethan.

"Konuşmayı seven birisin." Elliot'a bakıyorum. "Ve sana."

"Bizim kız incinmemize dayanamaz." Elliot'ın gülümsemesi bana hayat veriyor. Ethan etkilenmiş bir ifadeyle, "Kızımız bir Kurt'la yüzleşmeden sağ kurtuldu," diye ekliyor. "Sadece benim yaşamama izin verdiği için. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Bahse girerim ona hâlâ kızgındır. Bir Kurt bile o güzel ağzını kapalı tutmanı sağlayamaz, değil mi?"

Elliot'a gülümsüyorum, bir elimi sarı saçlarında gezdiriyorum. "Ona gidip kendini becermesini söyleyebilirdim. Ve tüm organizasyonunu."

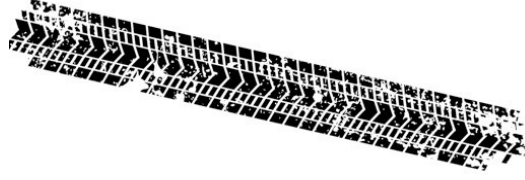
"Lanet o l s u n ." Ethan bir elini siyah saçlarında gezdiriyor, güneş saçlarında parıltıyor ve mor bir renk veriyor. "Evet, anlaşmamız tamamlandı."

"Kay'i biz hallederiz," diyor Elliot yumuşak bir sesle. "Sen doğru kararı verdin, tamam mı? Hiçbir şey için endişelenme."

Başımı sallıyorum ama yine de kalbim sıkışıyor.

Soygunun baskısı bir kademe daha arttı. Ya da on. Eğer bu işi batırırsak... bizi NSC'den kurtaramazlar.

JADE

Psikopat Sirk - Diggy Graves

"Uyan, güzel kız."

Sırt üstü döndüğümde gerçeklik geri geliyor. Esniyorum, sertleşmiş uzuvlarımı esnetiyorum ve ağırlaşmış göz kapaklarımı yavaşça açıyorum.

Ethan elinde bir fincan kahveyle yatağın kenarında duruyor. "Bu benim için mi?" Sersemlemiş bir sesle soruyorum.

Dün gece Kay'ın tepkisinden ve Kings ekibinin geleceğinden korktuğum için uyuyamadığımda, kardeşler tüm enerjimi benden aldılar.

Ama yine de gelmeme izin vermediler.

Ethan kupadan bir yudum alıyor ve yutkunurken bana gülümsüyor.

"Pislik," diye kıkırdıyorum.

"Şimdi hepsini çıkar. Bugün sana bir sürprizim var ve daha sonra bu kadar kötü olamayacaksın."

Doğrudum, gözlerimi ovuşturdum ve biraz daha gerindim. "Sürpriz mi? Kötü olmazsam hoşuma gitmeyecek bir sürpriz."

"Sonuçlarına katlanabiliyorsan istediğin kadar şımarık olabilirsin." Bir yudum daha alıyor, siyah gözleri üzerimde.

Saçları ıslak, alnının ortasına ve kulaklarına ulaşan uçlarından su damlıyor.

"Bensiz mi duş aldın? Ne kabalık."

"Mi Cielo, suyun altında benimle birlikte çıplak olman için günde on kez duş alırım."

Gülümseyerek dudaklarımı yalıyorum. "Anlaştık."

"Sanırım o güzel amcığının içine kaç kere boşalacağım için birkaç duşa ihtiyacın olacak. Ve göğüslerine. Ve yüzüne. Ve vücudunun geri kalanına."

"Görünüşe göre bu kadar şeyle kendini çok yoracaksın." Vücudumu yatağın kenarına sürüklüyorum, ayaklarımı yere düz bir şekilde bırakıyorum. "Elliot burada mı?"

Ethan başını sallıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Randevu mu? Saat kaç?" Elliot'ın odasında bir saat bulundurmaması sinir bozucu.

"Hayır. Kay döndü ve onunla konuşmaya gitti. Kurtlarla olan anlaşmamızı kaybetmekle ilgili."

"Yapma," diye inliyorum. "Dünden beri kaygım tavan yapmış durumda. Kay'ın tepkisini hayal bile edemiyorum."

"Merak etme," diyor usulca. "Onu dinliyor."

Sonunda ayağa kalkıyorum, kollarımı Ethan'ın boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda ilerleyerek çenesine bir öpücük bırakıyorum. Sınırlarımı zorlayıp kulağının hemen altını öpene kadar dudaklarımı yukarı doğru izliyorum ve geri çekildiğimde bir şey gözüme çarpıyor.

Kan. Kulağının kabuğunda.

"Kulağın kanıyor bebeğim," diyorum endişeyle. "Sen iyi misin?"

Neredeyse düşmeme neden olacak şekilde uzaklaşıyor ve yatağın üzerine attığı havluyu alıyor. Kulağının içini silerek iyi olduğunu mırıldanıyor.

Onu izlerken gözlerim yarıklara dönüşüyor. "Ethan."

Havluyu tekrar fırlatıp atıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Bu senin kanın değil." Bunu kesin olarak biliyorum ama yine de ekliyorum.

Bu

mu Sessizliği devam etmemi sağlıyor. "Sen

?" öldürdün." "Bunun için endişelenme."

"Birini öldürdün ve ben uyanmadan önce duş aldın, böylece fark ettim. Bir noktayı atlamış olman dışında."

"Jade," diye homurdanıyor. "Bırak onu."

"Kim? Elliot biliyor mu?"

"Evet, Elliot biliyor. Gece boyunca temizlik yaptı."

"Ethan! Kimdi o?"

Gözlerinden ani bir suçluluk ifadesi geçiyor ama omuz silkiyor. "Fark eder mi?" "Benim için önemli."

"Neden? O öldü. Çok acı vericiydi. İnsanlar seninle flört etmeden önce iki kez düşünmeli."

Kıçım yatağa geri düşüyor, ağzım açık kalıyor. "Aman Tanrım. İkinci el mağazasındaki adam, değil mi?"

"Kıskanç bir adam olduğumu söyledim. Neden bu kadar şaşırdın?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Çünkü kıskançlık var ve..." İki elimle onu işaret ediyorum. "Bu!"

Omuzlarını silkiyor, kollarını tekrar kavuşturuyor. "Üzgün olduğumu söylemeyeceğim."

"Evet, zaten özür dilemek için çok geç!" Köklerime tutunarak kendimi topraklamaya çalışıyorum. Derin bir nefes alarak, hissettiklerimi bağırmak yerine *konusmak için elimden geleni yapıyorum*. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Seninle flört etti." Donuk sesi benim sonum olacak. Bu konu hakkında markete gittiğini haber veren biri gibi konuşuyor. "Sana dokunmaya çalıştı."

Nutkum tutuldu. Şu anda ona cevap verecek hiçbir kelimem yok.

"Bu konuşma bitti mi?" diye soruyor sakince. Eli çenemi kavramadan önce yanağımı okşamaya geliyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Bitirebilir miyiz? Önümüzde heyecan verici bir gün var."

"Sen tam bir sosyopatsın."

"Öyle olduğumu sanmıyorum."

"Hayır, öylesin. Sana söylüyorum, öylesin."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz. Şimdi seni kahvaltıyla besleyelim. Güce ihtiyacın olacak."

Kucağında. *Sana kahvaltı verelim* dediğinde bundan bahsetmemişti. Onun kucağında, parmakları giydiğim boxer'ın içinden amımı okşarken olacaktı. Onun mu yoksa Elliot'un mu olduğunu bile bilmiyorum. Önemli değil çünkü tek düşünebildiğim klitorisimin etrafındaki malzemeyi nasıl izlediği ama asla tam olarak dokunmadığı. Tişörtünü çıkarmış olması da işe yaramıyor ve sıcaklığını sırtımda hissediyorum. Bacaklarım onun kalçalarının üzerinde ve beni ona açık tutmak için biraz daha geniş yayılıyor.

"Elliot bugün seninle oynayabileceğimi söyledi. Ne zamandır istediğim gibi."

Ağzımdaki mısır gevreği kaşığını yutuyorum. "Yani onu dinliyor musun?"

Kıkırdıyor, boynumun yan tarafına sokuluyor. "Sadece seninle güvenli bir şekilde oynamak söz konusu olduğunda. Eğer istediğim gibi olsaydı, bu seni korkutup kaçırırdı. Ama o senin artık hazır olduğunu düşünüyor."

Titreyen bir nefes alıyorum. "Neye hazırsın?"

"Benim için. Bitirdin mi?"

Yemek yemek çok zor. Vücudum sarmalanmış, amım gümbürdüyor. Bir gündür beni tahrik ediyorlar ve sağlıklı düşünmek zorlaşıyor. Kaşığı önümdeki kâseye bırakıyorum.

Gözlerim sütün içinde dönen mısır gevreğine takılı kalıyor. "En sevdiğin kahvaltı yiyeceği nedir?"

"Hiç yok," diye mırıldanıyor.

"Hep böyle söylüyorsun. En sevdiğin bir şey olmadığını fark ettin mi?"

Omuz silktiğini hissediyorum. "Sen."

"Ne demek ben? Ben senin en sevdiğin şey olamam."

"Ama öylesin. Sen benim en sevdiğim tatsın. Sen benim en sevdiğim alıntı, kitap, film, mevsim, tatilsin. Sen benim en sevdiğim her şeysin Jade. Sen orada olmadığın sürece hayattaki her deneyim sıkıcıdır. O zaman, işte o zaman en sevdiğim olur."

"Bu biraz çılgınca."

"Bana deli de o zaman."

Bir elini çeneme dolayarak yüzümü görene kadar yana doğru çekiyor. Ağzıma bir peçete sürerek, "Çok güzelsin, biliyor musun? Çok güzelsin."

Sırtarak peçeteyi masaya bırakıyor. "Şimdi." Parmakları yine boxerımı sıyrıyor ve gözlerim dalıyor. "Konuyu tekrar değiştirmene gerek yok. Eğer korkuyorsan, hiçbir şey yapmamıza gerek yok."

Ama sesi benimle alay ediyor, çünkü korkmadığımı biliyor. Ne ondan ne de yapmak istediği şeylerden.

"Belki bildiğimiz şeylerle başlayabiliriz... daha önce yaptıklarımızla? Belki gelmeme izin verirsen-"

"Bir dahaki sefere iyi bir sürtük gibi beni dinlediğin için boşalacaksın."

Bu sözler sadece kalçalarımı sıkmaya çalışmama neden oluyor.

Onun bacakları benimkileri ayırırken yapamayacağım bir şey. "Korkuyorsan söyle."

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak uzun bir nefes alıyorum. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

Dudakları çeneme yumuşak bir öpücük bırakıyor. Sonra bir tane daha. "Of?" Ağzımın köşesine karşı konuşuyor.

"Hoşuma gidiyor."

Dudaklarının tenime karşı memnun bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "Öyle olmalısın, Mi Cielo. Çünkü buna bayılacaksın."

Amımı sıkıca kavırıyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Efendinin emirlerini y e r i n e getirmeye bayılacaksın, değil mi?"

Nefesim şimdiden kısıyor, kalbim bana yapmak istediği onca şeyi düşündükçe çarpıyor. "Evet."

"Evet, ne?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Dişleri çenemi sıyrıyor ve sonra boynuma dayanıyor. Isırıyor ve beni ağlatıyor. "Evet, Efendim."

"İşte iyi bir sürtük. Şimdi dört ayak üzerine kalk." Ayağa kalkmama yardım ederek beni serbest bıraktı.

"Önce soyun."

Bu, onun yanındayken sahip olduğumu fark etmediğim bir rahatlıkla geliyor. O kadar rahatım ki, hareket ettiğimi bile fark etmeden tişörtüm ve boxerım yere düşüyor.

Ve ben orada duruyorum.

O mutfak sandalyesine yaslanmış, bacaklarını açmış ve gözlerinde tarifsiz bir açlık ifadesi varken ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

Hazır olmamı sabırla bekliyor. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir hareket yapmıyor. Sadece bana bakıyor.

Sonunda diz çöktüğümde sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Bunu istediğim için yaptığımı bilmek için.

Sawyer gibi başımın üstünde sallandığı bir sırrım olduğu için değil. Stan gibi annemin tedavi masraflarını ödediği için değil.

Ethan ve ben aynı seviyedeyiz. Bu oyun uğruna güçten vazgeçmek benim seçimim.

Avuçlarımı yere bastırıyorum, ona bakmadan önce yayılmış parmaklarıma bakıyorum.

Bacaklarının arasındaki boşluğu işaret ediyor, parmaklarını şıklatmasından başka bir şey ne istediğini göstermiyor. Öne doğru sürünerek aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyorum ve önünde topuklarımın üzerine geri yerleşiyorum.

Eli yanağımı, saçlarımı okşuyor. Kalın, kıvrıkcık bir tutamı yakalayıp omzumun arkasına itiyor.

"İşte olacaklar." Sandalyeye yeniden yerleşiyor, sertleşmiş hali acı verici görünüyor. Daha başlamadık bile, ama yapmak istediği şeyin fikri onu açıkça harekete geçiriyor.

"Sen benim olacaksın ve sadece Elliot dönene kadar benim olacaksın. Seninle istediğimi yapabileceğim ve küçük evcil hayvanımın sadece bana ait olması için ne kadar can attığımı biliyorsun."

Biliyorum. Biliyorum çünkü bunu her zaman söylüyor. Çünkü her zaman bana tasma takacağına ve evin içinde dört ayak üzerinde gezdireceğine söz veriyor.

Sadece... bunun gerçekten olacağını fark etmemiştim. "Biliyorum."

Yumuşakça gülümsüyor ama gülümsemesinin ardında güçlkle kontrol edebildiği bir şehvet var. "İlk kural bebeğim, evcil hayvanlar konuşmaz."

Yutkunuyorum. Yüksek sesle, ikimizi de şaşırtarak. Bunu hemen beklemiyordum.

"Doğru," diye mırıldandım alaycı bir şekilde. "Tabii ki."

Bana bir kaşını kaldırıyor. "Ve eğer evcil hayvanım bunu yaparsa, tüm gün boyunca ağzını tıkamak zorunda kalabilirim."

Bu sefer cevap vermedim. Mesaj yeterince açık.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ayağa kalktı ve parmağıyla beni işaret etti. "Kal." Odadan çıktığında hareket etmedim.

Aman Tanrım. Bu adamı dinleyerek ne yapıyorum ben?

Ben kendime gelemeden içeri girdi. Elinde bir zincir vardı ve tam olarak nereye gittiğini biliyordum.

"Bu güç alışverişi seksten daha fazlası," diye açıklıyor. "Bu yüzden bunu bana isteyerek vermeni istiyorum. Günü seni kullanarak geçireceğim Jade. Sınırlerimi yatıştırmak için, bana yaratıcı bir şekilde yardım etmen için, beni iyileştirebileceğini bildiğim tek kişiyle iyileşmek için."

Ona sessizce bakıyorum. Cümlesindeki duraksama beni sınıyor ve o mutlu bir şekilde gülümseyene kadar olduğum gibi kalıyorum. "Kafamdaki düşünceleri en azından birkaç saatliğine susturmam gerekiyor ve sadece sen yardım edebilecek güce sahipsin. Bugün senin efendin ben olabilirim ama asıl kontrol sende bebeğim. Anladıysan başını sallla."

Benim var.

Ve garip bir şekilde, hayatım boyunca sevdiğim adam olan Ethan Torres'in bana *ihtiyacı olduğunu* bilmek kadar tahrik edici bir şey yok. Vücudum ya da yapabildiklerim yüzünden değil, birbirimizin kalbini ve ruhunu çok iyi tanıdığımız için, huzur bulabileceği tek kişi benim.

"Eğer bunun herhangi bir zamanda durmasını istiyorsan, konuşmanı istiyorum. Bana durmak istediğini söylemediğin sürece konuşmana izin yok. Anladıysan başını sallla."

Ve tekrar başımı sallıyorum.

"Sizi sınırlarınıza kadar zorlayacağım. Seni test edeceğim ve bu bazen zalimce gelebilir. Ama seni sevdiğimi bilmeni istiyorum ve olacakların hiçbiri bunu değiştirmeyecek. Bunu seninle yapıyorum çünkü sevdiğim ve bunu yaparken kendimi güvende hissettiğim tek kişi sensin. Anladıysan başını sallla."

Ona göz kırpıyorum, onu da sevdiğimi söylemek için can atıyorum ama sadece başımı sallıyorum. "Tüm bunları bilerek, şimdi her şeyi başlamadan durdurma şansın var.

Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamamın bir eğlencesi yok. Bu bir ceza değil. Kötü davranırsan seni cezalandırabilirim ama bu öyle bir şey değil. İçeri giriyorsun çünkü bunu istiyorsun. Şimdi..." Yüzünde bir umutsuzluk ifadesi var, bana çekip gitmem için bir şans vermek üzere olduğunu biliyor. "Bunu yapmak istemiyorsan konuş." Yüzü sertleşiyor ve ekliyor, "Ya da varsan başını sallla."

Keşke tereddüt ettiğimi, üzerinde milyonlarca kez düşündüğümü ve kararımı vermek için zaman ayırdığımı söyleyebilseydim. Ama sanırım tüm hayatım boyunca Ethan'ı ve zihninin en tuhaf ama en keyifli şeyleri barındıran her bir küçük köşesini ele alıp alamayacağımı düşündüm. O tuhaf bir adam ve bunu onu tanıdığımdan beri biliyorum.

Beni uzaklaştırmak yerine, her zaman ona çekmiştir. Bu yüzden tereddüt etmeden başımı salladım.

Omuzları gevşiyor ve benim nefesim de onlarla birlikte gevşiyor.

"Bu iyi bir evcil hayvan." Gülümsüyor ve önümde çömeliyor. "Şimdi şu tasmayı tasmana takalım, böylece efendinin peşinden gidebilirsin."

Tasmanın ucunu tasmadan sarkan kalbe takıyor ve gerçek hemen yüzüme çarpıyor. Eğer çekerse, boğulacağım. Bu şeyin bütün konsepti bu. Bu yüzden zincir uzamadan onu takip etmek zorundayım.

Düşündüğümden daha çabuk geldi. Tek kelime etmeden, bir eliyle tasmanın diğer ucunu tutarak yürüyor ve ben de peşinden sürünüyorum.

Önümde olması bir lütuf çünkü yarığımda parlayan ıslaklığı görse çok utanırdım.

Doğrudan odasına ve masasına doğru yürüyor. Sandalyeyi çekip oturmadan önce beni masanın altına götürüyor. Zincirin gevşekliğini avucunun etrafına sararken, oraya yerleşebilmem için bacaklarını açıyor.

"Ben biraz iş yaparken sen burada kalacaksın. Sana bu şekilde ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin bebeğim. Sadece odaklanabilmem için."

Elini saçlarımın arasında kaydırıyor, soğuk bağlantılar yüzümün yan tarafına dokunuyor. "Çok güzel."

Sonra bıraktı ve çalışmaya başladı. Önce gitar çalıyor, sonra saatlerce muhtemelen müzik sayfalarına yazı yazdığını duydum. Sonra klavye geliyor. Müziği duyamıyorum bile. Her şey dizüstü bilgisayarına bağlıydı ve tek duyduğum farenin tıklaması ve klavyenin o her şeyi bir araya getirirken çıkardığı seslerdi.

"Bu şarkı annem için."

Nefesim kesiliyor. Cevap veremeyeceğimi biliyor ve anlatmaya devam ediyor. "Onu özlüyorum Jade. Her gün ilişkimizi ve sadece onun sağlayabileceği türden bir sevgiyi özlüyorum. Onun öylece gitmesini kabullenemiyorum. Çok yakındık. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

Bir şey söyleyemediğim için uyluğunun iç kısmına sokuluyorum ve çekilmeden önce oraya bir öpücük bırakıyorum.

Konuşamadığım için memnunum çünkü söyleyeceklerim hoşuna gitmezdi. Ethan'ın annesini özlemeye hakkı var. Çok güzel bir ilişkileri vardı ama ben artık onun için aynı şeyleri hissetmiyorum ve Ethan'ın bunu bilmesine gerek yok.

Saatlerini böyle geçiriyor. Ya da en azından bana öyle geliyor. Görüşüm sadece bacakları ve kasıkları. Arada bir eli gelip yanağımı ya da saçımı okşuyor ama başka bir şey yapmıyor.

Ayaklarının dibinde çırılçıplak olmak ve buna rağmen onun ilgi odağı olmamak şimdiye kadar katlandığım en büyük işkence. Sadece benimle konuşmasını ve beni kabul etmesini istemiyorum. Şu anda arzuladığı şeyin ben olduğumu söylemesini istiyorum.

Ayaklarının altında çırılçıplığım!

Ona çok fena bağırarak istiyorum. Ben buradayken, dikkatini çekmek için çırpınırken o nasıl müziğe odaklanabiliyor?

Dizlerimin üzerinde kayıyorum, hareket ettiğimi fark etmesi için sabırsızlanıyorum ama buna iznim olduğundan da emin değilim. Yine de beni görmezden geliyor ve klavyeyi tekrar kullandığını duyuyorum, tuşlara basılırken çıkan o donuk ses.

Kıçımı hala topuklarıma dayamış bir halde, avuçlarımı iki yana açılmış kalçalarımın arasına bastırıp öne doğru eğilerek yüzüne bakmaya çalışıyorum ama masaya çok sıkı yaslanmış durumda ve tek gördüğüm masanın altı ve onun güzel... çok güzel karnı.

Otururken bile, her bir dövmesi nefesinin ritmine göre hareket eden yırtık pırtık vücudu karın kaslarını gösteriyor.

Tekrar yer değiştirdim. Islandım.

Unutulduğum ve önümdeki tanrı gibi yaratığa hayran olduğum için ıslandığıma inanamıyorum. Bu çok utanç verici.

Ne yaptığımın farkına varmadan, başımla dizlerinin hemen üstünden iç kalçasını dürtüyorum.

Beni görmezden geliyor, belli ki işine çok odaklanmış.

Ama bunu yapamam. Onun bu kadar yakınımda olmasına, sıcaklığını hissetmeme ve bana dokunmamasına izin veremem. Bu yüzden tekrar yapıyorum, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

"Sakin ol," diye duyuyorum üstümden. "Şu anda senin için bir şey üzerinde çalışıyorum. Ve daha bitirmedim."

Kalbim hızlanıyor. Benim için mi? Bu hiç yardımcı olmuyor.

Denerim. En azından bir dakikalığına sakinleşmek için gerçekten çok uğraşıyorum. Ama yapamıyorum. Tenim uğulduyor, klitorisim dokunulmaya ihtiyaç duyuyor ve kendimi tatmin etmeme izin verilmediğini çok iyi biliyorum.

Onlardan biri olmalı.

Şu anda Ethan olmak *zorunda*, yoksa yanabilirim.

Bu sefer daha cesur davranarak tekrar iç uyluğuna sokuluyorum. İki avucumu da sandalyenin üzerine, bacaklarının arasına koyuyorum ve başımı çarpmadan kendimi çekebildiğim kadar yukarı çekiyorum. Yüzümü kasıklarına bastırarak gri eşofmanının altında sertleşmeye başladığını hissediyorum. Ve tekrar yapıyorum.

Siktir, şu an ona ihtiyacım var.

Sandalyeyi geri çekerken eli masanın altına giriyor ve saçlarımı tutuyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tısılıyor. Kızgın gibi davranıyor ama gözlerinde vücudumdakiyle eşleşen bir ateş var.

Konuşamıyorum, o yüzden önce yüzüne sonra da kasıklarına bakıyorum. "Benim güzel kediciğim beni memnun etmek mi istiyor?"

Yavru kedi.

Lanet olsun. Bu gerçekten oluyor.

Tekrar kasıklarına yaklaşmaya çalışıyorum ama beni engelliyor. Diğer eliyle eşofmanını indiriyor ve yarı sertleşmiş aletini çıkarıyor.

"Ağıza alabilirsin ama emmene izin yok. Sadece horoz ısınma, Kitten."

Dudaklarımı yalayıp başımı sallıyorum. Umurumda değil. Onu bana karşı, içimde hissetmek için her şeyi yaparım. Sadece burada olduğumu ve onun için çaresiz olduğumu bilmesi için.

Başımı ona doğru yönlendiriyor ve ben de ağzımı sonuna kadar açıyorum. Onu tamamen içime alıyorum, dilimi piercing'inin üzerinde döndürüyorum.

"Hayır," diye azarlıyor beni, tutuşu sıkılaşıyor. "Az önce ne dedim ben? Orada öylece ağzın açık dur ve beni tatmin etmen için sana yetki vermemi bekle. Anlaşıldı mı?"

Yere bakıyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerim onun üzerinde. "Güzel. Şimdi bırak da çalışayım. Neredeyse bitirdim."

Daha önce korkunç olduğunu düşündüysem bile, aletini ağzımda tutarken ve hareket etmesine izin vermezken içimden geçenleri tarif edecek kelime bulamıyorum.

Tükürük ağzımın kenarlarında birikiyor ve keşke onun dikkatini çekmeye hiç çalışmasaydım dedirtiyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre bekliyorum, zihnim dolaşıyor, göz kapaklarım ağır ağır kapanıyor.

Saçımı tekrar tuttuğunda irkiliyorum ve sonunda yüzünü görebildiğim kadar sandalyeyi çekiyorum.

"Terbiyeli davranmak senin için o kadar mı zor ki seni aletimle tıkamak zorunda kaldım?"

Ona göz kırpiyorum, milyonlarca duygu seli içinde hissediyorum. En çok da umutsuzca azgınım.

İçime doğru itiyor, aleti boğulmama neden olacak kadar sertleşiyor. "Emmek ister misin, Kedicik?"

Elimden geldiğince hevesle başımı sallıyorum. "O zaman sikimi derinlere al. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığın için üzgün olduğunu göster bana."

Kalçalarını iterken, ben de onun etrafında tıkanıyorum. Tasmayı çekiyor, tasmam sıkılıyor ve ben boğuluyorum, boğazım onun etrafında kapanıyor. Yalıyor ve emiyorum, onu memnun etmeye çalışırken başımı aşağı yukarı sallıyorum.

Çünkü onu memnun ettikten sonra ne olacağını biliyorum. Ve bu hayatımın en iyi oral seksini yapmaya değer.

Üstümde tıslıyor, ağzımın içine daha sert giriyor. Dokunulma ihtiyacıyla kıvranarak etrafında inliyorum.

"Siktir, Jade..." Boğazımın derinliklerine doğru itiyor, o kadar içime giriyor ki tek yapabildiğim yutkunmak oluyor.

Ben uzaklaşıp nefesimi tutarken başını geriye atıyor. Ama eli hâlâ saçlarımda, diğeri de tasmamı tutuyor. "Sen ve ben çok güzel bir gün geçireceğiz, Kedicik."

Ve eğer bunu kastettiye lanet olsun. Bugün üçüncü kez, Ethan beni oturma

odasından yatak odasına sürünerek götürdü.

Çalıştıktan sonra beni dört ayak üzerinde becerdi, vücudum masanın altındaydı ve aleti içime o kadar sert giriyordu ki zar zor nefes alabiliyordum.

Ama gelmeme izin vermedi.

Televizyon izlerken beni ona tırmandırdığında, tasmaını tutarak hangi hızda ona binmemi istediğine karar verdiğinde de gelmeme izin vermedi.

Yatak odasına döndüğümüzde, parmakları kıcımdayken amımı sikti. Yatağın üzerine eğilmiş, bana mükemmel evcil hayvan diyordu. Ama *yine de* boşalmama izin vermedi.

Az önce öğle yemeği yedik, beni beslerken ayaklarına kapandım ve beni tekrar odaya götürüyor.

Çaresizden daha fazlasıyım. Boşalma ihtiyacı içimde endişeli bir nabız haline geldi. Sabah beni kızdırmaları ve sonra günümüze devam etmemiz farklı.

Bütün gün boyunca beni orgazmın eşiğine getirdi ve o kadar çok kez geri döndü ki aklımı kaçırdığımı düşünüyorum.

Yatağa uzanmama yardım edip beni sırtüstü yatırdığında yalvarmak için ağzımı açıyorum. Başparmağını dudaklarıma bastırmakta gecikmedi. "Unutma, Kedicik. Eğer konuşursan, dururuz. Karakterinde kalmanı istiyorum."

Diziyle sırlıklam olmuş amımı sıyırdığında inliyorum. Sadece çığlık atmak ve ona yalvarmak istiyorum. Bacaklarımı ona dolamak ve beni boşaltana kadar onu bırakmamak.

Belki tuvalete koşabilirim. Kendimi oraya kilitlerim ve-

Ağzı amıma bastırdığında nefesim kesildi. Yere diz çökmek için hareket ettiğini fark etmemiştim bile.

"Bugün şimdiye kadar çok iyiydin. Çok iyi bir evcil hayvan. Benim için sürünmekten ne kadar ıslandığına bak. Ayaklarımdan dibinde olmaktan ve sana söyleneni yapmaktan."

Tüm vücudum elektrikleniyor. Sözlerini bu kadar sevmemeliydim ama klitorisimi yalayan diliyle birleşince...

Ağzına doğru iterek çığlık atıyorum. Kahretsin. Boşalacağım. Ona söylemek için konuşamıyorum ama o bunu hissediyor ve bana karşı mırıldanıyor.

"Sakın geleyim deme. Yemin ederim pişman olursun."

Ama buna nasıl karşı koyabilirim ki? Ağzı bedenimi çağırıyor, eğilmemi emrediyor.

Kendimi uçurumdan aşağı düşerken hissediyorum, tam o uzaklaşırken benden umutsuz bir çığlık kopuyor.

"Hayır!"

Donup kaldım.

Ayağa kalkan Ethan gözlerinde ateşle bana bakıyor. Şehvet ateşi değil. Ruhumu yakacak yok edici bir ateş.

"Durmak mı istiyorsun?"

Başımı çılgınca sallıyorum. Hayır, Tanrım hayır, durursak öleceğim.

Ciddi olduğumu kanıtlamak için ellerimi yüzüme götürüyorum, patileri gibi davranıyorum ve birinin arkasıyla alnımı siliyorum.

Alt dudağını ısırıyor, bir gülümsemeyi bastıramıyor. Bu bir kıkırdamaya dönüşüyor, o da sevimli bir kahkahaya. Kahkahayı patlatmıyor, sadece göğsünü sallayan ve bana mükemmel dişlerini gösteren güzel, gizli bir kahkaha.

Sol yanağındaki gamzesi görüldüğünde öldüğümü ve dünyaya geri döndüğümü düşünüyorum.

Hay sikeyim. Bu şey çok nadirdir, her zaman çok utangaçtır.

Elini saçlarında gezdiriyor, koyu siyah telleri geriye iterek gözlerine düşmelerini engelliyor. Rahat tavrı bana güven veriyor ve sonunda bir şeyi anlıyorum.

Ben de tam anlamıyla zevk almazsam Ethan bundan zevk alamaz. Ve benim konuşmam onu korkuttu. Beni kendi merhametine bırakmak istiyor ama ben öyle olmayı seçtiğim için.

Arkamı dönüyorum, dört ayak üzerinde yatağın ucuna geliyorum ve başımı karnına yaslıyorum.

Bana ihtiyacı olduğunu mu düşünüyor?

Birine ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Benim ona nasıl ihtiyaç duyduğumu yaşamayan kimse bilemez.

Ellerini yüzümün iki yanına bastırarak, dudakları dudaklarımı yutana kadar beni yukarı çekiyor. Ağzına doğru inliyorum, her şeyi durduracağı korkusundan sonra boşalma ihtiyacı on katına çıkıyor.

"Arkanı dön, Kedicik. Bana bu ıslak amcığı göster."

Bir milisaniye bile tereddüt etmedim. Dört ayak üzerinde dönüp göğsümü yatağa indiriyorum.

"Mm, bebeğim. Damlatıyorsun."

Kendimi ona yaklaşıtıyorum, kıcımlı tokatladığında sarsılıyorum. "Kal."

Geri geldiğini hissettiğim an, kık yanaklarımı ayırıyor ve aralarından kalın bir sıvı damlıyor.

Yağla.

Kıçımı yağıyor.

"Kötü kedi kurallara uyamadı. Şimdi sana haddini bildirmek zorundayım."

Amımın girişine bir şey bastırıldığını hissediyorum. Kalın ve yuvarlak bir şey. İçime ittiğinde inliyorum, ona karşı geri itiyorum.

"Kuyruğunu çok seveceksin, Kedicik."

Kalbim düştü, vücudum dondu. Az önce dedi mi... Daha önce bundan bahsettiğinde şaka yaptığını sanmıştım.

"Çok ıslatıyorsun."

Yumuşak bir sesle onu içimden çıkardı. "Kıcının yanaklarını benim için aç."

Ellerimi geri çekip yanaklarımı onun için ayırırken yüzüm yanıyor. Tıkacı göt deliğine bastırıldığı anda geri çekiliyorum.

"Korkmayın. Bu çok küçük bir şey. Her seferinde bir adım atacağız ve söz veriyorum iyi hissettireceğim."

Yavaşça ve sıkıca tıkacı yerleştiriyor, bana hissettirdikleriyle oynuyor. İçeri itiyor, geri çekiyor, biraz daha uzağa tekrar yapıyor. Ta ki ben onun dokunuşu altında kıvranana kadar.

Ve geri itmeye başlayan ben olduğumda, "Derin bir nefes al ve yavaşça bırak" diye mırıldanıyor.

Yapıyorum. Ben bırakınca, fişi sonuna kadar itiyor.

Duyguların karışımı ezici. Kendimi dolu hissediyorum ama bundan o kadar tahrik oluyorum ki tıkacın etrafını sıkıyorum. Tüylü kuyruğu kış yanaklarımda ve kalçalarımın arkasında hissediyorum, bunu onun için yapmanın utancını derinleştiriyor.

"Ah, Kedicik," diye iç geçiriyor. "Sen çok mükemmelsin." Sırtımın alt kısmını okşuyor. "Şimdi geri gel, dört ayak üzerinde."

İçimde o şey varken yerde olmanın verdiği his tarif edilemez. Ethan tasmayı tutup beni yanında süründürmeye başladığında bunu çok belirgin bir şekilde hissediyorum.

"Siktir," diye hırıldıyor. "Gel bebeğim. Git kapıda Elliot'ı bekle. Sevecektir o."

Ben de öyle yaptım. Beni kapıya kadar götürdü, dizlerimin üzerine çöktürdü.

Kuyruğum acımasın diye topuklu ayakkabı giydim ve Elliot'ı bekledim.

Geri dönmesi saatler sürüyor olmalı, ama döndüğünde kapının girişinde donup kalıyor.

"Oh, kahretsin." Çömelip başımın üstünü okşuyor. "Merhaba, küçük kedicik. Ethan seni buraya benim için mi koydu?"

Başımı sallıyorum. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Harekete geçmesini beklemiyorum. Bacaklarının arasına girip başımla onu dürtüyorum.

"Lanet olsun, Ethan." Şimdi arkamda duran kardeşiyle konuşuyor. "Ateşli kız arkadaşımıza ne yaptın?"

"Şşş, o karakterde. Sakın bozma."

Elliot önümdeki tasmayı tutuyor, beni kanepeye götürüyor ve arkamı dönmemi sağlıyor. Pantolonunun fermuarını açtı. "Bu kedicğin dilinin neler yapabileceğini test edelim."

Eli saçlarıma gidiyor ve Ethan'ın daha önceki sabrının aksine, zaten sertleşmiş olan aletini ağzıma sokuyor. Boğuldum, geri çekildim. Ama sonra Ethan tasmayı tutuyor ve beni tekrar onlara doğru çekiyor.

"Uslu dur," diye tehdit ediyor.

Elliot aletinin ne kadar kalın ve uzun olduğunu unutup boğazımın arkasına doğru itmeye çalışıyor ve öğürmeme neden oluyor.

"Yeterince çaba göstermiyor," diye kıkırdıyor.

Hafifçe geri çekiliyor ve Ethan parmaklarını ağzıma götürerek dudaklarımın dış hatlarını çiziyor. İşaret parmağını içeri itiyor, sonra ağzımın köşesini geriyor. "'Ah' de," diye alay ediyor benimle.

Delikli ucunu dudaklarıma bastırıp Elliot'inkinin yanına ittiğinde inliyorum.

Ethan'ın sığabilmesi için Elliot'ın biraz daha geri çekilmesi gerekiyor. İkisinin de uçları dilime baskı yapıyor ve beni sessiz tutuyor.

Elliot çekiliyor ve burnum kasıklarının sıyrana kadar başımı Ethan'ın aletine bastırıyor. Beni saçlarımdan tutup geri çekiyor ve aynısını kendisi de yapmadan önce nefes almam için bana bir saniye veriyor.

"Aferin küçük kedicik," diye homurdanıyor.

Ethan beni tekrar çekerek kanepeye sürüklüyor, dizlerim kanepenin üzerinde, arkaya doğru eğilmiş vaziyette. Arkama yerleşiyor ve kuyruğuma dokunarak kıcımdaki dolgunluk hissiyle inlememe neden oluyor.

"Oynamaya hazır," diye mırıldanıyor Ethan. "Bu senin eğitimin, güzel kedi yavrusu. Ben seni sikerken kuyruğunu kıkırda tutacaksın. Sonra onu çıkaracağız, böylece ikimizi de aynı anda içine alabileceksin."

Neredeyse miyavlayarak kabul ediyorum. Onlara çok ihtiyacım var.

Elliot kanepenin arkasında, ağzımın yanında duruyor ve Ethan mobilyanın önünde, amımın yanında dururken yavaşça içeri itiyor.

Ethan girişime doğru bastırmaya başladığında onun etrafında inliyorum. Zaten kuyruktan doluydum, ama içimdeki dick beni başka bir yere getiriyor

Seviye. Beni kırmamak için dikkatli olması umurumda değil. Daha fazlasını istiyorum.

Onu geri itiyorum, inlemesine neden oluyorum. "Yavaşça." Kıçımı tokatlıyor. "Seni incitmek istemiyorum."

Kontrolü ele almasına izin veriyorum, yavaşça içeri itiyor ve dışarı çekiyor, kalçalarını döndürüyor ve beni inletiyor. Kuyruğu tutup aynı şeyi onunla da yapıyor. Kalın kısım kas halkasından her geçtiğinde, Elliot'ın sikinin etrafında yüksek sesle inliyorum.

Bu zevk çok fazla. Boşalmama izin vermezse yanacağım.

Sonunda kuyruğu çekip çıkarıyor ve iki parmağını içeri sokmadan önce yana atıyor. "Hadi seni biraz daha açalım, bebeğim."

Üçüncü bir parmağı içeri itiyor, beni daha sıkı hissettiriyor. Biraz kayganlaştırıcı ekliyor, tekrar içeri itiyor ve ben haykırıyorum.

"İkimizi de istiyor musun aşkım?" Elliot gürlüyor. "Ben senin amını alırken onun da kıçına girmesini ister misin? Kendini çok sıkı hissedeceksin."

Umutsuzca başımı sallıyorum, dilimi hâlâ sikinin üzerinde döndürüyorum.

Ben farkına bile varmadan ikisi de içimden çıktı. Ethan kanepeye oturuyor, arkasına yaslanıyor ve kıçını kenara getiriyor. Kalçalarımın tutarak beni diğer tarafa bakacak şekilde çeviriyor.

"Yavaşça," diye mırıldanıyor kulağıma. "Sadece bana güven."

Yağlanmış siki kıçımın girişine baskı yapıyor. Parmaklarından çok daha kalın ama aynı zamanda daha zevkli. Acının sızısını, çok *fazla* hissini seviyorum.

Yavaş yavaş içeri itiyor, derin nefesler almamı ve yavaşça bırakmamı sağlıyor.

Ve sonunda tamamen içine oturduğunda, Elliot önüme geliyor. "Çok iyi hissedeceksin bebeğim. Bacaklarını iyice aç."

Emrettiği gibi yapıyorum. Bir elini kanepenin arkasına, Ethan'ın omzunun hemen üstüne koyuyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Ağzıma bir öpücük bırakarak yavaşça içime giriyor.

Dudaklarına karşı inliyorum ve o da onları yakalayıp dilini benimkine doluyor.

Terliyorum, titriyorum, orgazm olma ihtiyacından dolayı o kadar gerginim ki artık doğru düzgün göremiyorum.

"Şşş," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Çok iyi gidiyorsun. Bak bizi ne kadar iyi götürüyorsun bebeğim."

Daha derine iniyor, boğazımdan bir inilti koparıyor.

"Ah, Elliot... çok fazla."

Elliot diye seslendiğimde Ethan'ın vereceği tepkiden korkuyorum ama hiçbir şey olmuyor. Bunun yerine, iki parmağını klitorisime bastırıyor ve bana başa çıkabileceğimden daha fazla zevk vererek daire çizmeye başlıyor.

Vücudum yanıyor, kalp atışlarım patlamak üzere ve ben ne olduğunu anlamadan Elliot tıslıyor, "Başardın. Her santimimizi alıyorsun, aşkım."

Ve sonra hareket etmeye başlarlar. İlk başta dağınıktır. Zevk orada ama hepimiz kendi ritmimizi arıyoruz. Ta ki birlikte hareket etmeye başlayana kadar ve Ethan boynumu öperken Elliot bakışlarımı tutuyor. Klitorisimle oynamaya devam ediyor, parmaklarını beni becerdikleri aynı hızda tekrar tekrar gezdiriyor.

Hızlı değil. Çılgınca
değil. Mükemmel.

"Gelmem gerek. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen, bunu yapamazsın ve..." Nefes nefese kaldım, cümlemi bitiremedim.

"Bu halinle çok güzelsin," diye mırıldanıyor Ethan. "Tamamen bizimsin." "Şimdi bizim için gel," diye emrediyor Elliot.

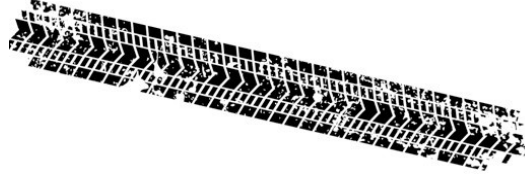
Öyle bir paramparça oluyorum ki yıldızları görüyorum. Vücudumdaki her bir sinir isteğe bağlı olarak kopuyor, karnım kıvrılıyor ve karıncalanıyor, ayak parmaklarım Elliot'ın arkasında kıvrılıyor.

Ethan'ın arkamda homurdandığını hissediyorum, ben onun etrafında kasılırken kıcıma boşalıyor. Elliot beni sikmeye devam ediyor, ben salıverildiğimi haykırdıkça hızlanıyor. Patlayan son kişi o.

Sonra orada öylece oturuyoruz. Hareket edemiyorum çünkü onların arasında sıkışmış durumdayım. Ethan parmaklarını kalçalarımın usulca doluyor, sanki aniden kırılabilirmişim gibi. Elliot çekilip uzaklaşırken beni üzerinden kaldırıyor.

Ethan boynumu, çenemi öperken ve kulağıma fısıldarken onun kucağına geri düşüyorum, "Sen bizimsin Jade. Tamamen bizimsin. Seni asla bırakmayacağız."

JADE

Melekler Ağlamaz - Ellise

Motor altımda gürlüyor, vücudumda titreşiyor ve içimdeki lezzetli acıyı vurguluyor. Daha fazlasını istiyorum. Aşık olduğum iki adamdan daha fazlasını, içimde daha fazlasını, daha fazla aşk, daha fazla oyun, oyun, kucaklaşma.

Her şey için ve hatta daha fazlası için açgözlüyüm.

"Lanet olası bir minibüs," diye mırıldandım kendi kendime. "Lanet olası bir minibüsle yarışyorsun.

Eğer bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey değilse."

Debriyajı bırakma noktasının hemen altında tutarak gaz pedalına basıyorum. Yanımdaki arabadan gelen gürültülü egzoz sesini duymazdan gelerek önümdeki yola odaklanıyorum.

Sorun yok. Biz iyiyiz. Ne yaptığımı biliyorum. Çok iyi bir tamirciyim, hatta harikayım. Hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok.

Faith başının üzerinde bir bayrak kaldırırken ağzıma elma aromalı bir sakız atıyorum. Yanımdaki adam başını sallıyor olmalı ama ben bakmıyorum.

CD çaların düğmesine basıyorum. Bu minibüs ne kadar da eski bir şey. Doğrudan ikinci parçaya geçip şarkının başını dinliyorum ve Faith bayrağını kaldırdığında başımı sallıyorum.

Kalabalığın en önünde duran Ethan ve Elliot'a dönüyorum. Tamam işareti yapıyorum ve sol elimle onlara yarım kalp uzatıyorum. İkisi de bana karşılık veriyor ve göğsüm hafifliyor.

O kadar aşığım ki tehlikeli.

Aklımı kaybettim, odağımı kaybettim, *kendimi kaybettim* türü tehlikeli. Tekrar ileriye dönüyorum, paçavralar iniyor ve debriyajı bırakıyorum.

My Chemical Romance'den "Na Na Na" minibüste çılgık atmaya başlıyor ve ben gidiyorum.

İyi başladık. İkimiz de, ama o hızla hızlanıyor ve benim kalbim de hızlanıyor. Arkada sahip olacağımız para çantalarının ağırlığını taklit edecek kadar çantam var ve ben çok ağırım. Lanet olası aptal ağırlık. Hız göstergesini izliyorum, tüm gücümle hızlanırken kafamın içinde saniyeleri sayıyorum, minibüsü sınırına kadar zorluyorum.

Milin ilk sekizde biri, ayarlı arabasındaki adamın beni hızla geçmesi için yeterli, ama gözümü iğneden ayırmıyorum. İtiyorum, itiyorum ve itiyorum.

Ama ben kaybettim.

Birkaç saniye farkla.

Yine de yüzümde bir gülümseme var. Bu iş olacak.

Başlangıç çizgisine geri dönüyorum ve Faith'in paramı rakibime verişini izliyorum - daha doğrusu Elliot'ın parasını. Elimi sıkıyor ama ben hemen geri çekiliyorum, erkek arkadaşlarıma koşarken umursamıyorum.

Tuhaf. Bunu söylemek garip geliyor.

Elliot bana sert bir bakış atıyor ve dünkü konuşmamızı unutmadığını biliyorum ama Faith ondan daha hızlı.

"Sanırım seni ilk kez kaybederken görüyorum," diyor. Kaybetmiyor. *bildiğini* sanıyor, ama şu anda suları test ediyor.

"Evet." Başımı sallıyorum, pek de umurumda değil.

"Garip hissediyorum. Sen iyi misin?" Elliot'a gülümsedim.

"Evet."

Gözlerini bana dikti. "*Evet* mi?"

Elimi göğsüne koyarak, "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Söz veriyorum her şey yolunda."

"Cebimden kaybolan iki bin doların bana iyi *olmadığını* söylediğine inanıyorum."

"Tamam, ben sizi yalnız bırakayım," diyor arkadaşım. Bana yan gözle bakıyor, sessizce bundan sağ çıkacağımı umuyor.

"Pekâlâ," diye kıkırdar Ethan. "Eminim ona iyi olduğunu söylemen için çok güzel bir keşif yapmışsındır. Bize her şeyi anlat."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Ona göz kırptıyorum. Sarışın kardeşime dönüyorum, tekrar düz gitmeden önce topuklarımın üzerinde dengede duruyorum. Onu kızdırmak hoşuma gidiyor.

"Jade," diye hırlıyor. "Konuş. Şimdi."

"Sıfırdan altmışa yedi saniyede çıktım."

Ethan yüksek sesle, "Bunun bir drag yarışı için pek iyi olmadığına eminim," diye merak ediyor.

"Berbat. Bir minibüs için fena değil ama bu yarış için berbat. Bunun için itibarımı tehlikeye attım."

"Yine de her şey yolunda mı? Sadede gel." Elliot'ın sabırsızlığı belli oluyor ve bu bende onunla biraz daha alay etme isteği uyandırıyor.

"Demek istediğim..." Sözlerimi havada bırakıyorum ve bana doğru bir adım atıp elleriyle belimi sertçe kavradığında kıkırdıyorum.

"Kıçın çok ağrıyacak," diye alçak sesle tehdit ediyor.

"Demek istediği, bunu yapabileceği. Üç dakikalık yolu elli dokuz saniyede alabilir." Kay adamların arkasından belirdi ve delici gözleriyle bana baktı. "*Demek istediği*, bunu başardığı. O minibüsü küçük maceramız için mükemmel hale getirdi. Kurtlarla olan anlaşmamı kaybettiğim için iyi oldu."

Geri adım atmaya çalışıyorum ama Elliot beni tutuyor. Kay onun yanına yerleşiyor ve o da olayın büyümemesi için yakınımnda duruyor.

"Bitti mi o zaman?" Ethan soruyor. "Resmi mi?"

Kay başını sallıyor, gözleri benden ayrılmıyor. "Evet. Ivan, Viktor Volkov'un sağ kolu Mikhail'den pek de hoş olmayan bir telefon aldı." Buna inanamıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Sanırım bu benim en kötü ayrılığından daha kötü." Hüzünle kıkırdıyor.

"Ivan'la ayrıldınız mı?" diye sordum.

Homurdanıyor. "Hayır. Mikhail'e burada, benim yanımda kalmak istediğini söyledi. Umursamadılar bile. Kurtlar'dan ayrılışımdan bahsediyorum. Sadece yılların emeği tamamen değersiz hale geldi."

Şu anda savunmasız görüldüğünü söyleyemem, ancak onu şimdiye kadar gördüğüm en az bir arada duran kişi.

"Kay," diye başladım. "Ben... çok üzgünüm."

Bunu bana ne yapacağından endişelendiğim için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü onun tüm hayatı Kralların Mürettebatı ile ilgiliydi. Liderin kızı olarak bu ekibin içinde doğdu ama kız olduğu için zirveye çıkmak için savaşmak zorunda kaldı. O güçlü -belki de benim olabileceğimden daha güçlü- ve imparatorluğu yerle bir oluyor.

Başını iki yana sallar. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. O şerefsizler seni iki arada bir derede bıraktılar ve bunu biliyorlardı. Bizi bırakmak için herhangi bir bahane bulmaya çalışıyorlardı. Bu sadece mükemmel bir zamanlamaydı. I

Elliot ve Ethan'ı tehdit etmelerine de göz yummazdım." Sırıttıyor. "Ve duyduğuma göre Aaron Williams'a epey bir fırça atmışsın."

Söylenenleri onaylarcasına usulca gülüyorum. "Beni kızdırdı." "Evet, nadir bir olay." Elliot yanağımı dürterek beni kıkırdatıyor.

"Vay be. Gerçekten hiçbir şeyden korkmuyorsun." Kay kardeşlere döner. "Kızınız bir Kurt'u görüp ona hakaret *etmekten* kurtuldu. Umarım bundan sonra ona hayatının orgazmını yaşatmışsındır."

"Oh, yaptık." Elliot sırıttıyor. İkisini aynı anda aldığımı hatırlayınca yanaklarım kızarıyor.

"İsterseniz fotoğraflarımız var."

"Ethan!" Havlıyorum. "Ne zaman fotoğraf çektin?" "Sen iyi bir k-" "Tamam bu kadar yeter," diye araya giriyor Kay.

Bu kardeşler patladıçine kahkaha rağmen benim kaş çatma at Onlar. "Pislikler," diye homurdanıyorum.

"Gel, sana bira falan alalım," diye gülüyor Elliot.

Uzaklaşmaya başladılar ama Kay beni tuttu, bir eli omzumda.

"Jade."

Ne bekleyeceğimi bilemeden arkamı döndüm. Yüz hatları her zamanki acımasız kadın h a l i n d e n yumuşamıştı. Omzumdaki eli güven verici.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor. "Gerçekten. Minibüs üzerinde bu kadar çok çalıştığın için teşekkür ederim."

Sözlerini anlıyorum ama karşılık vermek çok zor. Kay'le aramızdaki ilişki artık böyle değil. Bana inanmayarak her şeyi berbat etti. Bana olanları görmezden gelerek.

Öfkenin içimde kabardığını, volkanik bir patlama gibi patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyorum. Ama bunun yerine kendimi sakince ifade ediyorum. Elliot'ın duygularım hakkında konuşma konusunda verdiği *derslerin* işe yaradığını görmek biraz can sıkıcı.

"Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

Kaşları çatılıyor, kendi öfkesi ortaya çıkıyor. "Burada elimi uzatıyorum. Yine de benden çaldınız ve kaçtınız."

"Lütfen," diye homurdandım. "O parayı asla almadığımı biliyorsun. Bunu her kim yaptıysa hâlâ sizin saflarınızda ve bu sizin sorunuz. Bu işi bitirdiğimizde, bir daha seninle asla iş yapmayacağım."

"Bana yalan söyleme Jade," diye tıslıyor, yaklaşarak. "O parayı bana geri vermen için ısrar edebilirim. Nerede saklıyorsun?"

Ben de öne çıktım, başımı yukarı kaldırdım. Onunla yüz yüze geliyorum. "Bana yalancı demek ve Kralları içeriden zehirleyen insanları görmezden gelmek senin için her zaman daha kolay olmuştur."

Yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oluyor, başı yana eğiliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Çünkü aptalı oynamak için burada değilim, ona bir kez ve herkes için veriyorum. "Ben. Değilim. Yalan söylemiyorum. Ama ekibinizden biri yalan söylüyor."

Yalancı olmadığımı haykırmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni hayal kırıklığına uğratanların onlar olduğunu ve benim sadece ne yapacağını bilmeyen bir genç olduğumu.

Ama geri yutuyorum. Nefes alıyorum. Bağırarak ve bir şeyleri kırmak beni hiçbir yere götürmedi. Elliot ve Ethan'la vakit geçirmek bana yardımcı oluyor. Onlarla gülmek, birlikte müzik dinlemek, seks yapmak, sınırları zorlamak, birbirimizi keşfetmek.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Yaptığın şey için seni asla affetmeyeceğim," diye açıklıyorum içimde olduğunu bilmediğim bir sakinlikle. "Ya da yapmadığın için."

Şaşkınlığını görmezden geliyorum ve bir cevap beklemeden arkamı dönüp iki adamıma yetişmek için koşmaya başlıyorum.

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını haykırdığını duyuyorum ama ben onun üstündeyim. Onun üstündeyim. Ethan ve Elliot'ı kollarıma aldığımında onlarla birlikte yüksekte uçuyorum.

"Pekâlâ." Elliot'ın sırtına vuruyorum. "Hadi paranı geri kazanalım."

"Belki de bir gün için yeterince hasar olmuştur," diye kıkırdıyor.

"Beni tanıyor musun ki? Asla yeterli hasar olmaz. Arabamı sen mi kullandın?"

"Yaptım, Mi Cielo." Ethan anahtarları bana fırlatıyor ve ben de yüzümde bir gülümsemeyle onları yakalıyorum.

"Şimdi gerçek bir arabanın bu yollarda neler yapabileceğini izleyin."

My Chemical Romance'den "*Na, Na, Na*" hiç bu kadar özgür hissettirmemişti. Minibüsle sadece drag yarışı yaptım ama bebeğimle gerçek bir yarış yapıyorum.

Gaz pedalına bastığımda, Kings ve North Shore'a olan nefretim asfaltta hızla ilerlerken geride kalıyor. Rakibim ben virajı dönerken çıkardığım dumanı yiyor ve arkamda patinaj izleri bırakıyor. Vücudum arabanın yan tarafına çarptığında sevinçle çığlık atıyorum.

Bitiş çizgisine doğru hızlanıyorum, arabadan inerken tezahüratlar pathıyor. Yan tarafı basamak olarak kullanarak kendimi yukarı çekiyorum ve tavana vuruyorum. "Bana parayı gösterin, pislikler!" Kalabalığa

bağırıyorum, kendime biraz daha tezahürat alıyorum.

Tekrar aşığı atlamadan önce dilimi dışarı çıkarak herkese iki orta parmağıını kaldırıyorum. Adrenalinle dolup taşarken terli ellerimi yırtık kot pantolonuma sildim. Büyük file çoraplar ve arkadan öne doğru uzanan bir zincirle giymiştim. Bu Ethan'ın zinciri ve onu kıyafetlerime takmaya bayılıyorum. Özellikle de birlikte oynarken yakama takmayı sevdiğini bildiğimden.

"Jade!" Pembe bir kasırğa tam göğsüme çarpıyor ve kollarını bana doluyor. "Orada tam bir kraliçeydin." Ellerini omuzlarımda tutarak geri çekiliyor. "Sen çok belalıydın," diye kıkırdıyor.

Bu beni güldürüyor. Keşke ne kadar belalı olmadığımı bilseydi. "Ve sen hayal görüyorsun."

"O minibüsten çıktığında sen olduğuna inanamadım. Senin gibi biri kaybetmez." Gözleri gururla parlıyor. "Ve sonra arabanla yarıştın ve...vay canına." Kıkırdıyor, beni sallıyor. "Bu *çılğıncaydı!*"

Bulaşıcı gülümsemesi beni etkiliyor. "Teşekkürler. Burada yalnız mısınız?"

Başını iki yana sallar. "Rose buralarda bir yerde. Muhtemelen biriyle bir konuda tartışıyordur. Gidip onu bulsam iyi olacak. Seni sonra yakalarım. Galibiyetin tadını çıkar!" Bana göz kırparak yoluna devam etti.

Elliot ve Ethan beni itene kadar insanlar omuzlarıma vurarak ve beni tutarak etrafımı sarıyor. Yüzlerinde parlak gülümsemelerle ikisi de belimi kavıyor, beni yukarı çekip birer omuza yerleştiriyorlar. Elliot'ın sağında ve Ethan'ın solundayım. İkisinin de boynunu kavramak zorundayım. Onları yan yana gördüğünüzde aralarındaki boy farkı çok az, ama ikisine de bir bacağınızı dayadığınızda, Elliot bir dev gibi görünüyor.

Kıkırdamadan duramıyorum. Beni yere bıraktıklarında ve Faith bize parayı getirdiğinde bile. "İşte tanıdığım kız," diye kıkırdıyor.

Ona göz kırpıyorum, banknotları alıyorum. Bir yirmilik çıkardım.

"Yarışçı vergisi." Parasını geri verirken Elliot'ın yüzüne gülüyorum.

"Bu gece beni gerçekten zorluyorsun."

Üçümüz gülmeden duramıyoruz. Her şey çok hafif hissettiriyor. Neredeyse olmaması gerektiği gibi.

Bizler suçluyuz. Bir ay içinde banka soyacağız. Böyle bir mutluluğun var olmaması gerekirdi. Hayatımda hiçbir şey böyle hissettirmemişti. O kadar mutluyum ki dünyadaki hiçbir şey ve hiç kimse umurumda değil.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum Elliot'a. Ona bir öpücük vermek için ayak parmaklarımdan üzerine kalkıyorum. Başımın arkasından tutarak beni dudaklarına daha sıkı bastırıyor, ve yarın yokmuş gibi beni yutuyor. Alt dudağıını tam olarak ısırtıyor

Sevdiği şekilde, dişlerinin arasında şişmesini sağlayarak.

Ayaklarımın üzerine çöktüğümde yirmiliği DiggyGraves kapüşonumun ön cebine koyuyorum. Yani, Elliot'ın.

İçimde bir şeyler hissederek bir kâğıt parçası çıkardım. Daha açmadan kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

5f 5 sLoo9 ;ov cL ovgl cLe ^eab, ;ov'll se go e ins9antl;.

*5f 5 sLoo9 ;ov cL ovgl cLe ^ea'9, ;ov'xe birkaç mi
v9es var.*

*Rnb if 5 pvt a svllec cL ovgl ;ov' lv ps, ;ov covlt svffe'
fo' ^ov''.*

Coon, deab gi'l

Dizlerim bükülüyor, kelimelerin ağırlığı beni eziyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum. Elliot elimdeki kâğıdı yırtıp atarken beni yakalayan Ethan oluyor.

Etrafına bakıyor, yumruğuyla ezerken bizi çevreliyor.

"Nasıl?"

Uzun zamandır not almadığım için Vickie ve arkadaşlarının yapmış olabileceğine inanmaya başladım. Ve onları öldürerek tehditlerden kurtulduğumuza.

Kendimi güvende olduğuma inandırdım.

Tüm vücudum titriyor ama Ethan beni kendisine yakın tutuyor. "Biz buradayız. Biz buradayken hiçbir şeyi riske atamazsın bebeğim. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimize söz veriyorum."

Elliot ve Ethan katil olabilirler ama bir kurşunu durduramazlar. Kimse durduramaz.

"Hadi seni eve götürelim," diyor Elliot sonunda.

Birbirlerine bakıyorlar, sessizce iletişim kuruyorlar. "Ne var? Ne oldu?" Sesimin titremesinden hoşlanmıyorum. Savunmasız olmaktan *nefret* ediyorum.

"İnsanlar daha önce seni sıkıştırmış olmalı. Cebine koymuşlar," diye açıklıyor Ethan.

Gözyaşlarına boğulmamak için her şeyimi verdim. Bana dokunacak kadar yakın olduklarını bilmenin korkusu. Beni orada öldürebilirlerdi ve

O zaman.

"Siktir." Göğsüm dondu. Üzerine bir ağırlık oturdu. O kadar ağır ki bir sonraki nefesimi alamıyorum.

Elliot hemen üzerime geldi. "Hayır, hayır, hayır. Bizimle kal. Her şey yolunda."

"Her şey yolunda mı?" Çığlık atıyorum. "*Hiçbir şey yolunda değil.*" Gerçek yüzüme çarptığında gözlerim açılıyor. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldım. "Ben Kay."

"Ne?" Elliot saçlarımı yüzümden itiyor. "Sana daha önce ne söyledi?"

"Ne söylediğinin bir önemi yok. O anı notu cebime koymak için kullandı."

Kay kasabada neler döndüğünü biliyor. İnsanların nerede olduğunu. Arabamın neye benzediğini. Ne zaman bir yerde olsam orada olabilirdi.

Orospu bana arabasıyla çarptı.

"Kay değil," diye araya girer Ethan. "Seni eve götürelim. Konuşabileceğimiz güvenli bir yere."

"Bu Kay," diye karşı koyuyorum, ellerinden kurtulup onlara dönüyorum. "Bu o. Size söylüyorum, bu o."

"Jade," diyor Ethan sakince. "Panikliyorsun ve nedenini anlıyorum ama bu hiç mantıklı değil. Onun sana ihtiyacı var."

"Öyle mi? Yoksa ben minibüs üzerinde çalışırken beni tehdit etmeyi bıraktı ve şimdi işim bittiği için beni bitirmeye hazır mı? Artık bana ihtiyacı yok."

"Jade." Bu kez sesi güven vermekten çok azarlamaya yakın. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Mantıklı konuşmuyorsun."

"Neden onu savunuyorsun?"

"Sakin ol." Soğuk sesi beni kızdırıyor.

"Sakin ol denildiğinde sakınlaşan biri ne zaman görülmüş ki!" Siktir.

Lanet olsun. Yine bağıryorum. Kimse beni dinlemiyor.

Titrek bir nefes alıyorum ama işe yaramıyor. Sakinleşmiyorum. Duygularımı kontrol edemediğimi basitçe kabul ederek kendimi daha da sinirlendiriyorum. Kalbim hızlanıyor, kanım kulaklarımda atıyor.

Başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi fark edemiyorum. Görüşüm Ethan'a daralmış durumda ve zihnim sağır edici bir alarm veriyor. *O beni dinlemiyor.*

"Onu savunmuyorum."

"Onu savunuyorsun," diye bağıryorum, sesim titrek.

Aptalca. K  klerimi çekiyorum, kendimi topraklamaya çalışıyorum. Ama hiçbir şey i  e yaramıyor. Ben aptalım, aptalım, *aptalım*.

Düzgün d    nemedi  im zaman kendimden nefret ediyorum.

"Beni dinlemenizi istiyorum. Yanlış kişiye odaklanarak gerçek tehdidin kaçmasına izin veriyoruz. Senin saçma suçlamalarını kabul ederek seni daha fazla tehlikeye atmış olurum. Bu Kay'ın tarzı değil. O seni öldürür ve bu i  i bitirirdi. Bu sapıklık. Seninle alay ediyorlar, seni bilerek korkutuyorlar. Seninle *oynuyorlar* Jade."

Alaycı bir kahkaha atarken başım geriye düşüyor. "Tabii ki." Ona dönüp bakıyorum. "Tabii ki bilirsin çünkü *senin için* bu," diye su  lıyorum. "Burası seri katil bölgesi. Sen kendi rahat b  lgendesin."

"Aşkım, bu kadar yeter."

Elliot'ı görmezden geliyorum. "Sen de kurbanlarınla oynuyor musun Ethan?" İki elimi göğsüne koyuyorum. "Eminim öldürmeden önce onları korkutacak türden birisindir. Işıkları kesiyorsun, bıçağını duvara s  rt  yorsun. Belki birkaç gün onları takip edersin. Su  u bana atarsın. Kıskan  lı  ına. Benimle konuştukları için mi? Bana dokundukları için mi? Hakaret ettiler diye mi? Ama hepsi senin su  un. Sen ve senin boktan zihninin."

Gözlerindeki acı kalbimi kırmalı ama kızgınım. İncindim ve geri incitmek istiyorum. Çünkü görünüşe göre, doğru yönde bir adım atıyorum ve toksikli  e doğru on adım geri gidiyorum.

Ben tam bir ezi  im.

"Sanırım nasıl hissettiklerini anlamaya başlıyorum. Biri onlar için geliyor ve katil onları delirtecek kadar zeki. Yardım istediklerinde kimsenin onlara inanmayacağı kadar zeki."

Geri   ekiliyorum. "Eve kendim giderim."

"Jade, yapma," diye sesleniyor Elliot ben uzaklaşırken. Onu tersledim ve kalabalığın içinden ge  ti  ime emin oldum. Bu şekilde beni bulamazlar.

"Jade!" Etrafım insanlarla çevriliyken onun bağırdığını duyuyorum. Ve belki de onlardan biri beni bitirecek.

Tam diğer tarafa geçiyordum ki bir polis sireninin kusursuz sesi duyuldu.

Zaman bir anlığına donuyor, biri çığlık atmadan önce herkes sessizleşiyor. "Polisler!"

Kıyamet kopuyor. Kalabalık dağılırken itilip kakıldı  ım birkaç saniyenin ardından gerçekliğe geri dönüyorum.

"Siktir," diye tıslayarak arabama doğru koşuyorum. Ethan ve Elliot'ı arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. İnsanlar omuzlarıma çarpıyor, beni geçmeye çalışıyorlar.

Koşarken telefonum çalıyor.

Elliot. Telefonu açtığım anda konuşuyor.

"*Arabanıza binin. Biz minibüsü alacağız. Evde buluşalım.*" Emirler doğrudan. Düzgünce söylenmiş. Panik yapacak biri değil.

Kalbi benimki gibi deli gibi atmıyor. Parmakları benimki gibi uyuşuk değil.

Benimkinin aksine onun kafası

berrak. "*Jade. Anlaşıldı mı?*"

"Evet."

Duygularının hecelerini ele geçirmesi için kısa bir süre geçmesi gerekiyor. "Güvende ol.

Seni seviyorum."

Ben de aynı şeyi söyleyeceğimden eminim. Bilemiyorum. Çok uzun süre tereddüt ettim. Biri bana vurdu ve telefonum düştü. Sonra bir baktım, yanımdan koşarak geçen birinin ayakkabısının altında ezilmiş.

"Lanet olsun." Etrafıma bakıyorum, bağırışlar ve puslu hareketler arasında arabamı buluyorum. Sirenler yaklaştıkça yörüngemde ilerlemeye devam ediyorum. Mavi ışıklar tam burada. Kaybedecek zaman yok.

Arabama atlıyorum, hızla uzaklaşıyorum ve kimseyi ezmediğimden emin oluyorum. Yasadışı sokak yarışı yaparken yakalanmak bir şeydir. O arabayla birini öldürmek başka bir şey. Özellikle de kimseye zarar vermemek için her şeyi ayarlamışken. Bunu ıssız bir yerde yapmamızın bir sebebi var.

Terk edilmiş alanda yarışırken arkamdan dumanlar yükseliyor.

Çoğu insandan önce çıkıyorum ve bence bu aslında kötü bir şey, beni suçlu gibi gösteriyor. Biliyorum çünkü arkamdan mavi bir ışık hızla geliyor. Kalbim sirenlerin ritminin üç katı atıyor.

Başka bir sokağa sapıyorum ve düz bir çizgide tekrar hızlanıyorum. Onları çabucak kaybediyorum. Neredeyse çok kolay. Yavaşlıyorum, kafes köprüye doğru ilerlerken nefesimi tutuyorum. Artık acele etmeme gerek yok. Kalbim nihayet sakinleşiyor ve ellerimi kotuma siliyorum.

"Vay anasını." Rahat bir nefes aldım.

Tam köprüye binmek üzereydim ki köprüden gelen siyah bir araba siren çalarak ve mavi ışıkları gözümü kamaştırarak yanmaya başladı.

Sert fren yapıyorum, asfaltta kayıyorum. Bu plakasız bir araba.

Sağa sapıyorum, gaz pedalına tekrar basıyorum, kendimi benim için burada olmadıklarına ikna etmeye çalışıyorum.

Ne kadar aptalca.

Yine de pes etmiyorum. Tekrar hızlanarak, sağa dönebileceğim bir cadde bulana kadar Silver Snake Nehri'ni takip ediyorum. Artık ormana daha yakınız, sadece bazı binalar hâlâ görüş alanımda. Tam sola toprak yola sapmak üzereyim, önümde bir bina olduğu için başka seçeneğim yok. Tam dönmek istediğim yerden başka bir polis arabası geliyor. Onlara çarpmamak için frene basmak zorunda kalıyorum.

"Siktir!"

Diğer polis arabası arkamdan önümü kesti. Yolun köşesinde sıkışıp kaldım. Ağaçlar, bina, iki polis arabası. Gidecek hiçbir yerim yok.

Kalbim karnıma düştü. Dört polisle baş başa kaldım. Motoru kapatıyorum, zaten arabalarından fırlayıp silahlarını bana doğrultmalarını bekliyordum, bu yüzden ellerimi önümde tutuyorum.

Ama içeride kalırlar ve sadece biri dışarı çıkar.

Pencereme doğru yürürken yatıştırıcı bir elini önüne koyuyor. Sanki bana her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyor.

Camıma vurarak indirmemi işaret ediyor. "İyi akşamlar. Ehliyetinizi görebilir miyim lütfen?"

"Ben..." *ehliyet sınavına hiç girmedim.* "Yanımda değil."

Araba kullanmayı öğrenmek için hiç sınava girmem gerekmedi. Babam öğretmişti. Çok pahalıydı ve zamanla bıraktım. Daha önce araba kullanmaktan hiç tutuklanmamıştım.

Arabama ışık tutuyor, içinde ne olduğunu kontrol ediyor.

"Aracınız yasadışı bir sokak yarışında görülmüştür. Lütfen dışarı çıkmanızı istemek zorundayım."

Kibar, karısı ve ailesi olan bir adama benziyor. Sadece işini yapıyor, kasabasını güvende tutmaya çalışıyor. Şu anda şanslı olduğumu biliyorum. Peşimden geldiler, iyi bir şey yapmadığımı biliyorlardı. Ama yine de şanslıyım.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Sanırım yanılıyorsun. O ben değildim."

"Sen değildin," diye tekrarlıyor. "Bu yüzden mi durman için seni kovalamak zorunda kaldık? Arabanız bize gönderilen detaylarla eşleşiyor."

"Siyah mı?" Birden arabamın artık pembe olmadığına sevindim.

Bana bakıyor, ağzı buruşuyor. Sanki benim için üzülmüş gibi. "*Bunu görürsen ben kazanıyorum*" diyen plaka çerçevesi de yardımcı oldu.

Bakın, meslektaşlarımı arabalarından atlayıp silahlarını ateşlememeleri için ikna ettim, çünkü sizin tek başına genç bir kadın olduğunuzu gördüm, ama bana burada çalışabileceğim bir şey vermelisiniz. Bu zor olmak zorunda değil. Araçtan inin lütfen."

Etrafa baktım. Diğer tüm polisler arabalarında. Sadece o var. Ne sözleriyle ne de fiziğiyle tehditkâr değil. Ethan ve Elliot'a kıyasla bir dal parçası. Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum.

İşte o zaman davranışları değişir. Tüm duruşu *Ben iyi bir adamım* ama *sen* birkaç saniye içinde boku yedin.

Kapıyı arkamdan kapatırken midem bulanıyor, içgüdülerim hemen arabama geri dönmemi söylüyor.

Ve artık çok geç. Üst kolumu şiddetle kavradı, beni çevirdi ve vücudumu arabaya çarptı.

"Bu da ne-"

"Hanımefendi, yasadışı sokak yarışı yapmak, dikkatsiz araç kullanmak ve kamu güvenliğini tehlikeye atmaktan dolayı tutuklusunuz-"

"Bekle! Bekle, bu da ne..."

"-Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey-"

"Canımı yakıyorsun," diye ciyaklıyorum beni o kadar sıkı kelepçeliyor ki ellerime akan kan anında duruyor.

"-ve mahkemede sana karşı kullanılacaktır."

"Aşağılık herif," diye öfkelen dim, onu tutarken iki büküm oldum.

Beni arabamın yan tarafına daha sert çarpıyor, eli enseme geliyor.

Diğer eli bileğime, tam da Kings' tacımın dövmesinin olduğu yere bastırıldığında alçak sesle konuşuyor. "Kralların mürettebatı, ha?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama yine sözümü kesiyor ve iş arkadaşlarının prosedürü uyguladığını duyabileceği kadar yüksek sesle konuştuğundan emin oluyor.

"Hanımefendi, silahlı olabileceğinize ya da tehlikeli bir şey taşıdığınıza inanmak için nedenlerim var. Silah araması yapacağım. Reddetme hakkınız var, ancak reddederseniz başka bir işlem yapmak zorunda kalabilirim."

Çılgılık atmaya çalışıyorum. "Reddediyorum-" Saçımdan tutup başımı arabaya çarptı.

Kulağıma tıslarken resmi ses tonu düşüyor. "Şimdi çenenı kapatmanın tam zamanı."

"Üzerimde hiçbir şey yok!"

"İyice kontrol etsen iyi olur," diye kıkırdıyor, sıcak nefesi yanağımı tahriş ediyor.

"Siktir git," diye homurdanıyorum, tutuşuna karşı koyuyorum. "Siktir-" Elini kapüşonumun altından sütyenimin arkasına götürdüğünde kelimelerimde boğuluyorum.

Ellerim içgüdüsel olarak onunla savaşılmaya çalışıyor ama sıkı kelepçeler tarafından anında durduruluyor.

Parmakları sütyenimin bandının altından kayarak yanıma geliyor, uçları göğsüme doğru sürünüyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum panik içinde. Artık sesimi bulamıyorum. "P-" Kalın bir şekilde yutkunuyorum, konuşamıyorum.

O çünkü gibi.

Tüm elini tümseğimin etrafına kapatıyor ve beni ağlatıyor. "Lütfen," diye inliyorum.

Aklımdan yüzlerce düşünce geçiyor. Belki kardeşlerle kalsaydım. Ethan'a bu kadar kötü davranmasaydım. Belki de bu gece minibüsü test etmeye karar vermeseydim.

"Siz serseri Kuzey Kıyısı suçlularının hepsi aynısınız." Göğsümden çekilip kot pantolonuma doğru kayıyor.

Panik beni ele geçirdi. Düğmelerini açmaya bile zaman ayırmıyor, kabaca itiyor.

"Sizi kendi bölgenizde yakalayamadığımızda bizimle alay ediyorsunuz. Küçük suçlarınızla bizimle alay ediyorsunuz. Şehrin kendi tarafında olduğun için sert davranıyorsun."

İç çamaşırımı tutuyor, yukarı çekiyor ve ben acı içinde tıslarken beni ayak parmaklarımın üzerine çıkmaya zorluyor.

Nefesimin camımı buğulandırmasını izliyorum.

Aynen o çünkü gibi.

"Ama seni yakaladığımızda ağlıyor ve seni rahat bırakmamız için yalvarıyorsun, sanki lanet olası bir kurbanmışsın gibi."

Botuyla bacaklarımı tekmeleyerek külotumu serbest bırakıyor. "Şimdi o kadar güçlü hissetmiyoruz, değil mi?"

"Salon." Yabancı ses beni kâbustan zar zor çıkarıyor. Artık hiçbir şeyi algılayabildiğimi sanmıyorum. Eli kıpırdamıyor ama hâlâ *orada*, Elliot'ın babasının yaptığı gibi beni kırmaya hazır.

"Hall, bu kadar yeter."

Bu onun iş arkadaşı. Gözlerimin kapalı olduğunu ancak onları tekrar açtığımda fark ediyorum. Onu durduruyor. Bitti.

Bitti artık.

"Arabaya geri dön, çaylak."

Hayır.

"Yaptığın şey... bu doğru değil."

Lütfen, arabaya geri binme. Lütfen, arabaya binme.

"Sana kışını kaldır dedim. Geri. İçeri. Arabaya. Arabaya."

Onu göremiyorum ama sesindeki korkuyu ve yardım etme isteğini duydum. Üç tanıktan sadece biri yardım etmek istiyor. Bunu yapması için ona bağırarak istiyorum. Hall'u bedenimden söküp atması için. Kelepçelerimi çözsün ve eve gitmeme izin versin.

Ama göğsüm konuşamayacak

kadar dar. Sesim çıkmıyor.

Şu anda içimde sadece bir boşluk var. Ve bununla yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bir huff duyuyorum. Berbat olduğunu mırıldanıyor. Ve sonra arabanın kapısı kapanıyor.

"Şimdi... Nerede kalmıştık?"

"Ondan uzak dur!" Bir şey parladı, kör edici

Ben.

Ses bu sefer kadın sesi ve bir yerden tanıyorum, ama benim Beyin ne olup bittiğini anlayamayacak kadar dağınık.

Eli geri çekiliyor, diğer eli hâlâ saçımı tutuyor.

"Hey!" diye bağırıyor. "Burada görececek bir şey yok, yürü git."

"Seni filme alıyorum," diyor kadın sesi. "Seni kameraya aldım, seni aptal. Şimdi ondan uzaklaş."

Gözlerimi kısarak, şimdi birinin telefonu olduğunu anladığım flaşın ötesini görmeye çalışıyorum.

Kalbim kulaklarımda atıyor, umut damarlarımda dolaşıyor. Artık hiçbir şey yapamaz. Yapamaz.

"Eğer çekmeyi bırakıp gitmezsen seni tutuklayacağım."

Küçük bir kahkaha var. Tehditkâr olamayacak kadar sevimli. "Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı? Eski bir senatörün kızını tehdit etmek son derece aptalca."

Bir saniye içinde benden kurtuldu. "Ne? Senin adın ne?"

"Benim mi? Alexandra Delacroix. *Sizin adınız* ne memur bey?" *Barbie.*

Işıktan uzaklaşıyor. Sesindeki panik, bir dakika önce sesimin böyle olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Bu kadın yasadışı sokak yarışı yapmaktan tutuklu. Ben sadece işimi yapıyorum-"

"Ne. Ne. Senin. Adın?"

Yaklaşıyor, telefonunu onun rozetine doğrultuyor. "Memur *Hall*. Başınızda bir sürü sorun var Memur Hall. Ben olsam karakola döner dönmez eşyalarını toplamaya başlardım."

"Ben sadece... O tutuklu."

"Artık değil, o değil. Kelepçelerini çözün."

Ve işte böyle. Alex'ten hiçbir şiddet ya da hakaret gelmeden kelepçeler gitti.

Tek gereken önemli bir isme sahip bir arkadaşı ve ben... özgürdüm. Kolunu omzuma doladı. "Gel, Jade. Hadi gidelim."

Beni polisten uzaklaştırıp yolun kenarında duran bir Porsche'ye yönlendirdi.

Dilim tutuldu, ona söyleyecek bir şey bulamadım.

İçeri oturmama yardım ediyor ve hemen uzaklaşıyor.

"Jade, iyi misin?"

Gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen yola

bakıyorum. "Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum.

"Seni karakola götürebilirim. Stoneview'e gidebiliriz, böylece meslektaşlarından herhangi biriyle uğraşmak zorunda kalmayız."

Yine başımı sallıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"Um," diye tereddüt ediyor. "Olanlar için çok üzgünüm. Yani eli... kötü görünüyordu. Bu yanına kalmayacak."

Cevap vermiyorum, başım yana düşüyor ve cama çarpıyor. Sanırım şoka girdim.

Yapamam.

Tam üç yıl önce, oğlunun doğum gününü kutladığımız sırada Joel Pearson da bana aynı şeyi yapıyordu.

Oh, lanet olası ironi.

"Eve gitmek ister misin?" Alex soruyor. "Bana adresini ver, seni oraya bırakayım."

Ama başımı sallıyorum.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

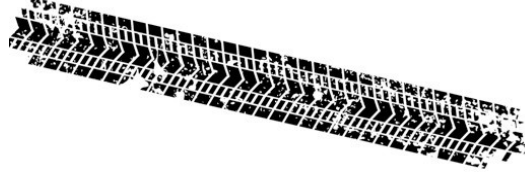
Yol boyunca benden tek kelime bile almadı. Çok uyuşmuştum, bu gece olanlara inanamayacak kadar şok olmuştum.

Pembe kapılı evinin önüne park edip arabadan inmeme yardım ettiğinde ona izin veriyorum.

Beni misafir odasında yatırdığında, ona izin veriyorum. Yanımda yere oturup elimi tuttuğunda.

Ona izin verdim.

JADE

*Sana İhtiyacım Var -
Chri\$tian Gate\$*

Bu evin duvarları daha ince olabilir miydi?

Beni uyandıran Alex'in erkek arkadaşıyla tartışması oldu. Yatağımdan fırlıyorum, gerginim. Hâlâ giyinikim, ayakkabılarım hariç, ama giydiklerimi yakmak istiyorum. Dar ve terli. İğrenç hissediyorum.

Tüm vücudumu bir kir tabakası kaplamış gibi hissediyorum. Ağzım kuru, dilim yapış yapış ve içimde yanan bir şey var. Derimin altı karıncalanıyor, tırnaklarımı geçirip kan akıtmak istiyorum.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama göğsümdeki sıkışma için yapacak bir şey yok.

Ve bunu daha önce de yaşadığım için bir şeyden eminim: asla geçmeyecek.

Ben de o zaman verdiğim kararın aynısını veriyorum. Zihnimdeki umutsuzluğu ezerek, kendimi kullanılmış ve kirli hissetmek yerine güçlü hissetmemi sağlayacak tek bir duyguya indirgiyorum.

Öfke.

Kulağımı kapıya dayıyorum, Alex'in bağırdığını duyduğumda neredeyse geri sıçırıyorum. Kahretsin, o kızın nasıl yapılacağını bile bilmediğini sanıyordum.

"Hayır. Yemin ederim Xi..."

"O cümleyi bitirme bile." Sesi sert, tartışmaya yer bırakmıyor. Yine de devam ediyor.

"Bunu neden yaptın? Sana söylemedim ki şu anda kesinlikle görmek istemediği iki adamı arayasın."

"Alexandra, bana bak. Bir kral kızını bu evde tutmayacağım."

"*Saldırıya uğradı!*"

"Umurumda değil. Hem yasadışı bir yarışta ne işin vardı senin?" Sesi evin içinde gürliyor, onunkinden çok daha derin ve yüksek. "Peach'le revizyon yaptığını söylemiştin."

"Oraya gitmem asla izin vermeyeceğini biliyorsun. Aşırı korumacısın."

"Aşırı... aşırı *korumacı* mı? Aynen öyleyim. Şimdi beni dinle.

Benim ekibim ve onunki savaşta. Bu saçmalıkların hiçbirini eve getirmeyeceğim. *Sana.*"

"Ekibiniz mi? Şimdi de NSC'nin bir parçası mı

oldun?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Etrafta bir hareketlilik var ve hiçbir şeyi kaçırmak istemediğim için duvar boyunca takip ediyorum.

"O benim arkadaşım, Xi."

"O senin arkadaşın değil. Bu kızın ne tür şeyler yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ah. Evet. Ve sen, sen hiç yanlış bir şey yapmadın. Bir *aziz.*"

Bir sandalye hareket ediyor ve odaya doğru adımlar atılıyor. "Buraya gel," diye sesleniyor arkasından. "Alexandra!"

Adımlar duraklıyor. "Ne?" Kesik sesini duraklama izliyor. "Cupcake, lütfen. O kız yüzünden en iyi arkadaşımı kaybettim. O kız yüzünden onu buraya getirip yüzüme vurmak için. O gidiyor. Tartışma bitmiştir."

Keskin bir nefes alış var. Bir duraklama. Ve adımlar tekrar bana doğru geliyor. Duvardan uzaklaşıyorum, odanın içinde ayakkabılarımı arıyorum.

Kapı çalınıyor ve ben cevap vermeyince yavaşça açılıyor.

"Jade?" Alex'i n tiz sesi odayı endişesiyle kirletiyor. "Sana biraz çay getirdim."

Ben sol ayakkabımı tutarken o içeri adımını atıyor.

"Gidiyor musun?" Fincanı komodinin üzerine bırakıyor. "Bekle.

En azından sıcak bir şeyler

iç." "Eve gitmek

zorundayım."

Hangi cehennemde bu? Şu anda Ethan ve Elliot'a gidemem. "Sadece... sadece bekle." Bana yavaşça yaklaşıyor, açıkça endişeli

beni korkutacak. "Xi'yi duyduğun içinse..."

Dizlerimin üzerine çöküp yatağın altını kontrol ettim ve sonunda sağ ayakkabımı aldım.

"Benim hatam, ama gitmeden önce iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Lütfen, en azından-"

Ayağa kalkıyorum ve basit bir bakışla onu durduruyorum. "Ona söylemişsin." "Çok özür dilerim, ben-"

"Bunu neden yapasın ki?" İkinci savaş botumu giydim ve bağcıklarını bağladım. "Neden?"

Panik göğsümü ele geçiriyor, korku ellerimi titretiyor.

"Özür dilerim. Panikledim. Ona seni neden buraya getirdiğimi anlatmaya çalışıyordum ve-"

"Elliot ve Ethan'a söyledi, değil mi? Bu kötü bir şey. Bu-" Sesimi tekrar kaybediyorum. "Siktir," diye ciyakladım.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil," diye açıklıyor sakince.

"Bana inanmayacaklar," diye panikliyorum. "Kimse inanmayacak."

Duraklıyor, gözleri yuvarlaklaşıyor. "Tabii ki yapacaklar. Neden yapmasınlar ki? Ben sana inanıyorum. Xi burada olmanızdan memnun olmayabilir ama olanlardan bir an bile şüphe duymadı."

"Kardeşler gelmeden gitmeliyim."

Bileğimden tutup beni usulca geri getirdi. "Şu anda tek başına olmamalısın. Ethan ve Elliot seninle ilgilenecek."

"Bana inanmayacaklar! Dinlemiyor musun lan sen?"

Elinden kurtulup kapıya doğru döndüğümde, kapıda kollarını kavuşturmuş Xi ile yüz yüze geliyorum.

"Onunla konuşurken ses tonuna dikkat et."

Gözlerimi kırıştıırarak ona bakıyorum, yolu kapattığı için ne yapacağımı bilemiyorum. Kapının yüksek sesle vurulması hepimizin dikkatini bu konuşmadan uzaklaştırıyor.

"Görünüşe göre erkek arkadaşlarınız ön kapımı yıkmaya hazır."

Sonunda yoldan çekildi ve ben de onu takip ettim. Onlardan kaçış yok. Söyleyecekleri şeylerden kaçış yok.

Bu doğru mu?

Yalan mı

söylüyorsun?

Yalan söyleme,

Jade.

"Aşkım." İlk gelen Elliot oluyor, sanki alışveriş merkezinde kaybolmuş ve beni yeni bulmuş bir çocukmuşum gibi beni belimden tutup kaldırıyor. Bacaklarımı mekanik bir şekilde onun beline doluyorum. "Kahretsin, çok endişelendim."

Sırtımı okşayan bir el hissediyorum. "O yürüyen bir ölü, Mi Cielo.

Dünyadaki günlerinin sayılı olduğuna dair sana söz verebilirim."

"Günleri boş ver, sadece birkaç saati kaldı. Adı neydi?"

Başımı omzuna yaslıyor, ben de boynuna sokuluyorum. Sıcaklığı bana yeniden yaşadığımı hissettiriyor.

"Bize her şeyi anlat," diyor Ethan saçlarımı yüzümden çekerken. "Her lanet şeyi, ve biz de ona bunu ödeteceğiz."

Bir hıçkırık boğazımı daraltıyor, kelimelerimi çıkarmak acı veriyor. "Sen... Ben... Kafam karıştı," diye itiraf ediyorum.

"Kafa karıştırıcı olan ne, aşkım? Anlat bize."

Ethan'ın eli yanağımda, başparmağı düşen bir damla gözyaşını siliyor. "Şimdi ayrıntılara girmek zorunda değilsin. Ya da hiçbir zaman. Sen hazır olduğunda biz de hazır olacağız. Kendini daha da kötüleştirme."

Elliot, "Onun lanet hayatını sona erdirmek için her şeyi bilmemize gerek yok, güven bana," diye ekliyor.

Kollarım boynuna dolanıyor.

"Sadece burada olduğumuzu bilin," diye bitiriyor Ethan. "Şu anda buradayız ve dün gece olmadığımız için üzgünüm. Onu durduramadığımız için."

Boğazımdaki yumaktan nefes almaya çalışarak yutkunuyorum. İçimden bir inilti kaçıyor.

"Yalan değil," diye boğuluyorum. "Bana gerçekten saldırdı."

Elliot nazik bir sesle, "Tabii ki yalan değil," diye beni rahatlatıyor. "Bunu biliyoruz."

"Bebeğim, yalan söylemediğini biliyoruz," diye ısrar ediyor Ethan. İşte tam o anda bütün dünyam yıkılıyor.

Yıllardır içimde beslediğim öfke nerede? Yanıyordu, önüme çıkan her şeyi yok etmeye hazırdı.

Ve şimdi sadece... gitti mi? Sanırım tek ihtiyacım olan buydu.

Çılgılık atmamak ve intikam almamak. Öldürmek ya da tüm dünyadan nefret etmek için değil.

Sadece birinin bana inanmasına ihtiyacım vardı.

ETHAN

İçimdeki Şeytan - Halsey

"Bu şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici şey."

Elliot milkshake'inden bir yudum aldı. Parmağım direksiyona vuruyor. Bekliyorum. *Sabırla bekliyorum.*

Telefonum ötüyor ama gözlerimi izlediğimiz evden ayırmıyorum.

"Merak etme, grup sohbetinde sadece ben varım. Jade nerede olduğumuzu sordu." Elliot telefonuna biraz daha dokunuyor, ben de direksiyonuma.

"Gerçekten, çok heyecanlıyım."

"Ya da sen öyle dedin," diye cevap veriyorum.

Vücudumda dolaşan şey heyecan değil. Öldürmek için bir ihtiyaç.

Normalde, yaklaşık altı ayda bir beslemem gereken bir şey. O kadar da kötü değil. İdare edilebilir. Ne zaman liseyle ilgili kabuslar görmeye başlıyorum, zorbalıkla ilgili, işte o zaman park yerimi çalmak gibi aptalca bir şey için birini öldürmeden önce harekete geçme zamanının geldiğini anlıyorum.

Ama Jade döndüğünden beri işler eskisi gibi değil.

Ve o polis tarafından saldırıya uğradığından beri... içimde büyüyen ihtiyaç doyumsuz hale geliyor.

Üç hafta.

Elliot beni üç dakika bekletti. Lanet olsun. Haftalarca bekletti.

Önce Alex Delacroix'yı olayı polise taşımamaya ikna etmeliydik. Pahalı avukatlarını bu işe bulaştırmaması için. Bu konuda biraz gürültü yaparsak, meseleyi kendi elimize aldığımızda bize geri dönecekti.

Sonra Elliot sırtımdaydı. Dünyadaki en sabırsız adam beni rahat bırakmıyordu.

Meslektaşları her şeyi görmüş. Bu çok açık, Ethan. Ben sabırlı oluyorsam, sen de olabilirsin Ethan.

Jade'le bağlantısı olmadığı zaman onu yakalayacağız,

Ethan. Ve Jade bu konuda bir şey yapmamızı yasaklıyordu. Hakkı varmış gibi yasaklıyordu.

Ona dokundu.

Ona isteği dışında dokundu. Ona inanmayacağımızı hissettirdi.

Kendinden şüphe etmesini sağladı, *bizden* şüphe etmesini sağladı.

Xi'nin kız arkadaşı olay yerine gelmeseydi kim bilir neler olurdu.

Elliot'ın benimle geliyor olması her şey demek. Bir çizgi aşıldı. Kabul edemeyeceğimiz bir çizgi.

O adam ona saldırarak ölüm fermanını imzaladı. Ama North Shore'da kendi kanunlarımıza göre hareket ederiz.

Köprü'nün diğer tarafında, yargıç, jüri ve cellat benim. Tüm mahkeme benim. O polis her gece yaptığı gibi evinden çıkmak üzere. Onu gözlemliyorduk. Mükemmel ailesini bırakıp markete gidiyor, bir paket sigara alıyor, bir tanesini çıkarıp içiyor, sonra bırakmış gibi yapmak için tüm paketi atıyor ve ertesi gece aynı şeyi tekrarlıyor. Ama bu sefer eve geri dönmeyecektir.

Onun çıktığını görür görmez arabayı çalıştırdım.

"Çok mu belli?" Elliot alçak bir tonda konuşuyor. "Acele etme kardeşim."

"Elliot," diye iç geçirdim. "Her zaman seni takip etmemize alışkın olduğunu biliyorum ama burası benim bölgem. Ne yaptığımı biliyorum."

Bana baktığını hissedebiliyorum ama gözlerimi Hall'dan ayırmıyorum.

"Onun hemen ardından giderseniz, daha yeterince yaklaşmadan bizi ele verirsiniz."

"Belki de bilmesini istiyorum. Takip edildiğini fark etmesini. Başına geleceklerden korkmaya başlaması için."

Elliot'ın nefes aldığını duyuyorum, konuşmaya hazır. Kendini durduruyor. "Lanet olsun. Sen gerçekten de o psikopat katillerden birisin, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Gaz pedalına basıp Hall'u sokağına kadar takip ediyorum.

"Kurbanlarınızın durumundan gergin olduğunuzu biliyordum ama kovalamacayı beklediğimi sanmıyorum."

"Ve yine de buradayız."

Birkaç blok boyunca onu takip ediyorum, tam olarak sürüşünü taklit etmek için yaptığı anda işaret ettiğimden emin oluyorum.

Anladığını söyleyebilirim. Takip edip etmediğimizi test etmek için daireler çizmeye başladığında. Ve yapıyorum. Tam olarak onun gittiği yere gittiğime emin oluyorum. Gümüş Yılan Nehri'ni takip ediyor ve ormana dönüyor.

Büyük.

Hata.

Ormanın içinden geçen uzun yola girdiğinde kaderi belirlenmiştir. Buradaki ağaçlar o kadar büyüktür ki yolun diğer tarafına kadar uzanırlar. Ürkütücü dallar ve gölgelerden oluşan bir tünel gibi görünüyor. Ay ışığı zar zor geçmekte, tehlikeli bir şekilde burayı izole etmektedir.

Tek ışık, arabalarımızın uğursuz yolu aydınlatan ışıkları.

"Adam şu anda korkudan ölüyor olmalı," diye kıkırdıyor

Elliot. Ben de sırtıyorum. "Plan bu, değil mi?"

Kardeşim tekrar bana dönüyor ve bu sefer ben ona bakıyorum. "Sesinde hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Ne?"

"Bu tür bir heyecan. Çok ürkütücü Ethan."

Gülüyorum. "Ben tuhafım. Bunu kendin söyledin."

"Garipliğin iyi bir türü."

Tam zamanında, arabasının önünden dumanlar çıkmaya başlar. Elliot kafasını eğiyor, kafası karışmış.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Bizim kızla minibüs üzerinde çalışırken birkaç şey öğrendim."

Elliot huffs. "Ona kızımız demek hâlâ garip geliyor."

"Biliyorum."

"Ama o bizim kızımız, değil mi?" Duraklıyor, açıkça düşünüyor. "Onu kendime almak için çok çalıştım. Senin hiç çaba göstermene gerek yoktu. O başından beri sana aşıktı."

"O asla seçim yapmayacak, kardeşim. Ne kadar uzun sürerse, o kadar kötüleşir. Bu durumdan kurtulabileceğini düşündü ama bekledi ve duyguları gittikçe daha da derinleşiyor. Ve şimdi bak; ikimize de aşık."

"Evet, doğru," diye homurdanıyor.

Hall yavaşlamaya başlar, tehlike ışıklarını yakar.

"Bu da ne demek oluyor?" Tepkisini merak ederek soruyorum. Birinin kendisine olan bağlılığından şüphe etmek Elliot'a göre değil. Yıllar boyunca kadınlardan her şeyi gördü. Onu her zaman elde etmek için her şeyi yapabilecek kadar çok istediler.

"Bana karşı hissettiği şey aşk değil. Ve dürüst olmak gerekirse, kardeşim, hiç olacak mı bilmiyorum."

"Delirdin mi sen?" Hall'un arabası aniden durduğunda frene daha sert basıyorum. Yolun kenarına çekmeye yetecek kadar momentumu var.

"Döndüğünden beri kaç kez seni sevdiğini söylediğini duydum biliyor musun?"

"Saydınız mı?"

"Dört. Bildiğim kadarıyla."

"Senin derdin ne lan?" Öfkelendim.

"Ben takıntılıyım. Sorun da bu zaten. Bana kaç kere söyledi biliyor musun?"

"Sıfır olduğunu varsayıyorum," diyorum deadpan. Hall'un arabasının hemen arkasında kenara çekiyorum.

"Bana karşı sevgi kelimesini kullandığı tek an ikimizi de sevdiğini söylediği andı."

Helix piercingimle oynuyorum. "Yani seni sevdiğini söyledi-"

"Beni kızdırmayı bırak, Ethan. Önemli bir iş yapıyoruz ve sırf sen beni çileden çıkardın diye bunu mahvetmek istemiyorum."

"Yardım etmeye çalışıyordum. Tamam, yani sana aşık olduğunu söylemedi."

Yine de öyle."

"O kendini beğenmiş sesini hemen şimdi boğmak istiyorum."

Bana döndüğünde ona gülümsüyorum. "Sende olmayan bir şeye sahip olduğumda nefret ediyorsun, bu yüzden sana söylüyorum; o sana aşık."

Hall sonunda arabasından iniyor ve bize şüpheyle bakıyor. Aracının önüne doğru yürürken kemerine takılı silahını gösterme şovu yapıyor.

"Kamyonetinde kalıp onun tamirini mi izleyeceksin?"

Başımı salladım. "Sen burada kal ve iyi olduğum şeyi yapmama izin ver, tamam mı?"

Dışarı çıktım, sırf gösteriş olsun diye şapka taktım. Sırf yüzümü gizlemek istediğimi ve polisi daha da rahatsız edeceğimi söylediği için.

"İyi misin dostum?" Seslendim.

Arabasının açık kaputundan başını kaldırıp bakıyor. "Kimsin sen?"

Avuçlarımı önüme kaldırarak ona yaklaşıyorum. "Tam arkanızdaydım ve arabanızın tüttüğünü gördüm. Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Bana şüpheyle bakıyor, elleri ceketinin altına giriyor ve bana silahını tekrar gösteriyor.

"Ben bir polisim," diye tehdit ediyor. Beni uyarmak için. "Sakın komik bir şey yapma dostum."

"Vay canına, tamam," diye kıkırdıyorum, ondan birkaç adım ötede duruyorum. "Sadece seni kontrol ediyordum. Araban bozulmuş." Bir çırpıda. "Geceleyin." Bu sefer duraksamam daha uzun sürdü, korkunun içine işlemesine izin verdim. "Tek başınasın."

Yüzü düşer ama başını sallar. "Ben iyiyim. Arabana geri dön."

Ona güven verici bir gülümseme göndererek başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ben bir tamirciyim, bu yüzden arkada birkaç şeyim var."

Tereddüt ediyor ve onu itmek için bir adım geri atıp arkamı dönüyorum, yavaşça kamyonetime doğru yürüyorum.

Elimi sapıma sardığım anda, "Evet, yardıma ihtiyacım olabilir" diye seslendi.

Bakışlarım Elliot'inkilerle kesişiyor, gülümsemesi ürpertici. Kaşlarımı kaldırarak arkamı dönüyorum.

"İtiraf etmeliyim ki" - ensesine masaj yapıyor - "pek iyi bir tamirci değilim."

"Hey, dostum, sen kasabamızı koruyorsun." Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Her koyun kendi bacağından asılır." Ona geri dönerken bakışlarımın onunkilerden ayrılmadığından emin oluyorum. Yaptığım her şey güven verici, ama bunu yapma şeklim onu daha da içgüdüleri kafasında alarm zilleri çalıyor. Onun için çok kötü, bana ihtiyacı var.

Kaputunun üzerine eğilip dumanı kontrol ediyorum. "Bu senin şanzıman yağın, dostum. Hemen tamir edebilirim."

Ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kamyondan ihtiyacım olanı alayım."

"Teşekkürler." Hâlâ tam olarak rahatlamış değil, sanki bir şey

saklıyormuşum gibi bana bakıyor.

Adil olmak için ona işkence edip öldüreceğim.

Kamyonetimin arkasından ağır hizmet tipi bir İngiliz anahtarı alıyorum ve geri dönerken ucunu avucuma vurduğumdan emin oluyorum. Şaşkınlığı belli oluyor. İçgüdüleri tehlikeli olduğumu söylüyor ama ben sadece yardım etmeye çalışan iyi bir vatandaşım.

"Pekâlâ, bir bakalım." Eğilip cıvataları gevşetiyor, rastgele şeylere vuruyor ve herifin arabasını tamir ediyormuş gibi yapıyorum.

"Biliyor musun" -göğsünden gelen kahkahası nihayet rahatlaran gürlüyor- "bir an için beni takip eden bir tür psikopat olduğunu düşündüm."

Gülüyorum. "Olmaz mı?"

"Evet. Uzun zamandır beni takip ettiğine yemin edebilirim. Neredeyse destek için meslektaşlarımı arayacaktım." Islık çaldı. "Tanrıya şükür aramadım."

Doğrudum. "Ah, o. Hayır, hayır, sen haklıydın. Seni takip *ediyordum*."

Kaşları çatıldı, anlayamadı.

"Ve ben bir çeşit psikopatım."

İngiliz anahtarını savurup kafasının yan tarafına vurmadan önce ne dediğimi anlamaya ancak vakti oluyor.

Vücudu bir gümbürtüyle yere düşüyor ve yüzüme bir gülümsemenin yayıldığını hissediyorum.

Bu eğlenceli olacak.

Onu kamyonun arkasına koymak için Elliot'la ikimiz uğraşıyoruz. "Ağaç on üç mü?" diye önerdi kardeşim.

"Onunla daha önce biraz eğlenemez miyim?"

"On üç ağaçta eğlenebilirsin, Ethan. Sonrasında bir sürü temizlik yapmaktan kurtulursun."

Suratımı asmış gibi yapıyorum, o da kahkahayı basıyor. "Sür, pislik."

Tree Thirteen, North Shore ormanında hem NSC'nin hem de Kings'in resmi olmayan bir mezarlığa dönüştürdüğü bir yerdir. Paylaştığımız tek yer orası çünkü polisler orada ceset bulacak olsalar, tek bir kişiye yönlendirmek o kadar zor olurdu ki tüm Kuzey Sahili'ni tutuklamak zorunda kalırlardı.

İmkansız.

Hepimiz buraya katkıda bulunarak kendimizi koruyoruz.

Köprüyü geçip Kuzey Sahili'ne geri dönüyorum, nehrin bizim tarafımızdaki ormana giriyorum ve yol önce çakıl taşına, sonra da toprak yola dönüşüyor ve tamamen kaybolana kadar devam ediyorum.

"Uzun zamandır buraya gelmemiştim," diye itiraf ediyorum.

"Gerçekten mi? Belki de bir dahaki sefere senin pisliğini temizlerken seni de yanımda götürmeliyim."

Derin bir nefes alıyorum, bu konuyu ona nasıl açacağımı bilemiyorum ama yine de deniyorum. "Elliot, ben... onun acı çekmesini istiyorum. Bunu içimden atmam gerek. Başladıktan sonra beni durdurmaya çalışma."

Birkaç sessiz saniye boyunca beni izliyor. Hayali bir saatin geri sayımının sesini duyabiliyorum, sonunda o şerefsiz bedelini ödetme vakti gelene kadar. "Devam et, kardeşim. Kendin ol."

Çok kanlı.

Çok kanlı.

Ben öfkemi kontrol ederken Elliot kamyonetimin kaputunda oturuyor. Ama benim öfkem hiçbir zaman yüksek sesli ya da kontrolden çıkmış olmadı.

Kesin, acı verici, suçlunun yavaşça ölmesini sağlamak içindir.

Tek kullanmaya karar verdiğim şey o İngiliz anahtarı, ama onunla onu dövmem gerek yok. Kemiklerinin her birini kırabilirim. Parmaklarıyla başladım, her bir eklemiyle. Sonra elleri. Şimdi de bilekleri.

Çıglıkları ağzına soktuğum bezle boğuluyor ama gözyaşları serbestçe akıyor. Nedenini sormaya çalışıyor. Anlamaya çalışıyor.

Ama ona ihtiyacım yok.

Biliyorum, Elliot da öyle. O herif neden işkence gördüğüne dair bir cevabı bile hak etmiyor.

"Korkunç değil mi?" diye sordum. "Öleceğini biliyorsun ama bu uzun zaman alacak. Geliyor ama henüz değil."

Yalvarışları şaka yüzünden anlaşılmıyor ama sanırım anlıyorum.

"Senin gücün kanun. Silahınız. İnsanların sana duyduğu saygı ya da korku. Ve sen bunu kötüye kullandın. Benim gücüm ise insanları hobi olarak öldürmem. Senden daha büyük ve daha güçlü olmam. Ama esas olarak suç işlemekten korkmamam. Gücünü kötüye kullandın Hall. Şimdi ben de kendiminkini kötüye kullanacağım."

Ona vurmak ya da anahtarın pençeleri arasında başka bir vücut parçasını sıkıştırmak yerine, anahtarı ters çevirip diğer ucunu kapalı gözüne bastırıyorum. Daha fazla... ve daha fazla... acı çıglıkları kuşları uçurana ve onun kan ağladığını görene kadar.

"Acıyor mu?"

Evet'i anlamak kolaydır.

"Oh hayır." Başımı yana eğerek dudak büktüm. "Nerede, dostum?"

Elliot arkamdan kahkahayı patlatıyor. "Kafayı yemişsin, kardeşim." Bunu söylüyor ama karamelli milkshake'ini yudumlarlarken bir yandan da

işkence gören bir adam.

"Siz ikiniz gerçek misiniz?"

Jade'in sesi ikimizi de korkutuyor. Bir an için tek duyduğumuz Hall'un yalvarışları ve inlemeleri oluyor.

Konuşamayacak kadar şaşkınım, o yüzden Elliot devralıyor. "Aşkım," diyor tatlı tatlı, sanki az önce ormanın ortasında ona saldıran bir adama işkence ederken yakalanmamışız gibi.

"Beni *sevmiyor musun*, Elliot? Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ben ayağa kalkarken gülümsüyor, anahtar ormanın zeminine kırmızı damlıyor. Çam ağaçlarının kokusu bakırımsı kan kokusuyla karışıyor. Hoşuma gidiyor. Rahatlatıcı.

"Milkshake mi içiyorsun?"

Kediyi andıran yeşim gözlerini ona diyor ve göz kapaklarına çektiği göz kalemi bu etkiyi artırıyor.

"Ne?" Avucunu kaldırıyor. "Ben bir şey yapmıyorum."

Gözleri bana kayarken etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Sen de mi bir şey yapmadığını söyleyeceksin?"

"Burada olduğumuzu nereden bildiniz?"

"Çünkü ben aptal değilim," diye tersliyor beni. "Son üç haftadır beni iki saniyeden fazla yalnız bırakmadın ve aniden bana bu gece ikinizin de dışarıda olduğunu mu söylüyorsun? Hem de hiçbir ciddi açıklama yapmadan?"

"On üç numaralı ağaçta olacağımızı biliyor muydun?"

"O herifin evini daha önce kontrol ettim. Işıklar açıldı, karısı ve çocukları yemek yiyordu. Belli ki orada değilmiştin. North Shore'da birini öldürmek için götürebileceğiniz çok fazla yer yok."

Hall haykırıyor. Muhtemelen bir ailesi olduğu ve yaşamayı hak ettiği hakkında bir şeyler söylüyor ama hepimiz onu duymazdan geliyoruz.

"Nereye park ettin?" Elliot soruyor.

Hall'un Jade'e elini sürmesinden bir gün sonra arabasını geri aldık ama o zamandan beri araba kullanmak istemiyor.

"Ormanın kenarında."

"Buraya kadar yürüdün mü?" Elliot kamyonun kaputundan atlıyor, uzun boyu Jade'in küçük bedeninin üzerinde yükseliyor. "Ya sana bir şey olsaydı?"

Hayal kırıklığına uğramış bir halde elini kaldırıyor. "Bu ormandaki en tehlikeli iki şey tam burada, bir adama işkence ediyor."

"Bir erkek," diye alay ediyor Elliot. "O herif adam falan değil. Konumunu kötüye kullandı."

"Ne yaptığını biliyorum. Ben de oradaydım."

"O zaman yaptığımız şeyi neden yaptığımızı da anlıyorsun." Elliot omuz silkerek milkshake'inden bir yudum alır.

Jade dudaklarını sıkıyor. Kardeşimin rahat tavırları ona göre değil, bu yüzden sorumluluğu ben almaya karar verdim. "Mi Cielo, buraya gel."

Tereddüt ediyor, elimi uzatıyorum ve siyah gözlerimi yeşil gözlerine dikiyorum. "Güven bana."

Bizi ayıran birkaç adımı yavaşça atıyor, gözleri Hall ve benim aramda gidip geliyor. Adamın içinde bulunduğu durumu yakından gördüğünde yüzü buruşuyor. Elini tutuyorum, onu önüme çekiyorum, sırtı göğsüme dönük ve kanlı anahtarı iki eliyle yumruklamaya zorluyorum.

Avuçlarım onunkileri kaplıyor ve kulağına usulca konuşuyorum. "İçinde öfkeli bir şeyler olduğunu biliyoruz. Dışarı çıkarmak istediğin bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum Jade ama kontrol edemediğin şeyler için kendini cezalandırıyorsun. Ne zaman sinirlendiğini görsem, gözlerindeki pişmanlığı da görüyorum. *Hissediyorum*. Gözlerinde kendine yönelttiğin o nefreti bir daha görmek istemiyorum."

Kulağının altındaki deriyi öpüyorum. "Sen tanıdığım en cesur kadınsın. Babanın ölümünden, annenin hastalığından sağ çıktın. Yıkık dökük bir kasabada tek başına hayatta kaldın. Sawyer'la savaştın, Stan'le savaştın. Seni geri getirdiğimizde başını dik tuttun. Sen bir kraliçesin Jade. Sen benim cennetim ve cehennemimsin, en güzel kurtuluşumsun. Bana hissettirdiklerini senin de hissetmeni istiyorum. Özgürlüğü ve kurtuluşu."

Burnunu çekerek başını sallıyor. "Korkuyorum."

"Korktuğunuz tek şey kendinizi savunmasız bırakmak. Ama biz buradayız. Yanındayız. Bu adamın seni incittiğini kabul etmende bir sorun yok. Yaptığı şeyi kabul etmende bir sorun yok. Seni savunmasız bir duruma soktu."

"Dur, lütfen."

"Kendinizi savunmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yokken size saldırdı."

Dizleri bükülüyor ama onu sıkıca kendime yaslıyorum.

"Öyleyse bırak çıksın. Seni tutacağım. Yanında olacağım. Bunu benim için ya da Elliot için yapma. Güçlü bir yüz ifadesi takınmak için yapma." Ellerini başının üzerine getiriyorum, İngiliz anahtarından akan kan bileklerine damlıyor. "Bırak acı seni ele geçirsin ve bunu kendin için yap."

Hareket etmiyor, ben de kazmaya devam ediyorum. Ona yol gösteriyorum.

"Bana içini acıtan bir şey söyle." Soruyu anlamıyor. Herkesin acı çektiği gibi acı çekmiyor, o yüzden taktiğimi değiştiriyorum. "Bana seni kızdıran bir şey söyle."

"Bu polis."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"*Neden mi?*"

Birkaç saniyeliğine, bana siktir olup gitmemi söyleyeceğini düşünüyorum. Jade yenilgiyi, acıyı, kederi kabul etmez. Acıyı yaşamayı, öfkeye dönüştürmeyi ve dünyanın ne kadar kızgın olduğunu bilmesini sağlamayı tercih ediyor.

"Çünkü bana saldırdı."

"Evet, o lanet bir haşarat ve yaşamayı hak etmiyor. Şimdi bana başka bir şey ver."

"Vickie."

Nefret ettiği insanlar listesine sadık kalıyor ama ben daha fazlasını istiyorum. "O da ölmeyi hak etti. Bana başka bir şey söyle. Bir isim değil Jade. Seni kızdıran *başka bir şey*."

Kolları üzerinde titremeye başlıyor. "Sawyer'ın bana şantaj yapmasına izin verdim." "Bunun tanımı, birinin bunu yapmasına *izin* veremeyeceğin anlamına gelir. Bu bir şantaj değil.

Senin hatan. Devam et."

"Bu kasabadan kaçmak için bedenimi sattım. Bu beni kızdırıyor." "Başka ne var?"

Artık ritmini yakalamış durumda, onu dürtmeme neredeyse hiç ihtiyaç duymuyor. "Babam. Onu seviyorum ama neden benden yardım istemediğini anlamıyorum. Bu beni üzüyor."

Sonunda duygularını kızgınlıktan üzüntüye çeviriyor. "Biraz daha, bebeğim.

Hepsini bana ver."

"Burada doğduğum için üzgünüm ve bir türlü buradan çıkmayı başaramadım. Kendimi güçlü hissetmek için Krallara katıldığım için üzgünüm. Çirkin olduğum ve bedenim beni hiç dinlemediği için üzgünüm. Güzel kızlara uyum sağlamak için kendimi hasta ettiğim için üzgünüm. Çok yorgunum çünkü bir iş, para ve hayatta bir şans istiyorum. Annemin yalvardığım evcil hayvanı bana alabilmeyi dilediği ama alamadığımız zamanları düşünüyorum ve onu suçlu hissettirdiğim için kendimden nefret

ediyorum. Üzgünüm çünkü Alex gibi bir tavşanım olsun istiyorum!"

Daha önce hiç duymadığım bir Çıglık ggsünü yırtıyor, gecenin iine ağlıyor... ve anahtarı Hall'un yüzüne indiriyor.

Ondan ikimize de kan sıçradı. Doğrudan yüzüne saldırdı, vücuduyla uğraşmadı.

Adam inleyip ağlayınca kadın yine Çıglık atıyor. Ona vuruyor, susması için Çıglık atıyor. İkimize de onun kanı sıçrayana ve artık ses ıkarmayana kadar tekrar tekrar vuruyor.

Kafatası parçalara ayrıldıktan sonra darbeler sadece gmbrtden ibaret kalıyor, ama o devam ediyor. İçinde g kalmayana, ağlayacak gözyaşı kalmayana kadar devam ediyor.

Nefes nefese, kanlar içinde ve onu hiç görmediğim kadar ateşli.

Elliot şu anda yanımızda duruyor, milkshake bitmiş. Gözleri gururla parlıyor. Muhtemelen benimkilerle aynı.

Adama tkrrken ikimiz de onu izliyoruz. "Bunu hak etti," diye homurdanıyor. "Hepsini." "Hak etti aşkım," diye onu destekliyor Elliot.

Kendimi durduramayıp bir elimi saçlarına atıyorum ve o dönüp bana bakana kadar çekiyorum ve dudaklarını vahşi bir öpücükle yakalıyorum.

Bakır gibi kokuyor ama dilinin tadı yeşil elma asidinde. Sa tellerine yapışmış kan yüzünden saçları ıslak ve topak topak, ama bu sadece daha sert yumruklamama neden oluyor.

Sadece bir anlığına uzaklaşıyorum, dudaklarım onunkileri sıyrıyor, cazibesine zar zor karşı koyabiliyorum. "ok cesursun," diye fısıldıyorum. "ok cesursun."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. Elleri gömleğimi avulamak için geliyor ve bana bakıyor. "Seni seviyorum, Ethan."

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

"Evcil bir tavşan, ha?" Elliot araya girerek hepimizi kahkahalara boğdu.

ELLIOT

I'm Not Okay (I promise) - My Chemical Romance

"Sakin ol, olur mu?" Jade'i belinden tutup yatağın kenarına doğru çekiyorum.

Bağdaş kurmuş oturuyor, sırtı kenara dönük, ben de arkasında durmuş duştan sonra saçlarını tarıyorum.

"Acıyor," diye sızlanıyor.

"Lanet olası saç kremi şişesinin tamamını kullandım. Nasıl acıyabilir ki?"

Sanırım duş alma saplantısı geliştiriyorum. Böyle bir şey var mı? Artık Jade'in tek başına duş almasına izin veremiyorum. Ethan'ın bize katılmayı umursamadığı, sadece ikimizin yaptığı bir şey haline geldi ve ben buna bayılıyorum.

Onu sabunla köpürtmeyi, ovalamayı, cildinin her santimine masaj yapmayı seviyorum. Yabani saçlarını yıkamayı seviyorum, her telini saç kremiyle kapladığımdan emin oluyorum. Bekletirken onu gıdıklamayı seviyorum.

Ve onu duş fiskeyiyle boşaltmaya bayılıyorum. Şu anda hala kızarmış durumda, olduğu yerde kıvranıyor.

"Ow!" Etrafındaki havluyu sıkmadan önce elime bir tokat attı. "Bu kadar yeter, genç bayan."

"Benden bir yaş büyüksün," diye karşılık veriyor.

"Bu da seni daha genç yapıyor. Duştan sonra saçını fırçalamadığında sabahları berbat olduğunu biliyorsun. Yarın sabahı saç fırçana bağırmanı ve onu odanın diğer ucuna fırlatmanı dinleyerek geçirmeyeceğim."

Çenesini daha yukarı kaldırıyor. "Senin saçın uzun değil. Söylediğin şeyi yapmadığında nasıl bir hayal kırıklığı yaşadığını bilmiyorsun."

"Jade... saç fırçasına ve tüm ailesine amcık dedin.

Saç fırçalarının ailesi olmaz bebeğim."

"Bu çok sinir bozucu," diye ısrar ediyor.

"Bu yüzden şimdi fırçalarsak yarın daha kolay olur. Hadi bakalım." Kalın telleri tutuyorum, daha çok uçlarını fırçalıyorum ama köklere ulaştığım anda elimi tekrar tokatlıyor.

"Acıyor!"

Gözlerimi deviriyorum, her iki bileğini de tutuyorum ve sırtının küçük kısmına sabitliyorum. Diğer elimle havluyu çözüp beline kadar indiriyorum. Her bir göğsüne fırçanın tersiyle bir kez vurarak nefesini kesiyorum.

"Bu da ne..."

"Nasıldı? Hangisi daha çok acıttı?"

Kıvranıyor ve dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Oh... hoşuna gitti. Bana bak."

Bakışlarımla buluştuğunda "Hoşuma gitmedi," diye yalan söylüyor ama gözleri başka bir şey söylüyor.

"Aşkım," diye kıkırdıyorum. "Senin gibi küçük bir sürtükle ne yapacağım ben?"

"Saçıma dokunmayı kes, birincisi."

"Anlaştık. Onun yerine güzel amına dokunacağım.

Bacaklarını aç." "Siktirip gitmeye ne dersin?"

Göğüslerini tekrar tokatladım, birbiri ardına. Ve sonra uğruna bir kez daha. "Şimdi yayıl."

"Çileden çıkarıyorsun." Bunu söylüyor ama kalçaları çarşafın üzerinde kayıyor.

"Sanırım amın aynı fikirde değil.

Daha geniş." "Senden nefret

ediyorum." Daha geniş açıyor.

"Azıcık bile değil."

Bacakları istediğim yerde olduğu anda, fırçanın arkasıyla klitorisine vuruyorum.

"Elliot!"

"Evet, bebeğim?" Bir daha yapıyorum, yerinde zıplıyor.

"Bu..."

"İnanılmaz mı?"

Cevap vermeyi reddediyor, ben de kıvranıp inleyene kadar devam ediyorum. Başı bana yaslanana ve göğüsleri nefes alıp verişinin ritmiyle aşağı yukarı hareket edene kadar küçük klitorisini tokatlıyorum.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum kulağına. "Çok güzelsin. Benim için gelmeye can atan küçük, iyi bir fahişe. Senin istediğin de bu bebeğim, değil mi? Beni gururlandırmak ve sert boşalmak istiyorsun."

"Evet."

"Tabii ki biliyorsun. Haydi." Her tokat arasında duraklamak yerine hızlanıyorum, ritmim ona kendini toparlaması için zaman tanımıyor. "Mükemmel bir sürtük gibi gel."

"Elliot," diye inliyor. "Siktir...ah..."

Acımasızca devam ediyorum, acıtmayacak küçük dokunuşlar, sadece ona zevk veriyor.

"Jade," diye homurdandım. "İyi bir kız ol ve benim için gel."

Çözülmesi için gereken tek şey bu. Uzuvarları titriyor ve bacakları göğsüne gelip katlanıyor. Bileklerini tutmaya devam ediyorum, zirveye ulaştığında çıkardığı seslerin tadını çıkarıyorum.

Sonunda fırçayı fırlattığımda bana bakıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. "Ne diyorsun?"

"Teşekkür ederim," diye iç geçiriyor.

"Bu gece seni fişkirtacağım." Bana göz

kırpı. "Ne?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranma." Saçlarını alnından uzaklaştırıyorum.

"Ne olduğunu biliyorum, ama sanırım ben..."

"Stan'in sahip olduğu onca oyuncakla seni hiç fişkirtmediğini mi söyleyeceksin bana?"

Başını sallayarak alt dudağını ısıırıyor. "Ben öyle düşünmüyorum?"

İfadesindeki soru beni gülümsetiyor. Böyle çok tatlı oluyor. Hala duştan nemli, benim için ıslak ve son orgazmının etkisinde. Bilekleri elimde, tamamen merhametime kalmış durumda.

Mükemmellik imgesi.

"Eğer öyle düşünmüyorsan, böyle bir şey olmadı." Başımı yatak odamın kapısına doğru çevirdim. "Ethan!" diye seslendim.

Birkaç saniye içinde burada olur. Bakışları hâlâ yatakta rahatsız bir şekilde oturan Jade'in üzerinde.

"Bu gece kızımızı fişkirtacağız."

Dudaklarında bir gülümseme yayılır. "Öyle mi?" Yatağa doğru adım atıyor, utanmadan Jade'in amına dokunuyor. Elimi tutunca irkiliyor. "Şimdiden çok ıslaksın. Her tarafına boşalmaya hevesli misin?"

"Bu konuda konuşmak... garip geliyor," diye itiraf ediyor, yuvarlak gözleri benden kardeşime kayıyor.

"Nedenmiş o? Kendisini ıslatmamız için çırpınan küçük bir sürtük olduğunu kabul etmek utanç verici mi?"

Kızarıyor ama bu onu daha da cesaretlendiriyor. "Buraya gel." Ethan'ın onun elini tutup yatağın diğer tarafına götürmesi için gitmesine izin veriyorum.

Havluyu tamamen atarak ayağa kalkmasına yardım ediyor. "Ellerini başının arkasına koy."

Jade dudaklarını yalıyor, ikimize de bakıyor. "Bu... acıtmıyor, değil mi?"

Ona katılıyorum, bir elini tutup başının arkasına kaldırıyorum. "Sadece en iyi şekilde."

Diğerini kendi başına yapıyor.

"Ellerin hareket etmiyor, anlaşıldı mı?" Ethan sertçe söylüyor. "Evet."

Ona bir kaşını kaldırıyor.

"Evet, Efendim," diye kendini düzeltiyor.

Ondan övgü gelmeyeceğini bildiğim için güven verici bir eli kürek kemiklerinin arasına koyuyorum. "Aferin kızıma. Sana söyleneni yapmaya devam et." Bana bağlılıkla bakan güzel yeşil gözleri beni sertleştiriyor.

Ethan onu rahat bırakmıyor. "Bacaklarını aç. Güzelce ve genişçe. İşte böyle. Ellerin hareket etmeyecek. Bacakların hareket etmeyecek. Ayakta duracaksın. Çok fazla olsa da umurumda değil, kaslarınız pes etmeniz için yalvarsa da umurumda değil. Tam olarak böyle kalacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Şimdiden titriyor, heyecanı yüzünden okunuyor. "Evet, Efendim."

Ona yukarıdan aşağıya bakarken dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum. Bu haliyle o kadar mükemmel ki. Kardeşim için kendini alçaltacak ve ben de yaptığı tüm iyi işler için onu övüyor olacağım. Onun ödülü, güzel amcığının içindeki sikim olacak.

Ethan bana bakıyor, az önce ona kurduğu tuzaktan memnun. Onun ve benim iletişim kurmak için konuşmamıza gerek yok. Ben kızımızın arkasına yerleşiyorum, o da önde kalıp dizlerinin üzerine çöküyor.

"Elliot seni orgazm ettiği için mi ıslandın?"

"Evet, Efendim." Bu kelimeleri söylemek bile onu ürpertiyor.

"Düşündükçe daha da ıslanıyorsun. Ne küçük bir sürtük."

Parmakları am dudaklarının arasında kayboluyor ve bir saniye sonra sırtı kıvrılıyor. Bana doğru bastırıyor ve ben de bir kolumu beline dolayarak parmaklarımı karnının alt kısmında gezdiriyorum.

"İki parmağın G-noktana baskı yaptığında buna bayılıyorsun." Ethan'ın ifadesine, ondan gelen yüksek sesli, kabul eden bir inilti eşlik ediyor.

"Bize nasıl daha fazla aldığını göstereceksin, ha? Benim ve Elliot'ın parmaklarını bu güzel amcığa sokacaksın."

Onu ovmaya devam ettiğini biliyorum çünkü bacakları şimdiden titriyor, parmaklarının ritmine göre kısa iniltiler çıkarıyor.

Bir kolumu beline dolayarak, girişini bulmak için elimi arkasına kaydırıyorum. Ethan içeri bastırmayı bırakıyor, onun yerine parmaklarını makaslıyor.

"Siktir..." Jade'in nefesi kesildi. "Bu... bu garip hissettiriyor."

Ethan, "Sadece ikimizi birden kaldıracabilecek kadar açık olduğundan emin olmaya çalışıyorum, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Sen olduğun gibi kal."

Kolları titriyor, yukarıda ve başının arkasında durmak için mücadele ediyor.

Önce bir parmağımı sokuyorum, inlemesine neden oluyorum. "Harika gidiyorsun aşkım."

İçimde eriyor, başı göğsüme doğru düşüyor ama Ethan onu uyarıyor. "Klitorisini tokatlamamı istemiyorsan dik dur."

Doğruldu ve tekrar yerleştii anda ikinci bir parmak ekledim.

"Siktir," diye ciyaklıyor. "Bekle, bekle."

"Şşş." Başının üstünü öpüyorum. "Uslu dur, bebeğim."

Yavaşça hareket ediyoruz, ritmimizi buluyoruz. O önde, iki parmağıyla G noktasına bastırıyor, ben arkada, yavaşça girip çıkıyor ve dokunuşuna daha fazla baskı ekliyorum.

Çıglıkları yükseldikçe bacakları titriyor. Islaklığının sesi odada yankılanıyor.

"İşte böyle," diye fısıldıyorum. "Rahatla."

"Yapamam... Yapamam..." diye inliyor, nefesleri her saniye kıs alıyor. Tepesine bastırıyorum. Nazik davranıyorum ama sıkıca tutuyorum.

"Bırak," diye emrediyor Ethan. "Kendini tutuyorsun."

"Korkuyorum," diye inliyor. Kollarından biri yanına düşüyor ve aceleyle onu yerine koyuyor. "Lütfen... lütfen, bu çok fazla."

"Seninle ne istersem yaparım, şimdi bırak ve kendine gel."

"Oh Tanrım," diye inliyor.

Mükemmel bir uyum içinde içine daha sert bastırıyoruz, aynı zamanda karnının alt kısmına bastırıyorum.

Ethan, "Küçük pis bir sürtük gibi kendini ıslat," diye homurdanıyor.

Sonunda bırakıyor, orgazmı kalçalarından aşağı fışkırıyor ve ellerimizi kaplıyor.

"Siktir," diye inliyor. "Hayır..."

Sunabileceği her şeyi alarak devam ediyoruz. Aletim boxerımın içinde acı verici bir şekilde sertleşti ve sırtının alt kısmına doğru itmeye devam ediyorum.

"Şu haline bak," diye kıkırdıyor Ethan. "Kendini kendi dölünle kaplıyorsun.

Çok zavallısın."

İkimiz de ellerimizi çektiğimizde çığlık atıyor.

Saçlarından tutup onu benden uzaklaştırıyor ve ben de ağrıyan sikimi yumruklamak için çaresizce yatağa geri düşüyorum.

"Siktir," diye inliyorum sonunda kendimi kurtardığımda.

Ethan Jade'i dizlerinin üstüne çöktürür. "Sana hayatının orgazmını yaşattığımız için teşekkürümüz nerede?"

"Teşekkür ederim," diye pantolonunu indirdi.

Kıkırdıyor, eli bacaklarının arasına gelirken ona bakıyor. "Daha fazlasını istiyorsun, ha?"

"Evet. Evet, lütfen," diye yalvarıyor.

"Sırt üstü yat. Başını yeri kirlettiğin yere koy."

Bir saniye bile tereddüt etmedi ve yumruğumun içine doğru ittim, teslimiyeti benden daha iyi oldu.

"Çok iyi bir kız oluyorsun Jade. Devam et."

Sözlerim karşısında inliyor, eli sinsice klitorisini okşuyor. Doymak bilmiyor.

Başı yeri ıslattığı yerin hemen yanındayken Ethan dilini şaklatıyor. "İstedğim bu değildi, oyuncak."

Adamın botunun ucu yüzüne doğru ilerlerken gözleri açılıyor. Yanağına bastırıyor ve yüzünün diğer tarafı ıslak noktaya bastırılana kadar başını yana doğru zorluyor.

İnliyor, gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Dinlemediğin zaman böyle olursun. Özür diler misin?"

"Evet. Özür dilerim, Efendim."

"Eğer bir daha itaatsizlik edersen, bütün yüzünü buna bulayacağım, anlıyor musun? Seni ters çevirir ve yerdeki kendi dölünü yalatırım." Botu daha sert bastırıyor. "Yap. Sen. Anladın mı?"

"Evet," diye inliyor. "Evet, Efendim."

Gözlerim onun irkilen yüzünden klitorisini öfkeyle ovuşturan parmaklarına giderken nefes nefese kalıyorum, sikim boğuluyor. Artık bu konuda ihtiyatlı olmaya çalışmıyor. Bacakları ardına kadar açık, kalçaları inip kalkıyor.

"Aşağılanmaya bayılıyorsun, değil mi? Tam da bundan geleceksin, değil mi?"

"Evet...evet...evet..."

"Ama ikimiz de sana izin vermeden olmaz."

"Lütfen!"

"Lanet olsun Ethan," diye homurdanıyorum. "Beni öldürüyor."

Bana sırtıyor. "Elliot'ın hazır olmasını bekleyeceğiz. İsteddiği kadar uzun sürebilir."

Ayağa kalkıyorum, onun üzerinde dururken hâlâ kendimi ovuyorum. Gözlerini açıp yalvarıyor, "Lütfen, Elliot."

"Kıpırdama," diye homurdandım.

Ben patlayıp yüzüne boşalmak için eğildiğimde kendine dokunmaya devam ediyor. Bir kısmı Ethan'ın botuna, çoğu da yüzünün yere basmayan tarafına geliyor.

"Kahretsin," diye inliyor. "Lütfen... Boşalmam lazım. *Sana yalvarıyorum.*"

Ethan, "Küçük klitorisini ovala ve kendini küçük düşür, bebeğim," diye rasps. "Elliot'ın dölüyle kaplandığın için gel. Çizmelerimin altında olmaktan boşal."

Çıglık atıyor, kendini orgazm ederken gözleri başının arkasına kayıyor.

"İnanılmazsın," diye fısıldıyorum ona. "O kadar mükemmelsin ki."

Ethan onu bırakıyor, ben oturmasına yardım ederken başının hemen yanında duruyor. Botundaki dölleriime bakıyor ve Jade'e kaşlarını kaldırıyor.

"Orgazm olduğun için minnettar olduğunu göster bana."

Önce ona, sonra da çizmeye bakıyor ve küçük bir nefes alıyor. Olduğu yerde kıvranıyor.

"Oyuncak." Göğsünde bir gümbürtü var. Bunu yapması için bir *ihtiyaç*. "Yalayarak temizle. *Şimdi.*"

Hiç ara veremiyorum. Dört ayak üzerine kalkıp, kaygan amcığı tam görüş alanıma girdiğinde sikim tekrar sertleşiyor. Ve başını eğip kardeşimin botunu yaladığında, benimkinin geri düşmesine izin verdim.

"Siktir...Jade."

Daha fazla bekleyemem. Onu belinden tutup Ethan'dan uzaklaştırdım ve sırtını göğsüme yaslayarak üzerime yatırmadan önce yatağa oturdum.

Ağzı açık kalıyor, keskin bir nefes alıyor. Kardeşimin aksine, onun benim için bir şey yaptığını görmek istemiyorum. Sadece ona uyguladığım şeylerden dolayı çözülmesini izlemek istiyorum. Kontrolü bana bırakmasını ve istediğim her şeyi yapmama izin vermesini istiyorum.

Kalçalarını sıkıca kavrayarak yukarı doğru itiyorum ve nefesini kesiyorum. "Seni yakaladım bebeğim," diye kulağına homurdandım. "Uslu dur ve hareketsiz kal."

Onu becerirken hiç merhamet göstermiyorum, sadece saf şehvet. Başının omzuma düşmesine izin veriyor ve bu Ethan'ın tüm kıyafetlerinden kurtulduğunu görmemi sağlıyor.

O yaklaşırken arkama yaslanıyorum, ayaklarım yerde olacak şekilde yatağa uzanıyorum. Ve tabii ki Jade'i de yanıma alıyorum. Onu becermeye devam ederken sırtı önümde yatıyor ve Ethan bacaklarını tutup beline doladığında yavaşlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye pantolonunu indirdi. "Amını sikeceğim."

Başını iki yana sallar. "Elliot... o bunun için çok büyük."

Gülümsemesi başlı başına bir tehdit olarak algılanabilirdi. "Seni iyice gevşettik bebeğim. Şimdi tamamen ıslak ve rahatlamışsın."

"Merak etme," diye mırıldanıyorum kulağına. "Yavaştan alacağız. Eğer çok fazla gelirse, dururuz."

Ethan parmaklarını onun girişine doğru iterken başını sallıyor. Onu sikimin altında hissediyorum. Onu biraz daha gevşeterek yüksek sesle inlemesini sağlıyor.

"Bize doyamıyorsun, değil mi?" Kıkırdıyorum, başının yanını öpüyorum. "İkimizi de içeri al, bebeğim. Bunu bizim için yap."

Ethan'ın parmakları geri çekiliyor ve delinmiş ucu beni ürkütüyor. "Siktir," diye gülüyorum. "Bu şey garip hissettiriyor."

"Eminim iyi olacaksın kardeşim. Sadece kızımız gibi iyi bir oyuncak ol."

Şiddetle ittim, zar zor içeri girmeye başladığı için irkilmesine neden oldum. "Bana bundan daha azını söyleyen insanları öldürdüm. Dikkatli ol."

Tehdidime gülüyor ama ısrar etmiyor. "Ona odaklan," diye homurdanıyorum.

Ve yapıyor da. Ben başparmağım ile işaret parmağım arasında bir meme ucunu tutarken, o diğerini yalıyor, sonra Jade öylesine bitene kadar kemiriyor ki, onun içine girip daha da iyi hissetmesini sağlayabiliyor.

Ethan dibe vurduğunda hepimiz hareket etmeyi bırakıyoruz. "Başardın, oyuncak." Ona gülümsüyor. "İkimizi de alıyorsun."

Terliyor, başının arkası göğsüne bastırıyor ve Ethan ve ben yavaşça tekrar hareket etmeye başladığımızda, kalçalarını ritmimize uyduruyor.

"Sikeyim. Siktir, çok sıkı," diye homurdanıyor Ethan, sakinliğini kaybederek. "Siktir, bebeğim, bize karşı çok iyisin."

Onu övdüğünü duyduğumda ben de onun kadar şaşırdım, ama bize sunduklarından, bedeniyle yapmamıza izin verdiklerinden sonra, sanırım kardeşim de onun sunağına tapmaya hazır.

"Geleceğim," diye sızlanıyor Jade. "Bu çok fazla. Gelmem gerek."

Ethan klitorisini yavaşça ovarak vücuduna yeni hisler gönderir. "Yap şunu, Mi Cielo."

"Bizim için gel," diye bitiriyorum.

Ve bunu yaptığında, bu ikimizin de sonu olacak. Ethan homurdanırken başı göğsüne düşüyor, artık ona yetişemeyeceğim bir noktaya kadar hızlanıyor ve ben de onunla birlikte patlıyorum, ikimiz de kızımızı vermemiz gereken her şeyi almaya zorluyoruz.

Ethan gücünü kaybediyor ve ikimizin de üzerine düşüyor. "Ağır orospu çocuğu," diye hırıldıyorum. "Ayağa kalk."

Ama Jade kıkırdıyor, bir elini başının arkasına koyup siyah saçlarını okşarken aynı anda yukarı uzanıp yanağıma dokunuyor.

"Bu hayatımda yaptığım en çılgınca şeydi," diye pantolonunu indiriyor. "Şimdilik," diye mırıldanıyor Ethan onun göğüslerine doğru.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Siz ikiniz benim sonum olacaksınız." İkisi de beni göremese de gülümsüyorum.

Birdenbire, beni ezen ağırlıklarını umursamıyorum. Jade'in elini yanağımda, tenini tenimde hissedebiliyorum.

Onu bu kadar yakınımda tutabilirsem nefes almam gerekmez.

Onu tekrar yıkıyorum. Sonra onu bir battaniyeye sarıyorum, patlamış mısır yapıyorum ve en sevdiği film olduğu için yoğun bir aksiyon filmi açıyorum. Yanına oturduğumda bana sokuluyor ve kucağımdan patlamış mısır alıyor.

"Dublörülüğünü onun yapmadığını biliyorsun, değil mi?" diyor ilgiyle izleyerek.

"Yine de ona çok benziyor."

"Kahretsin, şu sürüklenişe bak."

"Bunu kolayca yapabilirsin." Saçlarını okşuyorum, televizyonu izliyorum. "Bu hâlâ yapmak istediğin bir şey mi? Dublörlük mü?"

Bana baktı. "Hatırlıyor musun?" "Elbette hatırlıyorum," diye homurdanıyorum.

Omzuma yaslanıyor, tereddütlü. "Bilmiyorum. Sanırım içinde araba olan her şey olur."

"Banka soymak gibi mi?"

Gülüyor. "Evet, aynen öyle."

İkimizin de telefonu bipledi. Ethan grup sohbetinde.

Ethan: Mi Cielo, bana bir enerji barı getir lütfen. Çılgınlıkların beni bütün gece müzik yazmaya zorlayacak.

Ethan: Bana doğru sürünmeni istiyorum. Dişlerinin arasında tutarak.

Gözlerimi deviriyorum. Adamın sınırı yok. Jade inliyor, ayağa kalkacakmış gibi kaymaya başlıyor, ama ben ona mesaj atarken bir kolumu beline doluyorum.

Elliot: Kendine iyi bak, pislik. Hiç duydun mu?

Ethan: Seninle mi konuşuyorum?

Ethan: Bebeğim, gel ayaklarımdan dibinde dinlen.

Kalçaları kayıyor ve sözlerinin onu tahrik ettiğini biliyorum.

"Zorunda değilsin, aşkım. Ve eğer onunla oynarsan, daha sonra bana geri gelmeni istiyorum, böylece seninle biraz daha ilgilenebilirim."

Ethan: Kedim için güzel bir kuyruğum var.

Jade tekrar bana bakıyor, gözleri parlıyor. "İstiyorum ama çok yorgunum ve yarın için biraz uyumam gerektiğini düşünüyorum."

Elliot: Siktir git diyor.

"Elliot," diye homurdanıyor. "Bu gerçekten gerekli miydi?" "Ne?"

Telefonuna yazıyor.

Siktir git demedim. Sadece yorgunum ve sanırım biraz uyumam gerek. Yarın mı?

"Zengin olduğumuzda," diye fısıldıyorum ona, "o zaman çıplak vücuduna para atabilir. Biz de sana gezegendeki tüm evcil tavşanları alırız."

O kadar sert gülüyor ki homurdanıyor ve bana daha yakın olması için onu daha sıkı kavramamı sağlıyor.

"Yarın için nasıl hissediyorsun?" Saçlarının uçlarıyla oynayarak sordum. Sonunda onu saçlarını tarayacak ve bukleleri için biraz saç köpüğü sürecektir kadar hareketsiz tutmayı başardım. Sonra da gece için ördüm.

"Biraz endişeliyim," diye itiraf ediyor.

"Bu şimdiye kadar yaptığımız en büyük iş. Kesinlikle şakası yok."

"Beni korkutan bu değil. Ethan ve Kay'e parayı taşıyacakları konusunda güveniyorum.

yeterince hızlı. Yaptığım minibüse güveniyorum ve bir sürücü olarak yeteneklerime güvenim tam. Kasayı açacağın konusunda bile sana güveniyorum ve" duraksıyor, bir patlamış mısır alıp baş ve işaret parmakları arasında eziyor, "o kızı parmağında oynattığını biliyorum. Beni endişelendiren de *bu*."

Ben bir şey söylemeyince iç geçirdi. "Onu daha öpmedin mi? Siktin mi?"

"Geçen gün bunların hiçbirini bilmek istemediğini söylemiştin."

"Ama şimdi istiyorum. Ona ne yaptığını bilmek istiyorum."

Başımı kanepeye yaslıyorum ve önümüzde oynamaya devam eden film yerine tavana bakıyorum. İnsanlar şimdi birbirlerine ateş ediyor. Bir araba kovalamacası var ve silah sesleri ve lastik gıcırtiları sinirlerimi bozmaya başlıyor. Yarın için kötü bir alamet gibi geliyor.

"Onu becermedim. Ve onu öpmedim."

Bir an için nefesi kesilmiş gibi görünüyor. "Yani, gerçekten alay kartını oynuyorsun."

"Evet. Ona asla vermeyeceğim sözler veriyorum. Ciddiymişim gibi ona iltifat ediyorum ama tek düşünebildiğim sen ve evde beni nasıl beklediğin. Seni yatağında, Ethan ve benim aramda düşünüyorum. Ve seni becerirken ne kadar iyi hissettiğimi düşünüyorum. Bedenim onunla, ama aklım sürekli *Jade, Jade, Jade diye* bağırıyor. Hayatım boyunca beynim hep bunu haykırdı."

Başka bir hayal kırıklığına hazırlanarak derin bir nefes alıyorum. "Benim için ne kadar önemli olduğunu düşünüyorum. Sana aşık olduğumu."

Tamamen durdu.

*Hadi, Jade. Ver onu bana. Üç
basit kelime.*

Tek ihtiyacım olan bu.

"Ona hiçbir parçanı vermemen beni daha iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

Ve ben bittim.

Bir kez daha dayanabilirim sanmıştım ama dayanamıyorum.

Ayağa kalkarken onu şiddetle üzerimden itiyorum, patlamış mısır yere düşüyor.

"Ne oluyor lan?" diye tıslıyorum etrafımda dönerken. "Ne...

Neden?" Panik içinde doğruluyor. "Ne? Ne dedim ben?"

"Söylemediğin şey bu Jade. Neden yapamıyorsun?"

Ne demek istediğimi anlamış görünüyor, yavaşça ayağa kalkıyor. "Elliot." Sesindeki özür beni öldürüyor. İçimdeki küçük ateşi söndürdü.

Boğazımın daraldığını hissederek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ethan'a her zaman onu sevdiğini söylüyorsun."

"Biliyorum, ama-"

"Neden ben değil?" Törpüledim. "Lütfen Jade. Senin için her şeyi yaparım. Sana sahip olmak için elimden gelen her şeyi *yaptım*. Verecek başka bir şeyim yok. Bunu anlıyor musun? Sen benim her şeyimsin. Tanrı aşkına, seni kardeşimle paylaşıyorum. Başka ne yapabilirim ki?"

Bir adım geri atıyor ama ben elini tutuyorum. "Hayır. Bu sefer konuşmadan kaçamayacaksın. Kendimi bildim bileli sana umutsuzca aşık olduğum gerçeğiyle yüzleşeceksin ve bana nasıl hissettiğini söyleyeceksin. Sen aynı şeyi hissetmesen bile. Beni asla Ethan'ı sevdiğin gibi sevemeyeceğini söylemek için bile olsa."

"Neler oluyor?" Kardeşimin sesi odada yumuşak bir şekilde yankılanıyor.

Gözlerim ona kayıyor. Üstsüz, kulaklığı boynunda ve kablosu yanından sarkıyor.

"Bundan kaçamazsın Jade," diyorum ona. "Lütfen,

Elliot. Yapamam... Bunu yapamam."

Bir adım daha geri atmaya çalıştığında diğer elini tutuyorum. Bu onun girişimini gerçekten durdurumuyor ve ben de mücadele edemeyecek kadar yorgunum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, iki eli de benim ellerimde. "Eğer bu geceyi seçmeye karar verdiysen, öyle olsun. Ama kendimi tekrar tekrar incitmeyeceğim.

tekrar tekrar sevgini istiyorum. Artık bunu yapamam." Yutkunuyorum, bakışlarım düşüyor. "Çok acı veriyor."

"Bunu yapamam," diye biraz daha panikler. "Lütfen, bu o kadar basit değil." "O haklı, Mi Cielo. Sen haksızsın ve o da senin nasıl hissediyorum."

"Yapamam." Burnumu çekince başımı kaldırdım. Ağlıyor ama durmuyor.

Ben.

"Ethan'ı istiyor musun? İstedğin bu mu? Eğer gerçekten istediğin buysa, o zaman

İkinizi rahat bırak Jade. Hayatım boyunca hep onun peşinden geleceğimi bilmektense bunu tercih ederim. Sevdiğin bir kardeşin ve tahammül ettiğin başka bir kardeşin var."

"Değil... Lütfen... Yapamam," diye hıçkırıyor. "Gerçeği istiyorum."

"Elliot, ben..."

Gözlerimin içine bakarken zaman duruyor, çok fazla suçluluk duygusu ortaya çıkıyor. Gözbebeklerinin etrafındaki yeşim rengi koyulaşüyor, ellerinin titremesine neden oluyor.

Kalbimi kırmasını bekliyorum. Buna hazırım.

Ancak bundan sonra söyleyeceklerini kesinlikle beklemiyorum.

"Babanı ben öldürdüm, Elliot." Cümlenin sonunda boğuluyor, sonra nefes nefese kalıyor. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Seni seviyorum. Sana aşığım ama yaptığım şeyin suçluluğuyla yaşarken bunu sana nasıl söyleyebilirim?"

Kıçımın üstüne düştüm, ağzım açık kaldı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ethan yaklaşp elini omzuna koymaya çalışıyor ama Ethan onu omuz silkerek elimden kurtulup uzaklaşıyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Özür dilerim. O-" Gözleri vahşi, kardeşimden bana bakıyor. "Beni incitti." Koridoru işaret ediyor. "Bana saldırdı... ve ben... aman Tanrım, çok üzgünüm. Birine anlatmaya çalıştım."

Bizi uzak tutmak istercesine avuçlarını önüne koyarak yürümeye devam ederken hiçbir şey söyleyemiyorum. Sadece onu izliyorum... şok beni donduruyor.

"Annen," diyor Ethan'a. "O bana inanmadı. Ve Vickie... Lea... okulda... kimse bana inanmadı." Hırıltılı bir şekilde nefes almaya çalışıyor ama sanırım Ethan da ben de tepki veremeyecek kadar bitmiş durumdayız.

"Lütfen." Nefes almak için verdiği mücadele göğsüme bir ağırlık yüklüyor. "Lütfen, bunu yapmak istememiştim. Bir kez yaptı ve tekrar denediğinde..." Durdu.

Koridoru işaret ederek, sanki sahneyi yeniden izliyormuş gibi yuvarlak gözlerle kanepeye bakıyor.

"Beni okula bırakır mısın diye sormaya gelmiştim. Babam erkenden işe çağırılmıştı. Ve siz çoktan gitmişsiniz. Joel beni içeri sürükledi ve tekrar denedi. Kimsenin beni kurtarmak için burada olmadığını söyledi... Daha ileri gitmek istedi... Ben sadece..." Başını iki yana sallayıp ön kolunu kızarmış burnuna sildi. "Onu korkutmak için silahını aldım. Bunun için kavga ettik ve silah ateş aldı. Ben... Bilmiyorum, belki de bilerek yaptım. Sadece beni yalnız bırakmasını istedim."

Sırtı duvara çarpıyor. Köklerini tutarken dizlerini göğsüne çekerek aşağı kayıyor. "Sadece beni yalnız bırakmasını istedim."

Ethan ona yavaşça yaklaşırken ona bakıyor, vahşi bir canavara doğru ilerleyen biri gibi elini önüne koyuyor.

"Annen tam olay olurken ön kapıyı açtı," diyor ona. "Ve onun ne yapmaya çalıştığını, benim yırtık kıyafetlerimi görünce, cesetle ilgileneceğini söyledi. Arabasına koyup gitti, bana da evi toplamamı söyledi." Başını sallıyor. "Bir daha geri dönmedi."

Kendini açıklamaya çalışmaktan vazgeçer. Başlı dizlerinin üzerine düşer ve kollarını bacaklarının etrafına sarar.

Sessizlik sonsuza dek uzanıyor. O, oturma odasını mutfaktan ayıran duvara yaslanmış. Ben kanepenin yanında yerdeyim. Ethan, aramızda, ayakta ve ne yapacağını şaşırılmış bir halde.

Film arka planda oynamaya devam ediyor. Jenerik bitene kadar sessiziz.

Ethan'ın bakışları benimkilerle kesişiyor, yüzü hüznle çarpılmış. Ben de öyle görünüyor olmalıyım.

Jade babamı öldürdü.

Tacizci, boktan babam arkadaşşıma tecavüz etmeye çalıştı. Görünüşe göre birden fazla kez.

Kimse ona inanmadı, o da meseleyi kendi ellerine aldı.

Sanki sonunda hayat bana yeniden nefes vermiş gibi, derin nefesler alarak ve saçlarımı terli alnımdan silerek ayağa kalkıyorum.

Ona doğru yürüyorum, titreyen bedeninin önünde çömeliyorum ve bir elimi başının arkasına koyuyorum. İrkiliyor, inliyor.

Sırtının hıçkırıklardan titremesi durana kadar öyle kalıyorum. "İlk seferinde," diye törpülüyorum. "Ne zaman oldu?"

Başını kaldırmıyor, dizlerine bakarak konuşuyor. "On dokuzuncu doğum günün. Ben son sınıftayken."

Ethan elini yüzüne silerek, "Kahretsin," diye homurdanıyor. "Biz buradaydık. Tam *buradaydık amina koyayım*."

"Ve sonra?" Jade'e yumuşak bir sesle, saçlarını okşayarak söylüyorum.

"Kimsenin bana inanmayacağını söyledi. Ve haklıydı. Kimse inanmadı."

Çıglık atmamak için elimden geleni yaparak yumruğumu ağzıma bastırıyorum. Onun için, onunla birlikte ağlamak istiyorum. Keşke bana söyleseydi. Bunu yapmadığı için onu suçlamıyorum ve anlıyorum. O benim babamdı. Ama bilseydim, onu kendim öldürebilirdim.

"Peki ne zaman oldu? İkinci kez." Sesim titriyor.

"İki ay sonra. Mayıs ayında. Baban ve Ethan'ın annesinin kaybolduğu gün. Benim yüzümden oldu."

Ethan'a bakıyorum. Başparmağı dudaklarını okşuyor, dirseği göğsünün üzerindeki koluna dayanıyor. Bana başını sallıyor ve biliyorum ki o da benim söylemek istediğim şeyin aynısını ona söylemeyi düşünüyor.

Ben de öyle yapıyorum.

"Teşekkür ederim Jade."

Kafasını kaldırdı. Ağlamaktan gözleri kızarmış, yüzü şişmiş. "Ne?"

"Hepimizin yapmak istediği ama asla cesaret edemediği şeyi yaptığınızı için teşekkür ederiz."

"Ben... babanı öldürdüm."

Alaycı bir kıkırdama kaçıyor benden. Sanırım şok geçiyor. Sonunda. "Beni bodruma kilitleyen ve kemerinin tokasıyla bana vuran adamı mı kastediyorsun?"

Gözleri göğsümdeki yara izlerine takılıyor.

"Babamla annesinin arasına girmeye çalışırken Ethan'ı bayıltan adam mı?"

Kaşları çatılır, gözleri daha fazla yaşla dolar.

"Bahsettiğimiz adam bu Jade. Yaşamayı hak etmiyordu. Özellikle de senin isteğin dışında sana dokunduya. Ortadan kaybolması hiç umurumda olmadı. Bu konuda mutluydum."

Başparmağımla bir damla gözyaşımı sildim. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Ethan'a bakmadan önce yavaşça başını sallıyor ve Ethan onun diğer tarafındaki kamburunun üzerine çöküyor.

"Annen o gün Sawyer'ı aradı," diye açıklıyor. "Ondan yardım istedi ve olanları ona anlattı." Bakışları düşüyor. "Bana şantaj yaptığı şey buydu. Aralık ayına geldiğimizde annenin geri dönmeyeceğini biliyordum. O gidince başka tanık kalmadı. Sawyer eğer istediğini yapmazsam... hikayenin istediği versiyonunu anlatabileceğini söyledi."

Tekrar başını kaldırıp kendi gözyaşlarını sildi. "Ne yapacağımı bilemedim. Beni korkutmasına izin verdim." Başını iki yana sallıyor. "Ben güçlü değilim. Sadece rol yapıyorum. Ben zayıfım. Her seferinde kaderimi başkalarının belirlemesine izin verdim. *Bu* yüzden kaçtım. Çünkü Sawyer'ı yakaladığında sana söylediğini düşündüm. Para hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babana ne yaptığımı bildiğin için evime geleceğini sanmıştım. Ne kadar korkağım."

"Hey, hey." Yüzünü avuçlarının arasına aldım. "Olanlardan sonra hala burada olman, güçlü durman ve yaşamaya devam etmen, seni dirençli yapan şey bu. Başına gelenler seni tanımlamıyor. Başkalarının sana dayattığı şey senin kim olduğun değil. Kim olduğuna sen karar verirsin, aşkım. Her şey sana bağlı."

Ethan, "Sawyer annemden kurtulduysa hiç şaşırmam," diye itiraf ediyor. "Bu onun hikayesi için daha iyi oldu." Titrek bir nefes alıyor. "'Gitti ve bir daha geri dönmedi' hikayesine hiç inanmadım. Bu onun yapacağı bir şey değil." Elini Jade'in dizine koyuyor. "Başta sana inanmadığı için üzgünüm. Biz inanıyoruz."

Jade dudaklarını sıkıyor, burnu seğiriyor. "Beni yine ağlatacaksınız."

Bakışları Ethan'dan bana atlıyor. "Seni seviyorum, Elliot." Kalbim duracak gibi oluyor. "Tekrar söyle," diye mırıldanıyorum.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Asla seçim yapmayacağım. Seçemem. Ve sen ikinci değilsin, çünkü sana da en az ona aşık olduğum kadar aşığım. Kalbimde ikiniz için de fazlasıyla yer var."

O gece yatakta onu bekledik. Oturma odasında bir şeyler aramaya devam ediyor ve sonunda bize katıldığında, ikimizin arasına sırt üstü yerleşerek bize iki kolye gösteriyor.

Her biri bir Lego parçası. Kavisli bir ucu olan bir dikdörtgen.

"Böyle birbirine tutturuyorlar, bak." Onları bir araya getiriyor ve parçalar bir kalp oluşturuyor. Onları çözüp bize veriyor. "Artık ikinizin de kalbimin eşit bir parçasına sahip olduğunuzu biliyorsunuz."

İkimiz de birbirimize bakarak kolyelerimizi alıyoruz.

"Evet, onu takmıyorum," diye kıkırdıyor Ethan.

"Bu şey çok çirkin Jade. Bu ne lan?"

Hepimiz bir kahkaha patlattık.

"Sizler çok acımasızsınız," diye gülüyor.

Benimkini Ethan'a veriyorum ve o da iki parçayı da yatağının başucuna koyuyor. "Kalbinin bir parçasına sahip olduğumuzu biliyoruz. Bize bunu giydirmene gerek yok. Özellikle de bu kadar çirkinse."

"İyi geceler." Esniyorum, Jade'i belinden tutup kendime doğru çekiyorum, sırtı göğsüme dönük.

Diğer tarafta Ethan ona bakıyor, bir eli kalçasında ve alnı neredeyse onunkine değiyor.

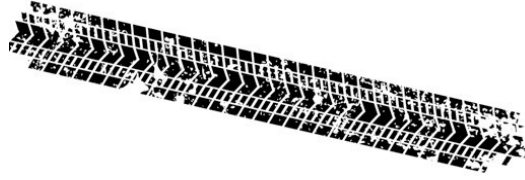
Sessiz odada Jade'in sesi çok net duyuluyor.

"Yarın bir şey olursa... Seni seviyorum."

Kalbim küt küt atıyor ve Ethan'ın da bunu hissettiğini biliyorum çünkü kalçasındaki eli sıkılaşıyor.

"Sizi seviyorum. İkinizi de" diye cevap veriyor.

Derin bir nefes alıyorum. Yarın her şey yolunda gidecek. Her şey planladığımız gibi sorunsuz ilerleyecek. "Sizi seviyorum çocuklar."

Güller - Uyanıyorum

Ethan kamyonetini aylar önce bulduğumuz terk edilmiş deponun arkasına park etti. Silver Falls ve Stoneview arasındaki otoyolun hemen dışında, milyarder kasabasına Silver Falls'tan daha yakın.

Kay'le burada buluşacağız, arabalarımızı bırakıp minibüse bineceğiz. Soygundan sonra minibüsü burada bırakıp iki arabaya ayrılacak ve kardeşlerin evinde buluşacağız.

Kay çoktan gelmiş, kollarını kavuşturmuş, şık siyah Mercedes A Class'ına yaslanmış. Kurtlarla anlaşma yaptığında kendisi için aldığı bebek.

"Güzel bir araban olduğunu hep unutuyorum," diyor Elliot biz dışarı atlarken. "Kasabamızdaki kendi kendini yetiştirmiş kadınlar çok para kazanıyor, değil mi?"

Erkek arkadaşına kaşlarını kaldırdı.

"Emma artık Range Rover kullanıyor. Biliyor muydun?" "Ne? Lanet bir Rover mı?"

"SE de. O şey en az yüz bin dolar eder."

Kay'in ağzı bükülür, belli ki mutsuzdur. "Bunu kendisi almış olamaz. Birisi onun için almış olmalı. Ve hayatım üzerine bahse girerim ki bu kişi ona bizim hakkımızda bilgi veren kişiyle aynı kişi."

"Lucianolar mı?" Elliot öneriyor.

Boğazımı kaşıyorum. "Yapmamız gereken şeye odaklanıp, lanet olası bir bankayı soymayı bitirdikten sonra Emma Scott'ın arabası hakkında konuşabilir miyiz?"

Ethan yanımda kıkırdıyor, elimi tutuyor ve sertçe sıkıyor. "Saat 8:30."

Kay başparmağının ucuyla alt dudağını sıyrıyor, hâlâ düşüncelere dalmış durumda. "Minibüste planın üzerinden geçeceğiz. Hadi gidelim."

Silver Falls'a dönmek için otoyola çıktığımızda yine konuşuyor.

"Pekala, planın üzerinden son bir kez daha geçelim. Kameralar 9:30'a kadar kapalı olacak ama banka 9'da açılacak. Elliot, tam 9'da içeri giriyorsun. Natasha vardiya müdürü. Son birkaç aydır yaptığın çalışmaların karşılığını o zaman alman gerekiyor. Seni kasaya götürmesi için onu ikna et. Bodrumdaki yangın çıkışını da açtığınızdan emin olun. Carla'nın bize gösterdiği resimlerden hatırlıyorsun. Arka kapı kasadan çok uzakta değil, bu yüzden ondan sonra Natasha ile başka bir yere gitmeniz gerekecek. Ethan ve ben 9:15'te orada bekliyor olacağız. Ne bir dakika erken, ne de bir dakika geç. Anlaşıldı mı?"

İki adam arkada oturuyor ve ben aynaya bakıyorum. Elliot zaten bana bakıyor. Göz kırıyor. "Çok net, patron."

Midemdeki huzursuzluğa rağmen ona gülümsüyorum. "Carla kim?" diye soruyorum.

"Eskiden Kings'in bir parçasıydı. Çocuklarıma çok bakardı. Sonra bir bankada işe girdi ve ben de onu işten çıkardım. Bana borcu vardı, bu yüzden yardım ediyor. Bize işin yapıldığını ve kameraların kesildiğini söyleyen oydu."

Başımı sallıyorum, gözlerim tekrar yolda.

"Ethan," diye devam ediyor Kay. "Parayı taşımak için senin ve benim tam on üç dakikamız olacak. Önce bütün parayı çantalara koyacağız. Ben ilk ikisini güvenlik kapısından dışarı çıkaracağım ve sen diğerlerini getirirken nöbet tutacağım. İleri geri yapmaya devam edeceksin. Taşımanız gereken 18 çanta kalacak. On üç dakika. Anlaşıldı mı?"

Başını koltuk başlığına yaslıyor ve aynadan bana gülümsüyor. "Anladım."

"Jade, tam olarak 9:28'de yerinden ayrılmanı istiyorum. Bir minibüsün bankanın önünde beklemesine kesinlikle izin vermeyeceğiz, yoksa polisler hemen peşimize düşer. Elli dokuz saniye, bu da bize tüm çantaları minibüse koyup gitmemiz için bir dakika bırakıyor. Sorusu olan var mı?"

"Çantaları minibüse koyduğunu kimse görmeyecek mi?" Ellerim direksiyonun etrafında sıkılaşıarak soruyorum.

Midem bulanıyor, başım dönüyor. Bu, herhangi birimizin yaptığı en tehlikeli iş çünkü Kuzey Kıyısı'nda değil. South Bank üzerinde hiçbir kontrolümüz yok. Oradaki insanlar NSC ya da Kings'ten değil ve fark ettikleri ilk olağandışı şeyde polisi arayacaklar.

Bir daha asla polislerle uğraşmak istemiyorum.

"Kapı bir arka sokağa açılıyor. Minibüs tam olarak oraya sığacak boyutta ama kameraları var, bu yüzden 9:30'dan önce gitmemiz gerekiyor."

Ayaklarının dibindeki plastik bir torbayı karıştırıyor ve içinden dört maske çıkıyor. Basit kar maskesini kendine saklıyor, sonra bize diğerlerini gösteriyor. Bir tanesi Çılgık filmindeki gibi bir maske. Bir tanesi göz yerine yeşil çarpı işaretleri olan ve kocaman yeşil bir gülümsemesi olan türden.

"Elliot yeşil olanı alır ve hayalet maskesini Ethan'a uzatır.

Bir seri katil için ne kadar uygun.

Kay, kulakları olan siyah deri bir maskeye bakarken başını yana eğiyor. Bir kedi yavrusu maskesi.

"Ne oluyor lan?"

"Bu Jade için." Ethan gülümsüyor ve gözlerimiz aynada tekrar kesişiyor.

Bir uyarılma dalgası vücuduma yayılıyor. Beni küçük kedisi gibi giydiriyor.

"Kimse bizi görmeyecekse neden maskeye ihtiyacımız olsun ki?" Ben soruyorum.

"Bu her ihtimale karşı. Herkesin telefonunda 9:30'a ayarlanmış bir alarm olmasını istiyorum. Çaldığında hala bankadaysak, maskelerinizi takacaksınız. İkinci bir düşünce yok, soru sormak yok."

Çantadan başka bir şey alıyor. Üç silah. Sanırım onunki zaten üzerindeydi. "Eğer 9:30'da oradan çıkmazsak, bu işi North Shore yöntemiyle yapacağız. Herkes yüzüstü yere yatacak ve bankayı ön kapıdan terk edeceğiz. Jade, eğer 9:29'da çıkmazsak, maskeni takıp ön kapıya gitmeni ve bizi orada beklemeni istiyorum. Çantalarla dışarı çıkacağız. Bu polisler demek. Bu da bize güzel yarış yeteneklerini göstermen demek. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Anladım."

Güven verici bir elini kalçama koyuyor. "Ama böyle bir şey olmayacak. Merak etme."

Bana dokunması garip hissettiriyor. Son zamanlarda bana iyi davranıyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. Çünkü hepsinin rol olduğunu biliyorum.

"Parayı aklamak için planın nedir?" Elliot soğukkanlılıkla soruyor ama bunun iyi düşünülmüş bir soru olduğunu biliyorum. Zamanlaması mükemmel.

Ethan ve benimle haftalardır bu konu hakkında konuşuyordu ve bunu doğru zamanda yapacağından emin olmak istiyordu. Şimdi o an. Kay soygundan önce hiçbirimizi kaybetmeyi göze alamaz yoksa planı boşa gider. Her şeyin yolunda gitmesini istiyorsa ona cevap vermek zorunda.

Camdan dışarı bakmadan önce dikiz aynasından Elliot'a bakıyor.

"Stoneview'de satılık bir ev var. Tüm paramızla satın alacağım. Sonra satacağım ve kârı bölüşeceğiz. Tek yer orası paranın nereden geldiği umurlarında değil."

"On milyon Stoneview'de bir ev almak için yeterli olacak mı?" Elliot'ın sesi mutlu gelmiyor. O kasabaya boşuna *milyarderler kasabası* denmiyor.

"Ben aptal değilim, Elliot. Ne yaptığımı biliyorum. Gelecek ay bir açık artırmada satılacak. Sahibi hapse girdikten sonra hükümet tarafından el konuldu. Bizim için biraz daha ucuza gelir. Onu alacağım, merak etme. Altı ay kadar bekleyip tekrar satacağım. Herkesin elinde temiz faturalar var." Bana bakıyor. "Sana da."

"Ne?" Ağzım uyuştı. "Payım bende mi kalacak?"

Bir süre bana baktı. "Evet, erkek arkadaşların beni ikna etti. Payını alacaksın, eksi elli bin."

"Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "O parayı ben çalmadım. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Bunu istediğin kadar söyleyebilirsin. Sawyer senin evinde olduğunu söyledi. Onu görmüş ve Kurtların bize para aktarmak için kullandıkları çantanın içinde olduğunu söyledi. Sawyer'la Billie'ye tuzak kurduğunuzda onu aldığını biliyorum."

"Sawyer *beni* Billie'ye tuzak kurmaya *zorladığında*. Ben istemedim." Ağzımı sıkı tutuyorum, dişlerim gıcırıyor. Şimdi tartışmanın sırası değil.

Kayla tekrar konuşmak üzereyken sözü kesilir. "Parayı çalan benim."

Öyle sert fren yaptım ki, hepimiz kemerlerimizde boğulduk. Silver Falls'un girişinde, otoyolun hemen dışındayım ve biri minibüsün yanından geçerken korna çalıyor. Kenara çekiyorum, kulaklarım çınlıyor.

"Ne?" Arkamı döndüğümde sızlanıyorum.

Ethan'ın gözleri kalçalarında, elleri maskesinin etrafında kenetlenmiş.

"Parayı ben çaldım," diye tekrarlıyor.

"Bana bak, Ethan. Bana *bak!*"

Öyle yapıyor, pişmanlık gözlerini dolduruyor. Başımı sallıyorum, zar zor konuşabiliyorum. "Neden?"

Şu anda hissettiğim ihaneti gösterecek herhangi bir duygu bulamıyorum. Kelimelere dökmek bile çok zor.

"Bunu neden yaptın? Neden..." Kalın kalın yutkunuyorum, zar zor konuşabiliyorum. "Neden benim düşmeme izin verdin?"

"Sana yardım etmek için aldım. Sawyer'ın sana bir şeyle şantaj yaptığını biliyordum. Garip davranmaya başladığın anda anladım. Billie'yi sebepsiz yere dövmen mi? Sawyer'la çıkmak? Bu sen değilsin. Ona tuzak kurmak mı? Sen bunu asla yapmazsın."

Uzaklara ve pencereden dışarı bakıyor. "Tehlikedeydin ve bu boktan kasabadan gitmeni istedim. Sen ve onun Billie'ye tuzak kurduğunuz gece, siz yatmaya gittiğinizde ve ben Billie'nin eve dönmesine yardım ettiğimde... Volkov'un parasını ve Elliot'ın dolandırıcılığının yarısını aldım. Çantayı senin evine ve annenin yatağının altına koydum."

Başının arkasını koltuk başlığına vurur. "Sawyer'ın onu senin evinde arayacağını fark etmemiştim. Onu buldu ve muhtemelen onun için sakladığınızı düşünerek oraya bıraktı. Onu aynı gün yakaladık, sonra birkaç hafta boyunca ona işkence ettik ve seni otobüsün altına attı, seni hain gibi göstermek istedi, böylece yaşamasına izin verecektik. Elliot ve ben o gün bunu almaya geliyorduk. Bu yüzden kaçmana yardım ettim. Onu sana vermek istedim ama Elliot'ın haberi olmadan geri dönüp almamın bir yolu yoktu. Bu yüzden sana yardım ettim ve... gitmiştin."

"Ne yaptın?" Kay tıslıyor, arkasını dönüyor. "Gitmesine yardım mı ettin?" Elliot'a döner. "Bunu biliyor muydun? Param hangi *cehennemde*?"

"Jade'in evinde parayı bulana kadar bilmiyordum. Ethan bana her şey o zaman."

"Biliyor muydun?" Nefes nefese kaldım.

Bana bakıyor ama Kay'e cevap vermeye devam ediyor, her seferinde bir sorunu çözüyor. "Ve sakın ol, olur mu? Paran benim evimde. Geri vereceğim. I

Sana söylemedim çünkü kardeşime zarar vermeni istemedim."

"Lütfen," diye homurdandı Ethan. "Kay'e söylemedi çünkü bunu benim başıma kakmak istedi." Bana bakıyor, siyah gözleri ruhumu bedenimden emiyor. "Bu yüzden iyi bir çocuk olup seni aramasına yardım ettim, buradan uzakta daha güvende olduğumu bildiğim halde. Böylece seni geri getirdiğimizde seninle konuşmayacaktım ve o da hayatı boyunca seni kendine ait kılma planına devam edebilecekti."

Ben araya girmeden." Elliot'a döner. "Beni korumak mı? Buna *şantaj* denir, göt herif."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, köklerimi tutup çekiyorum.

"Siz ikiniz kafayı yemişsiniz," diye tıslıyor Kay.

"Beni dövmesini izledin!" Bağırđım. "Hiçbir şey söylemedin!" Ve sonra gerçek ortaya çıkıyor, kalbimi kırıyor.

Ethan pişmanlığını belli etmeyen bir ses tonuyla, "Korktuğunda seni uysal tutmak daha kolaydı," diye itiraf ediyor. Gözleri tekrar bana dönüyor. "Ve bunun için kendimden ne kadar nefret etsem de, seni Elliot kadar yakınımnda istedim."

"Orospu *çocukları*."

İkisi de bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyorlar. Haklı olduğumu biliyorlar. Bana ihanet ettiler. Kendilerini savunacak hiçbir şeyleri yok.

Bunca zaman beni manipüle ettiler. Akıl sağlığını bozdular ve kalbimi çaldılar. Ve şimdi tam da onların istediğı gibiyim: onlarsız bir hiçim.

"İkinizden de nefret ediyorum," diye törpüledim.

Kay başını sallıyor, belli ki hayal kırıklığına uğramış. Telefonunu kontrol ediyor ve gözlerindeki acıma duygusu yerini her zamanki karanlığa bırakmadan önce bana bakıyor.

"Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Yola geri dönmeliyiz," diyor bana. "Değerli zamanımızı boşa harcıyoruz."

"Paramı aklamıyorsun," diyorum ona. "Burada işimiz biter bitmez gidiyorum." Sevdiğim iki adama bakıyorum. "Bu sefer temelli."

ELLIOT

Sevimli Kız - Diggy

Graves

Bana ait bile olmayan bir takım elbise giymiş ve çatlamış kalbimi de yanımda sürükleyerek bankaya giriyorum.

Ethan ve ben iyi insanlar değiliz. Bu lanet sırrı saklayarak yaşayabilir ve ölebilirdik. Ama hayır, duygularını bu işe karıştırmak zorunda kaldı, suçluluk duygusunun onu ele geçirmesine izin verdi ve şimdi Jade en başa döndü, bizden nefret ediyor.

Lanet olası pislik.

Belki ikimiz de pisliğiz. Belki de Kay'e bunca zamandır paranın bizde olduğunu söylemeliydik.

Elbette, yalanımız yüzünden acı çekmesini izlemek acı vericiydi. Elbette bunun için kendimizden nefret ediyorduk. Özellikle de Ethan'dan.

Ben mi? Bu bana ona şantaj yapabileceğim bir şey verdi ve Jade'in korkmasını, hayatı için endişelenmesini ve korunmaya ihtiyaç duymasını sağladı. Her şey benim için mükemmel çalıştı.

Tekrar söylüyorum, ben iyi bir adam değilim. Jade'i kendime saklamak için o kadar kötü şeyler yaptım ki, bir tanesi bile benim için dengeyi bozmadı. Dürüst olmak gerekirse, kafamdaki *vicdan/bencillik* terazisinin iyi çalıştığını sanmıyorum.

Şimdi kız arkadaşımın benden nefret ettiğini bile bile bu soygunu yapmak zorundayım.

Muhtemelen artık kendini kız arkadaşımız olarak bile görmüyordur.

Parayı ve gitmemi istiyor.

Korkuyorum.

Bu sefer onu elimde tutmak için yapacağım şeylerden korkuyorum. Hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğiz. Ethan da ben de bunu biliyoruz.

Ama Jade'i esir olarak istemiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Oyun tarzımızı, birbirimizle ilgilenme şeklimizi seviyorum. Biz bir aileyiz ve o bizde huzur bulmalı. İhanette değil.

"Günaydın efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Gişedeki bankacı beni tepeden tırnağa inceleyerek ısıll ısıll gülümsüyor.

Bahse girerim takım elbise içinde çok güzel görünüyorumdur. Sarı saçlar, mavi gözler, keskin çene. 1.80'lik vücudum önündeki tüm manzarayı kaplıyor.

Keşke benim nasıl bir canavar olduğumu bilseydi.

"Natasha Saint'i görmeye geldim." Onun için ne kötü bir isim. Bu kız sapkınlık için yanıp tutuşuyor. Son birkaç haftadır oynadığım şey buydu. Sabırlı olursa tüm karanlık hayallerini gerçekleştirme sözü.

"Elbette. İsminizi alabilir miyim, efendim?"

"Hayır." Sırıtiyorum, sonunda ısrar etmenin bir anlamı olmadığını anlayıp arkaya gitmeden önce sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

Beklerken etrafıma bakıyorum, her yerde kamera var mı diye kontrol ediyorum. Nerede olduklarını bilmem gerekmiyor. Her şey mükemmel bir şekilde ilerleyecek. Bu işte çalışan herkese güveniyorum. Onlar benim ailem.

"Matt, hey!"

Natasha tezgâhın etrafında dönüp bana hızlıca sarılırken kafamı kaldırıyorum. Tabii ki ona gerçek adımlı vermedim. Eğer işler kötüye giderse, polise Matt Anderson'ın oyun oynadığını ve kasaya ulaşmak için onu kullandığını söyleyebilir.

"Bu güzel bir sürpriz." Bluzunu ve kalem eteğini düzelterek bana göz kırpmıyor. "Hadi ofisime gidelim."

Tezgâhın arkasından ofisine giden koridora doğru yürürken saati kontrol ediyorum. Saat 9:03. Koyu renkli ahşap kapıyı açıyor ve beni içeri alıyor.

Bu banka güzel. Lüks. Kocaman bir cam masası, espresso makinesi olan bir kahve alanı ve kadife koltukları var. Burada zengin insanlarla gerçekten güzel sözleşmeler imzalıyor olmalı.

"Kahve mi? Ben de kendime bir tane yapacaktım. İlk toplantım saat 10'da, yani mükemmel bir zamanlama yaptın."

Öyle yaptım.

"Kahve kulağa hoş geliyor. Nasılsın güzelim?"

Sadece bu kelimeyi söylerken boğazım düğümleniyor. Natasha hiçbir şekilde çirkin bir kadın değil. Orta boylu, uzun açık kahverengi saçlı, iri göğüslü, dar belli. Bir bankacı olarak rolüne mükemmel uyuyor. Zeki bir kadın.

Ama o saf.

Cinsel olarak hayal kırıklığına uğramıştır çünkü yatakta neyi sevdiği konusunda korkmaktadır. Hiçbir erkek arkadaşına gerçekte ne istediğini söyleyecek cesareti olmamış ve sonunda onları terk etmiştir çünkü onun zevkleri için fazla vanilya olmuşlardır.

Bunun hakkında konuştuk. Eminim başka bir hayatta iyi arkadaş olabilirdik.

Onu çalıştığı bankayı soymak için kullanmadığım ya da benimle konuşan herhangi bir kadını öldürmek isteyecek kadar sahiplenici gerçek bir kız arkadaşımın olmadığı bir yer.

Cinsel fantezilerini gözlerinin önünde bir havuç gibi sallamadığım, böylece tam olarak istediğimi yaptığı bir yer.

Bana bir fincan kahve veriyor, sonra da kadife sandalyelerden birine oturuyor. "Lütfen oturun. Ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum? Beni özlediniz mi?" Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve kahvesinden bir yudum alıyor.

"Bugün sana arzuladığın şeyi vereceğim."

Dudakları ayrılıyor, gözleri yuvarlaklaşıyor. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Seni yeterince beklettim. Çok sabırlı bir kız oldun. Şimdi ödülünü alıyorsun."

"Öyle mi?"

"Eğer dinler ve uslu durursanız, evet."

Gözlerindeki heyecan beni rahatsız ediyor. Bu soygunda en berbat rolü benim oynadığımı rahatlıkla söyleyebiliriz.

Tekrar konuştuğunda sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşüyor. "Dinleyeceğim." Kupasını sehpanın üzerine koyuyor ve kalçalarını ihtiyaçla oynatıyor. "Uslu duracağım."

"Efendim," dedim, etkilenmemiştim. Muhtemelen bunun oynadığım bir rol olduğunu düşünüyor ama gerçek şu ki ben etkilenmedim. Çünkü tek istediğim Jade'in şu anda onun yerinde olması ve çok iyi yaptığı gibi bana boyun eğmesi.

"Uslu duracağım, efendim." Gözleri ihtiyaçla parlıyor.

"Bilmeniz gereken ilk şey, benim itaatkârım benden önce oturmaz. Ve kesinlikle bir sandalyeye oturmaz."

Bir saniye içinde ayağa kalktı. "Özür dilerim, efendim." Onun yerine

oturđum ve dizlerimin arasındaki zemini işaret ettim. "Aşağı."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini arkasında birleştiriyor.
Bu kız ne istediğini biliyor. Araştırmasını yapmış ve bunu gösteriyor.
"Çok iyi." Kollarımı koltuğun arkasına doğru açıyorum ve
İzle. 9:08. "İlk itaat sınavını geçtin." Öne doğru eğildim. "Eminim bunun
için küçük bir ödül istersin, değil mi? Belki parmaklarım o ıslak amcığına
girer."

Dizlerinin üzerinde kayıyor, hazırlıksız yakalandı. Şu anda ıslak olduğu
o kadar belli ki, kontrol etmeme gerek yok.

"Neden yalvarmıyorsun, ha?"

"Lütfen, efendim. Lütfen, amıma dokunabilir misiniz?"

Bu bana kesinlikle hiçbir şey yapmıyor. Sesi beni rahatsız ediyor,
kalçalarını öne doğru atması geri çekilmeme neden oluyor ve ona çenesini
kapatıp eve gitmesi için bağırmamak için her şeyimi harcıyorum.

"Güzel," diye törpülüyorum. O bunun şehvet yüzünden olduğunu
düşünebilir ama ben bu lanet duruma dayanamıyorum. Şu anda ölmek
istiyorum.

"Yapacağımız şey şu, Natasha. Beni kasaya götüreceksin ve
performansından memnun kalana kadar seni kasanın her yerinde
süründüreceğim ve seni oradaki paranın üzerine yatıracağım. İyi bir küçük
kız gibi sikimi alacaksın, değil mi?"

Kendinden geçmiş gibi görünüyor. "Kasa mı? Bunu
yapamam." "Neydi o?"

"Bunu yapamam *efendim*. Eğer bir şey olursa, işimi kaybedebilirim. Ya
da hapse girebilirim."

Çenesini tutarak sırtıyorum. "Bunu senin için yapıyorum, tatlı kız. Bu
bankadaki itibarını korumaya çalışıyorum. Adımı o kadar yüksek sesle
haykırırsan ne olacak ki, küçük sevimli resepsiyonist seni duyacak?
Aşağıda daha güvende olursun, sence de öyle değil mi?"

Siktir. Siktir. Siktir. Onu *hemen* aşağı indirmeliyim.

"Sorum yok." Ayağa kalkarken dizlerime vuruyorum. "Senin için
aklımda olan şeye hazır değilsin. Boyun eğmek çok zaman alır ve bunu
anlıyorum. Ama benim hizmetçim beni sorgulamaz. Yoksa hiçbir şey
alamaz."

Diz çökmüş halini yuvarlayarak kapıya doğru yöneldim. "Belki başka
zaman, Natasha."

"Hayır!"

Donup kaldım, sırtım ona dönüktü.

"Ben yaparım efendim. Lütfen, gitmeyin."

Yavaşça arkamı dönüp bana doğru emeklemesini izliyorum.

"Yapacak mısın?" "Evet, efendim. Her şeyi yaparım, ama lütfen... lütfen beni becer."

Ona tekrar baktığımda gülümsememin ne kadar şeytani görüldüğünü merak ediyorum. "O zaman daha fazla vakit kaybetmeyelim. Ayağa kalk."

Ben daha arkamı dönmeden kalkıp kapının önüne geldi. Saati kontrol ettim. 09:10.

"Linda," diyor Natasha, arka koridorda yuvarlak gözlüklü ve hırkalı bir başka bankacının yanından geçerken. "Bay Stanford'u kasasına götürüyorum. Giriş yapar mısın lütfen?"

Linda ve Natasha durdu ama ben durmadım. O yetişebilir.

"Sanırım bunu yapması gereken kişi sizsiniz, Bayan Saint. Sadece müdür -"

"Bay Stanford'un acelesi olduğunu göremiyor musun, Linda? V.I.P.'ye adapte oluyoruz. müşteriler, şimdi gidin."

Natasha aceleyle peşimden geliyor, bana yetişiyor. "Bay Stanford?"
Sorguluyorum.

"Oh," diye kıkırdıyor. "O bizim V.I.P. müşterimiz. O kasada *çok* parası var."

"Şimdi öyle mi?"

"Evet. Uzun boylu bir sarışın, sizden çok farklı değil efendim." *Sadece personelin binebildiği* asansöre bir kod tuşluyor ve biz de biniyoruz.

Altın bir anahtarı içeri sokup buradaki tek düğmeye bastıktan sonra ona "Aşağı," diyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve ben de elimi başının üstüne koyuyorum. "Sürünerek kasaya gideceksin."

"Evet, efendim."

Bodruma iner inmez beyaz fayansların üzerinde sürünüyor. Sağa dönüyoruz ve resimlerde gördüğüm acil çıkış kapısını ve hemen ardından kasanın yuvarlak, kalın beton kapısını geçiyoruz.

"Oh, kahretsin." Devasa kapıya bakarken ağzımdan kaçıyor. "Ayağa kalkabilir miyim efendim?"

Zaman kontrolü. 09:13 ve 51 bir saniye.

"Acele edin."

Çoktan ayağa kalkmış, kemerine geri çekilebilir bir telle tutturulmuş bir anahtarı kapmış. Anahtarı takıyor, çeviriyor, sonra başka bir anahtar, tekrar çeviriyor.

Bu Şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığım
en uzun Şey. "Acele et, güzelim. Sabır benim en
iyi özelliğim değil."

"Evet, efendim," diye mırıldanıyor.

Bir şey tıkıyor ve dev kapının tekerleğini çeviriyor. Çelikle güçlendirilmiş beton. Bu şey çok ağır.

Kapıyı kendim tutarken "Dizlerinin üzerine çök," diyorum.

"Yan tarafa." Kapıyı hızla açmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Arkasında parmaklıklar var. Para lanet bir kafesin içinde ve kendimi kaybetmemek için her şeyimi veriyorum.

"Devam et."

Kapıyı açtı ve sonunda içeri girdik.

Küçük bir oda. Sol tarafta kasalarla dolu bir duvar var. Ve sağ taraf... Nefes almamak için dudağımı ısırıyorum. Sağ duvarın tamamı para yığınlarıyla dolu.

"Efendim?"

Başımı sallıyorum. "Masanın üzerine eğil, Natasha."

Aceleyle odanın ortasındaki küçük çelik masaya gidiyor ve ben de arkasına yerleşiyorum. Kalem eteğini beline kadar itiyorum ve külotunun ne kadar ıslak olduğunu görünce ağzım açık kalıyor.

Her dominant için mükemmel bir itaatkâr olurdu. Onun için dizlerinin bağı çözülecek o kadar çok erkek tanıyorum ki.

Ama bir adım geri atıyorum. Kahretsın.

Kahretsın, bunu yapamam.

Saatime baktım. Saat 9:15'e on saniye var.

Kalçalarından tutup onu çeviriyorum ve yukarı kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor, kollarını boynuma doluyor.

Ve ağzıma saldırıyor.

Başımı yana çeviriyorum, ona dudaklarımı sunamıyorum. "Ben izin vermedikçe bana dokunma." Kıçını tokatlıyorum. "Kötü kız."

Birkaç adım geri atıp kasadan çıkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye panikliyor. "Kapıyı kilitlemem gerek-"

Elimi ağzına kapattım. "Sessiz kalamayan kötü kızların ağzı kapatılır. Bu hoşuna gider miydi? Belki sıırıslıkla külotunla birlikte?"

Ben geldiğimiz yoldan geri yürürken o başını sallıyor. Arkasına bakıyorum, derin bir nefes alıyorum...

Ve onu acil çıkışa çarpıyorum. Kıçı barı itiyor ve kapının kilidini açıyor. Neredeyse dışarıydık.

Gözlerim etrafı tarıyor ve Kay ile Ethan'ı tam orada, ayaklarının dibinde yirmi siyah spor çantasıyla duvara yaslanırken yakalıyorum.

Natasha omzunun arkasından bakan gözlerimi fark ediyor ve başını çevirmek için hareket ettiriyor. Kay'in gözleri açılıyor, çünkü saklanamayacak kadar yakınlar.

Natasha'nın çenesini elimle kavıyorum ve çok geç olmadan onu benimle yüzleşmeye zorluyorum. "Gözler üzerimde. Her zaman. Özellikle de sana yıldızları göstermek üzereyken. "Evet, efendim' de."

"Evet, efendim," diye pantolonunu indirdi.

Geri geri binaya giriyorum, köşeyi dönüp asansörün olduğu yere gidiyorum. İkimizi de içeri sokuyorum, kapıları kapatmak için düğmeye basıyorum ve elimi acil durum düğmesine çarpıyorum.

Natasha'nın sırtını aynaya yaslayarak kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Sizi öpmek istiyorum, efendim." Kalçalarını karnıma vuruyor. "Lütfen..."

Kalbim saatte yüz mil hızla atıyor. Dudaklarını üzerimde istemiyorum. Vücudunun benimkine dokunmasını bile istemiyorum.

Bunun yerine, başının yan tarafını aynaya bastırıyorum ve bluzunun düğmelerini açmaya başlıyorum. Yavaşça, zamanımı bekleyerek yapıyorum. Her seferinde yavaşça bir düğme.

Elimi arkasına kaydırıp sütyenini çözüyorum.

"Daha... lütfen."

Yavaşça, kalem eteğinin fermuarını arkadan açıyorum. Eğer bu Jade olsaydı, giymeyi sevdiği pileli eteklerini yukarı iter, file çoraplarında yeni bir delik açar ve külotunu yana çekerdim. Siyah savaş botları kıcıma girerken onu tek seferde kazığa oturturdum.

Natasha'nın dikkatini dağıtmak için daha ne kullanabileceğimi bile bilmiyorum.

Sonsuza kadar sonra, gizlice saatimi kontrol ettim. Saat 9:22. Kasada yedi dakikaları vardı.

"Seni öpmek istiyorum." İki düz elini yanaklarıma koyuyor. "Lütfen, seni öpmeme izin ver."

Benim hatam onun gözlerine bakmak. Benim gözlerimdeki gerçeği böyle görüyor.

"Matt." Gözleri yüzümde geziniyor. Beni öpmeye çalışıyor ama ben başımı yana çeviriyorum. "Neyin var?"

Derin bir nefes alıyorum, odak noktamı bulmaya çalışıyorum, kendime neden planın bu olduğunu ve neden tek yolun bu olduğunu hatırlatıyorum.

Nefes veriyorum.

"Bunu yapamam."

"Neyi? Neyi yapamazsın?"

Bacaklarını serbest bırakarak onu tekrar ayağa kalkmaya zorluyorum.

"Özür dilerim Natasha," diye mırıldanıyorum, açık kahverengi saçının bir tutamını kulağının arkasına koyarken aynı anda kotumun arkasına uzanıyorum. "Şimdi canını yakacağım."

Bu sefer bunun bizim küçük oyunumuz olmadığını biliyor ama tepki verecek zamanı yok. Silahımın kabzasını şakağına dayadım ve yere yığıldı.

"Ah, lanet olsun," diye hayıflanıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum.

Telefonumu aldım ve hemen Jade'i aradım. "Maskeni tak ve minibüsü arka sokağa getir. *Hemen.*"

Kıyafetimin içine uzanıp kendi maskemi alıyorum ve takıyorum. Asansörü tekrar açıp kasaya doğru koşuyorum.

Kay çoktan dışarıda ve ayaklarının dibinde on dört çanta sayıyorum, yani Ethan kasada.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tıslıyor. "Daha işimiz bitmedi."

"Maskeni tak."

"Hayır... Elliot. Ne yaptın sen?"

Cevap vermedim, kardeşime koştum.

Bana bakıyor ve sormasına gerek yok. O biliyor.

Çılgılık maskesini takarken, "Şu iki çantayı al," diye emrediyor. "Ben hemen arkada o l a c a ğ ı m . "

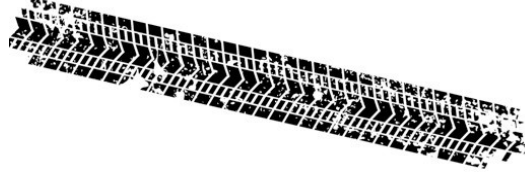
Yapamayacağımı biliyor. Muhtemelen ben göstermeden önce de biliyordu.

Yu

kar Herhangi birimiz Jade'e nasıl ihanet edebilir? Planlanmış olsa

1. bile. Kimse onun yerini alamaz.

JADE

PLANLAR YAPTIK VE TANRI GÜLDÜ - Güzellik Okulu Bırakan

"Sür!" Ethan son çantayı da minibüse atıp arabaya binerken Kay bana bağılıyor.

Ara sokaktan hızla geçip sağa döndüğümde lastikler gıcırıyor, kameralar artık üzerimizde olmadığına şüpheli görünmemek için yavaşlıyorum.

"Ne oldu?" Kalbim o kadar hızlı atıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Maske görüşümü daraltıyor ve başımı sallıyorum. "Bu şeyi çıkarabilir miyim?"

"Hayır!" diye üç ses bana bağılıyor.

Sanırım bu bir hayır demek.

"Seni öldüreceğim, Elliot," diye tıslıyor Kay yolcu koltuğunda. "Taşaklarını keseceğim ve onları sana yedireceğim. Tanrı'ya yemin ederim ki... seni lanet olası *pislik*!"

"Özür dilerim, tamam mı?" Kay'ın koltuğunu tekmeliyor. "Sana bunun çok zor olduğunu söylemiştim. I başka bir plana bakmamız gerektiğini *söylemiştim*." "Zamanımız yoktu!"

"Üç ayımız vardı," diye karşılık veriyor. "Dünya kadar vaktimiz vardı." Bankanın girişinin olduğu ana caddeden sağa döndüğümde saat tam 9:30'du.

Binadan koşarak çıkan bir kadını yakalıyorum, bluz ve kalem etek giymiş, başının bir tarafı kanıyor. Binaya çıkan merdivenlerde durdu.

Bankada, telefonda. Minibüsümüze bakıyor ve göz göze geliyoruz.

Zaman yavaşlıyor, gözlerindeki paniği yakalıyorum. Yüzümü göremiyor ama ruhumu görebiliyor gibi hissediyorum.

"Buradalar! Beyaz bir minibüsle kaçıyorlar. Boş bir plaka!"

"Elliot." Sormakta tereddüt ediyorum çünkü şimdi tam olarak ne olduğunu bildiğimi düşünüyorum.

"Polisleri aradı, Elliot." Kay artık çığlık atmıyor ya da paniklemiyor. Başparmağının ucunu kar maskesinin malzemesine, tam da alt dudağının olduğu yere değdiriyor.

"Umarım bize ne kadar iyi yarışabildiğini göstermeye hazırsındır Jade. Çünkü şu anda hepimizin hayatı sana bağlı."

"Özür dilerim Jade." Kırmızı ışıktaki durduğumda Elliot arkadan bir elini omzuma koydu. "Parayı çaldığımız konusunda sana yalan söylediğimiz için özür dilerim. Lütfen beni affet. Bizi affet."

Başımı çevirip üzerimdeki eline bakıyorum. "Ne oldu?"

"Yapamadım," diye fısıldıyor. Herkesin bildiği bir sır, ama o şimdi bana itiraf ediyor. "Onu öpemedim. Ben sadece... Yapamadım. Her şeyi berbat ettim ve özür dilerim."

Başından beri elli bini çalmadığımı bildiği için mi, yoksa Natasha'nın dikkatini dağıtmadığı için mi çuvalladığını söylüyor bilmiyorum.

"Ben bencilim Elliot," diye itiraf ediyorum.

Siren sesleri ana caddede yankılanıyor.

"Jade," diye seslendi Kay. "Şimdi gitmek için gerçekten iyi bir zaman."

Elliot'la tekrar konuşmadan önce ona "Işık kırmızı," diyorum. "Ben bencilim ve benim gibi sana dokunamadığı için mutluyum."

"Jade," diye ısrar ediyor Kay. "Onları dikiz aynamızdan görebiliyorum. Işıklar umurumda değil, bize doğru gelen iki polis arabası var."

"Biliyorum." Derin bir nefes alıyorum, ellerim direksiyonda sıkılaşıyor. "Ama yalan için seni affetmek?" Elliot'a söyledim. "Yapabileceğimi sanmıyorum. İkinizin de."

"Şu anda aşk hayatın umurumda değil. Çıkar bizi buradan." Kay'ın gözleri yan aynada, benimkiler de dikiz aynasında.

"Neredeyse geldiler... Yavaşlıyorlar."

"Biliyorum," diye ısrar ediyorum.

Bir araba frene basıp tam arkamızda dururken, ikincisi bizim tarafa doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Jade," der Ethan yavaşça. "Kızgın olduğunu biliyorum..." "Polis! Aracı durdurun ve ellerinizi gösterin!"

Elliot'ın eli omzumda sıkılaşıyor ve Kay silahını kucağında tutuyor. Hepimiz maskelerimizi takıyoruz. Bizi tanıyamazlar.

"Jade!" Kay bana bağıyor.

Tam bir polis arabadan inerken ışık yeşile döndü. Ve biz gittik.

Arkamızda bir duman bulutu bırakırken lastiklerimiz gıcırıyor. Arabalarına geri dönmek için çok yavaşlar, muhtemelen çoktan destek çağırmışlardır.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağıyor Kay, hepimiz koltuklarımıza sıkışırken kapının üstündeki kolu tutuyor. "Bir an için hareket etmeyeceğinizi sandım."

"Ne yaptığımı biliyorum," diyorum yola odaklanarak. Bir virajda sürükleniyorum, herkesi kenara gönderiyorum ve minibüsün takla atmaması için dua ediyorum.

İki tekerleğin yoldan çıktığını hissediyorum ve direksiyonu sonuna kadar geriye kırıyorum. "Kahretsin!" Ethan bağıyor.

Tekrar dört tekerleğin üzerine çıktık ve otoyola giden yolda hızla ilerledim.

Sirenler arkamızda çığlık atıyor. Şimdi üç araba peşimizde. "North Shore'a doğru gidiyorum."

"Plan bu değil," diye karşılık verir Kay.

"Onlar South Bank polisleri. Yolları bizim gibi bilmezler. Ben onları ezbere biliyorum; hayatım boyunca yarıştım."

Gaz pedalına basıyorum, onları kaybedebileceğimi biliyorum. Biri yeterince yaklaştı ve Kay silahını cama dayadı.

Biri ateş etti ama biz değildik. Bir mermi yan aynaya isabet etti ve çığlık atmama neden oldu. Kay geri ateş ediyor, doğrudan lastiklere nişan alıyor. Bir ağaca çarpmadan önce arabanın arkamızda zikzak çizmesini izliyorum.

"Herkes iyi mi?" diye soruyor.

Başımı salladım, makas köprüyü hızla geçip şehrin bizim tarafına geçtim.

Kay telefonunu eline alır, ışık hızında mesajlaşır. "Onları yavaşlatmaları için birkaç adam gönderiyorum," diye mırıldanıyor, görevine odaklanmış durumda.

Ormanın diğer tarafına geçtiğimizde, üç araba bizimle ters yönde hızla ilerliyor, polisleri gördüklerinde fren yapıyorlar ve birini sıkıştırıyorlar.

İkisi gitti.

Biri kaldı.

Büyüdüğüm sokaklarda süratle ilerliyorum.

İşaret parmağımla direksiyona dokunarak yüksek sesle sayıyorum. "Bir dokunuş. Sağa, sağa. Üç dokunuş. Sola. İki dokunuş."

Hemen sağa ve bir sağa daha dönüyorum, üç blok aşağı gidiyorum ve bir sola dönüyorum. İki blok daha gidiyorum, bir arka sokağa giriyorum ve her iki taraftan da geliyorlarsa sıkışmamak için minibüsün sınırlarını zorluyorum.

"İki dokunuş. Tamam. Tek dokunuş. Sola. *Otoyol*."

Ben de tam olarak bunu yapıyorum, babamın beni arabayla gezdirdiği ve kendi kendime araba kullanmayı öğrendiğim zamanlardan kalma çocukluk mnemotekniklerimi takip ediyorum.

Diğer arabayı kaybetmem iki dakikadan az sürdü.

"Dikkatleri üzerimize çekmemek için otoyolda yavaşlayacağım. Garip bir şey fark eden olursa bana haber versin."

Yakaladığımız avantajı kaybetmediğimizden emin olmak için hala hız sınırının biraz üzerinde gidiyorum.

Otoyoldan bir çıkış önce çıkıyorum, sonra daha küçük yollardan hızla ilerliyorum ve sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra terk edilmiş depoya varıyoruz.

Maskelerimizi çıkarıyor, çantaları Kay'in ve Ethan'ın arabaları arasında eşit olarak paylaşıyoruz.

"Ben de seninle gelmeliyim," dedim Kay'e.

"Hayır, hayır, hayır." Elliot bana doğru acele ediyor. "Yapma. Lütfen, yapma."

"Biraz zamana ihtiyacım var, Elliot." Gözlerim Ethan'a ve yumruklarını sıkma şekline kayıyor. Her zamanki gibi her şeyi sessizce hallediyor.

"Evde istediğin kadar vakit geçirebilirsin. Sana odamı vereceğim. Ne istersen yap. Sadece bizi bırakma. Lütfen Jade."

"Ben Kay'le gidiyorum," dedim sertçe. "Şimdi ellerini üzerimden çek."

"Aşkım..."

"Elliot," diyor Ethan. "Onun zamana ihtiyacı var. Ona zaman ver."

"Evinizde görüşürüz," diye ekliyor Kay. "Şimdi zaman kaybetmeyi bırak."

Beni bırakıyor, ben Kay'in Mercedes'ine yerleşirken gözleri hâlâ üzerimde. İlk ayrılan biziz ama arkama bakmıyorum.

Otoyolda bizi solladılar ve ben yana baktım. Elliot cama üzerinde *özür dileriz* yazan kocaman bir kâğıt koymuş ve onu yavru suratının yanında tutuyor.

Tekrar önüme bakmadan önce ona orta parmağımı göstererek

homurdanıyorum.

Bir grup polis arabasının bizi geçerek ters yöne doğru gittiğini fark ediyoruz. Paçayı kurtardığımızı söylemek istiyorum ama sanırım eve gidene kadar beklemeliyim.

Kay gözlerini yoldan ayırmadan, "Erkek arkadaşların tam bir pislik," diyor. "Biliyorum," diye hayıflanıyorum. "Çok fazla şeye katlanıyorum. Çok fazla."

"Evet." Duraklıyor, bir arabayı solluyor. "Ama bence onları affetmelisin."

"Ne?" Boğuluyorum. "Yapma." Başımı sallıyorum. "Kendini iki saniyeliğine benim yerime koy. Onları affetmezsin. Sen acımasız Kings'in patronusun. Bu saçmalığa katlanamazsın."

Omuz silkiyor. "Ya da belki ben yapardım."

"Böyle söylüyorsun çünkü onları kardeşin gibi seviyorsun. Benim için durum farklı. Affetmeye devam edemem. Ethan Krallar için gitmene izin verdi, Elliot kız arkadaşı olmam için beni kandırdı. Ve şimdi öğreniyorum ki ikisi de parayı çalmadığımı biliyorlarmış ama korkmamı istedikleri için bir şey söylememişler. Onlara *ihtiyaç* duymamı. Bu çok boktan, Kay."

"Evet, öyle," diye kabul ediyor. "Seni ne kadar sevdiklerini bu şekilde anlıyorum.

Sana sahip olmak için yaptıkları tüm o boktan şeyler yüzünden."

"Oh, lütfen. O garip karanlık aşk kitaplarından çok fazla okumuşsun. Yemin ederim."

Bir kahkaha patlattı. "Ne? Bunları nereden biliyorsun?"

"Evine gittim, biliyor musun? Odana gittim. Yatağının başucunda duruyorlardı. Onlarla dolu bir rafın var."

Kızardı. Kayla King'in kızardığını hiç görmemiştim. "Her neyse. Ben bekâr bir anneyim. Bir kızın ihtiyaçları vardır ve benimkiler karanlık."

"Burada yargılamak yok." Ethan ve Elliot için kışımında bir kuyrukla süründüğümü ve kimseyi yargılayabileceğimi düşünmediğimi söylemiyorum.

"Tek söylediğim, o iki adam hayatlarını sana adadı. Evet, Ethan çuvalladı ve ekibimizde yer almak için gitmene izin verdi. Ama son sınıf boyunca ve hatta sonrasında bile her gün o aptal sandalyede oturup ziyarete gelip gelmediğini kontrol etti. Elliot, Sawyer seni zorladığı için tüm o korkunç şeyleri yaptığını bilmediği zamanlarda bile arkanı kolladı. Ethan biliyordu ve seni sessizce korudu. Sawyer'ın seninle ne alıp veremediği olduğunu bir kez bile sormadı. Billie'ye tuzak kurduktan sonra seni korumak için Caden'la bir anlaşma yaptılar. Ve seni öldürmek istediğini de biliyordu."

"O da neydi öyle?" Kayla'nın kardeşi tarafından öldürülme fikri tüylerimi diken diken ediyor.

"Seni kendilerinin cezalandıracağını söylediler. Ama Ethan onun asla yapmayacağını, gitmene yardım edeceğini biliyordu. Elliot da seni hayatta

tutmak için Cade'in duymak istediği her şeyi şöylerdi."

"Jade," diye ısrar ediyor bir süre sonra. "Elliot senin için kendi kardeşine şantaj yaptı. Kaçmana yardım ettikten sonra onu seni almaya ikna etti. Adresini bulmak için insanları öldürdüler. Seni geri getirdiler çünkü sana *ihtiyaçları vardı*. O kadar aşıklar ki, vicdan pusulalarını bile kaybetmişler."

Nefes alıyorum, Ethan'ın kamyonetinin arkasından önümüze bakarken göğsüm titriyor. "Hiçbirimiz gerçekten siyah ya da beyaz değiliz, değil mi?" Diyorum. "Hepimiz tonlarca renkten oluşuyoruz. Sadece Elliot ve Ethan bir *sürü* griden oluşuyor."

"Evet," diye gülüyor Kay. "Sanırım bu kadar."

Belki de Elliot ve Ethan'ın tüm bunları sevgiyle yapmış olmalarını sevmek beni delirtiyor. Belki de beni onlara ihtiyaç duymam için manipüle ettiklerini bilmenin kalbime garip şeyler hissettirmesi gerçekten berbat bir durumdur. Belki de zihnimi onlardan gelecek her şeyi kabul etmem ve karşılığında yine de onları sevmem için gerçekten manipüle ettikleri için böyle hissediyorum.

Beni bu kadar mı seviyorlar?

Güzel. Hepsini alacağım.

North Shore'a South Bank yerine şehrin arka tarafından girdiğimizde Kay, "Bugün için aferin," diyor. "Gerçekten de buralardaki en iyi şoför sensin."

"Teşekkürler."

"Bak..." Dudaklarını yalıyor. "Elli bin için özür dilerim. Sana inanmadığım için. Bu kasabayı yönetmek her şeyden şüphe etmenize neden oluyor, en yakın müttefiklerinizden bile. Sen yanlış bir şey yapmadın ve ben seni incittim. Bunun için gerçekten üzgünüm. Eğer hala Kralların bir parçası olmak istiyorsan... biz senin ekibiniz Jade. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kıkırdayarak başka tarafa bakıyorum. "İnanılır gibi değilsin," diye homurdanıyorum. "Ne?"

"Bu sefer bana inanmaman çok saçmaydı ama anlaşılabilir bir şey. Senin yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynısını yapardım. Ama sana en çok ihtiyacım olduğunda yardım etmediğin halde ne cüretle Kralların benim ekibim olduğunu söylersin?"

"Sen neden bahsediyorsun? Bana bu suçlamayı yöneltip duruyorsun ve... Kafam karıştı."

"Joel Pearson bana saldırdığında," diye öfkelenim. "Yardım istemeye geldim ve sen bana inanmadın. Şimdi yüzüme karşı yalan söyleme ve bunu hatırlamadığını söyleme. Bu oldukça büyük bir şey, sence de öyle değil mi?"

Yavaşlıyor, gözleri yuvarlaklaşıyor. "Joel... Joel ne yaptı?"

"Yapma, Kay. Sen iyi bir oyuncu değilsin."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi artık kendini savunuyormuş gibi değil, daha çok haberi yutmaya çalışıyormuş gibi çıkıyor. "Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm. Bilmiyordum."

"Sen bir amcıksın."

"Seni asla göndermezdim ve bu konuda hiçbir şey yapmazdım. Bu işi ciddiye alıyorum. Sana söz veriyorum. Bilmiyordum Jade. Bu babamın sorumlu olduğu zaman mıydı?"

"Evet," diye hayıflandım. "Son sınıfta, Elliot'ın doğum gününde." Gözlerimi deviriyorum. Sanki zaten bilmiyormuş gibi. "Ertesi gün en iyi arkadaşın Vickie'ye söyledim. Ondan seninle konuşmasını istedim. Konuşacağını söyledi ve üç gün sonra Lea'yla birlikte gelip her şeyin yalan olduğunu söylediler. Söylediğim tek kelimeye bile inanmadığını ve..." Kay'ın yüzünün düştüğünü gördüğümde sesim kesiliyor.

Gözlerini yoldan ayırmamak için mücadele ediyor.

Ve gerçek beni vuruyor çünkü tepkisi yalan söylemiyor.

"Sana hiç söylemedi," diye mırıldanıyorum, tırnaklarımı kucağımda birbirine geçirerek.

Başparmaklarım diğerine bastırıyor.

Tıkla. Tıkla.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Keşke olsaydı."

"Siktir." Başım koltuğa çarptı. "Kahrolası kaltak."

"Sana inanmadığı için çok üzgünüm. Ve sana yalancı dediğim onca zaman için. Tanrım, keşke bilseydim. Bana gelemeyeceğini hissettiysen özür dilerim." "Doğrudan sana gelmek istedim," diye açıkladım. "Ama Ethan'ın annesi bana çoktan yalancı demişti ve evinize geldiğimde orada değildiniz. Ama Vickie oradaydı, ben de ona söyledim. Senin inanmadığını söyleyince, ben de... Bilmiyorum, hikâyeyi tekrar anlatmak istemedim.

Yalancı olduğumu doğrudan senin ağzından duyma riskini almak istemedim. Bunu kaldıramazdım. Kız kaltağın tekiydi; uydurduğunu bilmeliydim. Ama kendim gibi değildim. Bütün bu olanlar kafamı karıştırdı. Kim olduğumu bilmiyordum.

artık güvenemezdim."

"Çok cesursun" demeden önce bir sessizlik oldu.

"Ben değilim. Lütfen, herkes bunu söylemeyi kessin. Ben cesur değilim. Sadece başka seçeneğim yoktu."

Devam etmek istiyorsam, bana dağıtılan kartlarla oynamak zorundaydım. Ve benimki de *kimsenin sana inanmayacağı* karttı.

Tek *başınasın* kartı.

Kendini topla ve saldırganı öldür kartı. Çünkü kimse bunu senin için yapmayacak.

"Keşke bunu düzeltebilsem."

Daha önce yaptığı gibi bir elimi kalçasına koydum. "Senin yapabileceğin bir şey yok. Özellikle de artık bunun farkında olmadığını bildiğim için."

Başını sallıyor.

"Bitti," diye fısıldıyorum, koltuğa yaslanarak rahatlıyorum. "Her şey bitti."

Kay'in benim yalancı olduğumu düşünmediğini bilmek içimde bir şeyleri çok daha iyi hissettiriyor. Bana inanıp inanmama şansı yoktu. Yardım ettiği her zaman gerçekten yanımdaydı.

O güne kadar onu bir abla olarak görüyordum. Babam veremezken o bana yemek parası verdi. Bana nasıl dövüşüleceğini öğretti. Annemin tedavi masraflarını karşıladı. Ve o öldüğünde, ben uzaktaydım... Benden nefret etmesine rağmen cenazesini düzenledi.

Tekrar konuştuğumda kardeşlerin sokağından aşağı iniyorduk. "Peki, Kings'te benim için bir yer var mı?"

Bana gülümsüyor. "Elliot iyi bir sağ kol ama bazen kız arkadaşı aklını kaçırmaya neden oluyor."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Onu benim yüzümden mi kovuyorsun?"

"Bunu onunla birlikte yapmanı teklif ediyorum. Birinin onu kontrol altında tutması gerekiyor."

"Tamam." Çenemi tutmakta zorlanıyorum ve ne olduğunu anlamadan sırtıma başlıyorum. "Tamam, kulağa hoş geliyor."

Az önce olan her şeyin baş döndürücülüğü bizi ele geçirmeye başladı. Evdeyiz ve tek yapmamız gereken çantaları içeri taşımak. Sonra hepimiz için yeni bir başlangıç.

Park ediyor, bana dönüyor ve elini uzatıyor. "Krallara tekrar hoş geldin Jade. Neye ihtiyacın olursa, ben hallederim."

Onu sallıyorum, sırtımdan aşağı bir mutluluk ürpertisi akıyor.

Kapısını açıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Oh, ve Jade?"

"Evet?"

"Bu ekipte size yanlış yapan kim varsa isimlerini istiyorum. Bizden biri olmayı hak etmiyorlar. Hayatta olmayı hak etmiyorlar."

Başımı sallıyorum, gözlerim doluyor ve yutkunuyorum. Kay'in sağ kolu olmak üzereyim. Onun önünde ağlayamam.

Çok uzun zamandır ailemi kaybettiğimi düşünüyordum. Hiçbiri arkamda değildi. Tekrar ait olmak iyi hissettiriyor.

"Elliot ve Ethan'a onları sevdiğimi söylemek için sabırsızlanıyorum." Kıkırdıyor, saçımı karıştırıyor.

"Gidelim o zaman."

İkişer poşet alıp eve giriyoruz. İçeri ilk giren ben oluyorum, çantaları kenara atıp doğruca mutfağa gidiyorum.

Arkamdan Elliot, Ethan ve Kay'in oturma odasına doğru yürüdüklerini ve birbirleriyle konuştuklarını duyuyorum.

"İlk çantaları bodruma götürüyoruz," diye bağıyor Kay. "Tamam, sadece bir içki alacağım ve geri kalanı için arabaya döneceğim," mutfaktan geri at.

Kendime bir bardak su dolduruyorum. Bugünkü endişem yüzünden boğazım kurudu. Kahretsin.

Bir banka soyduk.

Ve bundan kurtulduk.

Dudaklarıma kocaman bir gülümseme yayılıyor.

İşte bu kadar. O iki adama benim için ne ifade ettiklerini, onları ne kadar sevdiğimi söyleyeceğim. Tamamen deli olabilirler ama onları istiyorum. Onlara *ihtiyacım var*. Beni o yöne yönlendirdikleri için olsa bile umurumda değil.

Elliot'ın kontrolcü bir manipülatör olması umurumda değil. Ethan'ın çılgın bir katil olması umurumda değil.

Benim için önemli olan nasıl hissettiğim.

Ve onları sevmeyi seçiyorum. Çünkü bu uzun zamandır yaşadığım en güçlü, en gerçek duygu. Tutunmak istediğim tek şey bu.

Bardağımı bitiriyorum ve alt dudağımı ısırarak göğsüme doğru tutuyorum. Vakit geldi. Birlikte hayatımızın başlama zamanı.

Kendi kendime gülümseyerek bir adım geri atıyorum ama botumun altında bir şeylerin çıtırdadığını hissedince duruyorum. Yere baktığımda yerde cam görünce kaşlarımı çatıyorum.

Panik içinde mutfağa baktım.

Yerde cam var. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Buzdolabının yanındaki pencereye gidip donuyorum. Kırılmış.

"Çocuklar," diye sesleniyorum, gözlerim pencerede. "Beyler! Sanırım birisi

."

Bir el ağzımı kapattığımda sarsılıyorum. "Şşş, şşş, şşş. Hayır çılgılık atıyor."

Bu sesi tanıyorum.

Elimi pençeliyorum ama yapacak bir şey yok. Gayet iyi nefes

alabiliyorum, sadece konuşamıyorum ya da bir yere gidemiyorum.

"Erkek arkadaşların ve Kay, kendilerine doğrultulmuş üç silahla oturma odasındalar. Beni oraya kadar takip edeceksin ve iyi bir kız gibi onlarla oturacaksın. Sessizce."

Beni bırakıyor ve ben de etrafımda dönüyorum.

Kay'ın ezeli düşmanı, NSC'nin başındaki adama bakışlarımı daraltarak ismini söylediğimde çenem ağrıyor. "Emma."

Başını mutfak kapısına doğru salladı. "Gidebilirsin."

Yavaşça oturma odasına doğru yürüyorum, silahı başımın arkasına dayanıyor. Mutluluğa bu kadar yakın olduğumuz ve onun bunu ayaklarımızın altından çekip aldığı gerçeğiyle yüzleşmek istemiyorum.

Yine de Kay'i kanepede Elliot ve Ethan'ın arasında otururken bulduğumda, önlerinde üç kişi duruyordu ve kafalarına üç silah doğrultulmuştu.

Kay öfkeden kuduruyor, daha önce hiç görmediğim bir öfke kanını kaynatıyor.

"Demek şimdi o kadar çaresizsin, Emma, ha? O kadar çaresizsin ki evlerimizden çalmaya geldin."

"Buna daha çok değil daha akıllı çalışmak deniyor, Kayla. Bir göz atmalısın."

Ethan ve Elliot bana bakıyorlar, tamamen sessizler, yüzleri bomboş. Ölmekten korktuklarını kimsenin bilmesine izin vermezler.

Ama Elliot'ın kalçasına nasıl vurduğunu görüyorum. Ethan'ın gözleri cinayet çılgınlıkları atıyor. Bahse girerim şu anda dilindeki kanın tadını alabiliyordur.

Silahını Elliot'a doğrultan Logan, nefret ettiği adamı yüzünden vurma ihtiyacıyla elleri titriyor. Ethan'a silah doğrultanın kim olduğunu fark ettiğimde başımı sallamak zorunda kalıyorum.

"Racer?" Törpüledim.

Bana bakmıyor, çenesi gergin. "Özür dilerim Jade."

"Üzgün müsün?" Boğuluyorum. "O minibüsü yapmama *yardım ettin!* NSC'den kimseye güvenmemem gerektiğini bilmeliydim."

Başını sallar. "Lütfen Jade. Bu kasabada işler böyle yürüyor ve sen de bunu biliyorsun. Bunu daha da kötüleştirme."

Emma silahıyla beni ileri itiyor. "Karşı ekipten birine güvenecek kadar saf olan sensin." Kanepede yer olmadığı için dizlerimin arkasına tekme atarak beni yere diz çökmeye zorluyor. Bana en yakın kişi Ethan.

Kay'e silah doğrultan kadına bakıyorum. Onu bir yerden tanıyorum, ama nereden emin değilim.

"Tamar," diye seslenir Emma. "Ellerini arkadan bağla. Kay bende, merak etme."

Tamar mı? Evet, bu ismi kesinlikle NSC'de duymuştum ama bu tür işler yaptığını hiç düşünmemiştim. Bilgisayarcı kız olması gerekiyordu. Genelde internette dolandırıcılık yapar ve çalıntı cihazları temizler.

Ellerimizi arkadan fermuarla bağlarken bu iş hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyorum. Bu sonsuza kadar sürüyor ve Elliot ile Ethan'ı böyle savunmasız pozisyonlarda görünce içim içimi yiyor. Onları kendime doğru çekmek, her şeyin yoluna gireceğini fısıldamak istiyorum ve Ethan'ın bana bakışlarından onun da aynı şeyi hissettiğini anlıyorum.

Elliot Logan'a bakıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi. Yine de aklının arkasında ne olduğunu biliyorum. Bizi bu durumdan nasıl kurtaracağını planlıyor.

Elliot gibi bir adamı kendi evinde bağlı tutamazsın. Onu soyamazsın. O her zaman bir yolunu bulur. Özellikle de benim hayatım tehlikedeysen.

Emma ve Racer para dolu çantalarımızı alan kişiler. Dışarıda, arabalarımızın camlarını kırdıklarını duyuyorum. Muhtemelen çantaların geri kalanını almak için. Eminim onları Emma'nın paha biçilmez Range Rover'ına götürüyorlardır.

Bu biraz zaman alıyor ve hepimiz burada çaresiz bir şekilde beklemek zorunda kalıyoruz. Arabası evin önüne park etmemişti, yoksa görürdük. Oturma odasına son bir kez bakıyorlar.

"Buradan ne sikim istersen al," diyor Emma. "Dünya kadar vaktimiz var."

Başım öne düşüyor. Ethan'ınki de öyle, sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi. Bunun başımıza geldiğine inanamıyorum. Ama gözlerim Ethan'a doğru kaydığında genişliyor. Bağlı elleriyle arka cebinden gizlice bir çakı çıkarıyor.

Onu ele vermekten çok korktuğum için tekrar gözlerimi kaçırıyorum ama bana göz kırptığını fark etmeden önce değil. Umursamazca, belli ki bana güven vermek için. Siyah saçları yüzünün önüne düşerken bunu kimsenin gördüğünü sanmıyorum.

"Senin yerinde olsaydım Emma," diyor Kay kendini beğenmiş bir sesle. "Kendimi öldürürdüm." Ona bakıyorum. "Kay, dur."

Emma kıkırdar ve silahını Kay'ın şakağına dayar. "Bunu neden yapayım ki? İmparatorluğun iskambilden bir ev gibi yerle bir olduğunda hayatta olmanı istiyorum. Kurtlar olmadan sen bir hiçsin, Kay. Ya o para olmadan? Hiçten de azsın."

"Yatak odamda elli bin dolar var," diyor Elliot, bakışları Logan'inkilerden ayrılmadan. "Koridorun sonundaki üçüncü kapı. Yatağımın altında."

Vay anasını. Odasında sigara ararken bir spor çantası gördüğümü hatırlıyorum. Çalmakla suçlandığım paranın o olduğuna inanmıyorum.

"Elliot," diye homurdanıyor Ethan. "Ne yapıyorsun lan sen?" Ama ben onun bu ses tonunu tanıyorum. Sadece kardeşinin planına uyuyor.

Emma başparmağının akrilik tırnağını ısırarak bakışlarını Elliot'a dikiyor. "O çantada elli bin dolar var. Al işte," diye ısrar eder Elliot.

"Elliot!" Ethan ona bağırır. "Kapa şu lanet çeneni!"

Kafam karıştı. Ne yapıyorlar?

"Sadece dışarı çıkmalarını istiyorum. Bütün evi para için arayacaklar. Bari onlara vereyim."

Buna bir an bile inanmıyorum ve belli ki sessiz kalan Kay de inanmıyor.

Ama Emma biliyor. Ve bu çok önemli.

Odadan çıkıp koridora doğru gidiyor.

Bu ikisi ne planlıyor?

ETHAN

Olması Gereken - Varlık

Bugün üç şeye karar verdim.

İlki bankaya giderken minibüsteydi. Hayatımızın geri kalanını Jade'le birlikte geçireceksek ona her konuda gerçeği söylemeye karar verdim. Buna elli bin doları çalmak ve suçu onun üstlenmesine izin vermek de dahildi.

İkincisi banka kasasındaydı. Elliot planın kendisine düşen kısmını yerine getiremezse onu affetmeye karar verdim. Başka bir kadına dokunamayacağımı biliyordum ve bizim için her şeyi mahvederse onun arkasını kollayacaktım. Bu, kasaya koşup maskemi takmamı söylemesinden yaklaşık otuz saniye önceydi.

Üçüncüsü ise, NSC'nin koridordan çıkıp, çantaların çoğunu içeri soktukten sonra, çaldığımız parayı almaya hazır bir şekilde yüzlerini göstermeleriydi. O zaman bundan kurtulamayacaklarına karar verdim.

Emma sonunda Elliot'ın yatak odasına gitmek için odadan çıktı. Biri gitti. Üç tane kaldı.

Elliot'a bakıyorum, bakışlarımız kesişiyor. Bağları neredeyse bağladım. O devam edebilir.

Koltuğa yaslanıp gevşiyor, gözleri Logan'a dönüyor.

"Hey, Logan," diyor soğukkanlılıkla. "Bahse girerim bu küçük intikam hoşuna gidiyordur." Logan'ın gözleri ona şüpheyle bakıyor ama bir şey söylemiyor.

Bu kardeşimi durdurmaz.

"Hadi ama. Zara'yı öldürdüğümüz için kardeşimden ve benden ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Kapa çeneni." Kesik kesik söylediği sözler Jade'in dikkatini çeker.

Xi'den adresini almak için ne yaptığımızı biliyor. En gurur duyduğumuz an değildi, orası kesin. Ama Elliot onu geri almak için her şeyi yapardı ve her ne kadar Kay'i elli bin doları çaldığını ya da Jade'in kaçmasına yardım ettiğini söylemekle tehdit ettiği için onu takip ediyordum gibi davranmak istesem de, bunu yaptığımı sanmıyorum. Onu bulmayı çok istiyordum. Hem de çok. Kardeşimin deliliğinin arkasına saklanmak daha kolaydı.

Ama Zara'yı bıçaklayan bendim. Xi'nin, Logan'ın, Racer'ın ve Tamar'ın en iyi arkadaşını ben öldürdüm.

Biri kardeşimi öldürseydi nasıl hissedeceğimi biliyorum. Katil olurdum. Onlardan daha kötü olduğu kesin.

"Elliot," dedi Jade. "Dur."

Ona sessizce işimizi yapmamıza izin vermesini söyleyen bir bakış attım. Anladı. Anladığını biliyorum çünkü dizlerini göğsüne çekip başını dizlerinin üzerine koyuyor.

Durumu kaldıramadığı için saklanıyor ve sorun değil. Biz onun için hallederiz. Onu güvende tutacağız. Tek yapması gereken bize güvenmek.

"Xi tam oradaydı, biliyor musun? Bizi durdurmaya çalıştı."

"Seni kızdırıyor Logan. Ona izin verme," diye araya girer Racer.

Gözlerini benden ayırmıyor ama bıçağımın kullandıkları kalın fermuarları kestiği anı fark etmiyor. Bizi daha iyi kontrol etmeleri gerekirdi. Silahlarımızı aldılar ve sahip olduğumuz tek şeyin bu olduğunu düşündüler.

Elliot Logan'a gülümsüyor. "Son sözlerinin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Kapa çeneni!" Kendisini Elliot'tan ayıran adımı atıyor, silahını alnına dayama umuduyla eğiliyor ama çok yavaş.

Bir an içinde Elliot ona kafa atarak alnını gözlerinin arasına vurur.

Logan geriye düştü, burnu kırılmıştı ve her yeri kanıyordu. Herkes ona döndüğünde ayağa kalkıp Racer'ın çenesine öyle sert bir yumruk atıyorum ki hemen bayılıyor.

"Emma!" Tamar bağırıyor. Çoktan geri çekilmeye başlamıştı, belli ki tüm bu şiddete alışkın değildi.

O benim için bir tehdit değil ve onu bir bilgisayarda tutmaları gerekirdi.

Her şey saniyeler içinde oldu. Racer'ın silahını alıyorum, Logan'ı omzundan vurarak ölmediğinden emin oluyorum ama aynı zamanda artık bir tehdit olmayacağından da emin oluyorum.

Kay de uyandı. "Yap beni. Çabuk ol." Bana bağlı bileklerini uzattı, ben de çabucak bağlarını kestim.

Emma koşarak odaya geri dönüp onu yere serdiği sırada kanepenin üzerinden atlar. "Kaltak, sana beni öldürmeni söylemişim." Yumruğunun Emma'nın yüzüne çarpması iğrenç bir ses çıkarıyor.

Ben Elliot'ın bağlarını keserken Jade ayağa kalkmaya çalışıyor. Onu göremiyorum ama ayakta durduğunu hissedebiliyorum.

"Otur yerine," diye arkamdan fırlatıyorum.

Bu işin ortasında kalırsa, sessiz ve sakın kalmasından daha büyük bir tehlike altında.

"E-Ethan..."

Adımı söylemesi bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

Çünkü bunu akla gelebilecek her şekilde duydum. Kıkırdadı, bağırdı, inledi.

Ama bunu hiç bu kadar korkuyla söylememişti.

Elliot ve ben arkamızı döndük.

Kay ve Emma da durur.

Tamar'ın titreyen ellerinin silahı Jade'in göğsüne doğru tutuşunu izlerken her şey olduğu yerde duruyor.

Aralarında üç adım var. Belki dört.

Jade'in elleri hâlâ arkadan bağlı ama titremiyor. Korkusu gözlerinden okunuyor.

Bana ve Elliot'a bakıyor, sessizce bir şeyler yapmamız için yalvarıyor.

"Tamar," diyorum usulca. "Silahını indir." Çömeldim ve benimkini. Onun için bir tehdit olmadığımı göstermek için.

Elliot Jade'e "Sorun yok aşkım," der. "Çantaları aldılar. Her şeyi aldılar." Sonra Tamar'a döner. "Şimdi gidiyorsun." Bu bir emirden çok bir ricadır ve bunu ondan duymak son derece tuhaftır.

Tamar başını sallıyor. Ağlıyor, belli ki anlamadığımız bir şey yaşıyor.

"Gidelim," der Emma'ya. "Lütfen, gidelim."

Emma ayağa kalkar ve Kay'i kenara iter. Logan'ın kalkmasına yardım eder ve ikisi de Racer'ı sarsarak uyandırır.

Kapıda olmaları bir dakikadan az sürüyor. Kimse bunun daha da kötüye gitmesini istemiyor.

İki avucumu da ona doğru uzatarak, "Şimdi silahını indir," dedim.
"Sadece git."

Kalın bir şekilde yutkunur ve başını sallar.

Konuştuğunda sesi ancak bir fısıltının üzerinde çıkıyor ve gözyaşlarına boğuluyor.

"Notlarımı beğendin mi Jade?"

Jade'in kaşları çatıldı. "Sen mi?"

"Evet." Tamar başını sallıyor, elleri biraz daha titriyor. "Ben. Kasabaya döndüğün gün seni Racer'ın garajından çıkarken gördüm. Sen uzaklaşırken ben de içeri giriyordum."

Jade başını sallar. "Seni tanımıyorum. Benden ne istiyorsun?"

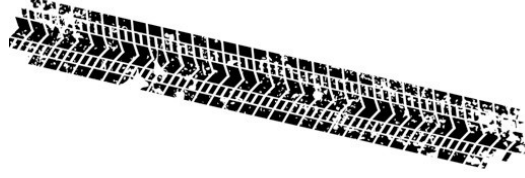
Burnunu çekiyor, bana ve Elliot'a bakıyor. İşte o zaman anladım.

"Hayır," diye kekeliyorum. "Hayır, hayır, hayır, Tamar, lütfen..." "Bu Zara için," diye hıçkırıyor.

Ve ateş ediyor.

Tam göğsüne.

JADE

Üzgünüm - Halsey

"Eğer onu on dakika içinde hastaneye yetiştiremezsek, ölecek." "Jade..."

Ne kadar güzel bir ses. Bir dağın içinde kaybolmuş bir yankı gibi. Bana olan ihtiyacıyla kulaklarımda çınlıyor.

"Jade...bebeğim, lütfen gözlerini aç."

Derin bir nefes, y a k a r ı ş ı n ı n son notasını da yutar. Anlamalı hıçkırıklarla parçalanmış, dağınık bir tür.

"Eğer gözlerini açarsan... Yemin ederim... Yemin ederim bunu düzelteceğim."

İçimde bir boşluk var. Birkaç dakika önce o silah bana doğrultulduğunda beni yakalayan bir şey.

Nefes almaya çalıştığımda öksürüyorum. Ağzımda kan tadı var. Kalbimde ölüm tadı var.

Araba bir tümseğe çarptığında göğsüm daralıyor.

"Küçük nefesler..." Bu yeni bir ses. "Bizim için dayan, Mi Cielo. Lütfen, bekleyin. Kay, bir sonraki sağa dön."

"Aşkım..." Elliot'ın sesi bu kez kulaklarımdaki çınlamayı zar zor geçebiliyor.

Bu nefesleri almak gerçekten zorlaşıyor. Öksürüyorum ve ağzımdan fişkıran kan patlamasını hissediyorum.

Şimdi Elliot'ın üzerinden geçmiş olmalı.

Gözlerimi açmaya çalıştığımda ışık çok parlak. Sanki yüzümün önünde bir flaş patlıyor.

Tıkla. İşte hayatta bir kadın olarak son şansın.

Yanağımda bir tokat hissediyorum, zar zor. Yumuşak bir pamuğa vurulmuş gibi. Bedenim içimden gelen soğuktan titriyor.

"Ethan." Elliot'ın paniği bir kademe daha arttı. Artık çaresizdi. "O değil..."

Çılgınca değil mi? K e n d i m i hala bilinçli hissediyorum, nefesimin durduğunu çok iyi biliyorum ve bu konuda yapacak bir şey olmadığının farkındayım.

Bu son.

ETHAN

Tek İstediyim -

Kodaline

Elliot'ın kolu omuzlarıma, benimki de onun sırtına dolanmış. Ben mi onu destekliyorum yoksa o mu beni destekliyor emin değilim.

Boğazım çok daraldı, nefes alamıyorum. Konuşamıyorum. Gözlerimi toprağa inen tabutta zor tutuyorum.

Mavi gökyüzüne bakıyorum.

Güneş sanki bugün bizimle olmak istiyormuş gibi onun üzerinde parlıyor. Kıştan her zaman nefret etmiştir ve yağmur birkaç saatliğine durduğu için minnettarım.

Onu dinlenmesi için yatırdığımız sırada.

Gözyaşlarım göz kapaklarımdan düşmekle tehdit ediyor ve orada kalmalarını umarak başımı geri çekiyorum.

Ağlamaktan utanmıyorum. Dizlerimin üstüne çöküp tabutunu tutabilirim. Onun yanında toprağa uzanıp onunla birlikte gömülebilirim ve yine de kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda olmaz.

Ama biliyorum ki onun istediği bu değildi. Gözyaşlarımın arasından gülümsememi isterdi. Birlikte paylaştığımız tüm o güzel anları düşünmemi.

Onca zaman bana garip olmadığımı, sadece kendim olduğumu söyledi.

Elimi tuttuğu, yanağımı öptüğü ve bana sadece

Özel.

Beni gülümsetti ve güldürdü.

Ama en önemlisi, hayatı katlanılabilir kıldı. Ve benim de tek istediğim buydu.

Rahip duasını bitirip ruhunu Tanrı'ya teslim ediyor ve ben de haçı imzalıyorum. Elliot da öyle.

Titrek bir nefes alıyorum, aşağı bakarken göz kırpyorum. Tabutunu örtmeye başlamışlar bile.

"Hazır değilim," diye mırıldanıyorum. Hıçkırıklarımı tutuyorum ama gözyaşlarım akıyor. "Bu gerçek değilmiş gibi geliyor."

"Biliyorum kardeşim." Beni daha yakın tutuyor. "Biliyorum."

"Siktir." Ve o hıçkırık sonunda göğsümü parçalayarak kaçıyor. "Hazır değilim, Elliot."

Tabutuna bir sonraki toprak çarpışında dizlerimin bağı çözülüyor. Ama Elliot beni ayakta tutuyor.

Her zaman olduğu gibi, beni ayakta tutuyor. Bizimle ilgileniyor. Ne kadar küçük ya da pürüzlü olurlarsa olsunlar, parçaları topluyor ve tekrar bir araya getiriyor.

Elliot işleri kendi bildiği gibi yapıyor olabilir ama işi bittiğinde en ufak bir parça bile yerine konacaktır.

Ve ona hayatım pahasına güvenebileceğimi biliyorum.

Takım elbisemin koluyla gözlerimi siliyorum. "Onunla birlikte olmak istiyorum." Elliot başını sallıyor. "Biliyorum."

Oksijeni ciğerlerime çekmeye zorluyorum, bunun farkına vardığımda burun deliklerim açılıyor.

o.

Her şey bitti. Sonsuza dek gitti ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Gözyaşlarım durdu ve kardeşimin beni çekip götürmesine izin verdim.

Burada Kay'den başka kimse yok. Bizden başka kimsesi yoktu.

Kolumu sıkıyor ve yanımızda yürüyor.

Kamyona binmeden önce mezarına son bir kez baktım ve ağzı acı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hoşça kal anne."

Jade'in hastane odasına girdiğimizde nihayet yeniden nefes alabiliyorum. Bu sabah ayrıldığımızdan beri tek istediğim tekrar onunla birlikte olmaktı. Jade elimi tutmadan annemin cenazesini atlatabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama bize bunu yapabileceğini sanmadığını, bunun ona saldırıyı çok fazla hatırlattığını söylediğinde, bu işi bitirmeye karar verdim.

Annemin kaybolmadığını biliyorum. Beni asla geride bırakmazdı. Birbirimize yakındık, birbirimizi seviyorduk. O benim tek ebeveynimdi ve benim için canını verirdi. Onunla olan ilişkim Elliot'ın babasıyla olan ilişkisine hiç benzemiyor.

Hala bir gün geri dönebileceği gerçeğine tutunuyordum, ama Jade bize her şeyi anlattıktan sonra... Biliyordum.

Bir bedenimiz olmasa bile ona veda etmem gerektiğini biliyordum.

"Ethan," Jade içeri girdiğimizi görünce gülümsüyor. Hemşire onu geri çekmeden önce yatağından kalkmaya çalışıyor.

"Jade," diye azarlıyor hemşire onu. "Oksijen kabından uzaklaşmamaya alışman gerekecek. Burun kanülünü yırtabilir."

Jade kaşlarını çatıyor, sanki burnunda kulaklarına takılı olan tüpü unutmuş gibi. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Hemşire Waltz ona küçük bir gülümseme veriyor. "Seni bugün taburcu ediyoruz. En azından bana orada on dakikadan fazla hayatta kalabileceğini göster."

Jade kıkırdar, yatağın ucuna oturur. "Oturacağım. Söz veriyorum." Elliot ve ben ona doğru yürüyoruz, her birimiz yanaklarına birer öpücük bırakıyoruz.

"Bazılarımız bir tane bile alamıyor, biliyor musun?" Hemşire Waltz homurdanıyor. "Evet, ama iki tane vasat olacağına bir tane çok kaliteli olsun daha iyi." Elliot nefes alıyormuş gibi yapar. "Bu ne cüret?"

"Nasılsın?" diye soruyor bana, boynuma taktığım o aptal yarım Lego kalple oynarken.

Elliot da takıyor. Onu neredeyse kaybetmenin, çirkin hediyesini takdir etmemizi sağlaması ne kadar komik.

"Şimdi seninle olduğum için daha iyiyim."

Çoktan giyinmiş, eve gitmeye hazır. Biri kapıyı çalıyor ve Alex Delacroix içeri giriyor.

"İki sıcak çayım var," diye neşeleniyor. Hem Elliot'a hem de bana bakıyor. "Oops. Belli ki yetmemiş. Döndüğünüzü fark etmemiştim."

"Merak etmeyin." Jade için fincanı alıp ona veriyorum. "Al bakalım, Mi Cielo."

Her şeyi Alex'e borçluyuz. Jade'in vurulduğunu öğrenir öğrenmez hastaneye gitti. Jade nakledilecek kadar iyi olduğunda da onu Stoneview'deki bir kliniğe göndermek için ısrar etti.

Jade ameliyattan çıktığından beri burada iyileşiyor. Ve Alex her şeyi ödedi. Silver Falls'taki hastaneyi bile.

Şanslı olduğunu söylediler. Kurşun sağ akciğerinin alt lobuna isabet etmiş.

Kalpten ve önemli damarlardan uzakta.

Yine de dört saat ameliyatta kaldı. On üç saat uyudu. Beş gün yoğun bakımda kaldı. Altı hafta iyileşme sürecinde.

Ve tüm bu zaman boyunca, Elliot ve ben zar zor kontrol altında tutulabildik. Genelde biri kendini kaybettiğinde diğeri zararı sınırlamak için orada olur.

Evet, Jade yaralandığında böyle bir şey olmamıştı.

Kasabayı yerle bir etmemizi engelleyen tek kişi Kay'di.

Zara'yı öldürdün ve Xi seni yalnız bıraktı. Şimdi Tamar'ın intikam almak istediğini kabul etmeli ve onu rahat bırakmalısın. Zaten yeterince sorunumuz var.

Söylediklerini kabul etmek hayatımda yaptığım en zor şeydi ama doğruydı. Böylece kız arkadaşımızın iyileşmesini bekledik. İşte bu kadar.

Krallar'daki görevlerimiz değişmedi. Savaş bitmedi. Eninde sonunda NSC'ye geri döneceğiz.

"Pekâlâ, burada ne durumdayız? Eve gitmeye hazır

mısın?" "Evet amına koyayım," diye homurdanıyor Jade.

Alex gözlerini ona diker ve doktorun kıymetini bilmiyormuş gibi görüldüğü için sessizce onu azarlar. "Merhaba, Dr. Fernandez." Kibarca gülümsüyor, kaba kız arkadaşımın tam tersi.

Jade'e başımı sallıyorum ama yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. O yaşıyor.

Kaba, zamanın yarısında sinirli ve her zaman bir şeylere karşılık vermeye hazır.

Ama canlı.

Doktor ona burun kanülünü ilk iki hafta boyunca takılı tutması gerektiğini ve daha sonra ihtiyaç duyduğu her an kullanabileceğini söylerken gülümsüyor.

Akciğer fonksiyonlarında azalma, akciğere isabet eden bir yaranın hayat boyu süren bir komplikasyonudur. Yanında sürekli oksijen bulundurmali. Her ihtimale karşı. Onu yoracak ve nefes almasını zorlaştıracak herhangi bir şey yapacaksa kanülü takmak zorunda. Doktor ona bir çanta içinde taşınabilir bir oksijen kabı bağlar, nasıl şarj edeceğini ve pilini nasıl kontrol edeceğini anlatır ve bir sonraki randevusunu planlar.

Evrakları imzaladı ve bize baktı. "Beni eve götür."

Ve duymamız gereken tek şey buydu. Elliot onu yakaladı, bir kolu bacaklarının altında, diğeri de belindeydi.

"Değilo şiddetle, Elliot, için Siktir. sake," I Şak. "O
hala iyileşiyor."

Ben oksijen konsantratörünün bulunduğu çantayı alırken Alex başını bize doğru sallıyor.

Ama Jade onun göğsüne doğru kıkırdıyor ve elimi tutuyor. "Ben iyiyim. Hadi eve gidelim."

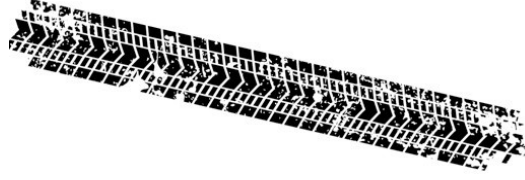
Hep birlikte odadan çıkıp arabaya doğru yürüyoruz. Alex'e veda ediyoruz ve Elliot onunla birlikte arkaya yerleşiyor.

"Ee," diye sordum. "Ev nerede?"

Dikiz aynasından bana gülümsüyor ve Elliot'ın elini tutuyor. "Siz ikiniz her neredesiniz."

EPILOG

JADE

HONEY (ARE U COMING?) - Måneskin

Bir ay sonra.

Koşarak ön kapıya gittim ve evin içine daldım. Nefes nefese kalıyorum, burun deliklerimdeki plastik ancak nefes almamı sağlıyor.

Ama çok mutluyum.

Oturma odasına koşuyorum, eğiliyorum, ellerim dizlerimde nefes almaya çalışıyorum.

Kanepede televizyon izlemekte olan Elliot irkilerek doğrulur.

"Neyin var senin?" diye tersliyor. "Yine koşuyordun!" Başımı kaldırıp ona bakarken gülümsüyorum. "Biliyorum," diye soluyorum.

"Seni öldürmemi mi istiyorsun? Çünkü öldüreceğim." Ethan'ın sesi beni ürkütüyor.

Tam arkamda. Mutfaktan çıkmış olmalı.

Doğrulдум. "Bak!" Burnumu gösteriyorum. "Size doğru koşabilmek için taktım."

Bana bakıyorlar, etkilenmemişler.

Bazen gözlerim yerdeki grimsi lekeye takılıyor. Büyük bir leke. Adamlar kaç kez yıkarsa yıkasın, evde vurulduğum ve neredeyse kan kaybından öleceğim yerden kaçmanın bir yolu yok.

Başıma gelen en korkunç şeydi. Ve lanet olsun, nasıl da ölmek istemedim.

"Şunu çıkarayım ve sana iyi haberlerim var."

Onu koparmaya çalışıyorum ama Ethan elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Yemin ederim dikkatli olmazsan yirmi dört-yedi yaşında bir evcil hayvan olacaksın bebeğim. Artık dışarı çıkmak yok,

Artık iki ayak üzerinde yürümek yok. Sadece benim küçük kediciğim olarak etrafta dolanacaksın. Bu şekilde, kendini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmadığını biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum, ama Elliot şimdi benimle ilgileniyor. Tüpü çenemin altında sıkı tutan halkayı nazikçe indiriyor, plastiği kulaklarımın arkasından çıkarıyor ve yavaşça burnumdan çekiyor.

Hastaneden ayrıldığımdan beri aşırı korumacı olduklarını söylemek hafif kalır ama her seferinde bir gün idare etmeye çalışıyorum.

"Güzel ve yavaş, aşkım."

"Her neyse." Yerimde zıplıyorum, haberi daha fazla kendime saklayamayacak kadar heyecanlıyım. "İşi aldım!"

Yüzlerinde beliren gururlu gülümsemeler kalbimi eritiyor.

"Tebrikler!" Ethan ışınlıyor.

Dudaklarımı yavaşça ve şefkatle öpüyor, ta ki yerini Elliot'ın aç ağzına bırakana kadar. Her zaman yaptığı gibi alt dudağımı şişene kadar emiyor ve ben de ona karşı gülümsüyorum.

"Aferin bebeğim. En iyi adayın sen olduğunu biliyorduk."

Nefes almak kolay bir iş olmaktan çıktığı için Kay, benim Kings için çalışmamı riske atmak istemediğini söyledi. Gerçekten istersem çalışabileceğimi ama Ethan ve Elliot'ın başıma bela olacağını düşündüğünü söyledi.

Kesinlikle öyleydiler.

Ben de başka bir iş aradım. Sevdiğim iki adam tarafından desteklenme şansım vardı ve bunu değerlendirdim.

South Bank'teki bir tamirhaneye tamirci olarak iş başvurusunda bulundum. Ve bugünkü görüşmeden sonra, işi aldım.

Kay'e hâlâ elimden geldiğince yardım etmek istediğimi söyledim. Biz kardeşiz. Onu şu anda içinde bulunduğu karmaşada bırakmayacağım. Kuzey Sahili hâlâ bizim ama Kurtlarla olan anlaşmayı ve bankadaki parayı kaybettiğimize göre ne kadar süreceğini kim bilebilir?

Bundan sonra ne olacağı konusunda beni karanlıkta bırakmayacağını biliyorum. Yapabildiği en kısa sürede beni gemiye geri getirecek. Muhtemelen Elliot ve Ethan'ın arkasından.

"İşi alacağınızı biliyorduk," diyor Ethan. "Bu yüzden sana küçük bir şey aldık."

Mutfağa gidiyor ve kucağında küçük beyaz bir tüy yumağıyla geri geliyor.

Hareket ediyor.

Ve kulakları var.

"O bir tavşan." Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor. Buna inanmakta güçlük çekiyorum. "Bu bir tavşan... Bana bir tavşan almışsın."

"Hayvanlarını çok iyi tanıyorsun," diye kıkırdıyor Elliot.

Ethan onu yere bırakırken, "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum.

"Bil diye söylüyorum," diyor Elliot. "Ben bu karara karşıydım. Bu şey evdeki her şeyi çiğneyecek."

"O icabına bakacaktır. Değil mi, Mi Cielo?"

"Evet, evet, evet!"

"Onu besleyecek, temizleyecek ve evi tavşanlardan koruyacaksın." "Yapacağım!" Heyecanla çığlık atıyorum.

"Tamam, her neyse. Tavşanın senin olsun," diye iç geçirir Elliot.

Ona doğru koştum. Onu kucağıma alıp yere bağdaş kurarak oturuyorum. "Oh, çok kabarıksın. Çok güzelsin. Seni tanıdığım en güzel insan gibi çağıracağım. Bu dünyada en çok sevdiğim insan."

Bir sessizlik oluyor ve Ethan ile Elliot'ın nefeslerini tuttuklarını hissedebiliyorum, sanki tavşan için seçtiğim iki isimden hangisi olursa olsun sonunda en çok sevdiğim kardeşimi tanımlayacakmış gibi.

"Senin adın verilecek..." Gülebildiğim kadar uzatıyorum, gülmek için ölüyorum. "Henry Cavill."

Nefeslerini bıraktıklarını duyuyorum ve geri dönüyorum. "Ne? İkiniz arasında *seçim* yapacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Lanet olası velet," diye gülüyor Ethan.

Henry oturma odasını dolaşırken ben ayağa kalkıp erkek arkadaşlarıma dönüyorum.

"Söyle bakalım," diye mırıldanıyor Elliot elini belime dolayıp beni koridora götürürken. Ethan içinde oksijenim olan çantamı kapıyor ve yanımıza aldığından emin oluyor. "Garajdaki kadın-erkek oranı nedir?"

"Tanrım," diye gülüyorum. "Beş erkek, bir kadın."

Üçümüz yatak odasına girdiğimizde başını sallıyor. "Bu bana pek iyi gelmedi, kardeşim."

"Katılıyorum."

"Neden kızımızın bize ne kadar ait olduğunu göstermesini sağlamıyoruz? Kendini kanıtlasın ve sonra işi almasına izin verip vermeyeceğimizi ona bildirelim."

"Ben zaten evet dedim," diyorum onlara, soğukkanlı bir şekilde.

Elliot *tsks*. "O zaman kendini iki kat daha fazla kanıtlaman gerekecek. Az önce yaptığın numaradan sonra belki daha da fazla."

Ethan kardeşinin yanında duruyor, ikisi de üzerimde yükselirken kollarımı göğsünde kavuşturmuş. "Neden hâlâ ayaktasın, oyuncak? Yerinin neresi olduğunu biliyorsun."

Dizlerimin üzerine çökerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet, Efendim."

"İyi kız," diye mırıldandı Elliot. "Şimdi bize aynı anda iki yarağa nasıl tapabileceğini göster."

Sanırım bunun gerçek olup olmadığını anlamak için kendimi tokatlamam gerekiyor.

İki adama aşık oldum. Bana tapan, beni her şeyleriyle seven ve benim için hayatlarını verebilecek iki adam.

Onlara bakıyorum, her şeyimi onlara vermekten başka bir şey istemiyorum.

Ethan, Elliot ve ben... Ellerimizde kan, aklımızda aşk var. Birbirlerinin yanından ayrılmaya niyeti olmayan üç suçlu.

Onlar benim her şeyim oldular. Erkek arkadaşlarım, ailem, geleceğim.

Muhtemelen bir gün benim sonum olacaklar ama sırf onları yanımda görmek için olduğum ya da olabileceğim her şeyden vazgeçmeye hazırım. O noktaya gelmek zorunda değil ama gelirim. Güzeller, baştan çıkarıcılar, tehlikeliler. Hayatımı adamak için her zaman istekli olacağım iki mükemmel kötülük.

Günahlarım için ölmeye ve cehennemde yanmaya hazır bir suçluyum, özellikle de bu kadar keyifli olduklarında.

SON

Kuzey Kıyısı Hikayeleri'nin bir sonraki kitabı için heyecanlı mısınız? Bir ön bakış için sayfayı çevirin!

KAYLA

Telefonum tekrar tekrar çalıyor ama açmıyorum. Emma ile görüştükten sonra kardeşlerin evine gidiyorum.

NSC'nin iki patronu ve Krallar arasında bir toplantı nadiren gerçekleşir. Birkaç yılda bir, sokaklardaki durum hayat kurtarmak için buna bir son vermemizi gerektirecek kadar kötüleştiğinde.

İnsanlar her gün ölüyor. Kings, North Shore Crew. Savaş gittikçe şiddetleniyor çünkü köşeye sıkıştık. Halkım şiddete başvuruyor çünkü artık kaybedecek bir şeyimiz yok.

Kurtlarla olan anlaşmayı kaybettim.

Soygundan kazandığım parayı kaybettim.

O aldı. Ama biz buyuz işte. Suçlular, hırsızlar, katiller.

O parayı geri alacak gücüm yok ve o da bunu biliyor. NSC'nin

Cosa Nostra ve *benim* paramla bir anlaşması var.

Bu yüzden Emma ile görüşmeyi reddedemezdim. Ben de onun teklifini reddedemezdim.

Kaltak istediğini aldı: Ölüm Kafesi'nde dövüşmeyi kabul ettim.

Bu gece biri ölecek. Ya NSC'den ya da Kings'ten. Ve sadece bir ekip Kuzey Sahili'nin kontrolünü elinde tutacak.

Diğerlerini kurtarmak için bir hayat kaybedildi.

Telefonum tekrar çalıyor ve hayal kırıklığı içinde homurdanmama neden oluyor. "Amamı ister misin?"

"Hayır," diye Ivan'a ıkıştım.

Benimle kalmaya karar veren tek Kurt. Muhtemelen bana aşık olduğu için. Yazık, çünkü ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Organizasyonda durumumla ilgili bir şeyi değiştirebilecek kadar önemli olmaması daha da büyük bir utanç.

Kardeşlerin evinin önüne park ediyorum ve kapıyı çalmadan içeri giriyorum. Elliot kanepeden alaycı bir tavırla, "Lütfen içeri gelin," diyor.

"Üç dakika önce bizi çıplak yakalayacaktın," diye gülüyor Jade, iki kardeşin arasına oturarak.

Burun kanülünü takıyor ve içimden bir ses o seks seansının oldukça yoğun geçtiğini söylüyor.

Lanet olsun, iyi seksi özledim. Ivan bunu sağlayamıyor.

"Ne var ne yok?" Ethan soruyor. Ivan'a başıyla selam verip ayağa kalkıyor ve bizim için iki sandalye alıp sehpanın yanına koyuyor.

Ama oturamıyorum.

"Haberlerim var."

Hayatta nefret ettiğim bir şey varsa o da ekibimi hayal kırıklığına uğratmaktır. Önceliklerim önce kızlarım, sonra ekibimdir.

"Sorun nedir?" Elliot daha dik oturuyor ve Jade'in başını göğsünün üzerinde durduğu yerden kaldırmaya zorluyor.

Ayaklarıma bakıyorum. "Sizi korumak için her şeyi yapacağımı biliyorsunuz. Ama işler kontrolden çıkmaya başladı. Krallar'ın Kuzey Sahili'ndeki hakimiyeti... hemen hemen hiç yok." Dudaklarımı yalayıp başımı kaldırıyorum. "Ölüm Kafesi'nde dövüşmeyi kabul ettim."

"Ne?" Jade'in nefesi kesildi.

"Ne zaman?" "Bu gece."

Kendimi toparlamadan önce ayaklarımin üzerinde kaymama neden olan gergin bir sessizlik var. "Dövüşçümüzü seçmek için yardıma ihtiyacım var."

"Ben yaparım," diyor Elliot. "Kimi gönderirlerse göndersinler, onlardan daha büyük olduğumu garanti edebilirim."

"Hayır," diye araya giriyor Jade.

"Ben daha deliyim," diye ekliyor Ethan. "Lanet olası kalplerini sökeceğim. Gönder beni." "Hayır!" diye ısrar ediyor. "Siz ikiniz deli misiniz? İkinizi de kaybetmeyeceğim." "Bizi kaybetmeyeceksin."

Kim giderse o kazanacak," diye açıklıyor Elliot.

"Sen gitmiyorsun," diye araya giriyorum. "Sizler benim kardeşlerimsiniz. Sizi ölüme gönderemem."

"Birini göndermelisin Kay," diyor Ethan usulca.

"Caden herkesi yok eder," diye mırıldanıyor Jade.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Eğer ikinizi göndermezsem, ben de kan kardeşiyiz."

"Ben giderim."

Hepimiz Ivan'a dönüyoruz.

"Ben bir Kurt'um," diyor gururla. "Aldığımız türden bir eğitim başka hiçbir yerde bulunmaz." Omuz silkiyor. "Onu öldüreceğim ve sonra iş bitecek."

Ağzım burkuldu. "Emma kazanırsak parayı bize geri vereceğini söyledi. Kasabayı elimizde tutarız, parayı alırız. Tüm sorunlarımız ortadan kalkacak."

Bir zamanlar Ivan'a karşı güçlü duygular beslemiştim, ancak bunlar zamanla kayboldu ve bir daha geri gelirler mi bilmiyorum. Bu adam dövüş için en iyi seçeneğimiz.

"Yapacağım, Kay. Oradan canlı çıkacağımdan hiç şüphem yok."

Bir şey kalbimi sıkıştırıyor. Belki de ona karşı sevgimin kalıntıları var.

"Söz mü?" Fısıldıyorum.

Bana gülümsüyor, çenemi avuçluyor. "Söz veriyorum."

Depoya girerken telefonum çalmaya devam ediyor. North Shore'un bu terk edilmiş bölgesinde iki tane var. Biri sıradan dövüşlerimiz için. Biri de Ölüm Kafesi için.

Kings için ayrılmış güney girişinden giriyorum. Aynı şekilde Emma'nın da NSC için kuzey girişinden geleceğini biliyorum.

Burada hepimiz ayrı duruyoruz. Kural kuraldır ve her ekip kendi tarafını tutar.

Ta ki biri ölene ve kalabalığın yarısı gece boyunca ava çıkana kadar. Bu gece her şeye izin var. Ertesi gün resmi olarak devralırlar.

Telefonum bütün gün çaldı durdu. Kraliyet üyeleri, bilinmeyen numaralar. Bir tek kızlarım aradığında açtım. Diğerleri, onlarla konuşmak için çok endişeliydim.

Kalabalığın içinden geçiyorum, beni durdurmaya çalışan herkesi görmezden gelirken sıcaklık yüzüme çarpıyor.

Vakit yok. Ekibimin kaderi söz konusu. Konuşamam.

Ön tarafta, kafesin hemen yanında dururken Ivan'a mesaj atıyorum. Ona iyi şanslar diliyor, kime karşı dövüşeceğini bilip bilmediğini soruyorum ama hiçbir fikri yok.

Tekrar çaldığında telefonumda hızlıca yazıyorum ve yanlışlıkla cevap veriyorum.

"Siktir," diye mırıldandım kendi kendime.

Şimdi dinlesem iyi olacak. "Alo?"

"*Bayan King?*"

"Öyle mi?"

"*Bayan King, merhaba. Ben Pamela Phillis, White'a karşı Maryland Eyaleti davasında savcıydım. Aylardır sizi aramaya çalışıyordum. Bazı yeni kanıtlar bulununca dava yeniden açıldı.*"

Kalbim karnıma düştü.

"*Davanın önemli bir tanığıydınız ve sizi tekrar ifade vermeye ikna etmek istedim.*"

Oh. Siktir. Bir an için bana adamın kaçtığını söyleyeceğini sandım. Derin nefes alıp kendimi sakinleştirdim.

"Elbette," diyorum ona. Kalabalık gürültüye boğuluyor, kavga başlamak üzereyken insanların sesleri daha da yükseliyor. "Bakın, gerekirse tekrar tanıklık ederim. Gerçekten, neye ihtiyacınız olursa."

Hapiste kalmasını sağlayacaksa mahkemede yüz kere yalan söylerim. "*Aslında ben de sana söylemek için aramıştım-*"

Yanımda biri bağılıyor ve ben onun söylediği her şeyi kaçırıyorum. Onlara çenelerini kapatmalarını söylüyorum ve kafesten uzaklaşırken işaret parmağımı kulağıma bastırıyorum.

"Üzgünüm, meşgul bir yerdeyim. Tekrar söyleyebilir misiniz?"

"*Sanık,*" diye tekrarlıyor. "*Beş ay önce hapisten çıktığınızı size bildirmek istedim. Size her şekilde anlatmaya çalışıyorum ama size ulaşmak çok zor. Aradım ve mektup da gönderdim. Ocak ayından beri seni tekrar ifade vermeye ikna etmeye çalışıyordum. Gelmediğinizde, en azından size serbest bırakıldığınızı söylemek istedim. Sonunda sana söyleyebildiğim için mutluyum.*"

Kalbim bu sefer karnıma düşmüyor. Tamamen duruyor. Elim yanıma düşüyor, uyuşuyor ve telefonum yere düşüyor.

Beş ay mı?

Böylece, Emma'ya kimin bilgi verdiğini merak etmeme gerek kalmadı. Ona bir Rover alabilecek parayı kimin verdiğini. Bu kasabanın gücünü geri almasına kim yardım etti?

"Kayla," diye sesleniyor biri arkamdan, neredeyse adımı şarkı gibi söyleyerek.

Arkamı dönmek istemiyorum. Kaçmak istiyorum. Ama kalabalık tam orada ve arkamdaki varlığın sesinde tehditkâr bir ton var.

Ayaklarımın üzerinde kayarken alt dudağım titriyor, kafese tekrar bakana kadar yavaşça hareket ediyorum.

Ben Kayla King.

Kralları ben yönetirim. North Shore'u ben yönetiyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorum.

Kimseden korkmuyorum.

Gözlerim ona takılıyor. Kafesin içinde, parmakları çitlere asılı. Üstsüz ve yüzlerce dövmesi sergileniyor. Kirli sarı saçları, en derin okyanusun bile kıyaslayamayacağı kadar derin mavi gözleri.

Ve işte böyle. Ivan'ın birkaç dakika içinde öleceğini biliyorum. Bu gece kasabamı kaybedeceğimi biliyorum.

Hareket edemiyorum, sadece şeytanın kullanmayı bildiği tehlikeli bir gülümsemenin esiri olmuş durumdayım. Aynı anda hem korkutucu hem de baştan çıkarıcı.

Ben Kayla King.

Bir kişi dışında kimseden korkmuyorum.

"Merhaba, küçük ayçiçeği. Beni özledin mi?" Nathan White.

Devam edecek...

Daha fazlasını ister

misiniz?

Lawless God için [buradan](#) ön sipariş verin

Kuzey Kıyısı Serisi'nin diğer kitaplarını okudunuz mu?

Caden & Billie'nin *Beautiful Fiend*'deki hikayesini [buradan](#) okuyun Xi & Alex'in *Heartless Beloved*'deki hikayesini [buradan](#) okuyun

Özel haberler ve içerikler için Bültenime kaydolun!

<https://bit.ly/LolaKingSubscribe>

AYRICA LOLA KING TARAFINDAN

Tüm kitaplar aynı dünyada farklı zamanlarda geçer TAŞEVI

HİKAYELERİ

(MF Bully):

Vermek Vermek

Vazgeçmek

Son Bir Öpücük (Novella - Rose'un Düeti'nden spoiler içerir)

ROSE'UN DÜETİ

(FFMM why-choose):

Kırık Kalpler Kraliçesi (Prequel novella)

Kalbimin Kralı

Tüm Kalplerin Ası

KUZEY KIYISI HİKAYELERİ

(birbirine bağlı bağımsızlar):

Beautiful Fiend (MF, düşmandan aşığa)

Kalpsiz Sevgili - (MF, iyi kız/kötü çocuk)

Keyifli Günahlar - (MFM düşman aşıklar)

Kanunsuz Tanrı - 2024'te geliyor!

TEŞEKKÜRLER

En büyük teşekkür, bu yolculuk boyunca beni takip eden ve bu çılgınlığı benimle paylaşan okuyucularıma. Desteğiniz için sonsuz minnettarım.

Desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim Kralım. Sen yanımdayken başka hiçbir şeyin önemi yok.

Lauren, Ratula ve Mackenzie'ye bu kitabı şekillendirmeme ve olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Tüm yardımlarınız için VPR'deki muhteşem hanımlara teşekkür ederiz. Valentine, Ratula, Amy, Kim.

Senden aldığım hiç bitmeyen destek için kız arkadaşım Jess'e teşekkür ederim. Kariyerimde yaşadığım her şüphede bana güven verdin. Ne zaman korksam, devam etmem için beni zorluyorsun.

Arkadaşım Nat'e teşekkür ederim. Sabahlarım senin sesli notlarınla başlıyor ve sanırım bu yüzden bu kadar güzel günler geçiriyorum.

Kitaptaki Hintçe kelimeler konusunda bana yardımcı olan Jay, Pryiesh ve Bhupinder'e özel olarak teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, çalışırken ortadan kaybolmama rağmen beni hâlâ sevdikleri için aileme.

Sevgilerimle,

Lola

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

